

Bà Chủ Đi Đâu Rồi?

Contents

Bà Chủ Đi Đâu Rồi?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	81
24. Chương 24	83
25. Chương 25	86
26. Chương 26	89
27. Chương 27	94
28. Chương 28	97
29. Chương 29	99
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	107
33. Chương 33	109
34. Chương 34	112
35. Chương 35	115
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	122
39. Chương 39	124
40. Chương 40	126
41. Chương 41	129

42. Chương 42	132
43. Chương 43	135
44. Chương 44	138
45. Chương 45	140
46. Chương 46	143

Bà Chủ Đi Đâu Rồi?

Giới thiệu

Truyện Bà Chủ Đi Đâu Rồi? của tác giả Hồ Lô Lý Hữu Hoa Ca là một truyện tiểu thuyết hay, đam mỹ hiện đại, điền v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-di-dau-roi>

1. Chương 1

Chương 1: Anh hùng nhân gian Đàm Lâm Kha!

Editor: Du Bình.

Sáng sớm, Triệu Tiềm ngồi tại bàn ăn, chậm rãi thưởng thức bữa sáng do dì Chu chuẩn bị, tay còn lại thuận tiện dùng bút chấm chấm lên màn hình cảm ứng theo dõi tin tức giải trí đầu ngày. Đúng lúc này chuông điện thoại đột ngột vang, Triệu Tiềm nghĩ thầm, gọi vào cái giờ oái ăm này chỉ có thể là tên trợ lý nhỏ bé không sợ chết của mình, liền không thèm nhìn tên hiển thị, cầm lên nghe luôn.

Nhưng truyền đến tai y lại là giọng nói như kẻ bị tái phát bệnh thần kinh, bạn thân Chu Hạo của hắn cười lớn: “Lão Triệu!!! Ông biết không? Hahahahaaan!! Ông biết mà hahahaha!!”

Đã sớm với một Chu Hạo luôn trong tình trạng động kinh, Triệu Tiềm bình thường uống hộp sữa: “Tôi không biết!”

Chu Hạo lại cười to: “Tôi biết ông không biết mà!! Dĩ nhiên là không biết rồi hahahaha!!”

Hắn co giật khoe miệng, tên điên này uống lộn thuốc phải không? “Cậu không nói làm sao tôi biết?”

Chu Hạo hắng giọng, nín cười, giả vờ trịnh trọng: “Khụ khụ!! Đêm qua, Trâu Duệ Văn... bị người ta đánh nha!”

Triệu Tiềm nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy hôm nay là một ngày vô cùng tốt đẹp: “Nói tiếp!”

“Ôi chào! Chuyện này đang là scandal lớn đó! Ông mau xem tin tức đi! Tôi cười chết rồi haha!”

“Lúc này nên thừa nước đục thả câu!” Triệu Tiềm tâm không phải là người tốt gì cho cam, gian xảo cười. Một mặt không tính toán gì nhiều, một mặt mở bài báo có giật tít sáng loáng.....

[Đạo diễn nổi tiếng Trâu Duệ Văn bị nghệ sĩ hợp tác đánh toi bời!]

Phía dưới có mấy cái ảnh không biết là do vị phóng viên dưng cảm nào chụp được. Tình cảnh hỗn loạn từng bừng, Trâu Duệ Văn mặc áo Armani màu đỏ, ôm mắt trái, khoe mắt rõ ràng sưng lên một cục lớn, biểu tình hết sức thống khổ, động tác vô cùng chật vật. Nhìn thế nào cũng thấy không khác gì một cảnh trong phim cổ trang, đại hiệp chính phái mạnh mẽ dạy dỗ mấy kẻ nhĩ thế tổ. Lại nhìn kỹ, Trâu Duệ Văn cật lực tránh né ống kính hướng mình, bên cạnh còn có một cảnh sát lúc ẩn lúc hiện yên lặng đi ngang qua.

Triệu Tiềm nhất thời vui vẻ. Cái này là do ai làm a~ mẹ kiếp thật là sướng khoái quá đi! Scandal huyền ảo làm giới cảnh sát kinh động, không biết y bị thương ra sao, đánh chết thì càng tốt! Vì dân trừ hại!

Chu Hạo đầu bên kia không treo điện thoại, cứ vậy thao thao bất tuyệt: “Người đánh đúng là một trang anh hùng nha!! Tôi nói này lão Triệu! Ông mau mau đuổi người về tay đi!”

Triệu Tiềm cười đến vui vẻ, vừa kéo trang web xuống xem vừa hỏi: “Anh hùng là ai thế?”

Sau bức ảnh Trâu Duệ Văn chập vật là mấy người đang lôi kéo một thanh niên khá quen mắt, tay áo xắn cao, gương mặt tuấn đạt tràn đầy giận dữ.

Đại khái là người mới tham gia vào showbiz. Triệu Tiềm cảm thấy khá quen mắt, bộ dáng rất dễ nhìn, hình như hắn đã từng xem qua mấy bộ phim cậu ta tham gia diễn xuất, nhưng lại không nhớ ra được ai, mãi cho đến khi Chu Hạo nói ra một cái tên.

“Là Đàm Lâm Kha nha!”

À, một diễn viên chuyên đóng vai quần chúng.

Triệu ông chủ Triệu Tiềm lúc không có việc gì làm thì rất thích lướt weibo.

Hồi đầu năm, công ty giải trí Minh Kỷ sát vách vì cố ý muốn nâng một cô nàng liên cố ý dìm diễn viên “hot” của mình xuống, cho hai người cùng nhau đóng một bộ phim. Nội dung chính nói về vị cô nương nhà tan cửa nát cùng một vị đại hiệp mặt lạnh hành tẩu giang hồ. Motif cũ mèm nhưng thu hút được khá khá người xem vì quan tâm đến diễn viên “hot” nọ. Kết quả, sau tập đầu tiên, diễn viên diễn vai caca Tiểu Long của nữ chính đã thành công cướp đi phần lớn chú ý của khán giả.

Đột đó Triệu Tiềm cố ý tìm một đoạn xem thử, tập đầu nói về sự việc nhà tan người mất của nữ chính. Một diễn viên nam được hoá trang thành tiểu vương tôn vô cùng thâm hiểm lôi kéo nữ tử xinh đẹp trên người không chỗ nào loạn chạy trốn khỏi sự truy sát. Thời điểm quay phim vào mùa xuân, địa điểm được chọn cũng rất đẹp, cánh hoa bay rợp trời đầy chất thơ, nhưng thứ để lại cho Triệu Tiềm ấn tượng sâu sắc không phải là nữ diễn viên ăn mặc kiêu kỳ kia mà là vương tôn thần sắc hoang mang, chán nản, thật tâm diễn phim.

Diễn viên quần chúng nọ lên phim cũng chỉ được khoảng hai phút, sau đó lĩnh một đao ngã xuống oanh liệt. Ngay ngày sau đó, cụm từ “diễn viên quần chúng đóng vai quân” không ngừng được nhắc tới trên weibo.

Lý do rất đơn giản, dung mạo dễ nhìn, khí chất có, kỹ năng diễn xuất xuất chúng, “bình hoa di động” vai nữ chính thế nào cũng không thể so sánh được.

Vốn chuyện trên mạng qua một thời gian sẽ hết, cũng không có mấy người quá tích cực muốn nâng diễn viên quần chúng xuất hiện có hai phút lên làm sao. Nhưng cô nàng diễn viên kia không biết uống nhầm phải loại thuốc gì, đột nhiên chạy lên truyền hình nói hai ba câu, vô cùng lập dị, tràn đầy oan ức vu rằng vai Tiểu Long nhỏ nhoi nọ đã cướp đi toàn bộ danh tiếng của cô ta, như vậy là một sự xỉ nhục!

Vì vậy đám người trên mạng không hề vui!

Áp lực dư luận là thứ vô cùng đáng sợ! Cuối cùng ả bị réo đến nỗi phải cúi đầu xin lỗi Tiểu Long. Cũng bởi vì chuyện này, diễn viên quần chúng kia không biết vì sao nổi lên, nghiễm nhiên trở thành quân bài của Minh Kỷ, không bao lâu sau được Trâu Duệ Văn chọn mặt gửi vàng, chính thức biến thành gương mặt mới toanh trong làng diễn xuất!

Người này không ai khác chính là Đàm Lâm Kha!

Triệu Tiềm nghĩ tới nghĩ lui, thật không sao hiểu được lý do Đàm Lâm Kha đánh người.

Hợp tác với Trâu Duệ Văn mới được nửa phim. Hiện tại gây ra sóng gió này là tự làm gãy đoạn sau của sự nghiệp nha~ thật sự không nghĩ ra động cơ!!!

Triệu Tiềm hết sức tò mò, không nhịn được hỏi Chu Hạo: “Lão Chu! Đang yên đang lành sao tự nhiên cậu ta đánh người?”

“Khà khà! Tôi biết ông thế nào cũng hỏi mà!” Chu Hạo vô cùng đắc ý, nói giọng như muốn ăn đòn. Nhưng Triệu Tiềm vì muốn đạt được mục đích riêng nên đành nhẫn nhịn nghe anh nói: “Có thể tại sao nữa? Tên chết bầm Trâu Duệ Văn lại tái phát bệnh cũ! Bất quá lúc huyền não có chút tàn nhẫn, cảnh sát cũng bị kinh động không ít đâu!”

Trâu Duệ Văn, đạo diễn nổi danh, tuổi chừng ba mươi, tài hoa tràn đầy không chút nào thua kém vị diễn viên đẹp trai đang “hot” nọ. Vị này vô cùng hoàn mỹ, nhưng chỉ có một khuyết điểm duy nhất, y quá “bác ái”!

Đàm Lâm Kha tuần mạo, thanh tú lại có khí chất, vô cùng hợp với khẩu vị của y!

Triệu Tiềm nhếch miệng, lại nhìn mấy cái ảnh trên mạng. Đàm Lâm Kha tức đến sắc mặt trắng bệch, nhìn cổ áo mở rộng làm da thịt trắng nõn ẩn hiện, quả thực làm người đọc muốn bỏ mắt mà!

“Còn cái này là tin mật chỉ chúng ta biết với nhau thôi nhé! Trâu Duệ Văn bên kia đang nỗ lực phong bế dư luận. Anh em ta nên vui mừng đi là vừa!” Chu Hạo lại nói tiếp: “Nghe nói y coi trọng cậu nhóc này không phải ngày một ngày hai, đưa đón ân cần, cực đường hoàng ra dáng, còn tặng hoa tặng lễ kìa! Chuyện như vậy ông rõ chưa, rõ là tôi tình anh nguyện, giao dịch bình đẳng! Cũng không thể nói Đàm Lâm Kha không có lỗi. Làm mất mặt y như vậy, nếu báo cảnh sát thì... một đá...”

Chu Hạo hít vài hơi, Triệu Tiềm nghe không rõ lắm. Nhưng trong lòng rõ ràng, hẳn hiểu được tại sao vị phóng viên nọ chụp được thời điểm thống khổ, mất mặt của Trâu Duệ Văn. Sau lưng bỗng lạnh một tầng, hẳn ho khan mấy tiếng, hỏi: “Bên Minh Kỷ định giải quyết sao?”

Nghệ sĩ dưới trướng ụynh lộn, mà người bị ụynh lại là đạo diễn nổi danh. Phỏng chừng lần này Đàm Lâm Kha thảm rồi đây!

Chu Hạo cũng ho khan: “Còn thể nào chứ? Bị đuổi là cái chắc rồi!”

Triệu Tiềm cau mày.

“Đáng thương ghê! Kỹ năng diễn xuất rất tốt, khí chất có thừa, chỉ có mỗi tính cách quá bướng bỉnh, không có số đỏ nha...” Chu Hạo cảm khái một câu, còn nói thêm: “Được rồi! Thêm cho cậu một tin hỉ nữa! Tên đáng chết Trâu Duệ Văn kia khẳng định phải mấy ngày nữa mới thò mặt ra đường được nha! Thôi cúp đây!”

Chu Hạo tự nói tự cúp điện thoại. Triệu Tiềm suy nghĩ một chút, liền gọi cho trợ lý để xác nhận. Tin tức tuy chưa được thông báo, nhưng khẳng định mười phần Đàm Lâm Kha chắc chắn sẽ bị khai trừ.

Nhưng kỳ thực cũng không phải chuyện xấu nha

~Triệu Tiềm nhủ thầm, mở weibo.

Trong nháy mắt, hẳn bị nhấn chìm bởi lượng bình luận không ngừng tăng.

Triệu Tiềm tuy rằng ít tham gia mấy chuyện bát quái, nhưng tốt xấu gì cũng là ông chủ của công ty giải trí lớn. Hẳn nổi danh là viên kim cương trong năm vị Vương, tuổi trẻ, đẹp trai, nhiều tiền, biết cách giao tiếp. Vì vậy số lượng người theo đuổi hẳn nhiều không kém một thần tượng. Nhưng mà đồng bình luận như sóng thần động đất đang oanh tạc trang cá nhân của mình thật khiến hẳn giở khóc giở cười mà!

Đám yêu tinh này đúng là rảnh rồi! Toàn bộ bài chuyển phát đều là tin tức Trâu Duệ Văn bị đánh thảm hại! Đã thế còn đồng loạt hô to khẩu hiệu: Ông chủ!! Đại thù đã được báo!!

Thậm chí còn gào rống lên cậu diễn viên kia đúng là anh hùng! Ông chủ! Mau lấy thân mình báo đại ân!!

Triệu Tiềm với Trâu Duệ Văn có liên quan đến nhau. Nói nhỏ cũng không nhỏ, lớn cũng chả lớn. Chính xác hơn là cực kỳ lớn!! Kỳ thật khá đơn giản, hẳn vốn muốn chiều lòng bạn gái diễn viên của mình, cố ý mời Trâu Duệ Văn tới làm đạo diễn phim năng động. Kết quả, phim quay xong, năng cũng theo trâu đi mất!

Tổng cộng hai người!

Bị đoạt mất vợ là mối thù không đội trời chung của toàn dân, Triệu Tiềm ngày này qua năm khác bận làm đến hộc máu, thế mà về nhà lại bị ông già nhà mình thúc giục phải mau có bạn gái. Mọi lỗi lầm đều phải đổ lên đầu Trâu mỗ kia! Mà, cả hai cô bạn gái đều cùng bị một đối tượng năng mất, không khỏi... đã kích tự tôn trong hẳn!

Bàn đến dung mạo, Triệu Tiềm với Trâu Duệ Văn không thể so hơn kém, đến khí chất tài học, nói thể nào hẳn cũng xuất thân danh gia chính quy! Huống hồ luận xuất thân, một tên đạo diễn nhãi nhép có thể đứng cùng hàng với ông chủ trên cả khối người được à?

Nhưng người bạn gái đầu tiên nhận được kha khá sự săn sóc của hắn lại nói: “Anh không lãng mạn bằng Duệ Văn!”

Triệu Tiềm xem thường ra mặt! Nàng muốn hoa hoét, trang sức, hắn liền chu cấp cho nàng. Nàng muốn cái dây đeo, bông tai, xích chó... à nhầm vòng cổ nào đều có thể tùy ý chọn a

~Mà đời người yêu thứ hai lại chột trúng trọng điểm: “Anh cứ đùa suốt. Không đủ lãng mạn, còn thiếu nhiều thâm trầm!”

Triệu Tiềm: “...”

Đã từng có đợt Triệu Tiềm trung thành với ý niệm: mình đúng là nam thần như cái giềng lạnh băng a

~Lời này vừa ra, vạn người tán thành!

Khi đó hắn còn đùa: Không sao! Dù thế nào vẫn là nam thần!!

Nhưng hiện nay hắn yên lặng lau đi nước mắt chua xót. Hảo cảm trong lòng đối với người anh hùng Đàm Lâm Kha không ngừng nhảy lên!

...

Xế chiều, thời điểm gần tan tầm, Triệu Tiềm ngồi trong phòng chủ tịch thoảng nhìn tin tức. Trâu Duệ Văn chính thức đưa ra phát biểu, y nói mình với Đàm Lâm Kha trong lúc hợp tác xảy ra tranh chấp, mà cậu dù sao vẫn còn trẻ. Tuổi nhỏ mà, đôi khi nóng tính. Ý kiến không đúng ý sẽ không nén lại được mà động thủ, còn y đối với sự việc này sẽ không truy cứu.

Ngôn từ đúng là cao thượng ha!

Triệu Tiềm khịt mũi coi thường!

Truy cứu?! Người ngoài chỉ biết Đàm Lâm Kha đáng người, còn lý do thì chỉ có người trong cuộc mới biết. Nếu thật sự muốn làm to chuyện, Trâu Duệ Văn có gì thì cũng nói hết rồi, chỉ còn Đàm Lâm Kha phải chịu tội. Tên đầu trâu mặt ngựa kia không những không cần phải quan tâm mà còn phải sạch tiếng xấu!

Về phần Đàm Lâm Kha, dù sao cũng chỉ là một tiểu minh tinh ít danh ít tiếng, điểm khởi đầu tuy là người của Minh Kỷ nhưng mang tính hình thức, không được chăm chút nhiều.

Mà đại chúng nhìn nhận việc này cực thẳng thắn. Phần lớn đều cho rằng Đàm Lâm Kha là nhân vật của công chúng lại đi đánh người. Hàng vi này khẳng định không đúng một chút nào! Trâu Duệ Văn nhà mình mềm yếu như thế! Cho nên mãnh liệt yêu cầu cậu phải đứng ra công khai xin lỗi y.

Còn một số khác lại nói, đang yên đang lành Đàm Lâm Kha đánh người làm gì? Trâu đạo diễn có cái bình phong quá lớn, chắc chắn ẩn tình cũng có lỗi của y!

Người hai phe liên tục choảng nhau. Còn một đám thì đi khắp nơi làm kẻ hai mặt. Nhưng hiện tại cái tên Đàm Lâm Kha lại được nhắc đến trong vô số bình luận với nội dung:

Đại thù đã báo! Đàm anh hùng xin đứng nguyên! Thụ tiểu nhân xin cúi đầu!

Triệu Tiềm ngồi trước màn hình máy tính, yên lặng che mặt...

Đột nhiên hắn cảm nhận được... thế nào là mất mặt a.... Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Chương 2: Ông chủ! Thời cơ báo ân đến rồi!

Mấy ngày sau đó scandal này vẫn không có gì tiến triển, tin tức từ công ty chủ quản chưa hề công bố ra bên ngoài. Triệu Tiềm mấy hôm đi xã giao thì công ty cách vách bàn luận sôi nổi đến vắng cả máu chó. Hắn

mang theo tiểu trợ lý của mình với khí thế như muốn giết người xông vào, kết quả quên mang theo giấy tờ chứng minh địa vị nên không dễ dàng có được lợi ích đành phải quay về. Khí thế bị bay mất một nửa, nằm bẹp trên máy bay hề hề đáng thương đáng tâm trạng lên weibo, sau đó nhắm mắt đi ngủ, chờ thị đến...

Triệu Tiềm thoáng điều chỉnh thần thái, khí phách hùng dũng oai vệ hiên ngang như trăm vạn hồng quân công nông Trung Quốc đang biểu tình đòi ruộng đất, tiền lương, ngừng đầu. Trâu Duệ Văn đứng cách đó không xa vừa vặn quay đầu lại, khoe mắt sưng một cục lớn, y nhận ra Triệu Tiềm, thần sắc hết sức khó xử.

Trâu Duệ Văn hình như chỉ trùng hợp đi ngang qua, theo lý thuyết thì Triệu Tiềm cảm thấy y cần phải đóng kịch một tí, phải có một cái mụn nhọt trên mặt rồi vào bệnh viện, sau đó ưỡn ẹo lên báo chí một tí chứ! Vì sao lại có thể mang con mắt gấu trúc kia xuất hiện tại công ty bên cạnh, đã thế trong ngực còn ôm một nữ minh tinh rất quen mặt mà không nhớ nổi tên chứ?

Trâu Duệ Văn phi thường lúng túng, phải biết hẳn cùng với bạn gái thứ hai chia tay thì quan hệ liền như nước với lửa cùng y. Mà lúc này đối tác của hắn không biết thò mặt từ góc nào đi ra, ha ha gọi: “Triệu tổng! Ngài đến rồi!”

Triệu Tiềm yếu ớt nhìn chằm chằm Trâu Duệ Văn, lại nhìn cô nàng nép vào ngực y như chim nhỏ. Hắn nhú nhú mày, chợt nhận ra mình đã mắc công toi tuyển người, kết quả lại thành một đũa vô dụng!

Đối tác nọ không phát giác ra điều gì, tiếp tục không sợ chết quay qua bên kia: “Ồ đạo diễn Trâu cũng ở đây sao? Thật khéo quá!”

Trâu Duệ Văn hướng anh ta cười cười, liếc mắt nhìn Triệu Tiềm, có vẻ rất lúng túng.

Thần sắc hắn ngược lại rất bình thường, cười híp mắt với Trâu Duệ Văn, ánh mắt thoáng sắc lên: “Không nghĩ tới có thể gặp được đạo diễn Trâu ở chỗ này nha... Khí sắc đạo diễn không tệ nha!”

Khóe miệng y giật giật, bất quá bị một tên tiểu minh tinh cho hai đám thì có thể có bao nhiêu khí lực? Bây giờ hắn còn hỏi câu kia không phải là đang móc mĩa y hả??

Nhưng y lại không biết tâm hắn đang không ngừng tưởng tượng ra cảnh bản thân mình một cước đá bay y đến tận Schwarzenegger. Nếu không còn tên này nữa thì thế giới của hắn sẽ có bao nhiêu thoải mái, tựa như sồn trên thiên đường chứ!

Đối tác đứng giữa cái không khí ngưng trọng này, khẳng định đang khẳng định mấy lời đồn đại không đúng về hai nhân vật này. Vội vã điều giải hai ba câu, đối với Trâu Duệ Văn cười cười liền lời Triệu Tiềm về phòng tiếp khách nói chuyện. Hắn cũng lười nhìn cái mặt hoa hoét của tên kia, quay người cùng đối tác đến thang máy gần đây, chờ trong giây lát, cửa thang máy từ từ mở ra.

Triệu Tiềm choáng váng.

Đối tác cũng choáng váng.

Người trong thang máy đối với hắn vô cùng quen mắt, nhưng cười không nổi.

Đàm Lâm Kha tại sao cũng ở nơi đây!

Một mình Đàm Lâm Kha đứng trong thang máy, nhìn qua tựa hồ có chút hồn bay phách lạc so với thời điểm trước đó Triệu Tiềm nhìn thấy trên TV thì hăng hái đã bay đi đâu mất rồi, thần sắc có chút tiêu tụy hoảng hốt. Ước chừng cậu đã biết mình bị buộc thôi hợp đồng, nhưng một khí chất vẫn còn đó, trông thế nào cũng khiến người khác cảm thấy vui thích. Đàm Lâm Kha ngây ngẩn nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, đối với Triệu Tiềm cũng biết một ít qua báo chí truyền thông, hắn là ông chủ của công ty sát vách, tên tuổi tương đối vang dội. Nhưng bây giờ cậu cũng chẳng có hứng thú chào hỏi hắn, lại nghĩ tình cảnh hiện nay chỉ có thể rời showbiz. Hơi hơi gật đầu cho có lệ nhưng không có kêu Triệu tổng, mà ngược lại một tiếng Triệu tiên sinh, sau đó nhanh chóng bước ra nhường thang máy cho hai vị có quyền.

Nhưng mà đối tác cùng Triệu Tiềm đều không nhúc nhích.

Triệu Tiềm còn yên lặng đỡ con mắt của chính mình.

Hắn đột nhiên rất muốn dùng quyền thế đánh vỡ tên tuổi của tên họ Trâu kia!

Đối với phản ứng của hai người kia Đàm Lâm Kha không chú ý lắm, cậu khẽ cau mày lại, một giây sau mắt lướt qua phía sau, khẽ dừng lại tên Trâu Duệ Văn cũng đang cứng đờ trông lại mình.

Mọi người trầm mặc chốc lát.

Hắn thấy sắc mặt cậu từ hoảng hốt, tiêu tụy từ từ biến trầm, âm lãnh, cuối cùng không khác gì khối băng ngàn năm đóng lại. Còn Trâu Duệ Văn một tắc cũng không biết xử lý cơ mặt ra sao, vội vã buông giai nhân trong lòng ra hòng muốn kiếm chỗ nào đấy an toàn một chút.

Bản thân hắn tự cảm thấy mình phải biết ứng phó: nói cái gì để phá tan bầu không khí tràn ngập khói súng này!

Vì vậy hắn hắng giọng một cái, ảo tưởng chính bản thân mình là nữ thần Athena hòa bình cầm nhánh olive nói: “Khụ khụ... Các anh niên đừng quá kích động!”

Đàm Lâm Kha có chút kỳ quái ngẩng đầu, liếc nhìn Triệu Tiềm một cái, thần sắc trong mắt tựa hồ không rõ tại sao hắn lại xen mồm vào. Nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển dời tầm mắt phóng vào Trâu Duệ Văn, nhưng lần này ngoài xem thường thì không còn ý tứ gì khác.

Triệu Tiềm thở phào nhẹ nhõm, cười haha mấy tiếng xem như giảng hòa, một mặt quay đầu nói với đối tác: “Khí trời hôm nay quá là tốt!”

Đối tác: “...”

Tuy ông chủ Triệu luôn bị ngầm hội là “Triệu Nhị” [1]... Lúc đầu vị đối tác này không tin đâu, nhưng trầm nghe không bằng một thấy... Đúng là quá ngốc!

Nhưng Triệu Tiềm nói xong câu này, sắc mặt Đàm Lâm Kha rốt cục hòa hoãn không ít. Cậu buông ánh mắt chăm chăm trừng Trâu Duệ Văn, nhìn xuống dưới. Còn hắn thở phào nhẹ nhõm, đoán chừng hai người này không thể đánh nhau ở đây. Lập tức quay qua bên Trâu Duệ Văn với khuôn mặt như ăn phải cá ngừ California ngậm nước bồn cầu ba tháng mà thấy cực kỳ khoan khoái! Hắn muốn nhớ kỹ tình huống hôm nay để mai mốt còn có kỷ niệm mà vui mừng a vui mừng~~ Vui đến mười ngày nửa tháng, đứng bất động mắt to trừng mắt nhỏ với Đàm Lâm Kha mãi, đối tác tiên sinh đành trở thành vật hi sinh phá vỡ trầm mặc: “Triệu tổng, mời ngày!”

Triệu Tiềm cười gượng hai tiếng: “Hahaha được!!”

Đối tác: “...”

Rất nhiều năm sau, khi Đàm Lâm Kha nhớ lại, ngày đó không phải lần đầu tiên hắn với cậu gặp nhau nhưng lại là lần đầu tiên đối thoại, trong đầu không ngừng bay tới bay lui câu nói.

Triệu Tiềm là đồ ngốc!!

Ngốc đến nỗi không thuốc nào cứu nổi!!

...

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, thần sắc cậu hòa hoãn lại không ít. Nhưng không khí ngột ngạt không được tiêu tán, tiểu trợ lý của Triệu tổng với mỹ nữ thư ký liên tục nhìn chăm chăm mũi giày giả ngu. Còn đối tác tiên sinh nhìn chăm chăm vào cửa thang máy bóng loáng, rất chuyên nghiệp không để lộ cảm xúc cá nhân.

Kỳ thực tốt nhất là không nói cái gì! Cứ thanh thản, bình ổn tâm lý đến được tầng mình dự định rồi chạy mau, sau đó sẽ không phát sinh bất kỳ chuyện rối rắm nào nữa!

Nhưng Triệu Nhị bị gọi là Triệu Nhị, thế nào cũng có nguyên nhân nha!

Triệu Nhị quay đầu, ngẩng đầu lên nhìn trực thang máy một cái, lặp lại: “Khí trời hôm nay quá là tốt~”

Đối tác: “...”

Lẽ nào không ai bảo với ông chủ Triệu rằng: khi sân khấu đang im lặng đến cực điểm thì không nên nói câu này sao? Cái kiểu câu này chỉ là không khí thêm đáng sợ hơn thôi! Huống hồ đối tác tiên sinh thật sự

không hiểu Triệu tổng lúc này ở trong nhà, bây giờ lại đi thang máy kín như bưng, thế nào nhìn ra được trời xanh hay đen chứ?!

Đáng sợ hơn, sau ba giây trầm mặc, Đàm Lâm Kha gục gặc đầu.

“Ừm.”

Triệu Tiềm thấy mình đại thành công trong việc làm dịu không khí, cười cười: “Đã lâu không thấy trời sáng sửa như thế, tôi chợt nhận ra mấy ngày nay mưa cũng không có tòi!”

Thang máy tiếp tục yên tĩnh, đối tác suy nghĩ Đàm Lâm Kha bắt đầu lười tiếp lại Triệu Nhị, đang định tìm câu nào đó đối lại thì cậu khẽ đáp lại: “Ừm.”

Được rồi! Anh cảm thấy ném hai người này vào cái phòng nào đó thì vẫn có thể cùng nhau phí phạm một ngày bằng đối thoại nhạt nhẽo!

Lúc này thang máy đình một tiếng, đến nơi rồi!

Đối tác cùng mỹ nữ nhanh chân ra ngoài trước, nhưng Triệu tổng cùng trợ lý hình như không có ý định động thân.

Hắn cười lớn với Đàm Lâm Kha: “Tạm biệt! Hahahaha!!”

Cậu đối với hắn chưa hề quen thuộc, thanh âm chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Chào Triệu tiên sinh!”

Triệu Tiềm quay người rời khỏi, đi được hai bước, đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu nháy mắt với cậu: “Đàm anh hùng! Đánh hay lắm!”

Cậu sững sốt đứng nguyên cả nửa ngày, nhìn Triệu Tiềm với đối tác biến mất ở khúc quẹo hành lang. Cửa thang máy đóng lại, cái gì cũng không thấy được nữa, lúc này Đàm Lâm Kha rốt cục không nhịn được cong cong khóe môi.

...

Ngoại hiệu vô tình dội lên hai từ “Triệu Nhị”, nhưng Triệu ông chủ thật ra là người đàn ông rất cơ trí rất phức tạp. Chỉ cần một câu nói đã khiến đối tác của mình rơi vào hố mà vẫn còn sững sốt, mơ mơ hồ hồ ký hợp đồng với mình. Các chi tiết vụn vặt khác mấy ngày sau sẽ cử người qua bàn luận thêm, Triệu Tiềm hài lòng với vai đối tác biểu thị hợp tác vui vẻ, sau đó cùng người của mình rút.

Đối tác tiên sinh hiếm có được cơ hội tốt, nhanh chóng đề xuất tối nay cùng nhau đi dùng bữa?

Triệu Tiềm dứt khoát từ chối, hắn không muốn giống Trâu Duệ Văn nha! Nếu có tin mình bị đâm cho hai cái mà truyền ra ngoài thì nhất định sẽ bị ông già tự tay xách về nhà rồi đào cho cái hố chôn sống ngoài vườn. Cho nên tối nay ở nhà ngủ vẫn là tốt hơn đến quán rượu chơi bởi a

~~Tự kỷ nghĩ nghĩ, Triệu Tiềm tự kỷ mình đúng là người đàn ông tốt của thế kỷ nha!!

Đương nhiên, hắn không tìm ra kế thoái thác, liền vỗ vỗ vai tiểu trợ lý một mặt thâm trầm. Cậu ta nhất thời khần trương, trưng ra bộ mặt đáng thương, ủy khuất nói: “Ông chủ... vợ tôi...”

Triệu Tiềm thoáng nhướn mi: “Đừng đùa tôi! Tiểu tử cậu còn chưa cầm tay bạn gái thì lấy đâu ra sư tử cái? Đêm nay cậu đi!”

Tiểu trợ lý sụp đổ hoàn toàn.

Tiểu trợ lý với Triệu Tiềm thì thâm to nhỏ về quán rượu, đặt bàn đã xong xuôi, đối tác gọi điện báo đã tới nơi. Triệu Tiềm vỗ vai đồng chí bù nhìn rơm vác gánh nặng đường xa coi như cổ vũ mấy cái. Chờ người đi khỏi, hắn mở điện thoại, nhập địa chỉ weibo, lên mạng thôi!

Sáng sớm lúc Triệu Tiềm lên máy bay đã điểm qua mấy bài viết tin tức. Ngoài mấy bài tiêu đề ha ha ha ha đã xem làm hắn có chút phiền muộn, thì có một cái cùng ngày làm hắn chú ý tới.

Đầu đề: Minh tinh “hot” Đàm Lâm Kha bị người đuổi giết!

Triệu Tiềm nhớ lại thần sắc hôm nay của Đàm Lâm Kha, chép miệng một cái, không biết tại sao ngay lúc này lại cảm thấy cậu đáng thương ghê!

Giới showbiz sử dụng quy tắc ngầm là chuyện rất bình thường, một phần là tôi tình anh nguyên thuần túy giao dịch, mà có một vài bộ phận có bệnh trạng hoặc nói chính xác hơn là tâm lý biến thái. Thời điểm đầu là do cường bách chiếm phần lớn, nhưng về sau mang đến danh lợi khiến người trong cuộc dần dần rơi vào trầm mê. Con đường này cơ bản là đường tắt, đại đa số những người không biết xấu hổ đều lao đầu vào đi, số lượng không phải là ít, cho nên càng về sau thì người ta cảm thấy không có chỗ nào không đúng.

Mà Đàm Lâm Kha chỉ là người bình thường nên đối với loại giao dịch này phản kháng mạnh. Nhưng kết quả? Chống cự thì bị coi là cổ hủ, không hợp lý, còn vứt hết mặt mũi để bán mình đi lại quá bình thường!

Triệu Tiềm lại tiếp tục lướt xuống dưới, vẫn như trước, một đám người theo đuôi không ngừng oanh tạc bình luận:

Ông chủ!! Thời điểm báo ân đến rồi!!

Triệu Tiềm có chút bất đắc dĩ.

Nói trắng ra, cái đám gia hỏa không tìm không phổi kia muốn hấn giang tay ra che chở cho Đàm Lâm Kha. Cậu đã cùng Minh Kỷ ký hợp đồng, nhưng lại vi phạm điều khoản dẫn đến bên kia rút lại, phí bồi thường không phải con số nhỏ, chỉ sợ Đàm Lâm Kha mới là minh tinh nho nhỏ có táng gia bại sản cũng không thể bù nổi. Huống hồ kẻ địch còn là con cáo Trâu Duệ Văn ghê gớm, có chết cũng phải kéo người chết theo, khiến cậu không còn đường lui nữa, chứ không dễ gì cứ thế mà tha người!

Mà Triệu Tiềm nhiều lắm chỉ thấy Đàm Lâm Kha đánh thật hay! Trùng hợp với nỗi niềm muốn trả thù của mình chứ không quan hệ nhiều lắm. Cậu cũng không phải một nhân vật trọng yếu gì, hấn căn bản không cần thiết vì thù oán với Trâu Duệ Văn mà bóc một người đặc tội với một đồng kẻ nguy hiểm về mình. Đàm Lâm Kha bị vướng vào chuyện này, nói thẳng ra trách nhiệm đều là do cậu. Phương pháp giải quyết thực ra có rất nhiều, nhưng cậu lại cố tình đi chọn cái tồi tệ nhất. Cho nên nói thẳng luôn, chuyện này không đùa được đâu! Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Chương 3: Gặp chuyện bất bình thì lên tiếng hoy

~~Editor: Du Bình.

Đàm Lâm Kha không biết bị đuổi giết bao lâu thì có người thò mặt ra chịu trận thay, về sau trên TV với Internet cũng không còn nhiều tin tức của cậu nữa. Ngược lại Đàm Lâm Kha vẫn là người mới, cho nên có giận có điên tới cỡ nào thì cũng chẳng ai mặn mà, cái căn bản mỗi ngày đều có một trường hợp tằm phào như thế, cho nên công chúng không đủ hơi sức hóng hớt được. Ngay cả vai chính do Trâu Duệ Văn đạo diễn cũng lạng lẽ đổi nhân vật chính tự lúc nào...

Còn đối với Triệu Tiềm mà nói, Đàm Lâm Kha đối với hấn chỉ là một khúc dạo nhạc ngắn ngủi, ngắn đến nỗi chưa kịp chú ý thì đã rời khỏi cuộc sống của hấn mất tiêu rồi!

Thế mà mới qua hơn ba tháng, hấn lại nghe được tin tức của cậu từ bên Chu Hạo.

Chu Hạo là nhiếp ảnh gia, là anh em tốt từ nhỏ mặc chung một cái quần con với hấn. Anh ta nổi danh thích chuyện bát quái, sáng sớm ngày ra hoan hoan hỉ hỉ chạy tới chỗ Triệu Tiềm rử rử tin tức nóng hổi.

Nghệ sĩ bị người người nhà nhà ghét thực bị thâm nha~ mà cái công ty kia cứ nín kéo không chịu buông người, mỗi tháng chỉ cung cấp cho cậu một ít sinh hoạt phí ít ỏi, hấn không bức người đến quỳ xuống xin cơm đó! Đàm Lâm Kha chuyển mệnh vô cùng thâm, Chu Hạo không biết hóng hớt từ nguồn nào, sốt sắng đến kêu gọi hấn mau mau báo ân!

Mà có lúc Triệu Tiềm thật sự công nhận cái miệng của Chu Hạo quá ư xui xẻo!

Anh vừa mới ghé lỗ tai hấn không bao lâu, vào một hôm nọ Triệu Tiềm ra khỏi nhà mua ít đồ dùng, vừa đến cửa hàng, chớp mắt một cái liền thấy Đàm Lâm Kha lướt qua mình.

Thần sắc cậu coi như ôn hòa, không còn chần chừ, hào nhoáng của sân khấu nữa, trên người mặc chiếc áo phông chữ T cùng quần bò rất phổ thông. Triệu Tiềm luôn cảm thấy cậu có chút chán nản, nhưng được cái ăn mặc sạch sẽ, có thể nói rằng khôn cùng nhưng không mất đi tư chất!

Đàm Lâm Kha nhìn thấy hần, ngẩn người, nhưng vẫn lễ phép cúi đầu: “Đã lâu không gặp Triệu tiên sinh!”

Triệu Tiềm nháy nháy mắt, đột nhiên bắt gặp Đàm Lâm Kha ở chỗ này khiến hần hết sức kinh ngạc: “Ày... Sao cậu lại có mặt ở đây?”

Cậu vô cùng bình thản trả lời: “Tôi sống gần đây...”

Hần ngẩn ngơ. Hả?! Chẳng lẽ bọn họ là hàng xóm sao? Nhưng nói thế nào nơi hần sống cũng là tiểu khu xa hoa, giá cả không rẻ, Đàm Lâm Kha bị tẩy chay mà vẫn có thể trụ tốt được sao? Hay là cậu ấy ở khu trong? Khà khà... ở đó có mỹ nhân Như Vân nha~ hay nói trắng ra là do các đại gia mua tặng cho người tình của mình đó! Ô... chẳng lẽ?!

Đàm Lâm Kha không chú ý đến biểu cảm quái dị của Triệu Tiềm, chỉ thuận miệng, lễ phép hỏi: “Triệu tiên sinh cũng sống tại khu này sao?”

Triệu Tiềm cười cười: “Phải... thật khéo nha!”

Vốn sự việc thuần túy này có thể coi là sự ngẫu nhiên rồi chấm dứt luôn! Hai người từ trước đến giờ vốn dĩ không có quan hệ gì mà! Nhưng tên gốc Triệu Tiềm đúng là đồ không có mắt!

Triệu Tiềm bị suy nghĩ của mình làm phiền cả nửa ngày, cuối cùng không nhịn được mà phun trào lòng tốt hiếm thấy của mình: “Một tháng tiền nhà có nặng nề quá không?”

“...” Cậu hơi sững sờ, sau đó cười nhẹ: “Cũng có chút đắt... thời điểm tôi mua nhà cao đến đau lòng!”

Triệu Tiềm cũng cười theo, trong lòng thở phào. Hóa ra là cậu ấy tự mình mua chứ không phải bị bao dưỡng!

Không thể không nói Đàm Lâm Kha cũng có tí thu hút, lúc cậu cười lộ lên tựa như ánh nắng mặt trời soi sáng màn đêm u tối. Triệu Tiềm không ngừng tấm tắc đây là một “hạt giống” cực kỳ tốt, nhưng tiếc là bị hủy dưới tay của tên khôn nạn Trâu Duệ Văn!

“Không ngờ chúng ta có thể xem nhau là hàng xóm!” Triệu Tiềm tiếp tục nói nhảm.

Cậu trái lại giật giật khóe miệng, cười khỏ: “Mấy ngày nữa tôi sẽ rời đi...”

Hần sững sờ không hiểu ý tứ trong lời nói của cậu. Nhưng sau đó nghĩ lại... hiện tại cậu bị mất cơm rồi! Vừa mới đi trên con đường này không lâu, phỏng chừng không có khoảng để dành. Nghe cậu nói là mình tự mua phòng, hiện giờ chắc vô cùng túng quẫn. Nói là rời đi, thật ra... là bán nhà?

Hần nghĩ nghĩ, bộc trực hỏi luôn: “Cậu bán nhà?!”

Cậu khẽ cau mày, phát giác Triệu Tiềm muốn vấn đáp nhiều hơn, nhưng vẫn đáp lại: “Đúng vậy...”

Hần lại tiếp tục đào sâu xuống: “Giá cả thế nào?”

Vấn đề này Đàm Lâm Kha có thể không đáp, nhưng lần gặp mặt đầu tiên đã khiến cậu sinh ra hảo cảm khó giải thích liền tùy tiện nói ra. Triệu Tiềm sau khi nghe thông tin, không nhịn được liền nhíu mày. Thấp! Quá thấp! Mỗi một phòng của khu này đều có giá cao hơn gấp n lần! Rõ ràng là lừa người!

Nhưng phỏng chừng cậu thiếu tiền lắm rồi! Huống chi chuyện nghệ sĩ vì sinh nhai đến nỗi phải bán nhà tuyệt đối ảnh hưởng đến danh dự và hình ảnh của công ty. Huống hồ Đàm Lâm Kha khi đó được coi là gương mặt sáng nên ký hợp đồng rất lớn. Hành động sắp tới của cậu thế nào cũng bị Minh Kỷ quấy rối. Lật lại sự việc thì thế nào cậu cũng là người chịu thiệt mà!

Hần lại hiếu kỳ: “Thế cậu bán cho ai?”

Đàm Lâm Kha: “Một người bạn...”

Triệu Tiềm thở phào: “Bạn bè...”

Bạn nào được chứ? Ném đá xuống giếng đều là kẻ thù tuốt!

Đàm Lâm Kha hơi do dự, rồi mới khai tên: “Lương Tuấn.”

À... một nghệ sĩ hạng hai cũng tới từ Minh Kỳ.

Triệu Tiềm lười hỏi tiếp, vung vung tay: “Câu xác định chắc chắn?”

“Tôi cũng không chắc lắm...” Đàm Lâm Kha cau mày, tựa hồ không hiểu tại sao hắn lại tò mò đến vậy: “Còn phải cùng Lương Tuấn bàn bạc nghiêm túc đã!”

Hắn nháy mắt mấy cái, nở nụ cười.

Có lúc a~ ở đời có rất nhiều sự việc đi trái lại với mong ước của con người, mọi việc có nhân tất có quả! Triệu Tiềm ngược lại biết rất rõ, sau khi Đàm Lâm Kha dính scandal, nhân vật được lựa chọn lại cho bộ phim của Trâu Duệ Văn không ai khác chính là Lương Tuấn.

Đàm Lâm Kha xem thường việc vấy đuôi lấy lòng đạo diễn, nhưng cũng không có nghĩa là những kẻ khác không làm hành động này.

Triệu Tiềm khi còn bé luôn mơ giấc mộng về đại hiệp. Đương nhiên là trong cái xã hội gà bay chó sủa này chẳng bao giờ có rồi. Vì vậy lớn hơn một chút, hắn lại ước mình trở thành diễn viên nổi tiếng, được đóng phim cổ trang vai đại hiệp!

Chỉ tiếc tương lai phát triển nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không trở thành diễn viên, mà lại trở thành ông chủ của một dàn diễn viên!

Bây giờ thấy giống như ảo tưởng hồi bé của hắn khi xem phim truyền hình! Anh hùng cứu mỹ nhân oai hùng ngợp trời! Ấy thế mà đến lúc ông chủ Triệu rảnh rồi muốn quản chuyện bao đồng thì mỹ nhân chẳng thấy đâu, ngược lại có một mỹ nam!

Về đến nhà, hắn bảo trợ lý tìm địa chỉ của Đàm Lâm Kha, hóa ra là một tòa khác trong khu này. Ngẩn người nghĩ nghĩ một chút, hắn lại gọi điện cho Chu Hạo.

Ngữ khí của anh trước sau như một đều như muốn ăn đấm: “Sao thế lão Triệu?”

Là bạn tốt nên Triệu Tiềm chẳng cần khách sáo, trực tiếp phun ra: “Muốn mua nhà!”

“Hở?! Mua nhà? Cho ai ở?!” Chu Hạo hèn hạ cười hà hà hai tiếng: “Mùa xuân đến rồi?”

Triệu Tiềm lờm điện thoại, nhưng ngờ ra là Chu Hạo không thấy được, liền vạ phần khinh bỉ mở miệng: “Ông không phải bảo tôi báo ân sao?”

Anh cảm thán không rõ ràng ý tứ cảm xúc: “À, là mua cho Đàm Lâm Kha nha~”

Triệu Tiềm không phản bác, trực tiếp không để ý đến lời mỉa mai của tên bạn thói: “Giúp tôi mua căn phòng kia đi!”

Chu Hạo không hiểu lắm, hắn giả vờ qua loa sự tình, anh nhất thời sáng tỏ, cũng vui vẻ lĩnh lệnh thực thi ngay.

Tối hôm đó, bộ phim “Tuyệt Phong” mới đóng máy của đạo diễn Trâu được tuyên bố. Nội dung nghe nói là một đôi trốn tránh sự truy sát của con cháu quan lại mà xông vào núi tuyết Tây Tạng, trong lúc lẩn trốn tình tay ba cầu huyết xuất hiện.

Trước đó Đàm Lâm Kha được giao cho vai nam chính thứ, là vị huynh trưởng bệnh tật yếu ớt nhưng rất chính trực. Vị huynh trưởng này dẫu tình cảm sâu đậm đối với nữ chính rất kỹ, cho đến lúc chàng tử vong thì người ấy cũng không hề phát giác. Thương tâm nhưng thực sâu sắc.

Đã có vị thi nhân từng nói: Nam chính dành cho nữ chính yêu, còn nam phụ được khán giả thương.

Đợt tung trailer trước đây đã khiến Triệu Tiềm khắc sâu ấn tượng. Đàm Lâm Kha bận y phục thanh sam nghiêng người ngắm tuyết rơi, dáng vẻ gầy yếu thực yên tĩnh.

Mà cánh hoa nhỏ nhoi lại biến thành Lương Tuấn thủ vai, vị huynh trưởng tựa như một mỹ nhân sinh bệnh đột nhiên biến thành tên đàn ông ngu đại tam thô, mét tám ***g ngừng...

Đại chúng đều biểu thị... thật sự không thể tiếp thu nổi...

Cũng không phải do kỹ năng diễn xuất với ngoại hình của Lương Tuấn không đủ, mà so với khí chất văn nhược của Đàm Lâm Kha thì cái loại mét tám, dương quan kiện khí ngận suất ca của Lương Tuấn rất khập khiễng!

Thậm chí, có mấy bạn trẻ rảnh rỗi còn so sánh cảnh đứng dưới mưa tuyết giữa Đàm Lâm Kha với Lương Tuấn đều bất bình hô to: Đàm mỹ nhân bị đổi thành trang hán xà nhà đúng là phá hỏng cp huynh đệ của người ta!!

Triệu Tiềm tương đối vui mừng a~ Triệu gia đương nhiên cùng đám trẻ con đứng về phía Đàm Lâm Kha rồi! Một đồng người liều mạng phun lửa bản chất Lương Tuấn quá thô kệch!! Lại chả biết có vị nào đột nhiên đổi đề tài kêu nam chính kỳ thật cũng chẳng hợp hình tượng cơ! Liền kéo theo sau vô số bài tranh luận tìm “gương mặt thân quen”!

Tình cảnh hỗn loạn lại càng điên đảo hơn!

Ngày thứ hai, Chu Hạo chạy đi tìm Đàm Lâm Kha, lầy lý do nghe nói cậu đang rao bán nhà, vừa vặn muốn kiếm một căn tốt tốt trong khu này nên muốn thương lượng. Đàm Lâm Kha khá kinh ngạc, chuyện cậu bán nhà chỉ có vài người thân quen mới hay tin, không hiểu sao Chu Hạo xa lắc xa lơ, mới gặp nhau một hai lần lại hóng hớt được nữa! Lương Tuấn tuy nói muốn mua, nhưng hai người còn chưa ngã ngũ, dời qua ngày khác gặp mặt. Chu Hạo trả giá cao hơn giá Lương Tuấn ra không ít, cậu gọi cho người kia, nhưng y chỉ nghe đến tên người muốn cạnh tranh thì lập tức nâng thêm một mớ tiền.

Lương Tuấn đập tiền, Chu Hạo đương nhiên cũng đập thêm! Nếu ai chịu khó theo dõi tin tức lá cải thì đều biết Lương Tuấn theo Trâu đạo diễn lẩn lộn, còn Chu Hạo lại là bạn bè tốt của Triệu Tiềm. Từ một cái nhà bình thường đột nhiên lại biến thành tranh chấp Sở Hán [1], anh thêm mười vạn tôi đập mười vạn. Đều không phải tiền của mình, hai người ganh nhau đến thực vui sướng!

Nhưng Lương Tuấn rất thận trọng báo cáo sự tình cho Trâu Duệ Văn. Trâu đạo diễn nho nhã tức đến nổi thở mạnh trừng mắt. Y cùng với Triệu Tiềm đã thù nhau từ rất lâu rồi! Đánh chết y cũng không nhận thua đâu! Cẩn rằng bảo Lương Tuấn tiếp tục độn giá, tuyệt đối không được thua Triệu Tiềm!!

Vì vậy Lương Tuấn phun ra số tiền so với giá gốc không khác biệt lắm... Còn Chu Hạo vuốt cằm... Ai nha~ đắt thế gia không thêm nữa

~~Lương Tuấn trợn mắt ngoác mồm.

Vị chỉ đạo kỹ thuật từ xa Triệu Tiềm hài lòng hỉ mũi. Tiểu tử Trâu Duệ Văn tuổi gì mà đấu với tui chứ

~~Trong đám này chỉ có mỗi Đàm Lâm Kha là mờ mờ mịt mịt... Cậu cảm thấy giá rẻ trước đó quá tốt rồi! Cậu không định bán ra với cái giá trên trời này. Nghiêm túc vận động não, cậu nhận ra có người cố ý giúp cậu một tay, tầm mắt chuyển qua Chu Hạo đắc ý kia, thấp giọng nói: “Chu tiên sinh, cảm phiền anh nói lời cảm ơn Triệu tiên sinh giúp tôi!”

Chu Hạo nhấp nháy mắt: “Ồ... tôi hông có nghe rõ~~”

Đàm Lâm Kha: “...”

Chu Hạo móc túi cả nửa ngày, khai quật được một mẫu giấy cùng cái bút, tiện tay viết một dãy số, híp mắt cười gian giảo: “Tự mình nói cảm ơn mới có thành ý nha~~”

Là số điện thoại của hắn!

Đàm Lâm Kha có chút sững sờ.

Cả một đám người cầu còn không được! Cậu còn nhận được ân huệ ông chủ Triệu giang tay ra giúp bán nhà, còn lấy được số điện thoại riêng của nhân vật kim cương. Có phải... quá may mắn không?!

Đàm Lâm Kha ngẩng đầu nhìn Chu Hạo, hắn vẫn híp mắt như cá trê, vỗ vỗ vai cậu, cái gì cũng không nói...

[1]: Chiến tranh Hán-Sở (Hán Sở tranh hùng, Sở Hán chiến tranh, / Sở Hán tương tranh hay Sở Hán Xuân Thu, 206–202 TCN) là thời kỳ sau thời đại nhà Tần ở Trung Hoa. Trong thời kỳ này, các vị vương từ các đất khác nhau ở Trung Hoa đã xuất hiện sau sự sụp đổ của nhà Tần và tạo nên hai phái kinh địch nhau rõ rệt. Một bên do Lưu Bang(刘邦), vua nhà Hán lãnh đạo, còn bên kia do Hạng Vũ (项羽), tự xưng Tây Sở bá vương. Một vài vị vương khác có uy lực thấp hơn cũng có nghĩa quân đánh nhau độc lập trong thời gian này. Cuộc chiến đã kết thúc với thắng lợi hoàn toàn thuộc về Lưu Bang, người sau này đã lên ngôi hoàng đế và thiết lập nên nhà Hán. (Theo Wikipedia) Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Chương 4: Đồ bánh bèo! Thả cái tay của cô ra!!

Editor: Du Bình.

Mấy ngày nay Triệu Tiềm có chút bận bịu.

Nguyên bản công ty của hắn cùng với Lão đạo diễn nổi danh họ Tôn hợp tác sản xuất mới có chút bất đồng. Vốn dĩ vai chính đã được xác định là một vị đại minh tinh cấp bậc thiên vương trong công ty thủ vai, nhưng lão Tôn chỉ vừa nhìn thấy cậu ta liền lắc đầu nguây nguậy, chắc chắn rằng cậu ta không có khí chất, làm thế nào cũng không cho minh tinh nọ cầm được kịch bản.

Tính tình làm việc rất bướng bỉnh của ông đã vang xa bốn bề thiên hạ, ông đã nói không thì người bên ngoài có khuyên hay nháo thế nào đều không hữu dụng. Cho dù thế, Triệu Tiềm vẫn đang hoảng gọi điện cho tiền bối, cố gắng tiếp tục đề cử nghệ sĩ dưới trướng mình.

Không ngoài dự đoán, câu cửa miệng của lão Tôn được lặp lại: “Không!”

Hắn có chút phiền muộn, cực kỳ không cam lòng: “Lão Tôn à... người tốt nhất đã được dâng cho chú rồi đó...”

Lão Tôn: “Anh nói cậu kia diễn xuất rất tốt đúng không? Vậy bắt về đây tôi cho làm nữ chính!”

Triệu Tiềm phun nước ra bàn: “Lão Triệu!! Chú đừng đùa cháu nữa!”

Ông hừ hừ: “Anh cũng biết là đùa? Anh cố gắng nhét cho tôi, tôi cho cậu ta đóng vai nữ! Khỏi nói nhiều!”

Triệu Tiềm do dự một lúc, cuối cùng không xoay chuyển được, đành thở dài: “Được rồi ạ... Cháu sẽ đọc kịch bản, rồi trong hai ngày sẽ tìm được ‘chàng thơ’ cho chú!”

Đầu bên kia, lão Tôn hí mắt cười: “Không sao! Đừng vội quá! Việc này phải từ từ thì mới tốt!”

Hắn thở dài thêm cái nữa: “Hiện tại ai dám chậm trễ nữa ạ? Lão Tôn à! Chú vừa lòng ai thì mau thẳng thắn nói cháu nghe đi!”

“Thật?” Ông tắc lưỡi: “Cậu rất xứng đáng đấy!”

Hắn hơi nhú mào, nhưng vẫn cười lấy lòng: “Nào có ông chủ nào đi đóng phim? Chú hạ giá cháu quá!”

Lần này đến lượt ông thở dài: “Ai... thật là... đến đâu được thì đến...”

Hắn cùng đạo diễn tùy tiện cắn xé nhau vài câu rồi kết thúc cuộc gọi. Triệu Tiềm cảm thấy đau đầu, giờ hắn biết đào ở đâu vị diễn viên vừa mắt lão Tôn đây?? Mà nói thật... kịch bản nữa chứ hắn còn chưa xem... khà... khà... khà...

Hắn ném cho trợ lý một đồng công việc, sau đó tự thưởng cho mình bằng việc tan làm sớm để chạy về nhà. Có thể nói ông chủ Triệu có rất nhiều ưu điểm sáng loáng: hắn ít hút thuốc, không uống rượu. Đường nhiên thì thoảng căng thẳng cũng làm điều thuốc, tiệc xã giao nâng vài ba ly, nhưng đối với dân trong nghề thì ông chủ Triệu so với vô số các vị cùng chức vị khác không quá bẽ bối. Trước kia có qua lại với vài đối tượng bạn gái, nhưng nghĩ lại liền thấy kinh... Có thể nói... Triệu tổng với chuyện tình ái thực không có duyên a...

Tối hôm đó, hắn vô cùng đau trứng nhìn kịch bản. Mới được khoảng hai trang, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Là một dãy số hần không biết.

Triệu Tiềm nghĩ ngợi, cảm giác đây không phải là quảng cáo chào hàng mời mọc gì đó đi. Do sự mãi, cuối cùng vẫn bấm nút nhận.

Người gọi tựa hồ có chút do dự: "... Xin hỏi có phải số của Triệu tiên sinh không?"

Hần hơi nhú mồm, thấy thanh âm này có chút quen tai. Nhưng người quen đều gọi hần tên hần, không quen đều không biết tới số riêng này. Quả thật đúng là mời hàng sao?

"Là tôi!" Hần trả lời, rồi tò mò: "Xin hỏi ngài là?"

"Tôi là Đàm Lâm Kha..."

Triệu Tiềm sửng sốt, Đàm Lâm Kha sao lại có số của hần? Được rồi! Chuẩn 100% là tên Chu Hạo thói tha lại làm mấy chuyện lập dị rồi! Nhưng... cậu liên lạc với hần để?

Hần háng giọng, trong não bồi bổ vô số khả năng, mở miệng hỏi: "Cậu có vấn đề gì sao?"

Dù thế nào thì sẽ không phải tìm đến hần nhờ vả đâu nhỉ?

Đầu bên kia ngừng một lúc, cuối cùng hần nghe được Đàm Lâm Kha nhỏ giọng nói:

"Cảm ơn anh!"

Hần nháy nháy mắt, cảm giác mình vừa nghe được gì đó. Thấy hần không đáp lại, cậu hực hặc lặp lại: "Cảm ơn Triệu tiên sinh! Tôi cực kỳ cảm kích!"

Hần đánh gãy thiện ý của cậu, trực bạch hỏi: "Chu Hạo có nói gì với cậu không?"

Đàm Lâm Kha ngẩn ra: "Không có!"

Triệu Tiềm tắc lưỡi, trong lòng sáng tỏ, thuận miệng muốn xoay chuyển mạch nói chuyện, trêu ghẹo cậu: "Nhưng chỉ cảm ơn xương là xong à?"

Đàm Lâm Kha ngẩn ngơ không hiểu ý tứ, nửa ngày sau mới hồ hồ: "Ồ?"

Hần phì cười thành tiếng: "Không mời ăn cơm hay vân vân và mây mây sao?"

Cậu tiếp tục ngây người, ngu ngốc: "A?!" một tiếng.

Hần nhún ý cười lại, thao thao: "Không cần quá cầu kỳ đâu! Tối nay cậu rảnh thì mời tôi đi ăn món nướng đi!"

...

Đàm Lâm Kha theo địa chỉ Triệu Tiềm cho mò đến nhà hàng. Loanh quanh cả nửa ngày gặp được một cửa tiệm chuyên đồ nướng ven đường. Triệu Tiềm vẫn chưa thấy bóng dáng đâu nên cậu chỉ có thể ngồi tại bàn chờ đợi, trong lòng không ngừng lẩm bẩm.

Từ sau khi thành danh rồi cùng Minh Kỷ ký hợp đồng, cậu không có cơ hội được đến những nơi như thế này nữa. Không ngờ Triệu Tiềm đức cao vọng trọng lại chạy tới đây nha!

Thật sự Triệu Tiềm rất thích la cà hàng quán! Bình thường hần đều phải đi dùng cơm với khách hàng hoặc đối tác. Nguyên một mùa hè không được đi ăn đồ nướng, uống bia lạnh làm hần ứ có vui luôn!

Người qua đường không ai biết tiểu minh tinh phòng bị kỹ càng cùng với ông chủ Tiềm một thân phục trang bình dân ngồi phơi mặt tại quán cóc vỉa hè với nhau đâu!

Đàm Lâm Kha trước sau như một luôn khách khí: "Chào Triệu tiên sinh!"

Hần nhú mồm không vui: "Đừng khách khí như thế! Ông chủ! Cho một két bia ra đây! À, cậu muốn ăn gì?"

Cậu do dự: "Triệu tiên sinh... đừng uống nhiều quá!"

Hần nháy mắt, lập tức đổi đề tài: "Vài chai thôi mà nhằm nhò gì! Ông chủ mang đồ uống lên đây!"

Ông chủ híp mắt: “Vâng vâng!”

Nói thật, cậu vẫn cảm thấy vô cùng câu nệ. Cậu không hiểu vì sao Triệu Tiềm phải giúp đỡ cậu. Tuy nó chỉ là một cái móng tay trong mắt hần, nhưng cậu cùng hần không có đến nửa điểm quan hệ, thậm chí cơ hội chạm mặt đếm trên đầu ngón tay. Sau một vài biến cố đã xảy ra, Đàm Lâm Kha không nghĩ động cơ của hần với Trâu Duệ Văn mặt người dạ thú giống nhau. Theo những lời đồn đại có liên quan đến Triệu lão đại, thì người này chỉ có chút ngổ chứ còn đâu tốt toàn diện!

Đàm Lâm Kha kìm nén một bụng nghi vấn, trực tiếp không hỏi. Bên kia Triệu Tiềm vừa gọi món ăn xong, cùng cậu nói vài câu khiến cậu không khỏi có chút mất tập trung. Đến khi từng đĩa đồ ăn ngon mắt được dọn lên, lòng trung thành của ông chủ Triệu dần hết lên đồ ăn, còn cậu thì lúng ta lúng túng không biết nói gì, đành giương mắt lên nhìn bốn phía.

Quán nướng nằm ở ngã tư một con phố, đối diện quán rượu. Trước đây cậu đã vào nơi đó vài lần, tiệm này khá là nổi tiếng với dân chơi cùng đám người nổi tiếng. Từ đây dù có cách hơi xa nhưng vẫn có thể thấy một đàn nam thanh nữ tú, tóc xanh tóc vàng quần áo thời thượng. Mà bây giờ ngồi cùng một bàn ăn với cậu, không phải là sinh viên đại học tươi trẻ, năng động, mà là vị ông chủ đang chiến đấu hằng hái với xâu thịt dê ngon lành. Nhìn qua nhìn lại, hình tượng thực sự... chênh lệch quá lớn a...

Miệng hần nhét thức ăn đến căng phồng, nhìn người bên cạnh nhìn ngó linh tinh, thuận miệng hàm hồ hỏi: “Cậu bây giờ ở chỗ nào?”

Đàm Lâm Kha nghĩ thầm, mãi vẫn chưa biết mình với hần quen thuộc đến đâu. Mặc kệ có là vấn đề nào vẫn hỏi không có miếng áp lực nào. Cậu một mặt theo lễ phép, đáp qua qua: “Hiện nay tạm thời tôi đang ở tại nhà trọ.”

Hần tặc lưỡi, đem đồ ăn toàn bộ nuốt xuống, hào sảng nói: “Như vậy rất tốn kém đó! Mấy ngày trước tôi nghe Chu Hạo bảo có một căn muốn cho thuê, hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích tuy không lớn nhưng khá thoải mái, rất tiện nghi. Hay cậu chuyển tới đó đi?”

Không biết đồng chí Chu Hạo đang ở nơi nào mạnh mẽ hắt hơi một phát. Mẹ kiếp là thằng nào đang nói xấu ông?!

Cậu nhú mày, tựa hồ đang suy nghĩ có nên tiếp thu hay không.

Trung Quốc có câu: “Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau” (Chả biết có hông nhưng chúng ta cứ cây nhà lá vườn đi nha!)

Hần đột nhiên vỗ bàn cái đét, làm bộ khóc thét: “Đàm anh hùng!! Tôi đây là tới báo ân!!”

Cậu sợ hết hồn, đám người xung quanh cũng hốt cả hồn.

Hần tăng hăng, híp mắt nói: “Cậu dọn vào ở đi~~”

Đàm Lâm Kha: “...”

Đôi mắt to tròn của Triệu Tiềm loé sáng, cực vô tội ngó Đàm Lâm Kha. Cậu trầm mặc cả nửa ngày, cũng chỉ có thể hết sức có thể đáp lại...

“Cảm ơn Triệu tiên sinh...”

Triệu Tiềm nheo mắt hà hà cười, cậu thì hướng mắt ra quán rượu góc đường dòm dòm. Không hiểu sao lại có chút chột dạ.

Từ quán rượu trong góc đường có hai người đi ra, một người là tiểu thư bộ dáng lão đảo, hình như là say nên muốn đi hóng gió. Người theo đằng sau có vẻ thân thiết, nhìn kỹ hơn, cậu cảm thấy người đó rất quen mắt a!

Triệu Tiềm cũng đảo mắt theo hướng cậu đang nhìn, sau đó thoáng nhướn mi, giật mình hô: “Chu Hạo?”

Đàm Lâm Kha nghiêng đầu, hỏi hần: “Có cần qua chào hỏi không?”

Hần nhìn bạn chí cốt đằng xa xa một tí, rồi lại cúi đầu xuống âu yếm đại tiệc toàn thịt, vô cùng gọn gàng nhanh chóng lắc đầu: “Không đi!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Cũng may hần chỉ đùa thôi. Sau khi tính tiền liền kéo Đàm Lâm Kha đứng dậy, huyền não đến nỗi cậu phải cảm thán... đây không phải mình mời người ta hả? Sao đến cuối cùng vẫn là ông chủ Triệu trả tiền vậy?

Lúc đi vào hai người mới phát hiện, cô nàng uống nhiều kia tuổi chừng hai mươi, quần áo trên người toàn hàng hiệu đắt tiền, chân cưỡi trên đôi giày cao gót mười mấy phân. Giờ khắc này hoàn toàn không để ý hình tượng, vừa nôn khan vừa khóc lóc âm ỹ.

Cô nàng kia ôm lấy cột điện khóc thét lên: “Đồ khốn nạn!!! Dám đùa cợt bọn cô nương!!”

Chu Hạo theo sau, vô cùng xoắn xuýt: “Cô gái! Cô có ổn không đấy?”

Cô nàng mất diết tai ngơ, không ngừng gào thét: “Ả đàn bà kia tội cùng có chỗ nào... có chỗ nào?! Ách!”

Chu Hạo vụn phàn lúng túng: “... Chế ơi chế không sao chứ?”

Cô quay đầu nhìn anh, mắt lơ đãng, mông lung: “Anh cho rằng bà đây thích anh đến thế sao?!”

Dứt lời, cô nàng cúi đầu xuống, chuẩn xác ụp một bãi lên cái áo giá trị không nhỏ của anh.

Chu Hạo: “...”

Cô ngược lại cười đến vui vẻ, hắc hắc cười, dùng tay kéo anh lại, phun hơi đầy mùi rượu lên mặt anh. Trong lòng Chu Hạo không ngừng gõ mõ khấn: không được tính toán với phụ nữ... không được tính toán với phụ nữ... Hít sâu rồi u uất: “Chế à...”

Cô gái nọ lôi kéo cổ tay anh, đột nhiên khóc lớn nữa, đem toàn bộ nước mắt, dớt mũi cọ cọ trên bả vai Chu Hạo

Chu Hạo khóc không ra nước mắt.

Triệu Tiềm cực không nhân ái bật cười ha hả. Cô nàng kia ngẩng đầu lên, không khéo Chu Hạo lại cúi xuống xem cô thế nào, một cái trán cùng một cái cằm oanh liệt “hôn” nhau cái bốp. Anh hít ngụm khí lạnh, mà cô vẫn mơ mơ màng màng lườm hần, hừ hừ: “Cười gì mà cười? Ai cho cười??”

Triệu Tiềm cau mày: “A? Cảnh tiểu thư?!”

Cô hé mắt, hình như đang cố gắng nhìn cho rõ hơn, cười hì hì: “Ồ? Tiểu Triệu tử?”

Chu Hạo vô cùng mờ mịt đánh mắt với Triệu Tiềm, liền phát hiện Đàm Lâm Kha đứng cạnh hần. Hai người này đi cùng với nhau anh không nói. Nhưng “Cảnh tiểu thư” là thứ gì?

Hần đến bên tai anh nói nhỏ: “Đây là cháu ngoại của lão Tôn: Cảnh Nguyệt! Cậu làm cái gì mà cùng vị tiểu thư này nháo một đoàn thể?”

Chu Hạo vốn định giải thích, nhưng rõ ràng hần chỉ hỏi cho có. Căn bản còn chưa giải thích được gì, hần đã lôi kéo Cảnh Nguyệt, cô ngốc nghếch cười hềnh hệch: “Tiểu Triệu tử... Haha... Anh có biết không... Em... em là tiểu tam [1] đó hahahaha...”

Hần giật mình: “Có người để ý em á?”

Cảnh Nguyệt nheo mắt lại, loạng choạng gạt đầu: “Có chứ sao không!”

Hần hiểu kỳ: “Là ai?”

Cô chỉ tay qua tên đàn ông đang bị mình kéo áo đến nhàu nhĩ: “Anh ta!”

Chu Hạo: “...”

Anh vô tội!!! Tôi vô tội!!!!

Chu Hạo há mồm muốn giải thích, nhưng Phong Cảnh Nguyệt trực tiếp bỏ nhào vào ***g ngực anh, huhu: “Tôi là tiểu tam.....”

Hần tặc lưỡi thâm nghĩ đại tiểu thư người ta đang đau khổ quần quai nên hết sức cảm thông với Chu Hạo đang dở khóc dở cười.

Cảnh Nguyệt nhắm mắt lại, táp táp miệng, vẫn không ngừng thấp giọng nỉ non: “Tôi là tiểu tam... tôi là tiểu tam...”

Cứ như vậy ngủ mất tiêu luôn!

Anh vô lực ngẩng đầu cầu cứu Triệu Tiềm: “Sao giờ?”

Hắn hỏi ngược lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Hạo thở dài.

Anh chỉ là nhân rồi không có việc gì làm nên đến quán bar uống chút rượu với vài ba em xinh đẹp. Vừa đến cửa thì nhìn thấy một cô nàng lôi kéo Phong đại tiểu thư chửi ầm lên, Cảnh Nguyệt một mặt khiếp sợ không biết nói lại thế nào. Còn một tên đàn ông nhà nhận đứng ngay đó nhưng thờ ơ như không phải chuyện của mình.

Tấm lòng trường nghĩa của đồng chí Chu Hạo đột nhiên tăng vùn vụt, lao đến bảo vệ Cảnh Nguyệt, người phụ nữ kia trừng mắt tức giận rồi bỏ đi. Tên đàn ông kia muốn nói gì nhưng lại thôi, chỉ đến lúc cô khuất bóng mới nhỏ nhẹ bảo: Tiểu Nguyệt... oan uổng em rồi... liền đi luôn.

Chu Hạo không biết đã xảy chuyện gì mà Cảnh Nguyệt tức đến mặt mũi trắng bệch, lôi kéo Chu Hạo mời anh uống rượu. Kết quả anh một giọt cũng không động, cô ngược lại từng ly từng ly nốc vào bụng. Chu Hạo vất vả mãi mới lôi được người ra khỏi quán bar thì trùng hợp đụng trúng Triệu Tiềm với Chu Hạo.

Anh vô cùng đáng thương nhìn hắn: “Giờ thì nên thế nào?”

Hắn cau mày thêm lần nữa: “Lắm chuyện cái gì? Ông tự mà đưa người ta về chứ sao trăng gì?”

Chu Hạo uỷ khuất: “Tôi không biết địa chỉ...”

“Đưa vào khách sạn!” Triệu Tiềm trực tiếp hiển kế: “Chỗ nào cũng được! Miễn là ông không ‘xơi’ người ta!”

Khoé miệng anh giật giật: “Tôi không có hứng thú với ‘màn hình phẳng!’” rồi thở dài: “Số tôi thật xui xẻo!”

Triệu Tiềm cười cợt trêu trêu: “Xui gì chứ? Rõ là số đào hoa!”

Chu Hạo liếc mắt qua nhân vật này giờ không nói lời nào, thấp giọng lầm bầm: “Ông mới đào hoa ấy!”

Hắn lườm lườm anh cháy mắt: Có gan ông nói lớn hơn xem nào?

Chu Hạo vô cùng oan ức đỡ Cảnh Nguyệt say quắc cần câu đến bãi đỗ xe.

Đàm Lâm Kha nhìn theo bóng lưng của hai người, thấp giọng cảm thán: “Chu tiên sinh đúng là người tốt!”

Triệu Tiềm không nể nang khịt mũi coi thường: “Mặt ngoài thôi, chứ nào lại là một cây súp lơ cỡ bự đó!”

Đàm Lâm Kha thốt lên: “... Không thể nào!”

Hắn: “Sao lại không thể chứ?”

Cậu nhẹ nhàng tăng hăng: “Nhưng thoát nhìn qua hai người, thì Triệu tiên sinh tương đối...”

Hắn giật giật khoé miệng: “Tôi tương đối làm sao?”

Cậu trầm mặc trong chốc lát, không nhin được mím môi cười cười.

Triệu Tiềm: “...”

Được rồi! Hắn sẽ coi đó là tương đối tốt!

Giờ thì quay trở lại ăn đồ nướng hoy

[1]: kẻ thứ ba Đăng bởi: admin

5. Chương 5

Chương 5: Chỉ là đùa giỡn mà cũng có mùa xuân sao?

Editor: Du Bình.

Chu Hạo đi rồi, Triệu Tiềm cảm thấy mình ăn còn chưa no nên định đi kiếm gì đó bỏ vào bụng. Khi hắn xoay người, trước cửa chính của quán bar vừa vặn có một đám người từ trên xe bước xuống, nhìn qua bên này liền kinh ngạc kêu lên: “A! Triệu tổng?!”

Triệu Tiềm nghe thấy có người gọi mình, liền quay lại liếc mắt một cái, nào ngờ người kia lại tiếp tục hô lên: “Ai nha! Đúng là Triệu tổng rồi!”

Đàm Lâm Kha cũng hướng bên kia liếc mắt nhìn, sững sờ.

Cầm đầu đám người là Lương Tuấn, trong đó còn có nữ phụ xinh đẹp của “Tuyệt Phong” và một số người trong nghề. Bọn họ trên mặt đều đeo kính đen với khẩu trang, tựa hồ sợ người khác không nhận ra họ là minh tinh ấy!

Đàm Lâm Kha đảo mắt nhìn một lượt, thật may mắn không có Trâu Duệ Văn!

Người đầu tiên phát hiện ra Triệu Tiềm là cô nàng vai phó kia. Cô ta ngó ra đằng sau nhìn, khoa trương che miệng kinh ngạc sững sờ: “Đàm Lâm Kha?!”

Cậu nhút mảy lại, không được tự nhiên quay đầu chuẩn bị dời đi.

Triệu Tiềm nhìn thấy phản ứng của cậu, nhìn ra cậu đối với người này không có hảo cảm. Hắn chỉ hơi cau mày lại, không chủ động mở miệng tiếp đãi.

Lương Tuấn tăng hắng, bước lên đối diện Triệu Tiềm, cười lấy lòng: “Triệu tổng thật có nhã hứng đi dạo nha!”

Cậu ta cười, hắn cũng cười nhưng không đáp lại. Cô ả kia ngược lại mạnh bạo đứng cạnh hắn, kéo tay ngọt ngào thân thiết: “Triệu tổng cũng tới chỗ này vui chơi sao?”

Hắn bất động thanh sắc đẩy cô ta ra, cười tiêu chuẩn: “Không phải.”

Nữ diễn viên kia vẫn mặt dày, tiếp tục đem cái ngực cỡ D của mình liều mạng cọ cọ vào cánh tay hắn: “Triệu tổng à~ nếu đã gặp nhau thì ngại cùng chúng tôi vào đi~ có cả Lý ca với cả ông chủ Trịnh nữa đó~”

Triệu Tiềm lần thứ hai hất mấy cái móng tay sơn đỏ choét như ma nữ ra, hời hợt: “Không đi!”

Hắn nói còn chưa được một nửa, từ trong bar, một người con trai trẻ tuổi mặc âu phục phi ra, trông anh ta phi thường khéo léo, nhìn bốn phía một chút, xồng xộc chạy tới trước mặt Triệu Tiềm, cung kính khom người chào: “Triệu tổng! Tôi là...”

Nhìn thấy người này, hắn đột nhiên cảm thấy rất đau đầu, nhưng vẫn lịch sự đáp lại: “Tôi nhớ cậu là ai! Tiểu Phùng theo Lý ca!”

Tiểu Phùng cười cười: “Vâng! Lý ca nghe nói Triệu tổng cũng có mặt nên sao tôi ra đón ngài!”

Triệu Tiềm cau mày, dùng ngôn ngữ uyển chuyển từ chối: “Không phải! Tôi chỉ đơn thuần cùng bạn bè của mình đi ăn tối, tình cờ đi ngang qua thôi. Cậu nhắn với Lý ca và ông chủ Trịnh cứ chơi vui vẻ!”

Tiểu Phùng méo xệch mặt, quanh co: “Chuyện này... Lý ca nói nhất định phải mời bằng được Triệu tổng!”

Hắn chuyên tâm nghĩ, mình mà đi theo thì sẽ kéo theo một đồng phiền toái a! Nhưng hai người kia đều được coi là lão đại trong ngành, mình không nể mặt thì sẽ phiền lắm, rồi lỡ bọn người kia nói hươu nói vượn, mai một không nhìn mặt nhau nữa thì hỏng! Hắn suy qua tính lại, miễn cưỡng đáp ứng nhập hội rồi quay đầu nói: “Lâm Kha! Cùng vào với tôi!”

Giọng điệu thân mật quá nha

Đàm Lâm Kha bị tiếng: “Lâm Kha” của hắn làm cho sững sốt, chưa kịp hoàn hồn thì Triệu Tiềm đã lôi kéo tay cậu đi vào bên trong. Mặt khác, khi đám người kia huyền não không chú ý đến hai người, hắn ghé vào tai cậu nói nhỏ vài câu: “Lát nữa có ai đưa rượu gì, nước nào cho cậu cũng đừng có uống!”

Đàm Lâm Kha không hiểu.

“Thuốc lá cũng không được nhận!” Hắn thêm một câu, tiếp tục: “Cũng đừng động thủ đánh giống Trâu Duệ Văn. Bọn họ không giống y, nội tình không sạch sẽ, rất khó giải quyết hậu quả!”

Đàm Lâm Kha cau mày, những người Tiểu Phùng nhắc đến cậu cũng phong phanh nghe nói nhưng không xã giao nhiều. Vừa định mở miệng nói hai ba câu thì bị hắn ngắt lời:

“Nếu có người dám làm gì cậu thì hãy gọi tôi!” Triệu Tiềm hơi nhú mi: “Lão tử đánh chết hắn!”

Đàm Lâm Kha vô cùng kinh ngạc, nhưng cảm xúc cứ lộn bộn. Cậu dù sao cũng là người tự do rồi, xảy ra chuyện gì cũng có thể tự gánh được. Nhưng Triệu Tiềm thì khác, nếu hắn động thủ đánh người, không biết sẽ có bao nhiêu khó khăn chông chát đây. Hắn kéo tay cậu cùng mấy người vòng cửa sau vào bên trong đến một gian ghé lô riêng.

Đàm Lâm Kha đã từng đến quán bar này mấy lần, chỗ này vô cùng huyền não nên không có ai chú ý tới bọn họ. Cửa phòng được đẩy ra, chỉ thấy ánh đèn tối tăm, trên sàn trải rất nhiều thảm đỏ sậm, ở giữa để một bộ salon theo hướng cổ bằng da thật, trên bàn có mấy khay bằng chất liệu thủy tinh. Vài người đã đợi sẵn, một người đàn ông ôm mỹ nữ, tay cầm ly rượu đỏ, ánh mắt thâm trầm, còn một người đàn ông to béo lôi kéo bạn bè đánh bài, nam, nữ có đủ. Vừa nghe tiếng cửa mở, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn...

Người đàn ông kia cười cười với Triệu Tiềm: “Triệu tổng đến rồi!”

Hắn cũng cười, hướng y gật đầu, chào một tiếng: “Lý ca!” rồi híp mắt nhìn một kẻ cách đó không xa: “Ông chủ Trịnh!”

Lý ca vừa châm thuốc vừa cười: “Tiểu Triệu đúng là không nể mặt anh! Đến cũng không chịu vào chào một tiếng!”

Triệu Tiềm đi vào, ngồi xuống đối diện y, híp mắt: “Em nào dám!”

Sau đó mặt không đổi sắc kéo Đàm Lâm Kha ngồi xuống cùng.

Y có chút kỳ quái liếc qua cậu, nhếch mày: “Là bạn của Tiểu Triệu sao?”

Đàm Lâm Kha hết sức khó xử.

Cũng may y chỉ nói chứ không nhận ra cậu là ai, ngược lại vỗ vỗ eo thanh niên ngồi cạnh: “Mau rót rượu mời Triệu ca!”

Cô nàng cup D ngồi cạnh Lý ca, còn Lương Tuấn trốn bên người ông chủ Trịnh. Cậu thanh niên kia tướng mạo vô cùng ôn nhu, có chút nữ tính, Đàm Lâm Kha thấy có chút quen mắt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở chỗ nào. Cậu trai kia lắc lắc móng đến bên Triệu Tiềm, nhũn nhều nhều gọi: “Triệu ca~”

Hắn không trốn, căn bản không để cậu ta vào mắt, ngược lại đối với Lý ca nói: “Lý ca... anh biết em không thích mà!”

Y hơi dựa vào salon: “Anh chỉ biết Triệu tổng chưa từng không làm được cái gì!”

“Lão già em quần rất nghiêm! Anh còn không rõ sao?” Triệu Tiềm thở dài, mườì phần ai oán: “Đưa một cô gái về nhà thôi cũng lải nhải cả nửa năm trời!”

Tất cả mọi người có mặt đều cười, ai trong giới cũng đều biết Triệu lão gia quần con trai rất nghiêm, hệt như Triệu Tiềm không phải sắp ba mươi mà là trẻ lên ba!

Y mắt diếc tai ngơ, dòn ép hắn: “Tiểu Triệu! Em không cho anh mặt mũi sao?”

Triệu Tiềm có chút bất đắc dĩ. Nói thật, đối với chuyện xã giao, nếu đối phương không ngừng kiên trì thì hắn không thể cự tuyệt, đành phải thở dài: “Mặt mũi của Lý ca đương nhiên là phải nể rồi... Cậu tên gì?”

Nửa câu sau là nói với thanh niên kia, lúc đầu cậu ta tự biết là không có hi vọng, nhưng sau khi thấy hắn mở miệng, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mười phần kinh hãi: “Triệu ca! Em là Hạ Lâm!”

Triệu Tiềm tự nhiên ôm lấy eo cậu ta, khoe mắt thoáng liếc sang Đàm Lâm Kha. Thấy cậu nhú nhú mày, đột nhiên hắn cảm thấy căng thẳng nên vội vã rút tay lại.

Lý ca rất chú ý tới động tác nhỏ này của hắn, rốt cuộc cũng chịu quan sát kỹ hơn người đi cùng họ.

Trẻ tuổi, bộ dạng tuấn dật dễ nhìn. Tuy không phải loại hình yêu mị, câu dẫn nhưng khiến người khác cảm thấy thoải mái, mặt mày khí chất thoát tục, nói trắng ra không phải dạng qua đường.

Lý ca nhất thời nhớ ra thân phận của cậu, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hí mắt hỏi: “Người anh em này tên gọi thế nào vậy?”

Đàm Lâm Kha ngẩn ngơ, thấy mọi người đang nhìn mình... Đây là hei cậu sao?

Triệu Tiềm lo lắng không biết cậu sẽ ứng đối hay có phản ứng quá khích hay không. Nhưng Đàm Lâm Kha chỉ nở nụ cười, vô thưởng vô phạt nói: “Chào anh Lý! Tôi là Đàm Lâm Kha!”

Triệu Tiềm hơi an tâm.

Nói thế nào cậu cũng là nghệ sĩ lăn lộn trong vòng giải trí, nên biết không chế hơn người bình thường.

Đàm Lâm Kha vừa nói tên mình ra, những người không quen biết đều có chút sững sờ. Đây không phải người mấy tháng trước bị các báo chí đưa tin ẩu đả đạo diễn, huyền não oanh liệt ư? Làm sao đảo mắt một cái, diễn viên hạng xoàng liền trở thành bạn bè của Triệu Tiềm thế này? Hơn như quan hệ hình như cũng khá tốt, không biết cao minh dùng thủ đoạn gì nữa?

Họ Lý cười cười, y chỉ thuận miệng hỏi thăm chứ không có ý định khác. Tuy tiện liếc mắt qua một bên, lập tức có người cung kính chúc rượu Triệu Tiềm.

Hắn đều không cự tuyệt, căn bản là không lo lắng những kẻ kia có lá gan lớn đến nổi bỏ linh tinh vào rượu. Hết người này đến người kia cụng mấy chén, thuốc phi phèo đốt lên, Đàm Lâm Kha nhìn hắn chìm đắm trong men say, từ sắc qua làn khói mờ đục ẩn hiện, cảm thấy một Triệu Tiềm vừa hô to: “Đàm anh hùng!” quá đối khác nhau.

Triệu Tiềm này... quá la xá!

Hạ Lâm cộ toàn bộ thân thể vào ngực hắn, một tay làm như không vớ vào trong áo quần hắn. Đàm Lâm Kha nhìn thấy cảnh đó, cau mày phản cảm nhưng không tiện đứng lên.

Đúng lúc đó Lý ca rót một ly rượu, đưa qua cho cậu, thân thiết hỏi chuyện: “Đến chỗ này sao lại không uống rượu, hút thuốc thế?”

Ánh mắt hắn lập tức bắn qua.

Cậu nhớ những lời hắn nói, rất dụng tâm nên cười cười xã giao: “Tôi không biết uống rượu!”

Diện mạo của Đàm Lâm Kha vô cùng thanh tú, tuy không mang theo yêu mị nhưng chỉ cần nở nụ cười khiến cho người đối diện bối rối. Mà vô tình đắm đuối sắc thích mình tình đều nhìn thấy.

Trong lòng hắn hồi hồi hộp hộp...

Hắn nghĩ: Xong rồi!

Đám sói háu đói ở đây mắt đều loé lên tia nguy hiểm, mấy kẻ này chuyện gì cũng có thể là. Đàm Lâm Kha lại là con cừu nhỏ, làm sao sống được trong cái hang toàn sói được chứ?

Quả thực mặt y cau lại, làm ra bộ dáng giận dữ: “Nếu ai không uống, chính là không nể mặt tôi!”

Món măn ăn nhiều sẽ chán nên muốn đổi loại mới, Trâu Duệ Văn nghĩ vậy, phòng chừng họ Lý kia cũng không khác biệt.

Hồi đó nhìn đã thấy được, giờ gặp người thấy không tồi!

Đàm Lâm Kha còn chưa kịp mở miệng, Triệu Tiềm đã đuổi tay ra, chặn ly rượu lại.

Lý ca quay đầu nhìn hấn.

Hấn khẽ mỉm cười: “Lý ca! Lâm Kha quả thực không biết uống rượu. Chén này để em thay cậu ấy bồi anh!”

Y cũng để lại tay hấn, nhếch môi lên: “Tiểu Triệu! Chú không nể mặt anh sao?”

“Mặt mũi của Lý ca em luôn coi trọng!” Hấn nhìn thẳng vào mắt y: “Chỉ là hình như anh không em chút mặt mũi nào!”

Đàm Lâm Kha có chút bận tâm khó giải thích. Miệng Lý ca nhả ra khói, làn khói này tựa hồ bốc đến tay y. Y trầm mặc, thẳng tắp nhìn chăm chăm Triệu Tiềm, nửa ngày sau mới thu hồi lại, hỏi vặn: “Không phải anh không nể mặt chú! Nếu muốn thay người ta bồi thì phải nói ra một lý do chính đáng chứ? Cậu ta là gì của chú? Bạn cũ? Người tình? Nói cho rõ để đại ca đây còn biết đường tiếp đãi chứ?”

Đàm Lâm Kha nhú mày lại, biết chiều hướng đang xấu đi!

Thái độ kia, Lý ca tức lên rồi!

Kỳ thực cậu có thể uống ly rượu đó. Nhưng ly đầu tuyệt đối có ly thứ hai, nếu bị chuốc say rồi sau đó xảy ra chuyện gì không thể kiểm soát thì biết tìm ai khóc đây? Tuy vậy cũng không cần làm quá đến mức này chứ!

Đàm Lâm Kha nháy mắt với Triệu Tiềm, nhưng hấn cầm cái ly kia không nhúc nhích, chọi mắt liên tục với Lý ca. Hấn uống nhiều nên đã ngà ngà say, nhưng đáy mắt rất lạnh lẽo rất đáng sợ. Sắc mặt Lý ca rất âm trầm, ánh mắt Đàm Lâm Kha nhún gù cho hấn như đá chìm đáy biển, cả nửa ngày sau, Triệu Tiềm yếu ớt mở miệng: “Là người yêu!” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Chương 6: Soái trong mười giây.

Editor: Du Bình

Tất cả mọi người sững sờ.

Đàm Lâm Kha trực tiếp ngẩn ngơ.

Câu nói này của Triệu Tiềm chính là trực tiếp huỷ đi mặt mũi của Lý ca. Y tự nhiên mất cả vui, thần sắc nháy mắt triệt để âm trầm, nhưng chỉ trong tích tắc đã hồi phục lại vẻ ban đầu, nhanh chóng nở nụ cười: “Thì ra là thế... vậy chặn rượu cũng là đúng rồi! Xin lỗi! Anh lỗ măng quá!”

Triệu Tiềm đỡ ly rượu kia, nhấp một ngụm, cười cười: “Vâng, hiểu lầm thôi mà!”

Cậu chỉ hơi giật mình, tất nhiên không ngờ, cậu hiểu hấn muốn đỡ nên không phản bác.

Ngược lại, nữ diễn viên cùng Lương Tuấn kinh ngạc. Đàm Lâm Kha không phải ghét nhất mấy chuyện như vậy sao? Vừa mới đánh đạo diễn Trâu, đảo mắt một cái đã thân cận với Triệu Tiềm. Chẳng lẽ... Đàm Lâm Kha từ đầu đã là ái nhân của Triệu tổng?

Hai người bọn họ mơ hồ hoảng sợ, Đàm Lâm Kha đúng là chân nhân bất lộ tướng [1]! Một mặt khác gan nhỏ run run rẩy rẩy, bắt đầu nghĩ lại xem trước đây mình có từng đắc tội gì với cậu không...

Lại còn nữa, Triệu tổng tuy ngoài mặt có vẻ ngốc, nhưng thật ra là một người có thù có oán tất phải báo. Đột nhiên họ thương cảm cho sự thiếu sáng suốt của đạo diễn Trâu...

Nhưng nếu Đàm Lâm Kha có ngọn núi sừng sững kia, vì sao vẫn bị đuổi giết?! Nhất thời không nghĩ ra được đáp án, đôi nam nữ này đành ngồi yên xem diễn biến tiếp theo...

Cứ người này đến người khác tiếp rượu, Triệu Tiềm có chút say rồi. Nhưng đầu sỏ họ Lý lại thích tính toán đôi co, tuy ngoài mặt không thèm chấp, nhưng cố tình lén sai khiến mấy người xung quanh chuốc rượu Triệu Tiềm. Hấn ai đến cũng không cự tuyệt, híp mắt cười một chén tiếp một chén, chỉ trong một chốc đã không cảm nổi ly rượu.

Hạ Lâm an vị bên cạnh rót rượu. Tay cầm chén của Triệu Tiềm hơi run lên, một tay kia vẫn cầm điều thuốc, mắt híp lại soi xem cốc nhỏ có chân hay không, nhưng dưới ánh đèn mờ, cái cốc như nhảy ra cả chục cái, tay hắn phản xạ hơi nghiêng nó, làm chất lỏng trào ra không ít, thấm xuống cả thảm.

Lý ca biết Triệu Tiềm sắp không chịu được nữa, mỉm cười: “Tiểu Triệu à! Chú uống nhiều quá rồi!”

Hai mắt hắn nheo lại, đầu óc hơi hỗn độn, hỏi: “Gì cơ?!”

Hạ Lâm cọ cọ ***g ngực hắn, cười duyên dáng: “Triệu ca sao lại dễ say thế~”

Triệu Tiềm không đáp, đem thuốc lá trên tay dập xuống gạt tàn, người dựa vào sofa, lười biếng nói: “Không si nhê!”

Cậu ngồi một bên cau mày.

Muốn nói Triệu Tiềm uống quá nhiều. Dĩ nhiên muốn nói thì nói, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết mở miệng sao cho phải. Với lý lẽ của Lý ca, Đàm Lâm Kha có thể không uống, nhưng Triệu Tiềm phải là người thay!

Người có tiền đề ý nhất là mặt mũi, nếu lúc này cậu có nói sai thì với cá tính lòng dạ hẹp hòi của vị đàn anh kia, thù này cứ như vậy sẽ kết lại.

Mà những người trong phòng dần dần thả lỏng, cậu rõ ràng nhìn thấy mấy vị minh tinh mỹ nữ, suất ca quần áo đều không che đủ thân thể bắt đầu dây dưa với nhau trong ánh đèn mờ. Có mấy người trước đó còn rất tự nhiên bắt chuyện với Nguyên Triệt thì giờ không ai dám dấn động đến “người tình” của Nguyên tổng nữa.

Lý ca nhìn hắn rút một điều thuốc, nhưng tay cầm bật lửa run cả nửa ngày cũng không thắp được liền cười ái muội: “Tiểu Lâm à, Triệu ca của em uống say rồi! Mau cùng cậu ấy về nghỉ ngơi đi!”

Hạ Lâm cười tươi rói, Lý ca cho cậu đi theo Triệu Tiềm đêm nay. Nếu hầu hạ người kia tốt thì vị trí trên bản đồ ngôi sao sẽ không lo, người ta là ông chủ làm sao mà không thể nâng được một nhân vật nhỏ nhỏ lên được chứ? Thế là cậu ta ngoan ngoãn đỡ hắn đứng dậy.

Hắn vẫn giữ lại một tia lý trí, hơi nhú mày, hướng phía bên kia sofa ngoắc ngoắc tay, thanh âm hơi khàn khàn: “Lâm Kha... Về thôi...”

Đàm Lâm Kha cau mày đứng dậy theo. Bước chân hắn bất ổn, cậu theo bản năng tới bên đỡ lấy. Hạ Lâm đứng một bên bấu môi không vui, nhưng sóng mắt khẽ động một cái, thần sắc lập tức khôi phục lại vẻ thân thiện hướng cậu tươi cười.

Cậu nheo mắt, không thích con người Hạ Lâm nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục đỡ hắn ra khỏi ghế lô. Bar công khai bên ngoài chơi nhạc âm ỉ, tiếng người hỗn độn nên không ai chú ý bọn họ. Đàm Lâm Kha định bắt taxi nhưng Triệu Tiềm lại nói xe mình đỗ ở gần đây nên cậu đành đỡ hắn đến chỗ đỗ.

Hạ Lâm một bước cũng không dời, lấy lý do là giúp đỡ nhưng thực tế lại giành cơ hội ăn hôi, cả người đều sắp dính lên hắn. Triệu Tiềm do uống nhiều nên có chút mơ hồ, đại khái cũng chẳng biết ai với ai. Còn cậu thì chịu sức nặng của cả hai người nên quay qua thẳng nhóc kia trừng mắt, cậu ta làm như không nhìn thấy.

Hắn nát thành cái bộ dạng này nên không thể lái xe. Triệu Tiềm liền bảo chỉ khoá ở trong túi áo. Nào ngờ Hạ Lâm lớn mật thò tay vào trong, gọi đến buồn nôn: “Triệu ca~ em biết lái xe mà~”

Đàm Lâm Kha ngừng lại động tác.

Triệu Tiềm lập tức giương mắt lên nhìn cậu ta. Bởi vì còn rượu nên ngôn từ có chút lẩn lộn, nhưng ngữ điệu vô cùng phần nộ quát lớn: “Cút!”

Hạ Lâm sợ hết hồn, cả người cứng ngắc không biết làm sao cho phải.

Hắn nheo mắt nguy hiểm: “Tôi kêu cậu cút! Con mẹ nó chưa nghe thấy sao?”

Hạ Lâm buông tay, lui về phía sau một bước, lắp bắp: “Triệu ca...”

Hắn nhướn mày, động tác tay hơi khó khăn lần mò túi áo cả nửa ngày mới móc ra được ví tiền, tùy tiện cầm cả sấp tiền trong đó ném vào người cậu ta: “Còn không cút?!”

Bị người ta rống như thế, Hạ Lâm hiển nhiên không vui vẻ gì, nhưng cúi đầu nhìn xuống đồng tiền mặt kia, lập tức cười tà mị: “Cảm ơn Triệu ca!”

Hắn một cái liếc mắt cũng lười ban. Vì vừa uống rượu mà còn phải hứng gió, đầu đau nhức vô cùng. Hắn xoa mi tâm, lại tiếp tục nạt Hạ Lâm: “Mau cút qua một bên!”

Đàm Lâm Kha làm khán giả nên không biết nói gì cho phải, cũng không muốn mở miệng nói hộ Hạ Lâm. Còn hắn quay qua nhìn cậu, lầm rầm: “Chìa khóa ở trong túi... cậu lái xe đi...”

Đàm Lâm Kha gật đầu.

Cầm chìa mở xe, trước tiên dìu Triệu Tiềm ngồi tử tế, cài dây an toàn cho hắn xong xuôi mới vòng qua ghế lái khởi động xe chuẩn bị đi. Nhưng đột nhiên nhớ ra mình chỉ biết hắn ở cùng một tiểu khu mình từng ở chứ cụ thể là toà nào thì cậu không rõ!

Cậu quay đầu muốn hỏi. Nhưng Triệu Tiềm dựa người vào ghế, nhắm mắt, có gọi đến thế nào thì cũng ngủ say như chết.

Nên... ném hắn tới chỗ nào bây giờ?

Cậu do do dự dự, cuối cùng mới nhớ tới lần mình bán nhà, Chu Hạo có gọi điện thoại. Suy nghĩ một chút, cậu bấm số anh, điện thoại bíp bíp bíp một hồi mới thấy Chu Hạo nhận.

Chu Hạo với tiểu thư Cảnh Nguyệt giằng co hơn nửa ngày mới an ổn, ngữ khí anh sâu sắc ngái ngủ: “Xin chào! Tôi là Chu Hạo!”

“Chu tiên sinh! Tôi là Đàm Lâm Kha!” Cậu nói ra thân phận, anh liền gật gà gật gù hỏi chuyện. Cậu đem toàn bộ sự tình nói cho anh biết, nhưng chỉ nói Triệu Tiềm bị chuốc đến say mềm, những chi tiết lâu rầu đều bỏ qua hết.

Chu Hạo tắc lưỡi: “Cho nên... lão Triệu say quá cần câu rồi?”

Cậu gật gật đầu: “Vâng... anh ấy ngủ say lắm... Chu tiên sinh à... tôi nên mang anh ấy đến chỗ nào?”

Anh kinh ngạc: “Cậu không biết nhà lão Triệu sao?!”

Cậu: “... Tôi không...”

Chu Hạo có chút phiền muộn. Anh luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Triệu Tiềm với Đàm Lâm Kha rất tốt, nhưng giờ nhìn lại... hai người đó căn bản là không hiểu gì về nhau. Anh nói cho cậu địa chỉ nhà hắn, nhưng cậu trả lời mình không tìm thấy chìa khoá. Hết cách, anh gọi cho trợ lý riêng của hắn đến chỗ kia chờ.

Đàm Lâm Kha đang hoảng làm tài xế miễn phí, đem người về đến tiểu khu, vừa mới dừng xe đã nhìn thấy trợ lý đáng thương co ro đứng chờ sẵn.

Cậu thấy mình khoán hết cho cậu bạn kia thì không được nhân đạo cho lắm, vì vậy liền ở lại cùng tiểu trợ lý mỗi người một bên khiêng đồ rắc rối say mềm lên nhà. Phòng hắn ở tầng mười tám, cho dù có đi thang máy, thì cũng thật vất vả quá đi!

Chỗ này khá giống với bên khi cậu ở hồi trước nên cậu đi lại khá dễ dàng, chỉ một chốc đã ném được con ma men lên giường. Thấy bản thân mình đã tận trách, cậu nhún nhún vai định đi về.

Tiểu trợ lý vội vàng cản lại: “Bây giờ đã là hai giờ sáng rồi! Tiên sinh hãy ngủ lại một đêm đi!”

Đàm Lâm Kha khéo léo cự tuyệt: “Ồ, không cần đâu!”

Tiểu trợ lý lập tức làm một cái mặt khổ đau: “Nếu ông chủ biết khuya thế này còn để tiên sinh đi thì ngày mai tôi sẽ xong đời!!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Mặt trợ lý vô cùng vô cùng vô cùng đáng thương!!

Cậu do dự một chút, sau đó mới đáp ứng.

Trợ lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu biết Đàm Lâm Kha là tiểu minh tinh đang bị người người, nhà nhà tẩy chay, ấy thế mà lão đại còn bắt cậu tìm địa chỉ nhà người ta. Căn bản cậu không biết mối quan hệ của họ ra sao, chỉ biết lão đại nhà mình say đến như thế mà Đàm Lâm Kha nửa điểm phiền cũng không có. Trong lòng có chút cảm kích nho nhỏ, cứ vậy để người ta đi thì không biết ông chủ có giận sôi người hay không, thôi thì cứ giữ người lại cho an toàn.

...

Sáng hôm sau...

Triệu Tiềm tỉnh lại, cảm thấy xương cốt trên người như rời hết ra, cả người toàn mùi rượu khó ngửi, đầu choáng váng, nửa ngày mới xác định được những chuyện đêm qua và hiện tại mình đang ở đâu.

Tiểu trợ lý thập thò ngó vào rồi mới mạnh dạn đẩy cửa: “Ông chủ! Người tỉnh rồi!”

Đầu óc hần vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cau mày lâu thật lâu mới mở miệng hỏi: “Sao cậu lại ở nhà tôi?”

Cậu ta đem sự tình nói qua, hần vừa nghe vừa nhú chặt lông mày, qua một lát mới hỏi tiếp: “Người đi rồi?”

Trợ lý vội vàng lắc đầu: “Dạ không! Đàm tiên sinh vẫn ở trong phòng cho khách ạ!”

Hần buông một câu: “Tôi đói!”

“Để tôi gọi thức ăn bên ngoài!”

“Không! Cậu biết nấu cơm không?”

Cậu ta ngần ngừ, rụt rè đáp: “Tôi... chỉ biết úp mỳ gói...”

Triệu Tiềm: “...”

Hai người nhìn nhau đăm đúi cả một ngày, cuối cùng hần ngã vật xuống giường, xoa trán chán chường phân phó: “Hình như trên kệ bếp còn mỳ gói...”

...

Tiểu trợ lý nhanh chóng dùng tốc độ ánh sáng chạy vào trong bếp làm mỳ. Thời gian ngâm mỳ chỉ mất có ba phút nhưng trong ba phút ấy Đàm Lâm Kha liên tục nhìn tiểu trợ lý...

“Cậu đói sao?” Đàm Lâm Kha hỏi.

Tiểu trợ lý còn chưa đáp, Triệu Tiềm đi dép lê loẹt quẹt từ trong phòng ngủ ra, xoa xoa trán nói: “Tôi đói!”

“...” Đàm Lâm Kha nhú mày nhắc nhở: “Đừng ăn nhiều mỳ ăn liền!”

Đồng chí trợ lý đáng thương hể hể: “Nhưng tôi chỉ nấu được món này thôi...”

Đàm Lâm Kha quay đầu nhìn Triệu Tiềm, hần không hiểu sao im ắng nửa ngày giờ mới mở miệng yếu ớt: “Tôi... chỉ biết ăn...”

Đàm Lâm Kha: “...”

Cũng may tủ lạnh nhà họ Triệu cũng không phải dạng rộng tuếch. Cậu liền chiên cơm cho hần, hần ăn đến vui vẻ, thỏa mãn vuốt vuốt bụng.

“Cô gái nào mà gả cho cậu đúng là tu đến mãn kiếp!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Cậu chỉ chiên cơm thôi mà? Đã đến nỗi người đồn ông nội chợ đâu!!

Tiểu trợ lý bên cạnh thò thụt giơ tay: “Ông chủ! Còn bát mỳ thì sao ạ?”

Hần tỉnh bơ đáp: “Đồ thì phí! Cậu ăn!”

Cậu ta trưng ra vẻ mặt vô tội: “Nhưng vợ tôi cấm đó!”

Hắn dẩu mồm lên, bóc mẽ: “Cậu có bạn gái tôi còn không biết sao?! Ăn có một bát tí xíu này không chết được đâu!”

Vì vậy tiểu trợ lý đáng thương luôn bị ngược đãi quay qua Đàm Lâm Kha cầu cứu...

Trong chốc lát cậu không nói gì, nhưng sau đó lên tiếng: “Ăn nhiều mỳ tôm rất hại thân thể!”

Hắn lập tức vung tay lên: “Vậy đổ đi!”

Tiểu trợ lý: “...”

[1]: người khôn nhưng giả ngu đó :v

Đội vợ lên đầu là trường sinh bát lão đó =)))) Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Chương 7: Đại đầu đề vạch trần.

Editor: Du Bình.

Chờ Triệu Tiềm cơm nước no say, Đàm Lâm Kha liền cáo từ, hắn đành phải nói lần tới sẽ đưa cậu đi xem phòng ốc. Hôm qua vừa mệt mỏi rồi, nên về nhà nghỉ ngơi cho tốt. Cậu cũng không hẳn quá cần đến, gạt đầu đáp ứng.

Tiểu trợ lý ngó nghiêng, không thấy việc gì đáng để chú ý, ngoan ngoãn pha cà phê dâng lên Triệu Tiềm. Sau đó trốn vào một góc gọi cho bà xã ở nhà, uỷ uỷ khuất khuất lẫn lộn gào khóc tố ông chủ bóc lột sức lao động.

Đương nhiên, ông chủ Triệu không thêm quan tâm.

Hắn nằm lên salon, nhắm mắt nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một lúc rồi tùy tiện lật lật kịch bản lão Tôn đưa cho. Bộ phim lần này của ông thuộc thể loại cổ trang, tạm thời lấy tên: “Đường đao”. Kịch bản được viết rất đặc sắc, kể về một anh hùng võ nghệ đạp bước trên giang hồ. Nhưng lại thêm một lão Tôn nghiêm khắc làm đạo diễn, mọi diễn viên và ekip làm phim chắc chắn sẽ rất khó sống. Hắn còn nhớ có một nữ minh tinh rất “hot” đóng phim do ông chỉ đạo, không biết đã bị nạt tới khóc thảm biết bao nhiêu lần.

Mà Triệu Tiềm cũng biết tại sao ông lúc nào cũng nói diễn viên không có khí chất phù hợp với nhân vật. Căn bản đại đa số nghệ sĩ đều là cái bình bông, khó có thể khiêu chiến được với những cá tính mạnh mẽ. Triệu Tiềm nghĩ tới nghĩ lui, muốn mạo hiểm cũng khó, căn bản do hắn thấy người dưới trướng mình chẳng có ai đủ tiêu chuẩn cả. Nhưng nếu không phải người nhà mình, thì hắn cũng chẳng thích có ai ăn mất miếng thịt ngon lành.

Nhưng, hắn cũng nghĩ đến một vài người khá thích hợp, tỉ như...

Đàm Lâm Kha!

Đem phiền lòng ném qua một bên, Triệu Tiềm vẫn hơi đau đầu, bảo trợ lý đi về còn mình chui vào chăn ngủ không biết giờ giấc, khi tỉnh lại thì trời đã tối.

Hắn cuối cùng cũng thấy thanh giải hơn. Nhìn đồng hồ, tám giờ tối, hắn liền vọt đi tắm sau đó ăn qua loa. Xong xuôi mới ngồi chễm chệ trên giường, vừa ăn khoai chiên vừa cầm bút điện tử chọc chọc, theo thói quen lên mạng tìm đọc tin tức giải trí. À, trước tiên phải mở weibo đã!

Đám fan hâm mộ của Triệu gia luôn bình luận rất sôi nổi làm hắn hay nghi ngờ, nếu như mình ra ngoài đường thì có xấu số bị một tên nào đó chụp thuốc mê rồi tống lên xe bắt cóc không nhỉ?

Triệu Tiềm tràn đầy hiếu kỳ dòm bài mình bị nhắc tới nhiều nhất. Kết quả bên dưới đầu đề sáng loáng là tên hắn!

Hắn đỡ trán.

Từ trước đến nay, trừ có chút lùm xùm vụ bạn gái cũ đan díu với Trâu Duệ Văn thì hắn chưa từng tên mình sẽ xuất hiện trên các mặt báo lá cải.

Đầu trang treo một bức ảnh, tuy hơi mờ nhưng vẫn có thể nhận ra được những nhân vật trong đó.

Hơi xa xa là Lương Tuấn đeo kính đen với cô nàng diễn viên cỡ D, chỉ lộ nửa gương mặt nhưng vẫn miễn cưỡng đoán được. Trọng điểm của bức ảnh là Triệu Tiềm cúi đầu lôi kéo tay ai đó, trùng hợp hắn che luôn cả mặt người ta nên chẳng đoán già đoán non được.

Thế nhưng người nọ từ quần áo đến chiều cao, đều có thể nhận thấy... là một cậu trai rất trẻ tuổi.

Nhìn vóc người, nói không chừng còn là anh đẹp trai!

Nhóm fans của hắn kêu gào: Ông chủ của chúng tui bị Trâu Duệ Văn cướp bạn gái hai lần liền nên giờ mất hứng thú với phụ nữ rồi!! Ôi dồi ôi nội dung vở kịch này phát triển nhanh quá tui tui không theo kịp!!

Triệu Tiềm yên lặng đóng trang web.

Nội dung hiện tại đến chính bản thân hắn cũng theo hổng nổi...

Người đó là Đàm Lâm Kha, nếu chuyện tiểu minh tinh dây dưa với ông chủ vàng bị truyền ra... thế nào cũng là đầu đề cực hot đây...

Cũng may Lương Tuấn cùng cô nàng diễn viên kia vô cùng hiểu chuyện. Bởi vì trước đó Triệu Tiềm đã thắng thầu thừa nhận nên bọn họ coi mình cái gì cũng không biết.

Trâu Duệ Văn thì ngược lại, ngoài mặt thì quân tử nhưng bản chất là tiểu nhân. Thủ thị tâm sự với cô người yêu Ngô Hiểu, tự khen mình là đàn ông chuẩn, blah blah... Sau đó còn bóng gió nói Triệu Tiềm đáng thương đến chó nó không thèm!

Fans của hắn không ngần ngại vui đập ý kiến của y, ngược đãi động vật nhỏ là phạm pháp! Vô luận bà chủ là nam hay nữ hoặc kể cả là người ngoài hành tinh thì chúng tôi vẫn ủng hộ!

Nhưng Triệu Tiềm suy nghĩ, hắn cảm thấy chuyện này cần phải nói rõ ràng! Không tính những chỗ khác, ít nhất ở nội địa, nếu không xử lý tốt thì nhất định sẽ trở thành bê bối nặng nề!

Triệu Tiềm gọi điện thoại cho trợ lý, nói với cậu ta... bộ phim của lão Tôn, ngoài vai nam chính chưa được quyết định thì tất cả các vai còn lại đã được đo ni đóng giày.

Triệu Tiềm nháy mắt mấy cái, dặn thêm mấy ngày tới tùy tiện mở hợp báo ra mắt.

Tiểu trợ lý hoang mang, bối rối: “Nhưng còn vai chính...”

“Giữ trong vòng bí mật!” Hắn cười: “Ngày mai liên hệ với lão Tôn, đưa cho ông ấy vài tấm ảnh của Đàm Lâm Kha.”

Tư duy của hắn nhạy quá nhanh khiến cậu ta sửng sốt cả nửa ngày rồi mới phục hồi tinh thần: “... Dạ?!”

“Lần trước có trailer ‘Tuyệt Phong’, chắc là lão Tôn cũng xem được!” Triệu Tiềm nhún mày: “Hỏi ông ấy xem người đó thế nào!”

Cúp điện thoại, Triệu Tiềm mở máy tính, phát hiện ra chủ bài blog ác ý kia đang bán manh. Hắn hơi hột nói đêm qua mình đi bàn chuyện làm uống hơi quá chén nên đầu hơi đau. Sau đó đem trọng điểm chuyển qua việc phân lớn diễn viên trong bộ phim hợp tác với đạo diễn Tôn đã được quyết định.

Thoạt nhìn thật giống như công chuyện hôm qua hắn bàn luận là về bộ phim đó.

Vừa đăng lên một cái, một đám người lập tức dò hỏi người đêm qua là ai. Phần lớn mọi người đều cảm thấy mấy tên paparazi quá rảnh rỗi nên mọi sự quan tâm đều đổ dồn qua bộ phim của lão Tôn.

Triệu Tiềm cực hài lòng nhìn bài đăng đánh lạc hướng dư luận, tắt máy, tiếp tục ôm gối, ngủ!

Hiệu suất làm việc của tiểu trợ lý làm việc rất tốt. Sáng hôm sau, lão Tôn cấp tốc gọi điện thoại cho hắn.

“Lừa người già là hành vi không ngoan!” Ông bắt bình: “Đây không phải người từ công ty các cậu! Hơn nữa còn bị tẩy chay! Đừng nghĩ lão đây không đọc tin tức!”

“Đúng là không phải...” Triệu Tiềm vô cùng thành khẩn: “Nhưng cháu muốn cậu ấy đóng...”

Tôn lão ngẩn ra, trầm mặc.

Cái ý niệm này đã được ấp ủ rất lâu rồi.

Kỳ thật nhớ lại, chính hắn cũng không biết cái ý tưởng này lòi ra từ lúc nào. Dù sao lẫn lộn trong giới giải trí đã lâu, hắn đương nhiên là một cao thủ. Chẳng qua tự bản thân cảm thấy Đàm Lâm Kha là cây mầm rất tốt, ngoại hình có, khả năng diễn xuất thừa, sớm có thể nổi danh. Nhưng đáng tiếc vận may chưa mỉm cười, nửa sống nửa chết pháp phà pháp phòng.

Ban đầu hắn cảm thấy quá phiền phức, có khi không dẫn được đến kết quả khả quan. Nhưng sau đó không biết thế nào, hắn cảm thấy cứu sống người ta là một cơ hội tốt. Ít nhất có thể nhìn thấy con trâu kia tức đến nghiêng răng nghiêng lợi cũng là một cách giải trí không tồi!

Nhưng trong lòng hắn lại hô to, tố cáo: Triệu Tiềm!! Mày chỉ đang mượn cơ thôi!!!

Ông chủ Triệu tàn nhẫn tát bay cái ý nghĩ kia rồi lẹ bẹp vỗ tay tự khen bản thân; hắn là không nỡ làm một nhân tài bị thui chột, đây là lòng tốt!

Lão Tôn thở dài, chuyện này ông không muốn nói, ngược lại cũng muốn đưa người vào phim.

Triệu Tiềm vui vẻ đến là vui vẻ.

Tôn lão bồi thêm một câu: “Thay lão cảm ơn Tiểu Chu!”

Triệu Tiềm giật giật mắt, có chút khó hiểu... Sao Chu Hạo có mặt vậy?

“Tiểu Nguyệt nói với ta rồi!” Ông bắt đầu bài ca cần nhân, Triệu Tiềm đáp lại mấy tiếng cho có. Người già đều thích nói đông nói dài, mà lão Tôn còn nổi danh...

Chờ ông cúp điện thoại, Triệu Tiềm liếc mắt nhìn giờ giấc rồi đi lục soát tất cả những trang báo nào viết bài về sự kiện hôm qua. Hắn cảm giác mắt mình sắp bị mù rồi, tất cả các báo đều nói quá lên... Ông chủ của tập đoàn giải trí là đồng tính luyện ái!!

Phía dưới còn liệt kê danh sách một loạt các nam nghệ sĩ...

Các nghệ sĩ trẻ tuổi dưới trướng hắn có nhan sắc có danh tiếng đều bị dính danh. Dĩ nhiên cả photographer Chu Hạo cũng nằm trong vòng nghi vấn.

Người nào chả biết ông chủ Triệu với Chu Hạo có quan hệ thân thiết chứ? Cho nên, anh là đối tượng tình nghi đầu bảng!

Ồ, Chu Hạo còn bán manh trên weibo cá nhân, nói mình yêu mỹ nhân chân dài, ngực to! Tên Triệu Tiềm một thân lưu manh bụng phệ thô kệch không làm anh nổi thú tính!

Kết bài còn thêm một cái emo thẹn thùng...

Triệu Tiềm nhất thời nghiêng răng nghiêng ngời. Hắn có chỗ nào lưu manh chứ? Ông chủ đây rõ ràng thân thể vô cùng tiêu chuẩn! Còn có tám múi nhá!!!

Đang lướt lướt, một nhân vật không được lão Tôn công nhận tên Lục Thăng đang hoàng, trịnh trọng ghim hắn vào: Đã có thời ông chủ Triệu bị người ta khóc lóc mời làm người mẫu đấy!

Chu Hạo không nương tay: Cậu ta là thú đội lột người!!

Lục Thăng: còn loã nửa người đó

~~Chu Hạo: Nhưng thể hiện thất bại!

Lục Thăng: →_→

...

Mọi người bình luận:

Giáp: Nude nửa trên hay nửa dưới vậy??? *nuốt ngụm nước*

Ất: Quỳ!! Cầu ông chủ khoe thân a a a a a a a a a!!!

Bính: Trình tiết của nam thần...

Tổng kết: Loạn thành một đoàn...

...

Nhưng tốt xấu cũng sai lệch hết rồi!

Hắn luôn canh cánh trong lòng...

Cho nên ông chủ của chúng ta chạy vào nhà tắm, đứng trước gương cả nửa ngày. Cuối cùng cắn răng cởi áo, móc điện thoại ra...

Triệu Tiềm: Xin lỗi tôi chỉ là tên lưu manh bụng bia! [tạm biệt] [hình ảnh]

Chu Hạo với Lục Thăng đang bán manh với đám fans của hắn, trong nháy mắt cả lũ...

Giáp: Gào gào gào gào gào gào a a a tám múi!!!

Ất: Sáng sớm sao đã muốn kinh bạo thế giới thế này???! @ChuHạo @ChuHạo @ChuHạo

Bính: Liếm màn hình!!!

Chu Hạo: Beep!!!!

Lục Thăng: Vóc người tốt hơn tôi!!! Beep!!

Triệu Tiềm: [ngoáy mũi]

...

Xế chiều hôm đó, Triệu Tiềm gọi điện cho Đàm Lâm Kha, hỏi cậu có rảnh không để cùng đi xem nhà.

Vì không có lịch làm việc nên cậu rất rảnh rỗi, thoải mái đồng ý. Hai người hẹn nhau ở một chỗ, hắn lái xe đến đem người đi.

Kết quả Triệu Tiềm đến chỗ hẹn đón cậu, Đàm Lâm Kha vừa mới cài xong dây an toàn, quay đầu nhìn hắn, thấp giọng ho khan hai tiếng, nhỏ giọng: “Bài báo kia... Thực xin lỗi anh...”

Triệu Tiềm vội vã xoa tay: “Không sao! Lúc nào cũng có một đám phóng viên thừa hơi bám đuôi. Ai biết khi nào vận may không đến chứ!”

Cậu gật gật đầu, sau đó phù một cái không nhịn được cười ra tiếng.

Hắn khó hiểu nhìn cậu.

Cậu nháy mắt mấy cái, mặt tràn ngập sự vui vẻ: “Tám múi nha

”

Triệu Tiềm: “...”

Cái gì tám múi??!

Tên nhóc này không phải cũng lướt weibo chứ?! Không đúng!! Hắn nhớ Đàm Lâm Kha không dùng weibo mà!!

Triệu Tiềm cấp cho Đàm Lâm Kha một gương mặt đáng sợ.

Cậu cười cười: “Không phải là ông chủ Triệu tự mình nói sao?”

Xưng hô cũng thay đổi luôn!

Mặt cậu vô tội: “Không lẽ...”

“Không cái beep!!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

Cậu lặn lộn cười trên ghế.

Triệu Tiềm kiềm nén một bụng hờn dỗi. Ai biểu tự đem mình ra làm trò cười cơ? Nhưng nhìn thấy cậu cười đến chảy nước mắt, hấn chợt ngừng lại, thấy những lí lẽ mình muốn nói đều không dùng được.

Cậu thiếu chút cười đến sốc hông: “Kỳ thực Triệu tiên sinh là một người rất thú vị!”

Triệu Tiềm liếc mắt, nhìn chăm chú...

Không phải ghét bỏ hấn sao! Hừ!

Đàm Lâm Kha dừng lại một chút, bổ sung: “Tôi đã gọi điện hỏi Chu tiên sinh, anh ấy nói mình không có bao nhiêu bất động sản.”

Triệu Tiềm khẽ cau mày.

Cậu đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài nhìn cảnh sắc, im ắng nửa ngày, mở miệng: “Cảm ơn anh, Triệu tổng!”

Triệu Tiềm khẽ hừ một tiếng.

...

Chu Hạo!! Ông đúng là kẻ xấu!!! Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Chương 8: Ông chủ Triệu! Mạnh mẽ lên!

Editor: Du Bình.

Hai người không nói với nhau câu nào, mãi một lúc sau Triệu Tiềm mới đổi giọng hỏi Đàm Lâm Kha mấy vấn đề. Đại thể hấn biết tình trạng của cậu với Minh Kỷ trong mấy ngày này.

Đàm Lâm Kha có kỳ vọng rất lớn với chuyện trở lại làm việc. Nhưng nhìn thái độ bên Minh Kỷ đi, bọn họ muốn triệt để đuổi cậu đi. Mà Đàm Lâm Kha mới là nghệ sĩ chân ướt chân ráo được mười ngày nửa tháng, căn bản là chả ai nhớ đến cậu là ai.

Triệu Tiềm suy nghĩ muốn hỏi nhưng không dám, cuối cùng do dự mở miệng: “Cậu xem phim của lão Tôn bao giờ chưa?”

Cậu gật đầu: “Đương nhiên là rất nhiều rồi!”

Hấn lại hỏi: “Thấy thế nào?”

“Phim của ông ấy vô cùng tinh tế!” Cậu cảm thán: “So với mấy cái phim ẩu tả hiện giờ, đúng là so báo lá cải với cả một quyển sách!”

Cậu nói những lời này như đang đi phỏng vấn khiến hấn nhin không được, cười cười: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, cậu đừng nghiêm túc quá như thế! Như đang trả lời sếp tươn lai ấy!”

Cậu vốn chỉ thuận miệng, hiện tại bị hấn chọc đến khôi phục tinh thần, cười vui vẻ.

Triệu Tiềm chọn thời gian thực sự không thông minh cho lắm. Bây giờ đang là giờ cao điểm, cứ chốc chốc hai người lại bị xe phía trước chặn lại. Triệu Tiềm thở dài, cảm thán rằng bây giờ đi bộ còn nhanh hơn cả lái xe. Cậu nhin không được, cười nói: “Vậy anh còn mua xe làm gì?”

“Cho oai!” Triệu Tiềm vỗ vỗ bánh lái, chớp chớp mắt: “Có xe là có bộ mặt!”

Cậu ha hả cười lớn.

Hấn lại thở dài: “Đáng tiếc xe có, nhà to... cũng chả có cô nào chịu để ý...”

Triệu Tiềm với Trâu Duệ Văn hồi trước nháo đến kinh thiên động địa, Đàm Lâm Kha ít quan tâm chuyện bất quá cũng biết. Trong lòng vì cảm kích Triệu Tiềm luôn giúp đỡ mình, một mặt khác nghĩ âu cũng là vì lý do kia kia nên thuận miệng an ủi: “Mấy người đó sẽ sớm hối hận thôi!”

Triệu Tiềm ngược lại không đáp, vẫn luôn kiên nhẫn chờ xe phía trước nhếch mông lên một tí để mình bám theo. Đột nhiên hấn phá tan bầu không khí im lặng: “Giả dụ, nếu cậu có cơ hội được đóng phim của đạo diễn Tôn...”

Đàm Lâm Kha lúc đầu sững sờ, sau đó nhú mày.

Cậu không ngốc, rất dễ dàng hiểu điều hấn đang nói.

Trên đời làm gì có nhiều chuyện tốt như vậy ngẫu nhiên nhào tới a! Nếu chỉ là một hai lần đầu thì còn có thể coi là người ta tốt bụng. Nhưng Triệu Tiềm bận rộn đến mấy vẫn cố ý sai người giúp đỡ cậu, còn nói Chu Hạo có phòng để không. Cậu chẳng có gì nhiều hơn trực giác, nghi ngờ một chút, trở về liền tìm cơ hội hỏi anh cái địa chỉ, nhưng kết quả nhận được đáp án ngược lại.

“Ô? Tôi nhớ đó là nhà của lão Triệu mà! Cậu có chuyện gì không? Để tôi hỏi giúp cho!”

Đàm Lâm Kha ngẩn ngơ, nghĩ thầm Triệu tiên sinh đúng là nhiệt tình, lại có xích mích với Trâu Duệ Văn nên mới hào phóng giúp mình đến thế.

Mà biểu hiện của Triệu Tiềm xưa nay quá ngốc. Cho nên mới khiến cậu có những ý nghĩ hơi kỳ quái một chút!

Kết quả, ông chủ Triệu cứ thế rất hồn nhiên hỏi cậu vừa rồi.

Người tinh tường đều có thể nhìn ra hấn đang cố ý mở đường cho cậu, nguyện ý giúp Đàm Lâm Kha có được một suất diễn trong bộ phim của đạo diễn Tôn.

Đột nhiên thân tâm cậu có chút vi diệu.

“Triệu tiên sinh! Tôi mong ngài hãy rõ ràng một chút!” Cậu nghiêm trang nói: “Mặc kệ ngài có thừa nhận hay không, nhưng một đường ngài luôn giúp tôi. Tôi phi thường cảm ơn sự trợ giúp của ngài. Nhưng ngài nên chấm dứt tại đây thôi. Tôi với ngài căn bản không quen không biết, cũng không có nhiều gút mắc. Ngài hoàn toàn không có lý do gì để hết lần này đến lần khác cứu vớt tôi!”

Mắt hấn giật giật giật giật...

Ngài?!

Đàm Lâm Kha mới gọi hấn là “ngài”?!

Thôi xong rồi...

Cậu không phải là đang hiểu lầm hấn muốn tán tỉnh cậu nên mới lấy lòng đấy chứ?! Thậm chí còn có thể cho cậu đi đóng phim của lão Tôn chỉ để nâng giá cậu?!

Được rồi! Triệu Tiềm thừa nhận! Từ khi lặn lội trong giới showbiz thì ngoài hai cô bạn gái chính thức ra, hấn đều có tình nhân trao đổi niềm vui ấy ấy rồi nghĩ đủ mọi cách nâng bọn họ lên. Bỏ qua hai vị chính thức kia, dù sao cũng là ứng cử viên tương lai cho chức vị bà chủ Triệu nên hấn phải liều mạng đối đãi thực tốt. Còn nói về mối quan hệ với mấy tình nhân chết yếu, hấn luôn tự kiểm điểm bản thân mình. Nhưng người đi bờ sông sao có thể không ướt giày [1] chứ? Hấn chính xác đã dùng mấy chiêu để nâng người lên. Nhưng hấn không e ngại mấy cái loại mặt mũi như Lý ca. Kéo một người mà hấn thấy được là chuyện nhỏ, như ăn cơm hàng ngày thôi!

Nhưng với Đàm Lâm Kha, thứ nhất cậu nhóc này mang giới tính sinh lý là nam, hấn không có hứng thú với đàn ông, đặc biệt cũng không có ý định bồi dưỡng người ta thành vợ tương lai. Thứ hai hấn với cậu tay còn chưa sờ qua, móc đầu ra tình cảm để hấn phải ngâm cứu cậu nhiều đến thế chứ?

Nghiêm túc suy nghĩ.... Hấn rất nghiêm túc suy nghĩ...

Mẹ kiếp! Chính hấn cũng không biết lý do!!

Ước chừng như thế này: Giúp Đàm Lâm Kha = Trâu Duệ Văn ăn quả đắng = hần sảng khoái! Nhưng với lý do ngu ngốc này mà mang cả ảnh cậu qua cho lão Tôn nhìn mặt... Phắc! Phắc! Phắc! Tại sao hần lại thấy...

Giúp Đàm Lâm Kha = Trâu Duệ Văn ăn quả đắng = Đàm Lâm Kha hài lòng = hần sảng khoái! Cái này... Hình như có chút không đúng...

Hần đỡ trán...

Mà cậu còn đang hiểu lầm hần, thái độ rất “hần học”!

Đàm Lâm Kha nhìn đủ mọi loại biểu cảm trên mặt hần, bất đắc dĩ thở dài: “Triệu tiên sinh à... Thật ra tôi thấy ở nhà trọ cũng rất tốt...”

Hần cau mày ngẩng đầu, cơ hồ thốt lên: “Không được!”

Đàm Lâm Kha: “...”

“Rồi!! Rồi!! Rồi!! Rồi!! Đúng là nhà của tôi!! Chu Hạo chỉ là lý do! Tôi chỉ sợ khi nói ra sự thật, cậu sẽ không chịu vào ở!” Triệu Tiềm cấp tốc bắn rap: “Đã để không hơn nửa năm, chả ai thèm động đến...”

Cậu lần thứ hai cường điệu: “Nhà trọ rất ổn!”

Hần cảm thấy hơi đau đầu: “Thế lãng phí tiền lắm! Phòng này là sang tay thôi! Hai năm trước tiểu tử Lục Thăng túng quẫn cũng núp ở đó mà!”

Cậu kinh ngạc: “Lục Thăng á?”

“Phải!! Phải!! Hồi đó tôi nhận ra cậu ta rất có tiền đồ, chỉ là thiếu số đỏ thôi! Hiện tại không phải một bước lên thăm hoa hồng rồi sao?” Triệu Tiềm giả vờ không chú ý thao thao bất tuyệt, nhưng vẫn trộm nhìn phản ứng của cậu.

Cậu biết Lục Thăng ra mắt bao nhiêu năm vẫn không tìm được cơ hội tốt. Theo một công ty đại diện nhỏ nhỏ mấy năm mà không ngoi lên nổi. Kết quả vừa về dưới cây đại thụ của Triệu Tiềm, chỉ qua vài tháng đã một bước lên đến giới!

Chẳng lẽ... cậu quá đa nghi rồi?

Triệu Tiềm chẳng qua thấy cậu và Lục Thăng rất giống nhau, đều có tiềm chất nhưng không có vận?

Đàm Lâm Kha do dự.

Chính mình đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng dạ quân tử sao?

Hần chớp lấy thời cơ, thêm mắm dặm muối: “Cậu biết lão Tôn rồi đấy! Ông ấy nghiêm cực kỳ! Nếu không phải người ông ấy thích thì còn lâu mới được xơ múi! Đáng lẽ vai chính lần này sẽ do Lục Thăng đảm nhiệm, nhưng ông nói cậu ta không có khí chất, lập tức cho cậu ta rút cảnh luôn!”

Còn thêm hiệu ứng cười khổ rầu rĩ: “Một chút mặt mũi cũng không để lại cho tôi...”

Đàm Lâm Kha đối với loại ý nghĩ mình mới sinh ra có chút áy náy...

Cậu sao lại quên mất điều này chứ!

Lão Tôn đã không ưa, thì đến cả ông giới quỳ xuống ôm chân khóc ròng cũng vô dụng, huống chi Triệu Tiềm...

Trùng hợp, điện thoại hần đột ngột đổ chuông.

Triệu Tiềm nói xin lỗi rồi lấy di động ra nói hai ba câu, sau đó tắt đi, quay qua đeo bộ mặt nghiêm túc nhìn thẳng cậu.

“Lão Tôn vừa gọi cho tôi.”

Ý là... chỉ chờ quyết định của cậu thôi đấy!

Có trời mới biết cuộc điện thoại ban nãy là do tiểu thư ký của Triệu gia gọi hỏi ông chủ nhà mình nhét văn kiện hôm qua ký bừa ở xó xỉnh nào rồi. Nhưng kết quả cậu nói tràng giang đại hải, mà hấn chỉ nghiêm chỉnh đáp hai câu rồi tắt ngóm luôn!

Tiểu trợ lý hết sức thống khổ a!! Được được hai lần là có ý gì?! Chẳng lẽ ông chủ đem văn kiện đáp vào bồn cầu rồi?!!!

Bên này Đàm Lâm Kha đang tự khiển trách bản thân, nhìn ánh mắt cực kỳ “chân thành” của Triệu Tiềm. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hấn đã chiếm lại được lòng tin của Đàm Lâm Kha rất dễ dàng.

Cho nên cậu kết lại: “Nhưng hiện tại, tôi...”

Hấn vội vàng chặn lời: “Cường chế hủy hợp đồng và ti tỉ thứ khác đều không liên quan!”

Cậu yếu ớt: “Minh Kỳ...”

Hấn: “Chuyện phá vỡ hợp đồng tôi sẽ giải quyết!”

Cậu nhỏ giọng thều thào: “Tiền bồi thường tôi trả không nổi...”

Triệu Tiềm kỳ thực rất muốn nói tường nhà tôi được trát bằng tiền nè! Nhưng vì đã khảo nghiệm qua phản ứng của cậu, hấn vô cùng chân thành tỏ ra đồng cảm: “Không vấn đề! Hồi trước Lục Thăng cũng nợ tôi cả mớ!”

Ở một phương xa nào đó, Lục thiên vương đang trang điểm chuẩn bị hoạt động tiếp theo đột ngột hást hơi rõ to.

Cậu im lặng hồi lâu, cuối cùng mới nhỏ giọng rầm rì: “Cảm ơn anh, Triệu tiên sinh!”

Hấn nhất thời cười đến hoa nở bung xoè.

...

Hấn đưa cậu vào xem phòng ở.

Quả thật đúng là hai phòng ngủ, một phòng khách rất phổ thông. Chỉ là đồ gia dụng cùng cách bày trí nhìn một cái đã biết giá doạ người, rất phù hợp với phong cách thích khoe khoang của ông chủ Triệu. Ít nhất so với nhà trọ, chỗ này tuyệt đối chiếm nhiều điểm cộng hơn!

Hấn hài lòng.

Triệu Tiềm vốn dĩ không muốn nói chuyện tiền thuê nhà. Số tiền này ít đến nỗi chả đủ nhét kê rằng nên hấn không định làm địa chủ. Nhưng không thu thì không tiện! Do dự mãi, hấn trưng ra một cái giá rất ưu đãi chấp chững trong ngưỡng Đàm Lâm Kha có thể chịu được. Mhư vậy cũng không bác bỏ đi lòng tự tôn của người đàn ông.

Ngay sau đó ông chủ Triệu lại rước người bằng chiếc xe “quý sở tộc” đến nhà trọ thu dọn hành lý, thuận tiện bồi đắp hình ảnh tốt đẹp bằng một bữa cơm.

Đang ăn, cậu đột nhiên hỏi: “Triệu tiên sinh không cần làm việc sao?”

Hấn cười mĩa hai tiếng.

Công việc sao không cần chú ý chứ? Tiểu trợ lý điên tới nỗi sắp mang điện thoại cậu ta ném vào tường rồi kia! Đàm Lâm Kha nói vậy là vì thấy hấn rảnh rỗi đi với cậu nhiều quá. Chứ thật ra ông chủ là hấn có thể tùy tiện nghỉ lúc nào thì nghỉ. Nhưng khối lượng công việc không hề ít, nghỉ rồi lại phải bù gấp đôi!

Hấn càng nghĩ càng bi phần!! Nhưng rốt cuộc chỉ có thể phẫn hận cúi đầu trầm lặng đưa cơm vào miệng...

...

Ngày hôm sau, Triệu Tiềm coi như trở lại làm việc đàng hoàng. Nếu Đàm Lâm Kha đã đáp ứng, chỉ còn chờ Minh Kỳ thả người. Hấn sáng khoái vùng tay sai trợ lý qua bên đó giải quyết hợp đồng.

Tiểu trợ lý thoát nhìn thư sinh yếu ớt, bạc nhược, nhưng tốt xấu cũng là người theo hần lẫn lộn nhiều năm. Chỉ cần mở sơ yếu lý lịch ra đã thấy cái tên đại học danh giá sáng chói, loại ưu của chuyên ngành đàm phán thương mại.

Hai ngày qua đi, trợ lý báo cáo lại, thực sự không thể nào suôn sẻ được!

Trời mới biết quan hệ giữa Trâu Duệ Văn với Kỷ chủ tịch ra sao! Đối phương chính là sống chết không chịu buông tha!

Triệu Tiềm khịt mũi xem thường. Nói thẳng ra là muốn tiền đi cho nhanh! Đơn giản thôi! Vuốt vuốt ống tay áo, ông chủ Triệu tự mình thân chinh xuất quân!

Người phụ trách của Minh Kỷ thực không hiểu tại sao Triệu Tiềm lại muốn che chở cho Đàm Lâm Kha đến thế!

Triệu Tiềm cũng không hiểu Minh Kỷ vì lý do gì mà cần Đàm Lâm Kha mãi không tha!

Hần đàm phán vượt qua mọi khó khăn, gian khổ.

Sau đó, ông chủ Triệu phá cả trời nhận được điện thoại từ đối thủ cũ – Trâu đạo diễn.

Đối phương nghiêng răng, nhả từng câu từng chữ: “Chào. Triệu. Tổng!”

Hần bình tĩnh nở nụ cười: “Ha? Đạo diễn Trâu mà cũng có lúc tự mình gọi điện thoại sao? Từ bỏ ý định đi! Lục Thăng sẽ không nhận bất kỳ kịch bản nào từ anh đâu!”

“Không phải vấn đề Lục Thăng!” Y vô cùng bất bình đính chính: “Là về Đàm Lâm Kha!”

Hần ra cái vẻ rửa tai lắng nghe.

“Tôi không biết làm thế nào mà Đàm Lâm Kha lại leo lên được ‘chiếu trên’ của Triệu tổng!”

“Kẻ thù của kẻ thù sẽ trở thành bạn bè!” Triệu Tiềm ôn hoà, nhã nhặn nói: “Hay đạo diễn Trâu nghĩ là không thể được?”

Hần chú ý đề nặng ở đoạn “không thể được”, thành công làm cho Trâu Duệ Văn ghen khuất.

Y nghiêng răng: “Triệu tổng đang cố ý khiến tôi bẽ tắc!”

Hần nhếch môi: “Há! Tôi đang trả lễ đấy! Anh hai tôi một, thôi coi như huê đi!”

Y hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Triệu tổng! Cậu ta chỉ là một tiểu minh tinh bèo bọt thôi mà! Hà tất chúng ta phải tổn hại hoà khí thế này...”

“Đầu tiên!” Hạn đánh thép nói: “Đạo diễn Trâu thấy chúng ta đã bao giờ có hoà khí chưa?”

Trâu Duệ Văn trầm mặc.

“Thứ hai, anh có chắc là anh không hé miệng thì Minh Kỷ sẽ không thả người?” Triệu Tiềm cười lạnh: “Cái thương nhân xem trọng mãi mãi là lợi ích! Trong hai ngày qua đạo diễn thấy mình rất ghê gớm đúng không? Cho anh một, hai lần ra oai, liền thấy lão tử nhỏ nhắn không cần người nữa hả?”

Trâu Duệ Văn suy sụp: “Tôi chỉ có ý...”

“Chỉ cái rắm! Rõ ràng lão Kỷ biết anh đúng không? Quan hệ rộng mà, có ai là không biết đâu?” Hạn xì một tiếng: “Nghe nói nhà tài trợ cho ‘Tuyệt Phong’ là Cảnh gia? Vậy anh có biết quan hệ của tôi với Cảnh Dương thế nào không? Lương Tuấn đúng là bên Minh Kỷ, nhưng cô nàng nữ phó Lý Thu Hải là của Kim Diệp? Nếu đạo diễn Trâu muốn chơi thì tôi sẵn sàng vui đùa! Không phải chỉ là một cái vòng xā giao luẩn quẩn thôi sao? Kỷ thật là không biết ai thua ai đâu!”

Đây chính là uy hiếp trắng trợn trong truyền thuyết a!!!

Trâu Duệ Văn á khẩu không đối lại được nữa lời...

Cho dù có tức đến cả người giận sôi thì có chết y còn lâu mới chịu thừa nhận rằng...

Triệu Tiềm nói không sai!

Nếu xét quan hệ với nhiều nhân vật trong ngành thì y có thể hơn. Nhưng mà chống lưng hẳn còn có Triệu gia, còn y thì chẳng có cái gì hết.

“Cuối cùng...” Triệu Tiềm lạnh lùng chốt: “Đàm Lâm Kha là người tôi nhìn trúng! Không phải tiểu minh tinh bèo bọt!”

Đầu bên kia điện thoại không còn nghe ra động tĩnh. Triệu Tiềm không quan tâm Trâu Duệ Văn còn giữ máy hay không, tự mình tiếp tục đọc thoại...

“Tôi nói cậu ấy có thể toả sáng! Cậu ấy nhất định sẽ trở thành thiên vương!”

...

“Tôi đột nhiên cảm thấy mình quá vô sỉ!” Triệu Tiềm cúp điện thoại, thở dài.

Tiểu trợ lý bên cạnh im lặng giờ ngón tay lên, khen ngợi: “Ông chủ siêu soái!”

Hắn thở cái phào, sau đó: “Thật thoải mái quá đi

~”

[1]: Ý ổng muốn nói là đã dính vào cái ngành này thì thể nào cũng dính một tí đó! Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Chương 9: Một người đùa + một đám giỡn ra cái gì?

Editor: Du Bình.

Hai tuần sau, khắp các đầu đề giải trí đều rộn ràng đưa tin...

Đàm Lâm Kha phá vỡ hợp đồng với Minh Kỳ!

Trong tin chỉ biết rằng cậu rời khỏi Minh Kỳ chứ chưa xác định cậu sẽ đầu quân cho công ty nào hay tự hoạt động. Cũng có vài suy đoán, lập luận nhưng đều không có kết quả chính xác.

Triệu Tiềm hết sức hài lòng.

Thứ hẳn muốn chính là loại cảm giác thần bí này!

...

Triệu Tiềm đột nhiên cảm thấy chuyện vui dư dả tất nhiên phải triệu tập nhiều người đi liên hoan. Nhưng vì bộ phim của lão Tôn vẫn đang bảo trì bí mật diễn viên nam chính để tăng hiệu quả lăng xê cho Đàm Lâm Kha nên chỉ có thể gọi những người quen biết. Mà người quen... Lục Thăng một ngày phải gặm ba hộp cơm hàng, Chu Hạo vừa lên rừng rú phỏng chừng cho muỗi ăn mất một tuần. Hắn chỉ cho cậu gặp người đại diện mà mình đã rất kỹ càng tuyển chọn, còn mấy người khác thì...

Triệu Tiềm gửi một cái tin nhắn ngắn tũn cho Lục Thăng.

Lục Thăng nơi phương xa nhàn rồi chơi điện tử nhận được tin, hai mắt nhất thời sáng như sao.

Triệu lột da: Lần trước ông nói muốn đến phố X ăn lẩu đúng không?

Ông chủ Triệu tự thân mời khách!! Nhưng mà...

Lục Thăng: Lẩu của Chu Hạo! Tôi muốn ăn đồ nướng!

Triệu lột da: Lăn nhanh lên!

Lục Thăng ngao ngao mấy tiếng rồi chạy đi tìm đạo diễn thương lượng, cũng may chỉ còn mấy cảnh nhỏ nhỏ nên đại nhân không làm khó. Chỉnh sửa lại một lần, anh thuận lợi có được một buổi chiều tự do. Đương nhiên lý do xin đi chơi là cùng Triệu tổng ăn bữa cơm!

Triệu tổng là người quan trọng của quan trọng! Đạo diễn chỉ có thể đồng ý ngày mai thả người.

Vì vậy... Triệu Tiềm bấm ngón tay tính toán: tiểu trợ lý, Lục Thăng, người đại diện, tính cả hắn với Đàm Lâm Kha. Đủ năm người náo nhiệt!

Không lâu sau đó ông chủ Triệu nhận được điện thoại từ Phong đại tiểu thư.

“Tiểu Hạo Tử nói các anh ngược đãi hắn ta!” Cảnh Nguyệt vô cùng oán giận.

Triệu Tiềm ngăn người: “Con chuột á? Anh có biết con chuột nào đâu?”

(Tiểu Hạo Tử: Xiǎo yànzi, Con chuột: Hàozi)

“Hừ! Em nói là Chu Hạo!”

Hắn xì xì cười: “Quan hệ của hai đứa tốt lên từ lúc nào thế? Không phải bắt đầu từ vụ say hôm nọ đó chứ?”

“Anh đừng có xía vào!” Cảnh Nguyệt hừ một tiếng: “Tiểu Hạo Tử nói các anh đi ăn lẻ không gọi hắn!”

“Là cái mồm nhiều chuyện Lục Thăng nói à?” Hắn nhú mày: “Anh cũng chịu thôi! Ai bảo cậu ta về không được?”

“Chậm mấy ngày không được sao?”

“Em mới sinh con xong, chưa gặp có mười ngày đã đòi chúc mừng sao?”

Cô sưng sờ, gào to: “Ai sinh con! Triệu nhị anh mới đi sinh!!”

“Hai người liên hợp bắt nạt một mình anh không thấy xấu hổ à?!” Hắn rất bất dĩ.

Cảnh Nguyệt hắc hắc cười: “Anh lấy anh trai em đi uy hiếp Trâu cận bã! Cho nên em phải thu phí cho tốt chứ!”

Triệu Tiềm hơi ngăn người, sao Cảnh Nguyệt biết được? Trâu Duệ Văn chắc chắn sẽ không mang chuyện bị mình uy hiếp chạy đi nói linh tinh. Chỉ có một người từ đầu đến cuối nghe được màn hồ báo của mình...

Cái tên tiểu trợ lý miệng rộng!! Hắn nhất định phải trừ lương cậu ta!!

...

Tối hôm sau, Triệu Tiềm tự mình đến rước Đàm Lâm Kha.

Cậu rất khó xử, cảm thấy chuyện này rất không hợp tình hợp lý: “Triệu tổng... Thật sự không cần phiền toái như thế...”

Hắn một mặt cây ngay không sợ chết đứng, hào sảng nói: “Người tôi đã gọi đủ hết rồi! Cậu không đến không được!”

Cậu còn muốn tiếp tục làm phiền, hắn vui lòng cho cậu nói, phiền hả đến nửa đường... Ồ! Đến nơi rồi!

Xuống xe, cậu mới nhớ ra, hỏi: “Những người đến là ai thế?”

Hắn suy nghĩ, liệt kê: “Cảnh Nguyệt, Lục Thăng và Lý Nhất Minh!”

Cả người Đàm Lâm Kha... cứng đờ, phát ngốc...

Triệu Tiềm quay đầu liếc mắt nhìn cậu, phát hiện thần sắc của người ta có chút không thích hợp, cho nên theo bản năng quan tâm hỏi: “Sao thế? Có chỗ nào không thoải mái à?”

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi nhắc lại...

“Cảnh tiểu thư... Lục thiên vương... còn có Lý tiên sinh?”

“Ha! Xem ra cậu đều biết hết rồi! Thật đỡ quá, lát nữa đỡ phải giới thiệu lại!”

Cậu cúi đầu buồn rầu...

... Mấy người đó ai lại ngu ngốc không biết chứ?!

Đại tiểu thư của công ty giải trí Kim Diệp, cùng Đại thiên vương che nửa bầu trời Lục Thăng, còn Lý Nhất Minh – người đại diện hàng đầu nha!! Chỉ cần mang một đại thần ra đã khiến tâm cậu nhảy nhót không ngừng! Còn một đồng như thế... ôi căng thẳng... quá căng thẳng...

Triệu Tiềm vỗ vỗ vai Đàm Lâm Kha, cười động viên: “Đừng lo! Ai dám bắt nạt cậu! Tôi đánh chết hắn!”

Lời này thật giống người mẹ tận trách nói với đứa con nhỏ bị bắt nạt khóc náo chạy về tổ cáo nha!

Chỉ có điều Đàm Lâm Kha đang đắm chìm trong suy nghĩ được gặp đại thần a gặp đại thần, thấp tha thấp thỏm nên hoàn toàn không để ý đến hắn.

Triệu Tiềm kéo tay cậu dự định lên tầng hai vào một phòng riêng, hai người vừa mới đặt chân lên bậc thang đầu tiên, đột nhiên có người gọi: “Ồ!!! Ông chủ!! Ông chủ!! Triệu nhị!!”

Cả hai lập tức xoay người lại.

Có người nào đó đeo khẩu trang, trưng kính râm lên mặt nhìn rất quái dị hồ hồ vẫy vẫy tay.

Hắn nhú mày cái gì cũng không nói, dứt khoát kéo Đàm Lâm Kha lên tầng hai.

Cậu có chút ngạc nhiên, xét thấy trang phục của người nọ, hắn cũng động dạng trong nghề giống cậu, nói không chừng còn là vị đại minh tinh ấy chứ! Cậu có chút sốt sắng, quả nhiên một lát sau, người kia cũng tiến vào, đóng cửa phòng riêng lại, vừa vặn tháo kính râm, khẩu trang xuống.

Triệu Tiềm không chút lưu tình quát người kia: “Ông vừa gọi tôi là cái gì?!”

Anh vô cùng đáng thương ủy khuất: “Ông chủ Triệu...”

Hai chân Đàm Lâm Kha nhất thời mềm nhũn...

Lục... Lục Thăng!!

Lục Thăng nhìn Đàm Lâm Kha bên người Triệu Tiềm, cười hắc hắc hai tiếng, lộ ra biểu tình tôi biết tổng hai người là sao đó nha!

Đàm Lâm Kha cà cà tay lên quần áo, rất câu nệ đưa tay đến chỗ anh: “Lục... Lục tiên sinh... Tôi là Đàm Lâm Kha!”

Anh gật gật đầu: “Tôi biết! Tôi biết!!”

Cậu kinh hoàng.

Lục Thăng: “Cậu chính là người đã cướp mất suất diễn của lão Tôn từ tay tôi!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Triệu Tiềm lập tức đập một phát vào gáy Lục Thăng: “Cẩn thận cái mồm ông!”

Anh ôm gáy, lầm bầm: “... Lão Tôn ác muốn chết! May mà không coi trọng mình!”

Đàm Lâm Kha lúng túng không biết nên nói gì cho phải.

Vừa vặn nhân viên phục vụ gõ cửa đưa thực đơn đến. Lục Thăng lập tức đeo lại khẩu trang với kính râm, một bộ thần bí dờm dờm. Triệu Tiềm vớt cái thực đơn của anh qua một bên, lại đưa tờ khác cho Đàm Lâm Kha: “Cậu muốn ăn cái gì?”

“... Đãi ngộ khác biệt ghê...” Lục Thăng ngồi trong góc khe lầm bầm.

“Ông ngồi xa thế tôi đưa thế nào?” Hắn trừng mắt với anh, rồi hỏi: “Lý Nhất Minh đâu?”

“Minh ca còn đang ở dưới kia! Một lát nữa sẽ qua!” Lục Thăng tự mình lật lật thực đơn, thờ ơ đáp lại.

Quả thực vừa mới nói xong, cửa lại mở ra.

Một người đàn ông tầm ba mươi mang kính không gọng gọn gàng, thoát nhìn rất nội liễm, khôn khéo dẫn tiểu thư Cảnh Nguyệt đi vào, theo sau là tiểu trợ lý mở nhặt như không khí im lặng đóng cửa.

Lý Nhất Minh là người đại diện của Lục Thăng, thường xuất hiện trên TV. Đàm Lâm Kha nhận ra vị đại nhân này, nhất thời câu nệ càng thêm câu nệ.

Triệu Tiềm nhìn qua Lý Nhất Minh, lướt qua Cảnh Nguyệt rồi mới đến tiểu trợ lý.

“Trên đường lên tình cờ bắt gặp!” Lý Nhất Minh nhanh chóng giải thích.

Cảnh Nguyệt buông móng vuốt ra khỏi người đại diện Lý, rầm rì nói cô nhìn thấy một anh đẹp trai cao to, nếu không phải Lý Nhất Minh ngăn lại thì hừ... hừ... hừ...

Đại diện Lý nhú mày: “Cảnh tiểu thư! Nếu không phải tôi kéo tiểu thư lên thì rất có thể cô sẽ nổi gót hẳn ra đến khách sạn đấy! Lớn rồi sao vẫn ngây thơ thế?”

Cảnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng y.

Triệu Tiềm tăng hăng một cái, giới thiệu Đàm Lâm Kha với từng người.

“Lục Thăng thì cậu chắc quá quen mặt rồi! Cảnh Nguyệt đã bắt gặp ở ngoài quán bar, chính là cái cô đã ới lên người Chu Hạo đó. Còn đây... Con oắt này đập anh làm gì?!”

Cảnh Nguyệt tiếp tục hừ, hướng cậu chỉ thẳng mặt hần: “Anh ta chính là Triệu nhị!! Chưa từng thấy người nào ngốc hơn!!”

Mọi người đều cười vang.

Triệu Tiềm trừng mắt uy hiếp cô: “Đừng cho tôi không biết mấy người lên gọi tôi là cái gì!”

Cô quay đầu, không phục: “Hừ!”

Triệu Tiềm tiếp tục giới thiệu.

“Đây là Tiểu Sở trợ lý nhà tôi, cậu cũng gặp rồi đấy! Còn vị này là người đại diện của Lục Thăng: Lý Nhất Minh!” Hần nói xong, hướng y nháy nháy mắt hỏi: “Có vừa lòng không?”

Ánh mắt Lý Nhất Minh như máy quét nhìn Đàm Lâm Kha, đối với câu hỏi hần đặt ra, y gật đầu: “Rất tốt!”

Cậu không hiểu trong hồ lô của Triệu Tiềm với Lý Nhất Minh bán cái gì. Chỉ đành cúi đầu trước y hô một tiếng chào Lý tiên sinh!

“Giống Lục Thăng gọi tôi Minh ca là được!” Y nói.

Cậu sững sờ: “Dạ?!”

“Về sau tôi là người đại diện của cậu!” Y một mặt bình thản nói, đưa cho Đàm Lâm Kha một tấm card visit: “Lưu số tôi lại, sau này còn phải liên hệ!”

Cậu còn chưa kịp hoàn hồn!

Lý Nhất Minh là người đại diện của cậu?!

Lần trở lại sau scandal là bộ phim của lão Tôn?!

Tác phẩm này của Triệu Tiềm... có hơi... lố không?!

Nghiêng đầu qua một bên, ông chủ Triệu lại dùng vẻ mặt khích lệ tôi rất tin tưởng cậu và hài lòng nhìn ai đó...

... Đàm Lâm Kha đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn.

Lục Thăng và Phong Cảnh Nguyệt không chút nào khách khí gọi hết các món ăn, Triệu Tiềm nhận lấy thực đơn, tặc lưỡi: “Mấy người không sợ nóng bụng sao?”

Anh thuận miệng tiếp nhận một câu: “Nóng thì uống thuốc...Lo gì!”

Triệu Tiềm: “Cậu nên đi đóng quảng cáo cho công ty được!”

Anh nháy mắt đùa vui: “Chủ ý này không tồi!”

Hắn nói tiếp: “Không sợ nóng làm nổi mụn hay vân vân sao?”

Cảnh Nguyệt bĩu môi: “Tỷ đây không dựa vào mặt kiếm cơm, Tiểu Thăng Tử ăn ít là tốt rồi!”

Lục Thăng vô cùng đáng thương lau bàn: “Tui mới là người không cần dựa vào mặt!”

Cô lại vỗ vỗ vai anh, hào sảng: “Cứ nhận đi! Anh không dựa vào mặt ăn cơm thì còn ai chứ?! Cẩn thận các fans vứt bỏ anh nha!!”

Lục Thăng bị đả kích.

Lý Nhất Minh đột nhiên chen vào: “Mọc thì cứ để nó mọc, chuyên gia trang điểm để làm gì?”

Lục Thăng yên lặng bấm nút like cho quản lý đại nhân nhà mình.

...

Nhân viên phục vụ đưa bát đũa, khăn ăn, hại Lục Thăng phải đeo kính râm vào.

Nhân viên phục vụ tiếp tục bưng đồ uống... minh tinh nào đó tiếp tục bám lấy kính râm không rời...

Người nọ xuống tám chuyện với đồng nghiệp, rủ rỉ tò mò có một người đàn ông cứ đeo kính đen mãi không bỏ xuống... bộ không phải bị mù?

Một người khác nói không giống, dáng người rất đẹp, sẽ không phải minh tinh chứ?!

Mọi người bắt đầu vô đầu vận động não.

Phòng đó có đến ba, bốn anh đẹp trai.

Trong đó có một người nhìn hơi quen mắt...

Nửa ngày sau, một cô nàng vỗ bàn rầm rầm!!

Dáng người kia không phải là Đàm Lâm Kha mấy tháng trước dính scandal sao?!

Có vài cô nàng rất thích Đàm Lâm Kha, có mấy lần tìm tới người tặng quà. Các cô bây giờ mới giật mình, hồi còn làm siêu sao Đàm Lâm Kha lúc nào cũng được trang điểm, tạo hình rất ngăn nắp, đẹp trai, hiện tại chỉ mặc trang phục của người bình thường, tóc lâu chưa cắt còn hơi dài, xác thật không nhìn kỹ thì không thể nhận ra.

Chờ nhân viên rời khỏi, Lục Thăng mới bỏ kính râm ra, nhìn đến là căng thẳng: “Bọn có có nhận ra tôi không?”

Triệu Tiềm bĩu cười: “Tôi chỉ thấy người ta nghĩ có một tên thần kinh đeo kính râm thôi!”

Cảnh Nguyệt phụ họa: “Ồ! Em đồng suy nghĩ!!”

Đàm Lâm Kha phù một tiếng bật cười.

Lý Nhất Minh nhìn chòng chọc cậu, đột nhiên mở miệng: “Mấy ngày nữa sắp xếp thời gian trống, tôi sẽ liên hệ cho thợ làm tóc chỉnh sửa tóc cho cậu!”

Đàm Lâm Kha ngẩn ngơ.

Tại sao đột nhiên nói chuyện này...

Lý Nhất Minh bình tĩnh giải thích: “Công ty hồi trước tựa hồ luôn cố gắng đem cậu hướng tới hình tượng khí suất trầm thấp giống Lục Thăng.”

Lục Thăng còn đang mải ngậm râu thịt, nghe thấy tên mình liền ngẩng lên lộ ra nguyên bộ mặt ngây thơ chất phác.

“...” Đại diện tiên sinh hết lời để nói, nghiêng đầu qua một bên coi như bỏ đi cái ví dụ vừa nêu ra, tiếp tục bảo với cậu: “Nhưng khí chất cùng với tướng mạo của cậu rõ ràng hợp với hình tượng anh hàng xóm nhà bên hơn!”

Đàm Lâm Kha không biết trả lời ra sao, vô cùng câu nệ, cẩn thận từng li từng tí đáp lại: “Vâng...”

Bản năng bao che con cái của Triệu Tiềm bắt đầu bạo phát: “Chuyện công việc sau này rồi nói!”

Cảnh Nguyệt lại chen lời: “Em cảm thấy Tiểu Đàm rất hợp với áo sơ mi trắng! Gió mà thổi qua một cái thì...”

Lục Thăng xen mồm: “Đó là đối tượng mỗi một cô nữ sinh đều thầm mến!”

Triệu Tiềm tặc lưỡi: “Mấy người muốn Lâm Kha đi gieo vạ cho vị thành niên?”

Cô vỗ bàn: “Nếu nói đến hại con gái nhà người ta! Anh nhìn Lục Thăng đi!”

Anh cãi lại: “Phắc! Tôi là từ mười tám cho tới tám mươi đều có người theo đuôi nhé!”

Hắn liếc anh: “Sát thủ lái máy bay bà già!”

Lục Thăng: “... Thật sự có rất nhiều cô bé thích tôi đấy...”

Lý Nhất Minh không để ý tới đám người kia tấu hài với nhau, gật gù: “Ý kiến của Tiểu Nguyệt rất hay!”

Lục Thăng lại dị nghị: “Sơ mi trắng có phải quá lỗi thời không?”

Lý Nhất Minh lại liếc qua Lục thiên vương: “Cậu tốt nghiệp cấp ba chưa?”

Anh trợn mắt: “Tất nhiên là rồi!!”

Lý Nhất Minh: “Hoài niệm không?”

Anh nghiêm túc suy nghĩ, rồi thở dài: “... em rất nhớ nhưng quãng thời gian đó...”

Y quả quyết: “Vây thì không lỗi thời!”

Cảnh tiểu thư quá đỗi buồn phiền: “Đúng là con người chỉ dựa vào cái mặt để kiếm cơm thật thiếu hiểu biết...”

Lục Thăng nhất thời xù lông: “Anh có chỗ nào dựa vào sắc đẹp để kiếm tiền chứ? Anh đây là chân chính đi lên nhé!”

Cảnh tiểu thư: “Nếu anh lớn lên không đẹp trai thì có thể dễ dàng bước đi trong cái ngành này ha...”

Lục Thăng ghen lời.

Triệu Tiềm lượn lờ: “Lớn lên đẹp trai là được! Vậy mấy người nói tôi lên sân khấu xoay xoay hai vòng thì có thể nổi tiếng được không?”

“Nổi hay không tôi không biết!” Lý Nhất Minh hờ hững: “Nhưng có thể dọa một đứa nhỏ khóc thét là chắc chắn!”

Triệu Tiềm: “...”

Phong Cảnh Nguyệt đột ngột búng tay một cái, reo hò: “Ông ngoại nói mình còn chưa tìm được vai nam phụ đóng vai thổ phỉ!!”

Triệu Tiềm: “...”

Đàm Lâm Kha rất vô tình đệm thêm: “Thổ phỉ... quả thực quá thích hợp!”

Triệu Tiềm yên lặng ngẩng đầu nhìn trời...

Đáng tiếc chỉ có trần nhà...

Thôi thì lại cúi đầu xuống...

Đàm Lâm Kha tràn ngập ý cười...

Hắn vô cùng buồn rầu, ngậm miệng cúi đầu yên lặng ăn cơm... Đăng bởi: admin

10. Chương 10

Chương 10: Đi đóng phim

~~Editor: Du Bình.

Ăn một bữa cơm mà nháo đến tận hơn mười giờ...

Các đại gia ít nhiều đều uống một chút rượu, Triệu Tiềm không dám lớn mật lái xe, Lý Nhất Minh gọi lái xe tới, dẫn theo Lục Thăng, tiện thể bếch Cảnh Nguyệt cùng đi. Còn Triệu Tiềm hết cách, không thể làm gì khác ngoài gọi tài xế, lại nghĩ mấy ngày trước vừa nháo ra scandal, đành phải ở bên trong chờ, tránh ra ngoài lại gặp phải paparazzi....

Trước khi đi, Lý Nhất Minh còn lôi kéo Đàm Lâm Kha: “Về nhà nhớ phải đọc thật kỹ kịch bản! Lão Tôn giữa chừng thay người không phải không thể, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng dập mất cơ hội này...”

Nói lan man, cần nhằn chẳng khác gì các mẹ ở nhà...

Nhưng cậu tính tình rất tốt nên liên tục gật đầu nghe lời.

Mấy ngày cậu ở nhà không có việc gì làm đều đọc kịch bản.

Tài xế rất nhanh liền đến, Triệu Tiềm kéo Đàm Lâm Kha với tiểu trợ lý lên xe. Nhà trợ lý ở gần đây nên chỉ còn mình cậu với hần chung xe...

Đàm Lâm Kha thấy không khí hơi ngưng ngập. Cậu nghiêm túc nghĩ lại từ trước đến nay mình chịu không ít ân huệ từ Triệu Tiềm, nói tới nói lui cũng chỉ có mấy từ cảm ơn. Một hai lần còn tốt, nhưng nhiều quá lại trở thành chán ngắt.

Nhưng đại khái vừa mới uống rượu, không khí im lặng đến nỗi có chút xấu hổ...

Triệu Tiềm tự cảm thấy mình là một thánh giả rất tốt...

Đàm Lâm Kha đột nhiên mở miệng, có chút quanh co, ngữ điệu hơi thiếu tự nhiên: “Triệu tiên sinh...”

Hần đáp lại: “Sao thế?”

“Tôi nghĩ mình phải xin lỗi anh...” Cậu nói: “Lúc đó tôi nghĩ nhiều rồi... À... không phải chỉ mấy ngày trước, còn cả những chuyện gần đây nữa...”

Triệu Tiềm nhú mày, không nói tiếng nào, tiếp tục yên lặng nghe cậu bộc bạch.

“Tôi xin lỗi... tôi đã không để ý đến lòng tự trọng của anh...” Cậu chậm rãi nói: “Anh có thể nói tôi là kẻ lấy bụng tiểu nhân đo lòng dạ quân tử. Nhưng tôi biết mọi thứ đều là anh tốt bụng giúp tôi, mà tôi lại nghĩ quá nhiều... Vì vậy... cho nên tôi muốn nói với anh một câu... xin lỗi...”

Triệu Tiềm cười với cậu: “Không có gì đâu! Lăn lộn cái giới showbiz này, cảnh giác vẫn là thiết yếu!”

Cậu nháy nháy mắt mấy cái.

“Cậu có biết thời điểm tôi thấy tin tức Trâu Duệ Văn bị đánh có cảm nhận thế nào không?” Triệu Tiềm mở miệng: “Ngoại trừ hả giận ra, tôi còn suy nghĩ hần ta làm ra cái loại chuyện gì, thậm chí cảm thấy loại người này quá bại hoại rồi!”

Cậu rõ ràng ý tứ của hần, cúi thấp đầu, nhưng vẫn không nhịn được gương lông mày lên.

“Bây giờ nhìn lại... tôi rất hiếu kỳ tài năng của cậu giỏi đến đâu mà trong một năm đã làm nên tên tuổi!” Hần nhìn cậu, thấp giọng: “Cậu nhớ kỹ này, mai sau gặp phải loại sự tình tương tự, thì phi thường, phi thường giữ bình tĩnh! Nếu như không thích, thì cứ từ chối rõ ràng là được. Trâu Duệ Văn tuy rằng là loại ác bá không biết xấu hổ, nhưng thật ra không xấu xa đến loại trình độ cao hơn đâu!”

Đàm Lâm Kha do dự: “Nhưng...”

“Từ đến cuối nhưng nhiều quá! Đáng nhẽ hồi trước tiểu tử kia tặng hoa thì cậu nên trực tiếp cự tuyệt luôn!” Hần nói.

Mặt cậu hơi đỏ lên, tựa hồ cảm thấy một người con trai bị một tên cùng giới tặng hoa có chút mất mát, thấp giọng: “Hồi đó bị công ty tịch thu...”

“Cũng không nói rõ ràng đúng không?” Hấn hiểu ra: “Đáng lẽ lúc đó cậu nên nói rõ trắng đen để Trâu Duệ Văn tự chuốc lấy nhục nhã, hấn ta sẽ không làm phiền cậu nữa. Mà cậu lại không rõ ràng từ đầu, Lâm Kha à... cậu đã nghe thầy cô dạy câu ‘muốn đón mà còn cự’ chưa?”

Đàm Lâm Kha sững sờ vài giây, sau đó mặt đỏ bừng bừng.

Hấn nhìn thấy dáng dấp kia của cậu, không đành lòng nói thêm, lại không nhịn được sờ sờ đầu người kia: “EQ quá thấp... Khụ... à không, là thuần khiết!”

Trong xe nhất thời lại rơi vào trầm mặc.

Tài xế theo ông chủ Triệu nhiều năm, đã sớm luyện thành công phu thứ gì không nên nghe tuyệt đối không nghe, áp dụng lúc này rất thích hợp.

Vừa nghe Triệu Tiềm nhận xét mình như thế, cậu lập tức lúng túng.

Hấn tiếp tục cười như được mùa: “Thôi chuyện gì qua rồi để nó qua đi! Ngày mai tôi phải đi thành phố B, lúc nào về còn chưa chắc chắn! Có chuyện thì tìm Lý Nhất Minh, Chu Hạo hay Lục Thăng, nói chung ai cũng được!”

Đàm Lâm Kha ngẩn người, theo bản năng liền hỏi: “Triệu tiên sinh đi thành phố B làm gì?”

Nhưng hỏi xong mới nhớ ra, quan hệ của Triệu Tiềm với quá lắm chỉ là ông chủ với công nhân. Cậu hỏi vậy càng không có quy củ, thậm chí là đột ngột.

Cũng may Triệu Tiềm chỉ thở dài: “Lâm Kha cảm thấy tôi là người rảnh rỗi đến thế sao?”

... Hóa ra là đi công tác sao?

Hấn tiếp tục than thở: “Mệnh của tôi chính là lao lực, lao lực mà!”

Cậu không nhịn được cười.

Hấn thở dài tiếp cái nữa: “Tôi nói này Lâm Kha... Sao cậu cứ gọi tôi bằng kính ngữ vậy?”

Cậu cau mày, không rõ ý: “Có vấn đề gì không?”

“Tôi tên là Triệu Tiềm! Đừng nói là cậu không biết tên tôi là gì!” Hấn nhìn Đàm Lâm Kha, giả biểu tình khóc không ra nước mắt: “Cậu xem bọn Chu Hạo, Lục Thăng cũng suốt ngày tùy tiện, còn tôi luôn kêu cậu là Lâm Kha! Nên cậu cũng gọi tên tôi đi!”

Cậu do dự mất mấy phút, sau đó mới gật đầu nói vâng.

Triệu Tiềm cười híp mắt, hết sức cao hứng.

Đàm Lâm Kha mở miệng kêu: “Triệu nhị!”

Triệu Tiềm...

Khóe miệng hấn co quắp lại: “Chờ đã! Cậu vừa gọi cái gì?!”

“Anh nói Lục Thăng với Chu Hạo đều có kêu rất tùy tiện a...” Mặt cậu vô tội “Nên tôi cũng học bọn họ thôi...”

Hấn đau hết cả đầu!

Bác lái xe phải rất kiềm chế mới không bật ra tiếng cười ha hả.

...

Ngày hôm sau ông chủ Triệu lên máy bay tới thành phố B, Đàm Lâm Kha theo đại diện Lý tới gặp lão Tôn. Vừa vặn ông đang ở một studio chụp ảnh, các nhân viên hỏi hấn bận rộn, lão Tôn ngồi trao đổi với phó đạo diễn. Ngay từ giây đầu nhìn thấy đạo diễn trong truyền thuyết, Lâm Kha vô cùng căng thẳng, hết như lần

đầu tiên cậu bước lên sân khấu, đứng trước cơ man người, tâm tình trở nên cực khẩn trương còn hai chân như muốn khụy xuống ngay lập tức!

Lý Nhất Minh mang Đàm Lâm Kha đến bên đó, giới thiệu cậu với Tôn Lão. Ông gật đầu, nghiêm túc đánh giá cậu từ trên xuống dưới, cảm thấy khí chất rất ổn, một mặt nghiêm túc hỏi: “Cậu đã đọc kịch bản chưa?”

Cậu gật gù, cậu tựa hồ đã gặm nát kịch bản! Tuy cảm giác mình đã rất hiểu rất rõ kịch bản nhưng không nên ngông cuồng, tự cao, cậu chỉ muốn mình khiêm tốn thôi, liền đổi thành: “Dạ cháu có xem một chút!”

“Chỉ nhìn một chút?” Kết quả sắc mặt ông hơi trầm xuống, đột nhiên nói: “Ngày mười lăm sáng trăng. Mặc ngũ đệ, người biết rõ ta sẽ đến!”

Đàm Lâm Kha lập tức phản ứng lại, đây là nhân vật phản diện mở đầu đoạn đối thoại trong phim, hai người trước kia là bạn bè cũ, lúc này bắt đầu cãi nhau không nể mặt mũi. Trước đây rất thân thiết, thậm chí không gặp mặt còn nhung nhớ, nhưng bây giờ thì ngược lại. Nhân vật chính trong lòng cực kỳ không đành lòng, chỉ bày ra dáng dấp cho có, không ngừng ước ao nhân vật phản diện có thể quay đầu. Vì thế sắc mặt cậu hơi đổi, nhìn lão Tôn, từng chữ chậm rãi nói: “Người cũng biết ta sẽ ở chỗ này chờ người!”

Lão Tôn lại trầm mặc trong chốc lát, ngữ điệu càng ngày càng trầm ổn hơn, trong giọng nói có chút lạnh lẽo: “Ta biết, ta đương nhiên biết!” Hơi dừng lại một chút, không che nổi chút thất lạc: “Người đã ra quyết định rồi?”

Đàm Lâm Kha trầm mặc nửa ngày, thấp giọng mở miệng: “Đúng vậy!”

Lão Tôn: “Ta hiểu rất rõ người! Ta biết người đã ra quyết định rồi, còn biết người muốn khuyên ta. Nhưng con đường người chọn, vĩnh viễn không có chỗ cho ta!”

Cậu nhìn chằm chằm mặt đất, không chịu ngẩng đầu lên. Cậu không có nói chuyện, nhưng dáng vẻ kia cơ hồ đã để lộ toàn bộ nội tâm.

Ông khe khẽ thở dài: “Ta phải đi rồi...”

Cậu chưa bao giờ làm ra quyết định gian nan như thế, cậu nên nói gì đây? Giữ lại? Hay trực tiếp rút đao đối mặt với người bạn năm xưa? Đàm Lâm Kha ngẩng đầu nhìn lão Tôn, tư vị phảng phất như đang tự bức bách bản thân để không trở mặt thành thù. Mỗi cậu hơi run lên, câu nói đã đến cửa miệng nhưng không cách nào nói ra. Cậu đột nhiên cúi đầu, tay giả vờ đang nắm lấy vũ khí, chặt đến nỗi bàn tay đỏ bừng lên mới chậm rãi thả ra, âm thanh tựa hồ có chút khó chịu, nhưng tốt xấu vẫn mở miệng.

Cậu nói: “Người... bảo trọng...”

Lão Tôn vẫn chưa xuống lời kịch tiếp theo, còn cậu nửa ngày mới diễn thành hờn, vẻ mặt nhìn ông rất căng thẳng.

Ông hừ lạnh một tiếng, mày nhíu lại.

Trái tim nhỏ của Đàm Lâm Kha rầm rầm nhảy loạn.

Lão Tôn: “Thợ trang điểm đâu???!!”

Lý Nhất Minh luôn trầm lặng nhìn đoạn đối thoại của hai người kia lúc này mới thở phào ra nhẹ nhõm.

Ý tứ của lão Tôn... qua rồi!

Khoảng thời gian này Lục Thăng vừa đóng xong một bộ phim truyền hình, được xả hơi rất thoải mái. Trùng hợp đúng thời điểm bận rộn nhất của Lý Nhất Minh, trong tay lại thêm một Đàm Lâm Kha có đặc thù của người mới. Y quả thật có chút mệt mỏi đến vầng trán, hồi trước lo lắng đến tưởng chết vì sợ tâm mắt của lão Tôn cao như thế, qua một vài đoạn thoại liệu có thể đánh rớt Đàm Lâm Kha hay không...

Kỹ năng diễn xuất của cậu so với nhiều người mới coi như không tệ. Nhưng đứng trước mặt đạo diễn Tôn, Lý Nhất Minh cảm thấy con đường lọt vào mắt xanh của Đàm Lâm Kha không được bằng phẳng lắm. Cũng may cậu có khí độ chống đỡ, còn không chịu thua kém, cứ như vậy qua được vòng gửi xe.

Kết quả, “Đường Dao” bị trì hoãn một thời gian dài để xác định bề ngoài cuối cùng đã bắt đầu quay những thước phim đầu tiên, đài truyền hình cũng tuyên bố với truyền thông về thời gian diễn ra họp báo. Đàm Lâm Kha bị tỷ tỷ trang điểm lôi qua lôi lại rất dằn vặt. Cuối cùng cậu xấu hổ cười một cái với cô, nhất thời khiến thợ trang điểm nọ ôm ngực ngồi chồm hổm ở góc tường...

Lý Nhất Minh lục đục chạy đi khảo sát cảm nhận của người trong cuộc, chỉ nhìn thấy bộ dạng như cô gái trẻ gặp được mùa xuân sáng tỏ của chị gái kia, nhất thời đều sáng tỏ.

Không chỉ là sát thủ thiếu nữ! Quả thực miêu sát toàn bộ nữ giới trải dài mọi độ tuổi a!!

Được, không chịu thua kém ai hết!

Lý Nhất Minh hết sức hài lòng.

Không giống Đàm Lâm Kha, nữ chính Kỳ Nghệ Lan tuy nhỏ hơn một tuổi nhưng đã là ngôi sao từ khi còn bé, nếu tính theo kinh nghiệm là tiền bối cùng vai nam phản diện Thích Chính không biết đã đóng qua bao bộ phim. Đàm Lâm Kha biết mình còn non kém, cho nên đối với hai người hết sức tôn kính. Kết quả chỉ hàn huyên có vài câu, tính cách của Kỳ Nghệ Lan với nữ chính có rất nhiều điểm tương đồng, là một cô gái vô cùng thẳng thắn, rất dễ hòa nhập. Còn Thích Chính khiến cậu cảm thấy anh nhớ tới khí chất rất thích đùa giỡn giống Triệu Tiềm, phải nói là trước mấy quay và sau mấy quay là hai người hoàn toàn khác!

Không quá mấy phút, cả Kỳ Nghệ Lan với Thích Chính đã vỗ vỗ vai cậu kêu Tiểu Lâm Kha ngọt xót.

...

Mấy ngày sau, Triệu Tiềm nhận được tạo hình hóa trang nhân vật từ Lý Nhất Minh.

Đàm Lâm Kha được mặc thanh sam, tóc vấn cao lên, dị thường thanh tú thanh tú, mang chút hiên ngang của người giang hồ, lại có chút khôn khéo của tiểu thương, cũng không biết là người nào lừa gạt bày cho cái bộ dạng này nữa. Triệu Tiềm ai thán, ôi cừu nhỏ nhà hần!

Mấy ngày này mọi thứ lâu lâu đã được hoàn thành gần hết, Lý Nhất Minh nhẩn hẩn mang mấy tạo hình này đăng lên mạng cùng thời điểm với bên đoàn phim. Triệu Tiềm đối với nhiệm vụ này hết sức vui vẻ, xác định nội dung cụ thể, hần liền bàn bạc với tiểu trợ lý chuẩn bị tuyên bố ra ngoài.

Tối hôm đó Triệu Tiềm lên mạng đăng đủ loại ảnh ọt, tin tức lên...

Toàn dân nhất thời sôi sục!

Đàm Lâm Kha sau khi phá hợp đồng...

Liền lên làm diễn viên chính trong phim của đạo diễn Tôn?!

Chờ chút!! Nội dung của vở kịch này bọn họ theo không kịp!!!

Một đám người còn đang kinh ngạc lẫn khiếp sợ phỏng đoán lung tung. Các fan của cậu ngược lại cảm khái Đàm Lâm Kha đã thoát khỏi hố lửa Minh Kỳ, mong Triệu Tiềm sẽ là ông chủ tốt đẹp một chút, tránh cho ra hang hổ lại lạc vào ổ sói. Fan của Triệu gia thì rất hoan nghênh Đàm anh hùng ôm đùi lớn của ông chủ nhà mình, mặc khác cũng không quên cảm khái tạo hình này, đúng là... Đàm mỹ nhân!!

Còn Lương Tuấn âm thầm hoảng sợ!

Chuyện này là thế nào... Chẳng lẽ là do hồi trước Triệu Tiềm với Đàm Lâm Kha giận dỗi nên ông chủ Triệu không chịu ra tay giúp đỡ sao? Còn giờ thân mật trở lại nên đem người tình về tay yêu thương? Y cẩn thận suy nghĩ trước đây mình đối xử rất không biết điều với Đàm Lâm Kha... một thân đổ mồ hôi lạnh... Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Chương 11: Sự cố.

Editor: Z (Du Bình)

Mặc kệ những người khác nghĩ thế nào, “Đường Đạo” vẫn được công bố thông tin trước công chúng, theo đó là việc Đàm Lâm Kha nhận kịch bản mới. Hợp báo ra mắt diễn viên tiểu trợ lý đã chuẩn bị xong xuôi, Lý Nhất Minh sẽ cùng Đàm Lâm Kha tham gia, còn Triệu Tiềm rồi việc sẽ nhanh chân chạy đến chiếm một chỗ, thuận tiện nói bóng nói gió ít câu khinh bỉ Trâu Duệ Văn nữa.

Trùng hợp mấy ngày này Đàm Lâm Kha theo đoàn diễn vào khu làng cổ quay. Để cho tiện, địa điểm hợp báo được chọn chỉ các điểm quay nửa giờ đi xe tại thành phố C.

Triệu Tiềm không còn bận bịu, bay đến thành phố C trước, sau đó chuyển xe, hoan hoan hỉ hỉ đến phim trường thăm dò.

Bộ phim lần này ngoại trừ bối cảnh ở địa điểm trong ra thì cũng cần thu ở ngoài trời, đại đa số bối cảnh đều là rừng sâu núi thẳm. Tuy bây giờ đã chuyển thu, nhưng không khí vẫn rất oi bức, mà bối cảnh lại ở phía nam. Thành ra lúc Triệu Tiềm tới nơi, liền nhìn thấy ba người Thích Chính, Đàm Lâm Kha, Kỳ Nghệ Lan ngồi một góc, mặt trang điểm kỹ càng, mỗi người cầm quạt giấy phật phật chờ đến phiên mình chụp ảnh.

Thích Chính đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc hô lên: “Ôi chào! Triệu tổng!”

Kỳ Nghệ Lan cũng ngẩng lên, kinh ngạc nhấp nháy mắt: “Triệu tổng!”

Người cuối cùng ngẩng lên là Đàm Lâm Kha. Cậu vốn muốn gọi Triệu tổng theo hai người kia, nhưng không biết vì sao đại não lại bẻ qua thành Triệu nhị!

Ông chủ Triệu vốn đang cười đến híp cả mắt nhất thời cứng đờ như cây cơ.

Kỳ Nghệ Lan cùng Thích Chính xoay mặt nhìn nhau, nghĩ nghĩ quả thực cái danh Đàm anh hùng đứng không phải là suông! Người bình thường chỉ dám len lén gọi trong não, ấy thế mà cậu dám hùng hồn kêu Triệu nhị! Cơ mà ông chủ Triệu chỉ dừng lại ở khê đơ ra đấy rồi nhú mày, không nói năng gì.

Cũng may cậu chỉ muốn pha trò, câu tiếp theo đổi giọng hô tên hần. Tâm nguyện bao năm rốt cuộc đã được thực hiện, Triệu Tiềm bỗng nhiên cảm động không nguôi, tâm tâm niệm niệm cảm ơn ông trời đúng là có mắt thương người lành mà!

Ông chủ Triệu tự mình chạy đến thăm dò vốn là đại sự. Nhưng đáng tiếc cái người tên Triệu Tiềm này là như vậy, nói cách khác là gốc quen rồi nghiêm túc không chịu nổi. Chỉ sau mười phút đã hoà mình vào đoàn phim, đáng vẽ ông chủ lớn biến đâu mất không rõ. Hần cùng Thích Chính như kiểu hận không thể gặp nhau sớm hơn tám gấu chưa được hai câu thì Thích ảnh đế đáng thương bị đạo diễn tha đi, tiện thể còn có luôn cả ngôi sao hóng trò vui bên cạnh, Đàm Lâm Kha.

Triệu Tiềm cùng công nhân viên thăm hỏi nhau, chủ đề chính là về những cảnh chiến đấu.

Hần tắc lưỡi, cứ như vậy nói tới trọng điểm.

Phải biết từ trước đến giờ hình tượng của Đàm Lâm Kha luôn hướng tới là những anh chàng đẹp trai, chưa từng tiếp xúc qua cảnh chiến đấu. Bên này đạo diễn còn có võ mắng người, đang dẫn vật các nhân viên phụ trách mắng bay lượn trên không không ngừng. Thật đáng sợ...

Các nhân viên đều mở lời an ủi ông chủ Triệu, Tiểu Đàm luôn chăm chỉ, mấy ngày nay không phải theo sát đạo diễn thì cũng là tự mình xem xét lại, cho nên diễn rất khá!

Triệu Tiềm nhú mày, diễn rất khá... Ai quan tâm đến diễn khá chứ?! Nếu gặp trục trặc thì làm sao bây giờ?

...

Thích Chính gặp những cảnh chiến đấu quen thuộc đến phát nhàm rồi. Nhưng treo người trên không dù sao cũng nguy hiểm, anh đối với dây cáp kiểm tra vô cùng tỉ mỉ. Lão Tôn thiết lập cảnh này cũng rất dụng tâm chăm sóc để Đàm Lâm Kha có được trải nghiệm lần đầu. Cảnh đầu tiên khá đơn giản, cảnh thứ hai là Đàm Lâm Kha với Thích Chính đuổi bắt. Kinh nghiệm của Thích Chính rất phong phú, nhiều điều có thể chỉ dạy cho người mới, tỉ như đối với Đàm Lâm Kha rất quý giá.

Vai của Thích Chính không ai ngoài vị bằng hữu từ bạn thành thù nọ. Thích Chính quen diễn những bộ không an tĩnh thì cũng là lên cơn động kinh, đến phim này nháy mắt ôm mỗi thâm cừu đại hận. Ở cảnh

này đối phương chưa quen biết nhân vật chính, hẳn đang bị người truy sát, vai của Đàm Lâm Kha ra tay nghĩa hiệp cứu trợ. Nhưng hai người không địch nổi đối phương đành phải chạy trốn. Cảnh lấy ở một rừng cây, Thích Chính một bên cầm nhàn, giảng giải cho Đàm Lâm Kha chú ý điểm nào, còn đạo diễn cũng không kém cạnh ở bên liên miên nói nói.

Sau khi nói xong, nhân viên yêu cầu chụp trước hai tấm ảnh, thuận tiện để cho cậu quen cảm giác ở trên không, còn diễn thử với các diễn viên quần chúng đóng nhân vật thích khách truy đuổi.

Phần diễn lần này chủ yếu là hai diễn viên chính chạy trốn, trên căn bản không có cảnh chiếu đấu, treo người trên không chỉ có một lúc rồi từ trên cây nhảy xuống. Duy chỉ có một đoạn khó là Đàm Lâm Kha ở giữa không trung lấy kiếm ra khỏi vỏ. Phụ trách diễn xuất làm thử cho cậu nhìn một lần, Đàm Lâm Kha cũng thử xem sao, phi thường thành công nên bắt đầu chụp ảnh luôn.

Triệu Tiềm ngồi trên băng ghế nhỏ theo dõi, không ngừng cam thán Đàm Lâm Kha quả nhiên rất có thực lực, lại rất tích cực nỗ lực.

Hết thấy đều phi thường thuận lợi.

Động tác của cậu tương đối trôi chảy, đạt chuẩn, chắc là do đã khổ luyện khá nhiều. Tất cả mọi người đều không nhịn được trong lòng khen hay, thời điểm rút kiếm chỉ cần xoay người một lần rồi hạ xuống là được. Lão Tôn còn chưa kịp hô lên một tiếng: “Cắt!” thì thân thể Đàm Lâm Kha đột nhiên chao đảo, Triệu Tiềm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Đàm Lâm Kha từ trên cao ngã xuống đệm cứu thương bên dưới.

Thích Chính bám theo phía sau, phản ứng của anh cực kỳ nhanh, cơ hồ nhìn thấy thì lập tức lao đến túm tay áo cậu. Nhưng trang phục lại phục vụ cho cảnh hai người tháo chạy nên tàn tạ rách rưới, đầy máu. Thích Chính bắt huyệt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đàm Lâm Kha rơi xuống.

Trong lòng Triệu Tiềm nhất thời căng thẳng, hẳn không dám nghĩ đến trường hợp xấu nhất, nhảy dựng đến chỗ dựng phim, đại não không ngừng tuôn ra đủ loại sự cố trên không của các diễn viên đi trước, trong lòng trùng xuống đến đáy địa ngục. Lúc này các nhân viên khác mới giật mình tỉnh lại, lập tức chạy tới. Triệu Tiềm đã đến bên Đàm Lâm Kha, gấp đến độ thở cũng không muốn thở, gọi hai tiếng “Lâm Kha!” nhưng cả người Đàm Lâm Kha đau đến cuộn tròn không nói được tiếng nào. Cho đến lúc Triệu Tiềm khẽ chạm vào cánh tay, cậu mới thống khổ rên lên đau đớn.

Cậu chưa có kinh nghiệm, thời điểm rơi xuống không biết phương pháp giảm lực bảo vệ bản thân, cứ thế rơi ra bên ngoài đệm, toàn bộ cánh tay chảy máu đầm đìa. May mà mặt đất chỗ này được phủ lá khô dày đặc, so với trực tiếp ngã lên nền đất cứng khô thì đỡ hơn. Tổ kỹ thuật vội vàng chạy tới kiểm tra qua loa, không gãy xương. Tâm hần hơi thả xuống một chút rồi nghiêm túc nhìn lại, trầy da, nhưng kéo ra một mảng thịt thật lớn, máu không ngừng chảy.

Đội bác sĩ nhanh chóng sơ cứu, thần trí cậu vẫn tương đối rõ ràng, chỉ là đau đến môi cũng trắng bệch, thần sắc cũng không được dễ nhìn nữa. Triệu Tiềm không hiểu sao trong lòng đau nhói, miệng bắt đầu liên miên cầm nhàn nhẹ tay thôi làm người ta mất cả kiên nhẫn. Chờ cho vết thương được cầm máu, Triệu Tiềm càng nhìn thì càng đau. Cánh tay xinh đẹp có một lỗ hồng dài 5-6cm, bác sĩ cố gắng cầm máu rồi đáng nhẽ phải sai cử mau mau đưa đến bệnh viện khâu vết thương tránh bị uốn ván [1].

Ngược lại không ai dị nghị cái gì, vì vậy bác sĩ chỉ đơn giản xử lý vết thương cho cậu rồi hỏi xem có chỗ nào không thoải mái hay không. Cậu trả lời mình thấy choáng váng, buồn nôn, cho nên cấp tốc liên lạc với bệnh viện phụ cận. Còn nhân viên giúp cậu thay đổi trang phục, vội vàng đưa người lên xe.

Triệu Tiềm không biết xấu hổ, trực tiếp ngồi bên người Đàm Lâm Kha, Lý Nhất Minh bị hấn đẩy lên ghế cạnh tài xế. Đàm Lâm Kha bị choáng đầu đến khó chịu, Triệu Tiềm ngồi cạnh hẳn, theo bản năng dựa vào vai Triệu Tiềm, sắc mặt có chút ảm đạm. Triệu Tiềm cúi xuống nhìn gương mặt nhỏ trắng bệch của cậu, nhận ra nó vô cùng tuần tú. Ông chủ Triệu sưng sốt một chút, sau đó dị thường tự nhiên ôm lấy eo cậu.

Đàm Lâm Kha không phản ứng chút nào.

Phổng chừng lúc này cậu rất khó chịu, cho nên sẽ không chú ý bàn tay của ông chủ Triệu để chỗ nào. Lý Nhất Minh lơ đãng nhìn ra phía sau, trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng lẩm bầm lẩm bầm phi lễ chó nhìn!

Bệnh viện cách không quá xa, hơn mười phút sau đã tới trước cổng. Triệu Tiềm đỡ Đàm Lâm Kha xuống, quay đầu nhìn bác sĩ lòng như lửa đốt cùng các y tá đem cáng ra, sững sờ, sợ hết hồn. Đàm Lâm Kha cũng bị dọa, yếu ớt lí nhí nói tôi không sao. Cơ mà làm gì có ai rồi hơi quản chuyện nhân gia nhiều như thế, cuối cùng dưới sự kiên trì của Đàm Lâm Kha, Triệu Tiềm đỡ cậu vào bên trong, đầu tiên là khâu vết thương rồi tiêm thuốc chống uốn ván, cuối cùng là kiểm tra từ trên xuống dưới. Vạn hạnh không có vấn đề lớn lao, nào hơi chấn động. Nhưng để ngừa vạn nhất vẫn nên giữ lại mấy ngày để theo dõi thêm.

Triệu Tiềm gọi điện cho lão Tôn báo cáo tình huống. Ông nói người là quan trọng nhất, trước mắt cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, tiến độ làm phim không cần lo lắng quá. Triệu Tiềm nghe vậy, liền gọi cho tiểu trợ lý nói tạm thời ngưng lại kế hoạch quay, cậu ta lập tức vội vàng chạy đi thông báo cho các mặt báo cùng truyền thông. Bấy giờ hắn mới chậm rãi hít sâu một hơi, nhìn Lý Nhất Minh bên cạnh, lộ ra biểu tình dằn dò anh nhớ xử lý cho tốt vào!

Y thở dài, yết ớt rên rỉ...

Số lao lực... y đúng là mang số lao lực mà...

Phía truyền thông rất nhanh chóng đưa tin, xế chiều cùng ngày Triệu Tiềm ở trong bệnh viện trông nom Đàm Lâm Kha, mở TV lên liền xem được bản tin nói về sự việc Đàm Lâm Kha gặp sự cố trên cao dẫn đến nằm viện. Mở đầu bộ phim của lão Tôn quả là quá tệ! Đàm Lâm Kha cũng xem tin tức, trong lòng áy náy không ngừng. Triệu Tiềm vỗ vỗ vai cậu, an ủi nói: “Không sao đâu! Cứ để đại diện Lý giải quyết là được!”

Cậu vẫn vô cùng hồ thẹn: “Nếu tôi cẩn thận một chút thì tốt rồi...”

Hắn cười: “Vậy lần sau rút kinh nghiệm nhé!”

Đúng thật là phải cẩn thận!! Lần tai nạn này dọa hắn thiếu điều lăn ra chết tươi!

Đàm Lâm Kha vô cùng nghe lời gật gật đầu.

Tay bị thương bên phải, khâu mấy mũi nhưng không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường. Nhưng lúc thuốc tê hết hiệu lực là lúc cơn đau nhức nhối kéo đến. Triệu Tiềm một tay phải hết công chuyện râu ria, để Lý Nhất Minh xử lý dư luận còn mình ngồi bên giường thuần thực gọt táo đỏ. Đàm Lâm Kha cực kỳ sững sốt, ông chủ Triệu đến mỳ còn không biết úp, cư nhiên lại là một cao thủ gọt hoa quả!

Hắn gầy gầy mũi: “Con người đều có ưu và khuyết điểm!”

Đàm Lâm Kha xì xì nở nụ cười.

Hôm sau, Triệu Tiềm mở máy tính, nguyên bản sự cố khó giải thích lại biến thành Đàm Lâm Kha thao tác sai dẫn đến tự mình hại mình. Một đám người ở trên mạng chê bôi cậu chỉ là diễn viên thần tượng, thực sự không hợp với loại hình nghệ thuật nghiêm túc, theo lão Tôn chính là phá hỏng tinh hoa! Triệu Tiềm nhàu mày, cảm thấy lời đồn này quá ư thất thiệt, ngó ngó Đàm Lâm Kha vẫn đang say ngủ, hắn liền rón rén ra hành lang gọi điện cho Thích Chính.

Anh đang nghỉ ngơi, Triệu Tiềm hỏi một vài chi tiết. Đúng lúc đó anh ở phía sau cậu, chắc chắn nhìn hết sức rõ ràng. Thích Chính nghiêm túc nghĩ ngợi, động tác của Đàm Lâm Kha có sai không anh không quan tâm, nhưng đoạn dây cáp đó bị đứt nên cậu mới từ trên cao lao xuống!

Triệu Tiềm nói cảm ơn, sau đó lại gọi cho Lý Nhất Minh bảo y đi hỏi rõ bên phía đoàn làm phim lý do xảy ra sự cố.

Lý Nhất Minh cũng sững sờ, y vốn nghĩ giống mọi người, tưởng Đàm Lâm Kha không có kinh nghiệm nên mới xảy ra vấn đề. Nhưng Triệu Tiềm vừa hỏi, ngẫm kỹ cũng có chút không đúng. Y lập tức gọi cho đoàn làm phim, bảo nhân viên hậu cần chạy đi kiểm tra xem sao. Kết quả đồ bảo hộ không đạt yêu cầu, cộng thêm dây cáp không được điều chỉnh tốt, chỉ lệch một chút liền đứt nên mới dẫn đến việc Đàm Lâm Kha bị thương. Cũng may ông trời phù hộ cho vạn khí tốt, cậu chỉ bị khâu có mấy mũi rất nhẹ nhàng. Phải nói vấn đề rắc rối với cảnh trên không thì gây xương là chuyện như cơm bữa. Mà tin này đến tay Triệu Tiềm, hắn thoáng nhướn mi, nở nụ cười lạnh: “Tại sao không nói là dây cáp bị đứt?”

Lý Nhất Minh cau mày, cũng suy nghĩ: “Chắc hẳn mọi người đều cuống lên vì vết thương của Lâm Kha?”

Hắn lạnh lùng: “Anh đi điều tra xem vì sao lại đứt cáp đi!”

Lý Nhất Minh trong lòng thầm mắng tên ông chủ chuyên bóc lột sức lao động của nhân viên, nhưng vẫn phải nhận mệnh quay lại hỏi. Cuối cùng điều tra ra nhân viên phụ trách kỹ thuật làm việc cẩu thả dẫn đến sai lầm, đến lúc con nhà người ta vào viện mới hoảng hốt. Nhưng ai ai cũng chỉ một mực lo lắng cho thương thế của Đàm Lâm Kha, không thừa nào đi truy tìm sự thật. Bọn họ đương nhiên sẽ không khai ra lý do cáp đứt, nhà báo, phóng viên sau khi biết chuyện cậu nhập viện mới ồ ạt chạy tới phỏng vấn. Mấy tên kia vì muốn lấp liếm, chối bỏ trách nhiệm, liền nói luôn Đàm Lâm Kha non nớt không kinh nghiệm nên mới bất cẩn.

Chỉ là tùy tiện nói, mấy người kia vốn muốn qua loa cho xong. Ai ngờ bên báo đài lại cần lấy không tha!

Lý Nhất Minh có chút tức giận, báo lại cho Triệu Tiềm. Hắn ngược lại rất thẳng thắn, cứng nhắc phun ra hai từ: đuổi việc!

Hắn dù sao cũng là nhà tài trợ lớn nhất cho bộ phim này, nói rõ ràng với lão Tôn rồi lập tức đuổi người. Hắn không quên bảo trợ lý đính chính lại với dư luận, sau đó còn tự mình lên weibo cập nhật trạng thái: “Còn chưa thực sự khởi quay nên đừng nói bậy bạ! Những diễn viên tham gia đều có sự nỗ lực không thể phủ nhận! ‘Đường Dao’ chắc chắn sẽ không khiến quý vị khán giả phải thất vọng!”

Thích Chính và Kỳ Nghệ Lan trước sau đều khẳng định khả năng của Đàm Lâm Kha, đồng thời hứa hẹn sẽ cố gắng hết mình để không phụ sự kỳ vọng, yêu thương của công chúng!

Vì vậy Đàm Lâm Kha còn chưa kịp phát hiện, vụ lùm xùm này đã được giải quyết xong xuôi trong im lặng.

Nhưng... lại có một cơn bão mới khiến Triệu Tiềm rất phiền muộn.

Không hiểu là có kẻ nào chụp được bức ảnh hắn đỡ cậu vào bệnh viện. Cho nên chủ đề vạch trần ông chủ Triệu là đồng tính lần nữa lại bùng nổ. Không ít người xen vào nói cái người không rõ mặt mũi ở quán bar hồi trước trông có chút hao hao giống Đàm Lâm Kha, kết hợp quá trình phá vỡ hợp đồng với Minh Kỳ rồi ngay lập tức trở thành nam chính trong phim lão Tôn đạo diễn... Nhờ vậy mà không ít fans của series phim tám giờ viết nên hàng sa số các kịch bản truyện cầu huyết khác nhau.

Fans của Triệu gia ngược lại bình tĩnh như bàn thạch: Bà chủ có là nam chúng tui cũng hông ngại! Huống chi đây còn là báo ân nha!!! Ôi trời ơi Đàm mỹ nhân thật dễ thương quá đi

~Hắn lập tức cảm nhận được thế nào là cả một đời thanh danh bị phá hủy trong một khắc....

[1]: Phong đòn gánh hay chứng uốn ván là chứng bệnh làm co giật căng cứng các bắp thịt trong cơ thể thường làm chết người. Nguyên nhân là do chất độc neurotoxin khi bị nhiễm vi trùng Clostridium tetani qua vết thương trên da. Triệu chứng là tê cứng lưỡi và hàm, sau đó giật cứng cả người (lưng cong cứng, uốn ngược ra sau như cái đòn gánh) và khi hệ cơ của ***g ngực bị cứng sẽ khó thở, và gây tử vong.

Bệnh có thể ngừa bằng tiêm chủng vắc-xin. (Theo Wikipedia) Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Chương 12: Ông chủ Triệu cam tâm chịu đòn!

Editor: Z (Du Bình)

Đàm Lâm Kha hiển nhiên không phát giác, Triệu Tiềm lại càng vui vẻ không để cậu biết cái vấn đề hư hỏng này. Chỉ có điều lão Triệu không biết từ đâu nhìn thấy cái tin tức linh tinh kia, sững sờ một lúc rồi nổi nóng gọi điện cho hắn nổi bão. Cuối cùng Triệu nường nường giá lâm, bảo hắn mau mau về nhà, hai lão ở nhà đã tuyển ra mấy cô nàng dòng dõi thuần khiết cùng có học thức, tốt hơn so với mấy cô bạn gái bát nháo trước đây không biết bao nhiêu lần. Nghịch tử đang chết ở đâu mau mau cút về đây cho trẫm!

Triệu Tiềm đối với ông già nhà mình cực kỳ e ngại, khúm na khúm núm vâng dạ trong điện thoại. Dập máy liền thở phào nhẹ nhõm, quay đầu thấy Đàm Lâm Kha hiếu kỳ nhìn, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Nguyên nhân chủ yếu hẳn không thể nói cho cậu nghe, chỉ qua loa nói ông bà già ở nhà bắt mình lập gia đình. Vừa than thở xong, Đàm Lâm Kha lập tức bật cười.

Hắn thoáng nhướn mi: “Nhà cậu không giục già sao?”

Cậu lắc đầu: “Tôi còn trẻ, bố mẹ còn muốn tôi chơi nữa!”

Ông chủ Triệu nghiêm nhiên chịu đòn!

Được rồi, cậu mới tốt nghiệp đại học được hai năm, không giống hẳn sang năm đã chạy qua tuổi ba mươi. Ngẫm lại cảm thấy mình đã già rồi, suy nghĩ nhiều... mệt hết cả người...

Khoảng thời gian này TV kênh nào cũng phát tin sự cố trên không của Đàm Lâm Kha. Kết quả bố mẹ cậu vừa xem tin xong liền vội vàng gọi điện thoại, lòng như lửa đốt hỏi hai ba câu rồi vứt hết công việc, mua vé máy bay, xé chiều hôm đó chạy đến bệnh viện.

Đàm Lâm Kha choáng váng, bất đắc dĩ vì hai cụ nhà mình không nghe lời. Cậu không còn biện pháp, ngắt đầu cầu cứu Triệu Tiềm. Hắn cũng bó tay, gọi điện cho trợ lý đến đón người.

Đàm Lâm Kha vô cùng phiền muộn, trong tay cầm điện thoại di động, nhìn Triệu Tiềm bận rộn gọi điện sai sử trợ lý, chính mình nhàn rỗi mở mấy trang tin tức... Các chuyện phát sinh mấy ngày nay liếc mắt liền nhìn thấy, chờ Triệu Tiềm lái nhai với Tiểu Sở xong, quay trở lại đã thấy cậu nhìn mình với biểu tình áy náy, cùng với hai câu đã nói đến phát nhâm: Cảm ơn và xin lỗi! Hắn hơi sững sốt, giơ tay vỗ vai cậu, trước sau như một cười: “Đâu có gì đâu?”

Đàm Lâm Kha ngẩn người, cuối cùng hơi cúi đầu, trong miệng vẫn thầm thì: “Xin lỗi...”

...

Xé chiều hôm đó, trợ lý cung kính rước ông bà Đàm đến bệnh viện.

Bố cậu là quân nhân, mặc trang phục Tôn Trung Sơn bị tẩy hơi trắng nhưng cực kỳ thẳng thớm, vừa gặp đã mạnh mẽ bắt tay với Triệu Tiềm, lực tay khá lớn, có thể nhìn ra thân thể của ông phi thường cường tráng. Còn mẹ Đàm điển hình cho hình mẫu bà chủ gia đình, có chút câu nệ với mọi người, trước đó chắc là đã nghe tiểu trợ lý nói Triệu Tiềm là đương kim ông chủ của Đàm Lâm Kha nên càng tôn kính hẳn hơn.

Hai người quay đầu nhìn con trai, bà Đàm đau lòng cầm tay cậu soi vết thương đến từng mm, miệng liên miên cần nắn. Còn ông Đàm ngồi một bên không nói gì, nửa ngày mới chậm chậm: “Thời điểm anh lớp mười hai đáng nhẽ phải nghe tôi, hảo hảo đi ghi danh trường quân đội...”

Cậu bất đắc dĩ: “Bố...”

Ông Đàm không bỏ qua: “Nhìn thẳng lớn đi! Nào giống anh không chịu an phận, toàn chơi bởi lung tung! Lão Tiền sát vách mấy ngày này đều nói thấy anh trên TV! Thật mất mặt!”

Bà Đàm trừng chồng mình, xoa xoa tay con trai cưng: “Dì Lâm nhà bên luôn khen Lâm Kha nhà mình điển trai! Còn muốn giới thiệu Hương Hương cho con nữa kìa!”

“Mẹ!” Đàm Lâm Kha một mặt xoắn xuýt chặn họng mẹ mình. Mà bà Đàm rất hồ hởi, hoàn toàn quên mất có người ngoài ở đây. Cậu có chút lúng túng liếc mắt nhìn Triệu Tiềm, hắn nhàn cười nháy nháy mắt, dứt khoát đem trợ lý rời khỏi.

Cậu cảm thấy cực đau đầu!

Bà Đàm làm phiền nửa ngày rồi thôi, xong cùng chồng túc trực ở bệnh viện. Chính vì thế lý do ở lại của Triệu Tiềm nghiêm nhiên không còn. Hắn ảo não trở về với nếp sống bám riết ở phòng làm việc như mọi ngày, kết quả bị công việc chất chồng ngày này qua tháng nọ làm cho sứt đầu mẻ trán.

Đàm Lâm Kha coi như có chút lương tâm, tối ngày hôm sau gọi điện cho hắn. Cách một tầng điện thoại mà hắn vẫn có thể nghe được ông bà Đàm huyền não. Mà hai người trẻ tuổi trái lại rất trầm mặc, dù sao mới

ngày hôm qua còn rất vui vẻ, nhưng dù sao cũng chưa thân thiết như anh em chí cốt gì cho cam. Đàm Lâm Kha chỉ đơn giản báo cáo tình trạng vết thương hôm nay thế nào rồi trầm mặc không biết nói gì cho phải.

Hai người đàn ông trưởng thành, cùng nhau nói chuyện bát quái thì nghĩ thế nào cũng thấy kỳ cục...

Cho nên cả hai nhanh chóng nói tạm biệt. Chỉ là thời khắc chuẩn bị nhấn nút kết thúc cuộc gọi, cậu lao xao nghe được tiếng hân vội vã dặn dò: "... Ngày mai nhớ gọi cho tôi!"

Đàm Lâm Kha sững sờ.

Điện thoại chỉ còn những tiếng tút dài...

Cậu cầm điện thoại ngẩn người, trong đầu như có thứ gì đó nhảy ra từ một góc... hết bảo được rồi lại bảo không được.

...

Có Lý Nhất Minh xử lý tốt, kèm theo Triệu Tiềm, Thích Chính và Kỳ Nghệ Lan cùng chống lưng, sự cố trên không của Đàm Lâm Kha ít nhiều chưa tạo ra ảnh hưởng trái chiều. Lý Nhất Minh cùng Triệu Tiềm đều cảm thấy buổi đánh dấu sự trở lại của cậu là vô cùng quan trọng. Thứ nhất là tỏ rõ cậu đã chính thức về dưới vòng tay che chở của hân, cũng ngầm cho thấy thái độ đối với Minh Kỳ vẫn rất tốt đẹp, xem như cho ông chủ Kỳ vớt vát chút mặt mũi. Hai là nhân cơ hội quảng bá cho "Đường Dao". Ba là mang thương xuất trận, chính thức nghênh chiến với tất cả kẻ thù.

Nghe có hơi xấu hổ, nhưng ở trong vòng giải trí mà không có chút mảnh lời thì sống không nổi!

Sau ba ngày Đàm Lâm Kha được phép xuất viện, bác sĩ dặn dò cậu sau hai tuần lễ trở lại cất chỉ. Lý Nhất Minh lập tức liên hệ với Triệu Tiềm để lên lịch sự kiện, cái này tiểu trợ lý đã hòm hòm chuẩn bị xong từ mấy tuần trước. Tuy có bị chậm hơn so với dự kiến vài ngày, nhưng thông báo tốt cho bên truyền thông là ổn thôi!

Ông bà Đàm thấy con trai không có việc to tát gì liên tục trở về. Lão Tôn cho cậu nghỉ ngơi cho đến lúc cất chỉ, Đàm Lâm Kha tuy vẫn theo đoàn phim nhưng chỉ ngồi với các nhân viên hậu cần xem trò vui, không phải làm gì.

Hợp báo ra mắt phim được tổ chức vào hai ngày sau.

Với loại hình hợp báo này, Đàm Lâm Kha cũng từng tham gia một lần nên không có gì quá lo lắng, hướng chỉ đại diện Lý đã viết sẵn một bài phát biểu đạt chuẩn, cậu chỉ cần lên đọc là tốt rồi. Vấn đề phóng viên đã có cả ông chủ Triệu lẫn người đại diện chống lưng, trên căn bản không có gì quá lo lắng. Mà Triệu Tiềm rất thích nhưng thứ trịnh trọng, buổi tối trước đó đã hoàn thành hết tất cả mọi thứ. Đến hôm tổ chức sự kiện, các nhà báo, phóng viên tề tựu đông đủ, Đàm Lâm Kha mặc sơ mi trắng cùng âu phục đen, nhưng khi cười lộ lên lập tức trở nên ngây ngô, đập đổ hình tượng được xây dựng bấy lâu nay.

Ông chủ Triệu trăm năm như một, gần thời điểm tuyên bố mới hùng dũng xuất hiện, đi theo sau là tiểu trợ lý tinh anh thực đoạ người, âu phục trắng tấp, giày da sáng bóng, đẹp trai sáng loáng làm tất cả những ai có mặt đều vô thức thốt lên:

Triệu version 2!!

Từ những phương diện khác nhìn vào, con người ông chủ Triệu không có chỗ nào để chê. Tuy gọi Triệu nhị là Triệu nhị, nhưng phong cách làm việc rất hoành tráng, tuyên bố lý do, đại biểu có mặt rất lưu loát, trôi chảy. Triệu Tiềm thấy mọi thứ đã hòm hòm thì bí mật về khách sạn, bỏ mặc tiểu trợ lý nhà mình ở lại tiếp tục lao碌. Ngẫm lại hôm sau không có lịch trình, hân do dự do dự xem có nên đến đoàn phim theo dõi tiến độ không thì điện thoại của Triệu Đại ma vương đã đánh tan giấc mộng ấy.

Gia đình họ Triệu đúng theo tiêu chuẩn khắt khe, nghiêm khắc. Triệu Tiềm từ nhỏ bị mắng đến biêu cả đầu, cho nên đối với anh già nhà mình cực kỳ kính sợ. Ông Triệu hỏi hân ăn cơm chưa, hân run rẩy run rẩy run rẩy thành thật khai báo mình ăn cái gì, ở đâu, cùng với ai như trẻ con ba tuổi.

Ông Triệu gật gật đầu, sau đó nói thẳng vào vấn đề chính thức: bắt hân mau đi kết hôn. Triệu Tiềm vội vã lấy cớ mình đang đi công tác ở nơi khác, thực sự rất bận không có thời gian về nhà.

Ông trầm mặc có chút không vui, hỏi: “Con đang ở chỗ nào?”

Triệu Tiềm chặn lại: “Thành phố C ạ!”

Ông Triệu cười khà khà: “Tốt! Cô bé kia đang ở đó!”

Hắn thật sự rất muốn tát cho mình một cái.

Bên kia bà Triệu đoạt lấy điện thoại, cắn nhần cắn nhần: “Con gái nhà người ta rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện! Mẹ đã mang số điện thoại của con cho người ta~ đợi chút mẹ gửi số của Tiểu Đình! Con là đàn ông cần phải chủ động, tối hẹn người ta đi ăn bữa cơm thân mật đi!”

Triệu Tiềm: “...”

“Cứ vậy nhé con trai cưng của mẹ~ Yêu con~ bye bye~~”

Bà Triệu rất nhanh, gọn, nhẹ cúp điện thoại, để lại Triệu Tiềm khóc không ra nước mắt, ngơ ngác một lúc lâu mới vội vàng gọi lại.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được! Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Triệu Tiềm: “...”

Còn đâu chủ quyền cá nhân!! Hắn một câu còn chưa được nói! Quyền được nói đâu??!! Quyền được làm chủ gia đình đâu!!!

Có thể thấy rõ quyền làm chủ trong nhà không đến phiên hắn được quản. Hắn căn bản không được khát, nhưng thực sự không muốn đi! Đang không biết nên xử lý thế nào, điện thoại đột ngột reo lên, cầm lên nhòm nhòm, đây số có chút quen mắt... Hắn suy nghĩ, đây không phải là số của cô nàng mẹ hắn vừa quăng qua sao?

Được rồi, mình còn rối rắm, mà người ta đã chủ động rồi...

Triệu Tiềm vạn phần buồn rầu tiếp, cô nàng kia cũng khá là lễ phép, khách khí. Nhưng mơ hồ nghe được tiếng mẹ người ta đang làm phiền.

Xem ra, cũng là một người phải chịu cảnh oan trái như mình...

Không biết nhà bên kia hoàn cảnh ra sao, chắc cũng chẳng đến nỗi nghiêm khắc lắm. Nhưng đưa đầu ra chịu một đao, rút đầu lại cũng nhận chém, hắn hết sức khách khí mời cô gái này tối nay cùng mình đi ăn một bữa. Cô đáp ứng, nhưng với giọng nói kia xem chừng cũng chẳng mặn mà gì.

Triệu Tiềm lại nghiêm túc suy ngẫm, tiểu trợ lý về công ty, Lý Nhất Minh nhất định không rảnh. Nhưng hắn cần bạn hữu cứu tế gấp!!! Nghĩ tới nghĩ lui, không còn cách nào khác đành phải cầu viện Thích Chính, bắt cậu ta đi với mình, đi xem mặt mà đơn phương độc mã quả thật rất lúng túng, có người đi cùng bao giờ cũng đỡ ngượng ngập hơn mà!

Điện thoại đổ chuông nửa ngày mà không ai thèm tiếp, lòng hắn như lửa đốt. Gọi đến ba lần, cuối cùng cũng có người bắt máy, nhưng lại là thanh âm của Đàm Lâm Kha.

Cậu mở lời: “... Triệu Tiềm? Thích Chính đang quay phim, không thể nhận điện thoại, anh cần gì vậy?”

Hắn sững sờ: “Cậu giúp tôi hỏi xem tối nay cậu ta có rảnh không?”

Cậu trả lời: “Anh chịu khó đợi được không? Đợi Thích Chính diễn xong tôi sẽ hỏi cho!”

Triệu Tiềm ngắt điện nhìn thời gian. Hiện tại là ba rưỡi chiều, bữa tối với đối phương là bảy giờ, không biết lúc nào Thích Chính mới xong.

Cũng may hiệu suất làm việc của Đàm Lâm Kha thực cao, chỉ trong chốc lát đã gọi ngược lại. Cõi lòng hắn mong chờ từng cơn nhần nút nghe...

Cậu: “Thích Chính nói anh ấy không rảnh...”

Triệu Tiềm cảm thấy bóng nước mơ ước của mình vỡ tan tành, không sót một mẩu...

Cậu hiểu kỳ, hỏi: “Người đâu rồi? Anh rất gấp sao?”

Chẳng hiểu sao, Triệu Tiềm rất hi vọng Đàm Lâm Kha không biết chuyện...

Nhưng cậu lại hỏi khiến hắn do dự nửa ngày, cắn răng mặt dày: “Tối nay cậu có rảnh không Lâm Kha?”

“... Ờ?” Cậu nhất thời không theo kịp đề tài nhảy như châu chấu của hắn: “Lão Tôn đang cho tôi nghỉ ngắn hạn, mỗi ngày đều nhận hạ.”

Triệu Tiềm ho khan hai tiếng, có chút thấp thỏm “VẬY... tối nay cùng tôi đi ăn đi?”

“Được thôi!” Đàm Lâm Kha cười cười: “Mà nhân dịp gì thế?”

“Cũng chẳng có gì...” Hắn quanh co: “.. đi xem mặt...”

Đàm Lâm Kha ban đầu hơi lo lắng, lấy lại tinh thần rồi lập tức phì một tiếng bật cười lớn, chợt nhận ra mình không được phúc hậu, cho nên liềm miệng nhả cười. Nhưng đáng tiếc nhìn vẫn không nhìn được, huyệt nào đến nỗi Triệu Tiềm vô cùng phiền muộn.

“Xem mặt sao lại phải có người đi cùng?” Cậu từ chối: “Thôi tôi không đi đâu!”

Hắn quỳnh quáng hô: “Đừng mà!!! Hãy giúp bạn bè đi!!!”

Cậu cười, lắc đầu: “Ông chủ Triệu đang muốn cô gái kia xấu hổ sao? Tôi đi làm kỳ đà khiến người ta hận thấu xương đó!”

Triệu Tiềm nhất thời mềm nhũn, đáng thương gọi Lâm Kha...

Bên kia cười càng vui vẻ hơn.

Cũng nay cậu chỉ cười vui, vẫn nguyện ý giúp sức. Sáu giờ hôm đó hắn chạy đến đón người, một đường nhận không ít trêu chọc. Hai người sáu giờ bốn mươi đến nơi hẹn, là một nhà càn cao cấp bậc nhất thành phố. Đàm Lâm Kha nhìn ngó xung quanh, cậu đeo kính râm nhưng vẫn phải cảnh giác.

Hắn hiểu kỳ: “Sao thế?”

Cậu đáp: “... Tôi sợ bị chụp trộm, sẽ để lại hậu quả không tốt!”

Triệu Tiềm cười khì khì: “Scandal vợ vẫn, vài ngày sẽ qua thôi mà! Mà cậu là minh tinh đó! Còn sợ gì chứ! Mau mau đem kính bỏ xuống đi!”

Đàm Lâm Kha giữ chặt lấy gọng kính, lắc lắc đầu.

Hắn cau mày: “Lấy xuống đi!”

Cậu tiếp tục nhìn nhìn, liên tục lắc đầu, một bộ thà chết chứ còn lâu mới khuất phục!

Vậy là Triệu Tiềm vô cùng gợn gợn, nhanh chóng chộp lấy cái kính phiền nhiễu kia xuống, chưa kịp mở miệng nói thì...

“... Xin hỏi, anh là Triệu tiên sinh?” Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Chương 13: Tiểu Đàm tặc mao!

Editor: Z (Du Bình)

Triệu Tiềm cùng Đàm Lâm Kha đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thấy một cô nàng chừng hai mươi tuổi, tóc uốn theo hướng bohemian, một thân trang phục hồng phấn, chân kênh trên giày cao gót mười mấy phân, cánh tay đeo thêm chiếc túi hàng hiệu cao cấp, khoanh tay nghiêm túc, cau mày nhìn cả hai.

Đàm Lâm Kha tăng hắng, vội vàng thu tay lại, kính râm cũng không cần nữa, nhanh chóng quay đầu đi, có chút lúng túng.

Làm kỳ đà đã thối nát lắm rồi, lại còn...

Phản ứng của Triệu Tiềm có chút nhanh nhạy hơn, vô cùng tự nhiên đem kính râm trên tay để xuống bàn, đứng lên gật đầu, trên mặt treo biểu tình xã giao tiêu chuẩn: “Vâng là tôi, cô là Hầu tiểu thư?”

Cô gái gật đầu.

Cô tên là Hầu Đình Đình, là con gái bạn bè của ba mẹ hắn, trong nhà chiều cực chiều, hiển nhiên là vị công chúa nhỏ. Trước đây hắn đã từng nghe phong phanh chút chuyện về vị tiểu thư này, nhưng không có ấn tượng to tát lắm.

Hầu Đình Đình ngồi xuống, Triệu Tiềm đã định giới thiệu Đàm Lâm Kha với cô thì Hầu tiểu thư rất thông dong bình tĩnh móc một quyển sổ nhỏ từ túi xách, đưa đến chỗ cậu: “Đàm tiên sinh, tôi là fan của anh! Có thể ký tên cho tôi được không?”

Cậu đột nhiên không biết phải làm sao, quay đầu liếc mắt nhìn hắn, Triệu Tiềm cũng sững sờ chẳng kém.

Nhưng ánh mắt của Hầu Đình Đình quá mức chân thành, cậu khó xử nhận lấy bút cùng sổ, ký tên rồi đưa lại cho cô. Không ngờ cô lại tiếp tục đưa sang cho Triệu Tiềm, bảo: “Bạn thân của tôi cực thích Triệu tiên sinh, phiền anh cũng ký cho tôi đi!”

Triệu Tiềm hoang mang, máy móc cầm lấy bút, tay chuẩn bị lật qua trang kế tiếp...

Hầu Đình Đình đề trang giấy lại, cười: “Phải là ký cùng nhau nha!”

Triệu Tiềm không hiểu sao luôn...

Vốn ký tên đã là dị lắm rồi, lại còn cùng một trang? Cô nàng này muốn làm gì đây?

Triệu Tiềm có chút buồn bực, nhưng nghiêm túc ký rồi gửi lại cho cô. Đình Đình một mặt thỏa mãn, thận trọng đem quyển sổ bỏ lại túi, ngẩng đầu lên, khôi phục lại biểu tình thông dong, mở miệng: “Triệu tiên sinh này, hôm nay tôi và anh cần nghiêm túc nói chuyện!”

Rốt cuộc vào luôn vấn đề chính, hắn nhú mày, biểu thị tôi nghiêm túc đây.

Cô tiếp tục: “Đầu tiên, tôi có bạn trai rồi! Tuy ba mẹ không đồng ý cho tôi cùng anh ấy qua lại, nhưng tôi không thể vì cái nhìn phiến diện của hai cụ mà bỏ tình yêu của mình được! Đồng thời tôi cũng nhìn ra Triệu tiên sinh đối với việc liên hôn này chẳng có chút hứng thú!”

Hắn cau mày: “Nên?”

“Nên tôi với anh cần hảo hảo nói chuyện!” Hầu Đình Đình đáp: “Nếu lần này xem mắt thất bại, nhất định còn có lần sau. Cho nên tôi nghĩ chúng ta cùng nhau diễn kịch qua mắt phụ huynh được không?”

Triệu Tiềm hiểu ý cô, nhin không được nhếch miệng: “Qua mắt các cụ?”

Cô gật đầu: “Tha được ngày nào, thanh tịnh ngày đấy!”

Hắn có chút động lòng.

Tuy hắn rõ ràng thấy chủ ý này không được tốt vì đây là lừa dối ba mẹ. Nhưng nói thật, Triệu Tiềm cảm thấy, hai chín tuổi lập gia đình thật sự là quá sớm! Hắn cũng rõ ràng ba mẹ muốn tốt cho hắn, đồng thời có thể sớm một chút ôm cháu, nhìn cả một nhà con đàn cháu đống hạnh phúc. Nhưng tùy tiện kết hôn với một cô gái xa lạ, gặp nhau vài lần, không tình yêu, không những rất quá đáng, còn chẳng có tí trách nhiệm nào.

Chủ ý của Hầu Đình Đình tuy có chút ngốc, nhưng để ứng phó xác thực không tệ. Ông chủ Triệu nghĩ tới nghĩ lui, cẩn thận che giấu suy nghĩ: “Thành giao!”

Nói xong còn thấp thỏm lên nhìn Đàm Lâm Kha, sợ mình có hành động nào không cẩn thận làm cậu tức giận.

Cũng may cậu không có miêng phản ứng nào.

Hầu Đình Đình cười rộ lên, hiển nhiên mười phần vui vẻ.

Đương nhiên cơm vẫn phải ăn, chỉ là trong lúc đó rất lúng túng. Hầu Đình Đình không có ý định nói chuyện với Triệu Tiềm, mà hẳn cũng chẳng có ý tưởng nào hay ho để mở lời. Đàm Lâm Kha sâu sắc cảm thấy sự tồn tại của mình chính là cái bóng đèn, cúi đầu yên lặng ăn cơm không mở miệng.

Mãi cho đến lúc ăn đến món tráng miệng, Hầu tiểu thư đột nhiên cất lời: “Triệu tiên sinh này, thứ hai anh có rảnh không?”

Thứ hai? Triệu Tiềm suy nghĩ, thứ hai không phải là ngày cuối cùng rồi về công ty sao? Hẳn chạy đi lâu thế cũng phải về chăm nom một chút. Tuy nói thành phố C cách không xa, nhưng chạy tới chạy lui đúng là hơi phiền...

Hầu Đình Đình thấy hẳn không nói lời nào, đại khái minh bạch ý tứ, gật đầu: “Hôm ấy là sinh nhật tôi... Diễn thì nên diễn cho hay, mặc dù tôi chẳng muốn cùng anh trải qua một ngày ý nghĩa như vậy chút nào...”

Triệu Tiềm nhú mày, ở đây chẳng có ai nguyện ý đâu. Nhưng mà đi nhiều hơn một chuyến, còn được nhìn Đàm Lâm Kha nhiều hơn một chút...

Ý niệm này hình như có chút kỳ quái...

Hắn gật đầu, cô cũng cười vui vẻ. Kế hoạch ngày mai nói sau, song phương biểu đạt thái độ hợp tác vui vẻ. Tuy rằng che giấu không được bao lâu, nhưng bình yên được ngày nào hay ngày ấy. Ăn gần xong, Hầu Đình Đình có tài xế đưa đón, Triệu Tiềm không cần rước con nhà người ta về, nhưng đóng phim thì đóng cho trót, hẳn vẫn đưa người về tận cửa.

Đàm Lâm Kha thoảng chậm một bước theo sau hai người. Nhìn cặp đôi vừa bước vào nhà hàng còn xa lạ, câu nệ, nhưng bước ra rất tự nhiên nhích lại gần đối phương. Còn gia tăng thêm đạo đức nghề nghiệp, Đình Đình rất tự nhiên kéo chặt tay Triệu Tiềm, hẳn cũng vô cùng tự nhiên ôm eo cô.

Triệu Tiềm thời điểm không nháo, không đùa cợt thì tương đối suất, Hầu Đình Đình càng không phải nói, đại mỹ nữ đúng là đại mỹ nữ. Hơn nữa kỹ năng diễn xuất của hai người hoàn toàn có thể trao được giải Oscar, nhìn thoảng qua liền giống một cặp đôi yêu nhau thắm thiết.

Cậu cúi đầu đi theo hai người, từ góc độ của mình thì...

Đúng là trai tài gái sắc!

Thế nhưng chẳng biết tại sao, cậu cứ cảm thấy bọn họ lại thiếu tự nhiên.

Đặc biệt hơn, cậu nhớ ra, Triệu Tiềm lúc nào cũng muốn tìm cho mình một cô gái tốt làm Triệu phu nhân. Mà Triệu phu nhân phỏng chừng giống với hình tượng của Hầu Đình Đình, xuất thân danh môn, tính cách không kiêu ngạo cũng không diễm đạm, con người có vẻ thực dụng chứ không quá nông cạn, lại văn nhã thanh cao, tuyệt đối là môn đăng hộ đối với nhà họ Triệu.

Triệu nhị và Triệu phu nhân... Cậu cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó lại không biết vì sao trong lòng đột nhiên hoảng loạn.

Triệu ảnh đế thâm tình đưa Hầu ảnh hậu ra ngoài cửa, chờ lái xe rước nàng đi mới qua đầu, rất bình tĩnh vỗ vai cậu, bảo: “Nào, để tôi đưa cậu về!”

Đàm Lâm Kha nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần, Triệu Tiềm còn cười trêu chọc cậu: “Hồn bay về rồi?”

Đàm Lâm Kha nhú mày, quay đầu.

Triệu Tiềm sững sờ, vừa rồi còn rất tốt mà, sao lại tự dưng tức giận thế này?

Hắn không làm rõ được tâm trạng cậu, cho nên rất buồn bực đưa cậu trở lại đoàn làm phim, lại còn bị lão Tôn kéo lại tán gẫu vài câu, sau đó mẹ hắn còn gọi điện hỏi kết quả xem mặt, hẳn che giấu lương tâm nói rất tốt khiến bà cực kỳ mừng rỡ.

Vé máy bay tiểu trợ lý đặt cho hẳn là sáng ngày hôm sau, đêm đó về khách sạn ngủ một giấc, Triệu Tiềm cũng không có thời gian suy nghĩ linh tinh, sáng sớm hôm sau vội chạy về công ty.

Trưa chủ nhật hẳn nhận điện thoại của Hầu tiểu thư. Cô rất trực bạch nói trưa thứ hai gặp mặt. Triệu Tiềm có chút phiền muộn, điện thoại của Hầu Đình Đình vừa dứt thì mẹ lại gọi tới. Bà nói mai là sinh

nhật Đình Đình, nhớ phải chuẩn bị quà cáp chu đáo. Vậy là hấn lần thứ hai leo lên máy bay đến thành phố C, nghiêm túc ngẫm lại, mình đi chơi với Hầu Đình Đình thực sự có chút không được tự nhiên. Chờ đến sân bay, Hầu tiểu thư tự mình đến đón hấn, nhìn Triệu Tiềm vài lần, cô nhú mày bảo: “Anh có thể tìm ai đó đến đón mình, tôi cảm thấy hai ta không đi cùng nhau được!”

Triệu Tiềm lập tức nghĩ tới Đàm Lâm Kha.

Hấn gọi điện cho cậu, đợi nửa ngày mới thấy cậu tiếp nhận. Bên kia hơi ồn ào, cậu dè dặt thanh hỏi: “Triệu Tiềm?”

Hấn lập tức cười: “Lâm Kha, cậu rảnh không?”

Đàm Lâm Kha rất nhanh nhớ tới hôm nay chính là ngày hẹn của hấn với Hầu Đình Đình, đại khái hiểu ngay hấn tìm cậu vì lý do gì, dứt khoát: “Không!”

Triệu Tiềm sững sờ.

Không sao?!

Mấy ngày trước cậu nói với hấn rằng lão Tôn cho nghỉ ngơi, mỗi ngày đều rỗi đến mốc meo, không phải sao?

Triệu Tiềm còn muốn nói hai ba câu, lại nghe thấy tiếng Thích Chính bảo lão Tôn đang tìm cậu, Đàm Lâm Kha vâng một tiếng, sau đó trực tiếp tắt điện thoại luôn.

Triệu Tiềm: “...”

Cậu đơn phương ngắt kết nối?!

Triệu Tiềm tự nhiên hờn dỗi, không nói hai lời đã tắt máy?! Tiểu tử này được chiều đến lớn gan lớn mật rồi! Dám tắt điện sao?!!

... Nhưng hấn không có biện pháp quản lý cậu...

Triệu Tiềm phiền muộn cất di động đi, Hầu Đình Đình vừa nhìn thần tình hấn vừa buồn cười: “Bị cự tuyệt sao? Để tôi đoán xem, là Đàm Lâm Kha?”

Triệu Tiềm: “...”

Cô thoáng nhướn mi: “Tức rồi?”

Hấn vô cùng xem thường, liếc mắt qua, hừ mũi: “Cô cảm thấy tôi sẽ bởi vì chút chuyện cón con này mà hờn dỗi?”

Hầu Đình Đình: “Tôi là nói về Đàm Lâm Kha... thôi, anh cứ cho là tôi chưa nói gì đi!”

Triệu Tiềm sững sờ, hấn tự nhiên nhớ lại hôm nọ, thời điểm ăn xong, không hiểu sao Đàm Lâm Kha lại sinh khí, chẳng lẽ còn bức mình đến tận thời điểm này sao?

Hấn thấy cậu không phải là con người có tâm địa nhỏ nhen.

Hầu Đình Đình nhìn vẻ mặt của Triệu Tiềm, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đây, đúng là... gỗ mục không thể điêu khắc được!

...

Đàm Lâm Kha chuẩn bị xong những thứ lão Tôn phân phó thì vừa vặn đến buổi trưa. Đoàn phim lục đục nghỉ ngơi, Kỳ Nghệ Lan hôm nay được đối phục trang mới, bạch y tung bay như thần tiên, một mực lôi kéo cậu muốn chụp ảnh chung. Thích Chính vừa bị phụ trách kỹ thuật chơi đùa đến một thân dính nhọ, không ngại ngần lăm lăm kéo vai Kỳ Nghệ Lan, cọ hết nhọ lên người cô.

Đàm Lâm Kha đứng bên cạnh cười khì khì, nói mình không mặc diễn phục giống nên không tham gia náo nhiệt.

Thích Chính thoáng nhướn mi, nhớ ra hỏi: “Vừa rồi là điện thoại của Triệu tổng?”

Đàm Lâm Kha gật gật đầu.

Anh tò mò: “Lần trước Triệu tổng gọi cậu ra ngoài làm gì?”

Lần trước hẳn... việc này coi như là vấn đề riêng tư của hắn, nói ra thật không tốt! Cậu hàm hồ nói: “Cũng không có gì... chỉ cùng Triệu tổng đi ăn bữa cơm thôi!”

Thích Chính sách một tiếng, Kỳ Nghệ Lan nhú mày: “Có biến?”

Thích Chính trả lời: “Nói thật nhé, Triệu tổng đúng là đối xử với cậu quá tốt! Mấy ngày trước truyền thông còn đưa tin...”

Cậu sững sờ: “Không như mọi người nghĩ đâu!!”

Kỳ Nghệ Lan cười: “Em nói này Lâm Kha... anh không phải thân thích của Triệu tổng chứ? Triệu tổng đối xử với anh, quả thực người ta không đồn không được!”

Cậu muốn giải thích, nhưng thật sự không biết nói sau cho rõ ràng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể lòi ra cái ví dụ... Ông chủ Triệu thấy mình có tài như Lục Thăng, nhưng không được trọng dụng nên mới tốt bụng giúp đỡ mình!

Thích Chính hơi kinh ngạc: “Hóa ra cậu không biết?”

Cậu nghiêng đầu.

Anh nói: “... Lục thiên vương và Triệu tổng là bạn thời đại học, có người nói hai người đó chung phòng, quan hệ rất tốt!”

Cậu sững sờ.

Thích Chính lại nói tiếp: “Lục thiên vương hồi mới ra mắt thảm ôi cực thảm, chính là được Triệu tổng nâng lên đấy!”

Đàm Lâm Kha cảm thấy thanh âm của mình có chút kỳ quái: “Không phải Triệu tổng nhìn trúng tài năng của Lục Thăng sao...”

Thích Chính phì một tiếng bật cười: “Lục thiên vương khi mới ra mắt kỹ năng rất kém, mãi về sau mới khá hơn. Cái gì mà tài hoa chứ, nếu không có bàn tay của Triệu tổng nhào nặn thì cậu ta làm gì có ngày hôm nay!”

Lòng cậu nặng nề như đeo đá.

Hóa ra Triệu Tiềm lừa cậu! Đăng bởi: admin

14. Chương 14

Chương 14: Đối chất

Editor: Z (Du Bình)

Lúc trước Triệu Tiềm nói rằng Lục Thăng rất chán nản, hắn không đành lòng nhìn một nhân tài bị thui chột nên kéo anh lên. Nhưng bây giờ nhìn lại... chắc chắn Lục Thăng với Triệu Tiềm đã quen biết từ trước nên hắn mới giúp anh.

Vậy, Triệu Tiềm vì lý do gì giúp mình?

Đàm Lâm Kha đột nhiên cảm thấy thực... bức bối!

Triệu Tiềm bên kia bởi Hầu Đình Đình đi dạo phố, mua sắm. Chơi mệt, mỗi chân, Hầu tiểu thư vung tay lên, đi ăn cơm thôi!

Nhà hàng là do cô chọn, là một nhà hàng nhỏ mới được mở chưa lâu, tuy không lớn nhưng được bày trí rất ấm áp.. Hầu Đình Đình nói nơi này là do bạn thân của mình mở, là một thiên kim nhà đại gia, quy mô cho dù chỉ gói gọn nhỏ nhỏ nhưng không thiếu bằng hữu đến ủng hộ. Triệu Tiềm với vấn đề này không có hứng

thú, chỉ thoáng nhướn mi ra cái vẻ ủng hộ theo Hầu Đình Đình. Còn “cô bạn thân” mà Hầu tiểu thư luôn miệng nhắc tới hiện tại đang đứng cạnh cửa phất tay với Triệu Tiềm: “Hắc hắc~ Tiểu Triệu Tử!”

Triệu Tiềm suýt nữa thì trượt chân.

Cảnh Nguyệt tiểu thư hết sức thân mật kéo tay Hầu Đình Đình, một bên vỗ vỗ hân: “Ủa anh choáng váng à?”

Khóe miệng hân giật giật: “Hai người quen nhau?”

Hầu Đình Đình xem thường quay đầu không phản ứng hân, kéo Cảnh Nguyệt đi vào trong.

Triệu Tiềm buồn rầu .

Hân chưa từng nghe Cảnh đại tiểu thư rảnh rỗi chạy đi khai trương nhà hàng... lại càng không ngờ hai vị tiểu thư này quen biết...

Cảnh Nguyệt dẫn hai người đến một phòng nhỏ, phòng riêng đó ngăn cách với bên ngoài bằng một bức bình phong, còn có một cửa sổ sát đất nhìn ra phong cảnh tươi đẹp bên ngoài. Các nhân vật yên ổn ngồi tại chỗ liền được Phong tiểu thư đích thân gọi món, hai cô nương ngồi với nhau lú ra lú rú còn hân ngồi bên cạnh đực mặt, lát sau Cảnh Nguyệt mới nhớ ra, quay lại hỏi: “Đàm Lâm Kha đâu rồi?”

Triệu Tiềm không trả lời vấn đề, chỉ lườm cô: “Quan hệ hai người tốt đến thế sao?”

Cô thoáng nhướn mi: “Đương nhiên rồi! Đình Đình chỉ có mỗi em là bạn thân!”

Cho nên...

Triệu Tiềm nháy mắt nhớ tới hôm đầu gặp mặt, Hầu tiểu thư đòi hân lẫn cậu ký tên, khóe miệng liền giật giật: “Em muốn anh ký tên làm gì?”

Cô bĩu môi: “Ai nói muốn anh ký? Bỏ tiểu thư đây là muốn anh cùng Đàm Lâm Kha ký!”

Hân có chút bất đắc dĩ: “... Được rồi được rồi... anh ra ngoài hóng mát...”

Cảnh Nguyệt hí mắt cười: “Trong này đâu có ngộp~”

Hân hít sâu một hơi: “Em coi như anh ra ngoài hút điếu thuốc đi!”

...

Đương nhiên, ông chủ Triệu chỉ... mượn cớ thôi!

Hân hút thuốc không nhiều, chỉ là cảm thấy mình ở cùng hai vị cô nương này không được hợp lắm, cũng muốn gọi điện cho Đàm Lâm Kha, căn bản hân đang thấy tâm trạng mình không được sáng sủa!

Triệu Tiềm quay đầu tìm gian hút thuốc, vừa mới đi được một đoạn, trên hành lang xuất hiện một đôi nam nữ. Cô gái như chim nhỏ nép vào ***g ngực bạn trai nhìn ra ngoài cửa sổ, người con trai cúi đầu nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô, tình cảm thực ấm áp.

Cảnh sắc ngoài kia, thực sự không tệ!

Triệu Tiềm phi thường xoắn xuýt, hôm nay nhất định là hân bước ra khỏi nhà bằng chân trái!!!

Đôi cậu nam, cậu nữ kia hân biết!!

Trâu Duệ Văn aka kẻ thù không đội trời chung của hân!

Triệu Tiềm vừa nhìn thấy hai người bọn họ, tâm liền nổi lên một cục u đau hết cả phổi mê.

Mất không gặp, tâm không phiền, Triệu Tiềm thấy mình tốt nhất nên thừa dịp họ không nhìn thấy về thì trở về thôi.

Cho nên hân xoay người chuẩn bị tránh đi.

Điện thoại đột ngột đổ chuông.

Triệu Tiềm sợ hết hồn, vừa nhắc mắt, vừa vặn cùng Trâu Duệ Văn mặt đối mặt.

Ba người đều... lúng túng.

Trong lòng hần phun trào ngọạ tào, nhưng ngoài mặt thực bình tĩnh lấy di động ra.

Là Đàm Lâm Kha gọi!

Triệu Tiềm nhú nhú mày, cũng không quản cái gì cừu nhân cái gì tình địch, lập tức bấm nút nghe hô: “Lâm Kha!”

“Triệu Tiềm!” Ngữ khí cậu bình thản: “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện!”

Hần sững sờ: “Sao thế?”

Ngữ khí cậu thực sự quá mức dọa người, làm Triệu Tiềm có hoảng sợ.

Bên kia Đàm Lâm Kha tựa hồ thở dài: “Trong điện thoại nói không rõ đâu, anh ở chỗ nào?”

Triệu Tiềm báo địa chỉ bên này cho rồi cậu liền cúp điện thoại, sau đó Triệu Tiềm quay đầu liền thấy Trâu Duệ Văn...

Gay go! Hần sao lại quên mất tên vô sỉ kia đang ở đây chứ! Đàm Lâm Kha mà đến đây, nhìn thấy y, thế nào cũng phát hỏa cho xem!

Cũng may y còn chút ngưng ngưng, đối mắt với Triệu Tiềm được mấy giây liền quay mặt bước đi, tốc độ nhanh chóng như nhìn thấy yêu quái.

Triệu Tiềm nhú nhú mày, sau đó nhớ lại cách đây không lâu mình vừa uy hiếp y...

Triệu Tiềm cũng xoay người, Cảnh Nguyệt có chút giật mình: “Sao nhanh thế?”

Hần: “Hừm, lát nữa Lâm Kha sẽ qua đây!”

Vừa mới nói xong, Cảnh tiểu thư kích động: “Lâm Kha đến đây nha!!!”

Hần nhú mày: “Em kích động làm cái quái gì?”

Cô xua tay: “Anh không hiểu đâu~”

Không quá một tiếng, chuông báo tin nhắn từ di động hần vang lên, hần lấy ra xem.

Đàm Lâm Kha: “Tôi đến rồi!”

Hần lúc trước chỉ nói cho cậu một cái địa chỉ đại khái, hiện tại ra khỏi cửa liền nhìn thấy cậu đang đứng ven đường, trên mặt đeo kính râm đứng ngóng bên rìa đường thưa thớt người qua lại. Ánh mắt cậu vô tình liếc liếc, vừa lúc nhìn thấy Triệu Tiềm. Tuy nói là gương mặt cậu bị kính râm che mắt, nhưng theo bản năng, hần cảm thấy...

Cậu đang không vui!

Hai người gặp nhau không nói nhiều lời, Triệu Tiềm mang cậu vào nhà hàng. Cảnh Nguyệt nhìn thấy người nên thập phần vui vẻ, cậu trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng: “Cảnh tiểu thư, Hần tiểu thư, phiền các cô có thể tránh đi một chút được không?”

Cảnh Nguyệt sững sờ, Hần Đình Đình cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Cậu: “Tôi với Triệu tiên sinh cần nói chuyện!”

Cảnh Nguyệt và Hần Đình Đình liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu, Cảnh tiểu thư tăng hăng: “Bên trong còn một gian nhỏ, hai người vào trong rồi nói!”

Triệu Tiềm: “...”

Điều bộ này của Lâm Kha, sao lại khiến hần cảm nhận đại họa sắp đến rồi?

Phòng nhỏ Phong Cảnh Nguyệt nói kỳ thực là phòng ngay bên cạnh. Đàm Lâm Kha đi trước, hần theo sau đóng cửa, xoay người lại lập tức nhìn thấy cậu chau mày nhưng vẫn giả vờ thoải mái pha trò: “Điều bộ sao giống muốn thăm tra thế?”

“Triệu Tiềm!” Cậu hít sâu một hơi: “Lục Thăng là bạn thời đại học của anh!”

Triệu Tiềm sững sờ.

Thần sắc cậu trở nên phức tạp: “Còn là bạn cùng phòng?”

Hắn nhú mày.

Tuy rằng chuyện này cũng không phải bí mật to tát, nhưng người biết không nhiều. Hắn không định đổi gạt Lâm Kha, nhưng nhìn tình trạng hiện này, cậu dường như đang chui vào ngõ cụt... gay go rồi đây...

Đàm Lâm Kha căn bản không có ý chờ hắn tiết lộ bí mật, trực tiếp nói: “Anh không phải vì tài năng của Lục Thăng, mà do anh ấy là bạn học?”

Hắn tăng hăng, gật đầu.

Đàm Lâm Kha có chút giận hờn: “Tại sao anh lại nói với tôi rằng coi trọng tài hoa của anh ấy?”

Triệu Tiềm hết sức khó xử mở miệng: “Tôi chưa từng nói nha!”

Đàm Lâm Kha chững lại, sau đó suy nghĩ kỹ. Xác thực hắn chưa từng nói câu này, thời điểm đi xem phòng Triệu Tiềm chỉ nói hồi đó Lục Thăng đang chán nản cũng chưa từng nói hắn xem trọng khả năng của anh. Nhưng mà do tình hình cùng ngữ khí của Triệu Tiềm hôm đó lại cổ tình khiến cậu nghĩ tới phương diện này.

Bây giờ nghĩ kỹ, cậu đột nhiên muốn cười.

Được rồi! Từ đầu tới cuối cậu tự mình nhận mình bị hắn đùa bỡn!

Triệu Tiềm khụ khụ: “Lâm Kha...”

Cậu ngắt lời: “Tôi không rõ, sao anh lại giúp tôi lâu như vậy?”

Hắn nghen.

Chuyện này...

Hắn không rõ nha!

Đại khái là bởi vì Trâu Duệ Văn quá chướng mắt?!

Y bắt cá nhiều tay không phải chuyện ngày một ngày hai, Triệu Tiềm nghĩ mình trả ơn thì cũng sớm xong rồi, hà tất lưu lại đến bây giờ?

Đại khái là do thấy Đàm Lâm Kha thực sự rất giỏi mà không được trọng dụng nên có chút đáng tiếc?

Phắc! Người mới một nhóm lại một nhóm, tài năng nhiều vô hạn, làm sao không thể kiếm nổi một người được chứ!

Hắn có chút đau đầu.

Cậu nhìn hắn, trong lòng hắn đang không ngừng rối rắm không biết nên mở lời thế nào. Nhưng hắn cảm thấy, nếu lúc này không đính chính, quan hệ giữa hắn và cậu sẽ trở nên tồi tệ không thể cứu vớt được. Căn bản là não của cậu nhóc này vừa ngốc vừa có chút suy nghĩ vớ vẩn, nếu không có một bài phát biểu gãy gọn thì chỉ sợ...

Triệu Tiềm xoa xoa thái dương, chậm rãi: “Lâm Kha à, nếu cậu không tin tưởng tôi... thì cũng không thể làm bạn bè với tôi cho tới giờ phút này được...”

Cậu nhú mày.

“Lão Tôn chọn cậu không phải đã nói rõ rồi sao? Tôi không hề nâng cậu lên mà thực sự cậu rất có tài, chỉ có điều đái ngộ có chút chênh lệch, tôi là muốn tặng cơ hội thành danh cho cậu!” Hắn thở dài: “Việc này muốn nói cho minh bạch thì cần phải mấy ngày mới rõ ràng được. Nhưng mà, Lâm Kha à, có người cả đời chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà vẫn long đong, còn cậu giữa đường gặp được cánh tay tốt bụng chìa ra giúp đỡ, kéo cậu không hẳn đã là thiệt hại. Mà tôi tuyệt đối nửa điểm không có ý đồ ngoài luồng!”

Thần sắc cậu nhìn Triệu Tiềm có chút phức tạp.

Triệu Tiềm dự định nói thêm nữa, nhưng không ngờ Đàm Lâm Kha thở cái sượt rồi nói.

“Cảm ơn anh.”

Hắn đơ luôn!

Vừa nãy không phải đang để tâm vào mấy chuyện vụn vặt không đáng có sao? Thoáng chốc sao lại biến thành cảm ơn chân thành thế này?!

Cậu không nói nữa, ngồi xuống ghế tựa bên cạnh. Hắn đến thở mạnh cũng không dám, ngơ ngác dõi theo tốc độ đổi tâm trạng của cậu, hắn cứ không ngừng sợ một giây sau cậu sẽ đổi mặt!

Nhưng cậu im lặng hồi lâu rồi nói: “Cuối tuần này tôi phải đi bệnh viện cắt chỉ.”

Triệu Tiềm nháy mắt, nỗ lực đùa giỡn để hòa hảo không khí: “Ồ! Thực mau lành!”

Đàm Lâm Kha ngẩng đầu liếc mắt với hắn, tựa hồ có chút do dự nhưng vẫn chậm rãi hỏi: “Triệu Tiềm... anh có rảnh không?”

Hắn chớp mắt: “Hả?!”

Cậu kiên nhẫn lặp lại: “... cuối tuần anh rảnh không...”

Hắn sửng sốt vài giây mới chậm rì rì phản ứng lại ý tứ của Lâm Kha. Không hiểu tại sao mừng như điên, gật đầu lấy, gật để: “Rảnh chứ!! Đương nhiên quá rảnh luôn!!”

Đàm Lâm Kha: “Cùng tôi đến bệnh viện chứ?”

Hắn: “Tôi rất vinh hạnh!!” Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Lời đầu tiên Z xin được giải thích cho việc up 4 chương cho tuần này ‘A’ thứ nhất là 3 chương mừng có per, thêm 1 chương nữa là vì cái tính ngu si, ngớ ngẩn của Z khi dùng QT nhưng bấm lộn vào cái gì đó nên nhầm tên của Cảnh Nguyệt thành Phong Cảnh Nguyệt ‘A’ Rất xin lỗi các bạn! Để tạ lỗi thì Z đã sửa lại toàn bộ, cùng với up 1 lúc 4 chương ‘A’ Mong mọi người đừng bỏ Vựa nhé! Ai đó an ủi Z đi uehuehuehue

Chương 15: Đen tối thế nào chúng tôi đều hiểu!

Editor: Z.

Triệu Tiềm an tâm.

May mắn không chỉ không có chuyện gì, mà Đàm Lâm Kha còn hiếm thấy chủ động đưa ra yêu cầu làm hắn cao hứng vô cùng. Tuy vậy, hắn vẫn lơ mơ nhớ rằng cuối tuần này có tiệc rượu... Kệ! Để tiểu trợ lý đi là được!

Tiểu trợ lý đang thống khổ tăng ca ở công ty mạnh mẽ hắt hơi rõ to.

Cậu cười nói: “Nếu không còn gì thì chúng ta ra ngoài đi!”

Triệu Tiềm gật đầu: “Được.”

Hắn giành trước một bước kéo cửa, phòng riêng đối diện cũng vừa vặn mở.

Triệu Tiềm: “...”

Hôm nay nhất định là hắn đã quên xem ngày trước khi ra ngoài!!

Đàm Lâm Kha ở phía sau, rướn lên hỏi: “Sao thế?”

Triệu Tiềm tăng hắng, sau đó hắt hắt cảm.

Trâu Duệ Văn đứng đối diện, theo sau là cô nàng bạn gái cũ của hắn, hiện nay là một minh tinh vô cùng hot... Ngô Hiểu.

Hai bên nhìn nhau nửa ngày, biểu tình song phương đều không được dễ nhìn, Đàm Lâm Kha khoảng chừng không thích gây thêm chuyện, không thèm nhìn y một cái, trực tiếp thấp giọng bảo Triệu Tiềm: “Chúng ta đi thôi!”

Hắn vừa định đáp ứng...

Trâu Duệ Văn đột nhiên ôm eo Ngô Hiểu, không biết uống nhằm uống gì, cười cợt gọi: “Triệu tổng!”

Triệu Tiềm nhú mày, lần này không đáp là không phải, hơn nữa tên kia đang cố gắng gây sự với hắn, nhưng hắn không có gì để nói với y hết...

Hắn còn chưa nói, Đàm Lâm Kha đã cười theo: “Đạo diễn Trâu, lâu rồi không gặp!”

Hắn không hiểu sao có một trận hàn khí thổi đến từ phía sau.

Không biết vì sao, Triệu Tiềm nhận thấy mỗi lần Trâu Duệ Văn xuất hiện, tràng khí trên người cậu lại mạnh gấp vô số lần, thậm chí hắn còn thấy mình không bằng một góc.

Y ghen, phỏng chừng không ngờ cậu lại trả lời, có chút lúng túng, cứng nhắc gật đầu: “Đúng là lâu rồi không chạm mặt!”

Triệu Tiềm nhìn vẻ mặt y, thật muốn cười to.

Cậu nhú mày, hắn tăng hăng: “Nếu không có chuyện gì thì xin phép đi trước!”

Trâu Duệ Văn có chút không cam lòng, kết quả Ngô Hiểu kéo một cái, y đành ngậm miệng.

Ngô Hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, cười: “Chào Triệu tổng!”

Hắn nhú mi, gật đầu, chẳng hiểu vì sao trong lòng có chút khó chịu.

Cũng không phải hắn hoài niệm, chỉ là thấy bạn gái cũ theo một kẻ đáng ghét, có chút không thích ứng kịp.

...

Triệu Tiềm cùng Đàm Lâm Kha đi ra ngoài, Hầu Đình Đình với Cảnh Nguyệt vẫn đang hăng say tán gẫu. Thấy hai người đi ra, Cảnh đại thiếu thư thoáng nhướn mi, cười híp mắt: “Nói xong rồi hả?”

Triệu Tiềm lôi cô ra một góc, sau đó liếc cô: “Anh hỏi em việc này!”

Cô nháy mắt: “Sao sao?”

Triệu Tiềm: “Tại sao Trâu Duệ Văn lại ở đây?”

Cô sững sốt: “Hả? Trâu Duệ Văn á?”

Hắn: “Còn có Ngô Hiểu!”

Cảnh Nguyệt chớp mắt, sau đó ho khan: “Em không phải vệ sĩ canh ngoài cổng... bọn họ tới em quản hông nổi!”

Triệu Tiềm trừng cô.

Cảnh Nguyệt bĩu môi: “Có tiền mà không kiếm lời là đồ đầu heo!”

Hắn nổi giận: “Em được đấy!”

Cô cười khà khà: “Sao lại dễ ý thế? Chẳng lẽ anh vẫn nhớ mãi không quên Ngô Hiểu sao?”

Triệu Tiềm tiếp tục trừng cô: “Chuyện đã bao lâu rồi, em cảm thấy anh là người niệm mãi không tha sao?”

Phong Cảnh Nguyệt bĩu môi: “Ai biết hay không anh cần mãi không tha như đĩa chứ? Anh còn nhớ làm gì, Tiểu Đàm không phải rất tốt ư~”

Triệu Tiềm: “...”

Tại sao lại kéo Đàm Lâm Kha qua đây...

Cô nhúu mày: “Đừng nói anh không hiểu lòng mình!”

... Hấn chính là đang không hiểu gì đây!

“Em thấy Tiểu Đàm sắp mình bạch đến nơi rồi!” Cảnh Nguyệt đang hoàng, trịnh trọng, hùng hồn: “Tiểu Triệu Tử anh đúng là một tên ngu si, vô vị!”

...

Bốn người cơm nước xong xuôi, Triệu Tiềm chạy về công ty. Mấy ngày sau cũng có chuyện để làm, thi thoảng ngẫu nhiên cùng Đàm Lâm Kha gọi điện thoại, hỏi tình huống đối phương, hai người nói qua lại đúng hai, ba câu rồi cúp điện thoại, cứ như thế đã đến cuối tuần.

Xuất phát từ tâm lý phạm trọng tội, Triệu Tiềm có ý tứ không được tốt đẹp hỏi tiểu trợ lý về vấn đề tiệc rượu, rồi cùng ngày lén lén lút lút lên máy bay chuẩn đến thành phố C, đến nơi mới gọi về.

Tiểu Sở đầu bên kia trầm mặc hồi lâu...

Hấn luôn cảm thấy trợ lý Sở nhà mình muốn cầm dao đâm chém trái tim hấn, chỉ là ngại hấn là ông chủ nên không tiện...

Nhưng mà...

Hấn một lòng nghĩ tới chuyện đưa Đàm Lâm Kha đi cắt chỉ~ trong lòng có chút kích động, sự phẫn nộ của tiểu trợ lý là cái gì chứ? Có thể ăn không?

Triệu Tiềm chạy tới đoàn làm phim đón cậu, đúng vào buổi trưa nên cả đoàn đang ăn cơm. Thích Chính cùng Kỳ Nghệ Lan bưng hộp cơm ngồi một góc hóng thị phi, nghe thấy tiếng vang liên quay đầu, biểu tình trên mặt là khiếp sợ không tin được.

Đàm Lâm Kha còn nói cậu với Triệu Tiềm không có quan hệ. Thế này là không quan hệ sao? Có cắt mỗi sợi chỉ thôi mà Triệu tổng thân chinh đưa rượu, nhìn thế nào cũng là có biến!!

Lão Tôn cũng không nhận được nhìn qua đến mấy lần.

Triệu Tiềm ngược lại là vô cùng bình tĩnh.

Nhớ hồi đầu, hấn chạy đến đoàn làm phim của Ngô Hiểu thì tất cả những ai có mặt đều mang vẻ mặt này...

Ô! Giống nhưng có chỗ nào đó không đúng!

Phắc! Không cần phải để ý đến những tiểu tiết này! Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Chương 16: Tình địch số một đưa tới cửa! (1)

Editor: Z.

Đàm Lâm Kha đến bệnh viện cắt chỉ không có sự cố, bác sĩ cũng nói cậu hồi phục rất tốt, chỉ là sẽ có khuynh hướng để lại sẹo.

Cậu ngược lại không để ý.

Triệu Tiềm không nhận được giỡn: “Không sao! Cậu là dựa vào mặt kiếm cơm, không phải dùng tay ăn cơm!”

Cậu nhúu nhúu mày, hấn không nhận được cười. Còn vị bác sĩ kỳ quái ngẩng đầu, ánh mắt có chút phức tạp nhìn cả hai.

Ông chủ Triệu nhìn một bộ giàu nứt đổ đổ vách, đứng với Đàm Lâm Kha nói một câu như thế, thực sự khiến người ta thấy kỳ cục.

Vì thế bác sĩ một mặt cảm khái cuộc sống giờ khác rồi, một mực cố gắng tự làm mình nhạt nhòa đi.

Kiểm tra xong xuôi rồi lại đưa người về đoàn phim. Đón người chính là tương lai phải làm việc đầy nhanh tốc độ, cậu nghỉ ngơi hai tuần, bỏ qua rất nhiều cảnh, cho nên phải dùng mấy ngày tiếp theo bù lại.

Triệu Tiềm cũng trở về công ty, xử lý tốt công sự rồi tiện tay mở máy tính. Mở trang web liền nhìn thấy bộ phim “Tuyệt Phong” của Trâu Duệ Văn tổ chức hợp báo, thời gian chính thức chiếu phim đã được quyết định vào tháng sau. Triệu Tiềm tuy rằng vô cùng chán ghét hắn, nhưng tài năng của hắn không thể phủ nhận. Huống hồ biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng~ bộ phim của địch nhân nhất định phải chăm chỉ nghiên cứu, tránh thời điểm phim của mình ra bị mất bị đoạt doanh số phòng bán vé.

Hắn mở ra video giới thiệu phim.

Có hai, ba tiểu mình tinh không đáng nói. Diễn xuất của Lương Tuấn kỳ thực không tệ, cô nàng nữ phụ hơi kém một chút, mà nam chính Lý Thu Hải diễn tốt không nói, nhìn trailer này cũng khá hiệu quả. Triệu Tiềm đột nhiên cảm thấy phim của lão Tôn có chút áp lực, vừa định gọi điện hỏi tình trạng gần đây của đoàn làm phim thì hòm thư báo có mail mới, hắn mở ra xem, Lý Nhật Minh gửi cho hắn một phần quay lúc làm phim.

Nói đến lý Nhật Minh từ khi nhảy vào hồ to hắn đào, trên tay nắm Lục Thăng cùng Đàm Lâm Kha liền phải vào thời kỳ tăng cả rồi lại tăng ca rất thống khổ. Mỗi ngày bận gần chết còn chưa nói, còn phải hầu hạ đại gia Lục Thăng. Cũng may Đàm Lâm Kha tương đối nghe lời, không làm cho Lý Nhật Minh điên đến nỗi phải đi nhảy lầu.

Đoạn phim y gửi cho hắn quay thời điểm xảy ra sự cố trên không của Đàm Lâm Kha, y hi vọng hắn dùng weibo cá nhân up lên cho mọi người xem. Tuy rằng không hiểu sao lại phải do chính tay hắn tung lên. Nhưng nói qua nói lại nếu là cảnh diễn của Đàm Lâm Kha thì ông chủ Triệu rất vui vẻ vui vẻ, vì vậy biên tập qua một chút rồi tùy tiện viết nội dung...

Bình luận, phản hồi có thể tổng kết thành ba chữ.

Tú, sớm, chết!

(Tú ở đây là “tuần tú” nhé!)

Hắn tắc lưỡi.

Cậu tú cái gì mà tú!

...

Tại một nơi khác, Đàm Lâm Kha nhanh chóng đuổi tiến độ, xoay đến nỗi mấy ngày nay đều không được ngủ. Cuối tuần diễn hai cảnh cuối, đoàn phim vẫn phải trụ lại địa điểm này một tuần, sau đó lại chạy tới địa điểm khác. Chỗ quay tiếp theo là thành phố điện ảnh, so với nơi hoang sơ náo nhiệt hơn không biết bao nhiêu.

Thích Chính thập phần vui vẻ: “Rốt cuộc có thể nói hẹn gặp lại với cái đập muỗi!!”

Đàm Lâm Kha cũng vui, rốt cuộc có thể tránh xa cái nơi sơn dã diễn cái cảnh treo người nguy hiểm rồi!!

Từ sau sự cố lần nọ, diễn trên không để lại cho cậu chút bóng ma. Tuy không ảnh hưởng tới tiến độ làm phim, nhưng chỉ cần treo người lên thì tâm cậu bắt đầu nhảy loạn. Về thành phố vẫn phải diễn trên không, nhưng không hiểu sao cậu cảm thấy ở thành phố an toàn hơn không ít!

Đối với chuyện này, Thích Chính vô cùng bình tĩnh an ủi cậu... ngã mấy lần sẽ quen thôi, mọi người đều gặp rắc rối mà!

Nhưng vừa vút lời, nhìn biểu tình bị hù dọa của Đàm Lâm Kha, anh ấy náy ho khan: “Tôi đùa thôi!”

Kỳ Nghệ Lan cũng nói: “Thương nhẹ thì dễ có, nhưng ngã một lần là khó khăn lắm! Số cậu là may đấy Tiểu Đàm à!”

Cậu cũng hơi phiền muộn. Nửa năm nay sự cố nhiều ghê... đúng thật là vận đen đang kéo đến!

Nhưng đơn thuần nói là không may mắn... có hơi nhầm.

Kết thúc quay tại thành phố C rồi về thành phố vừa vận sinh nhật Triệu Tiềm. Cách đó hai ngày, ông chủ Triệu bắt đầu khóc lóc, van nài, không biết xấu hổ theo sau làm phiền lão Tôn, muốn Đàm Lâm Kha được nghỉ ngơi. Lão Tôn không ngờ hắn còn đông dài hơn mình, bị làm phiền đến ngày rười, đành phải đồng ý thả người, nhưng chỉ trong nửa ngày. Ông chủ Triệu suy nghĩ một chút, Tiểu Đàm bay tới bay lui khẳng định rất mệt, cho nên hắn điên điên cuồng cuồng chạy tới rước người.

Cái gì gọi là bị thương, giận dữ, bất hạnh trời không thấu? Ông chủ Triệu đã tự mình trải nghiệm!! Hắn tự ngược mình nửa điểm không ngại, điên điên cuồng cuồng chạy tới, khủng khủng dờ dờ đưa Đàm Lâm Kha. Đương nhiên, Triệu Tiềm không muốn cậu hiểu mọi thứ vượt qua quan hệ ông chủ, nhân viên nên không tình nguyện gọi Chu Hạo, Lục Thăng, thêm Cảnh đại tiểu thư và tiểu trợ lý cho thành một bàn.

Chỗ ngồi Chu Hạo với Lục Thăng nhắm cho Triệu Tiềm ngày hôm nay chính là rất thích hợp để chuốc rượu. Trước tiên kính Triệu Tiềm, rồi tới Đàm Lâm Kha. Từ lượng của cậu không được tốt lắm, cho nên ông chủ Triệu lăm lăm chặn thay cậu. Phong Cảnh Nguyệt và tiểu trợ lý ngồi một bên chờ xem cuộc vui. Thăng đến khi hắn nói năng có chút không lưu loát, hai tên xấu xa kia mới yên tĩnh.

Đàm Lâm Kha rất là bất đắc dĩ.

Phong Cảnh Nguyệt lúc này mới đem cái bánh sinh nhật bị ghẻ lạnh bấy lâu lấy ra, Triệu Tiềm hí mắt thổi nến, cô liền hô to một tiếng: “Anh còn chưa ước!”

Tất cả mọi người sững sờ. Ôi chao sao lại quên mất nhỉ! Kết quả hắn nhú mày, cười bảo: “Ước cái gì mà ước? Như hiện tại không phải rất tốt sao?”

Lời này của hắn rất lưu loát, cho nên cậu theo bản năng thấy hắn không phải đang giả say. Ngắc đầu nhìn hắn, phát hiện ra hắn đang nhìn mình cười cười. Trong lòng cậu có chút sững sờ rồi không hiểu sao lại rạo rức. Nhìn lại, Triệu Tiềm bên kia đang xoa xoa huyệt thái dương, cười chỗ nào vậy? Rõ ràng là uống say đến choáng cả đầu!

Cảnh Nguyệt hết sức xem thường hừ hừ, nói thêm: “Quà thì chờ bác Triệu làm tiệc sinh nhật em đưa tới nhé!”

Cậu giật giật mắt: “Tiệc sinh nhật?”

Hắn vốn muốn giải thích, nhưng ông chủ Triệu uống nhiều nên lưỡi lú, vì vậy đành để Chu Hạo ra mặt giải thích thay.

Ông Triệu dù có quản hắn hơi nghiêm, nhưng thật ra rất thương con. Hơn nữa Triệu Tiềm là con trai độc nhất, sinh nhật hàng năm đều làm tiệc lớn, ngoại trừ mời bạn bè bên ngoài, còn phải mời rất nhiều các vị tai to mặt lớn quen thân của ông. Thời điểm hắn học cấp ba, hắn thà rằng cùng bạn bè ra quán ven đường ăn uống vui vẻ còn hơn là về nhà. Vì vậy hắn cùng ba mẹ hình thành một ước định, ông bà Triệu tương đối truyền thống nên sẽ tổ chức tiệc sinh nhật theo ngày âm, còn ngày kia để hắn muốn làm gì thì làm.

Phong Cảnh Nguyệt xen mồm: “Hạnh phúc quá! Em cũng muốn được tổ chức sinh nhật hai lần!”

Cậu vô cùng nghiêm túc suy nghĩ. Tuy nói hắn có dáng dấp lão tổng không sai, nhưng bình thường bộ dáng điên điên khủng khủng, thật không nghĩ tới cảnh hắn nghiêm trang tham gia tiệc mừng sinh nhật... Nhưng tưởng tượng cảnh hắn la cà hàng ăn thì dễ hơn nhiều...

Ăn được hơn một nửa, Cảnh Nguyệt đột nhiên thần bí lên tiếng: “Ha... có chuyện này...”

Chu Hạo: “Không có hứng thú!”

Cảnh đại tiểu thư không vui, bĩu môi: “Em muốn đạo diễn phim!”

Chu Hạo một mặt khiếp đảm: “...Cô á?!”

Cảnh Nguyệt: “Không được sao? Dẫu gì tôi cũng là người xuất thân chính quy!”

“Tùy tiện, vui đùa còn được...” Anh nói: “Nhưng nghiêm túc... thì vẫn nên thôi!”

“Phắc!” Cô nổi giận: “Yên tâm! Không mời anh đâu! Tiểu Đàm! Lục Thăng!”

“Ồ?” Đàm Lâm Kha còn đang mờ mịt, Lục Thăng thì nheo mắt: “Tôi bận lắm!”

Cảnh Nguyệt trừng anh nửa ngày, cuối cùng hừ một tiếng, liền đâm Triệu Tiềm, vô cùng đáng thương bảo: “Tiểu Triệu Tử! Nếu em làm phim, anh đóng vai chính được không?”

Rượu mời dâng đến tận miệng, nhân vật ông chủ của chúng ta đang ngất ngất ngây ngây, không rõ Cảnh tiểu thư rốt cuộc đang nói gì, gật gù: “Hử?”

Cô cười hà hà: “Không nói lời nào chính là đáp ứng!”

Hắn đỡ trán. A! Đau đầu quá!

Lục Thăng bên cạnh lại không nói gì: “Cứ thế hăm hại ổng... có ổn không?”

Chu Hạo nhếch miệng: “Không hề gì! Cảnh nha đầu làm gì hiểu biết đạo diễn phim chứ!”

Cô tức giận, nhào tới gào rú: “Tôi bóp chết anh!!!”

...

Nháo đến hết cả buổi tối, gần mười hai giờ rồi. Triệu Tiềm uống đến ngất ngây, dựa vào người bên cạnh ngủ gà gật. Chu Hạo dứt khoát đưa ra chủ ý ném hắn vào một cái khách sạn nào đó ngủ cho đầy mắt, được số đông đồng ý, anh còn bổ sung: “Lão Triệu uống nhiều quá... đêm nay nên tìm một cá nhân chăm sóc...”

Lục Thăng nhấc tay nói rạng sáng mai mình phải lên máy bay, Chu Hạo cũng cau mày, hôm sau bản thân cũng đi làm, quay qua quay lại chỉ còn tiểu trợ lý với Đàm Lâm Kha coi như rảnh rỗi. Anh nhìn qua hai người rồi rai nọ, chờ mong...

Vào thời khắc mấu chốt, trợ lý Sở vội vàng dùng gương mặt hoảng sợ bảo mình sốt ruột về công ty, cậu không cần sáng hôm sau bị ông chủ giết chết tươi đâu!

Đàm Lâm Kha trầm mặc, mấy người này cố ý?

Nhưng cậu hết cách, cậu với đoàn phim đang ở trong một khách sạn phụ cận phim trường. Lục Thăng với tiểu trợ lý nhanh chân đuổi theo máy bay, Đàm Lâm Kha đành phải cùng Chu Hạo mỗi người một bên đỡ Nguyên Triệt, trên đường còn hết sức cẩn thận vì sợ paparazzi bắt được. Chu Hạo xong nhiệm vụ liền vẫy tay tạm biệt cậu, Đàm Lâm Kha Kha một mặt không nói gì nhìn anh rời đi, sau đó quay người đóng kín cửa, gửi người một thân toàn mùi rượu, nói thể nào cũng uống vài ly, cho nên cậu liền chạy đi tắm. Thơm tho sạch sẽ thì đồng hồ đã điểm một giờ sáng, cậu vừa định ngủ...

Tiện thoại của Triệu Tiềm đột ngột reo vang...

Cậu sững sốt, nghĩ thầm điện thoại của hắn chẳng quan hệ gì tới cậu, tự tiện nghe không lịch sự. Nhưng bây giờ hắn ngủ say như chết, không có khả năng bỏ dậy tiếp... Cho nên cậu nhìn điện thoại kia lâu hơn một chút... trên màn hình biểu thị một dãy số, không có tên hay vân vân, mây mây mấy thứ lâu rầu khác. Cho nên cậu đoán chừng là quảng cáo sản phẩm bất kể thời gian...

Chuông vang mãi rồi tắt, tưởng chừng là sẽ thôi luôn. Cậu yên tâm tắt đèn, bò lên giường...

Di động lần thứ hai rung dữ dội.

Gọi qua gọi lại đến ba, bốn lần, cùng một dãy số. Chẳng có nhà sản xuất nào lại kiên trì như thế, nói không chừng là có người tìm hắn vì chuyện gấp. Chờ điện thoại vang thêm lúc nữa, cậu vẫn là do dự bấm nút nghe.

Chỉ là cậu chưa kịp alo...

“Anh cuối cùng cũng chịu nhận điện!” Đầu bên kia là giọng nữ, tựa hồ đang thở dài, rồi nói: “Triệu Tiềm! Sinh nhật vui vẻ!” Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Chương 17: Tình địch số một đưa tới cửa! (2)

Editor: Z.

Đàm Lâm Kha ngẩn ngơ, sau đó lập tức trả lời: “Xin lỗi tiểu thư! Tôi không phải Triệu Tiềm!”

Cô nàng bên kia cũng sờ, theo bản năng hỏi: “Sở Phong?”

Cậu nhú mày. Sở Phong? Là người nào? Từ từ, Triệu Tiềm cả ngày gọi trợ lý là Tiểu Sở, chẳng lẽ là đại danh của cậu ta?

Quả nhiên, một khắc sau, cô ta thở ra. Đàm Lâm Kha không lên tiếng, cô nghĩ là cậu ngầm thừa nhận, hỏi tiếp: “Sở Phong à, tôi là Ngô Hiểu, Triệu tổng của cậu đâu?”

... Ngô Hiểu...

Trong đầu cậu liền nghĩ tới nữ minh tinh đang hot, quan hệ giữa Triệu Tiềm với cô ta, lại tiếp tục nhảy tới scandal phi thường huyền ảo: tình tay ba giữa Trâu Duệ Văn, Triệu Tiềm và Ngô Hiểu.

Sinh nhật Triệu Tiềm... bạn gái cũ nửa đêm gọi điện đến chúc mừng... đây là lý gì?

Đàm Lâm Kha tuy ngốc nhưng thừa hiểu, trong lòng không rõ vì sao có chút không vui, không đợi Ngô Hiểu nói thêm, trực tiếp nói: “Ngô tiểu thư, tôi không phải Sở Phong!”

Ngô Hiểu cũng sờ: “Cậu...”

Cậu: “Tôi là Đàm Lâm Kha!”

Bên kia nhất thời im bặt.

Ngô Hiểu đã xem qua tin tức, đầu tiên là từ ông chủ Trịnh loáng thoáng nói Triệu Tiềm có người yêu mới, một vài ngày sau lại thấy Triệu Tiềm bécch Đàm Lâm Kha lên, đã thế còn rất mạnh tay, không bao lâu sau tiếp tục truyền ra scandal giữa hai người.

Tuy nói tin tức trong vòng giải trí mười cái thì đến chín không nên coi là thật. Ngô Hiểu cảm thấy có chỗ nào không được thích hợp, nhưng hiện tại... cô trầm mặc rồi hỏi: “Triệu Tiềm đâu?”

Cậu cau mày: “Triệu Tiềm uống say!”

Triệu Tiềm uống say, di động do Đàm Lâm Kha tiếp? Hơn nữa cậu gọi thẳng tên hứ của hắn.

Lòng Ngô Hiểu hơi trầm xuống, đại khái hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, đột nhiên không biết mở miệng thế nào.

Cậu còn nói: “Ngô tiểu thư yên tâm, tôi sẽ chuyển lời!”

Ngô Hiểu không biết nên nói gì cho phải, Đàm Lâm Kha cũng không có ý định tiếp chuyện. Hai bên im mãi, cậu đành mở miệng: “Ngô tiểu thư, nếu không có chuyện gì thì...”

Ngô Hiểu: “Chờ đã!”

Cậu ngừng lại.

Ngô Hiểu: “Cậu với Triệu Tiềm...”

Cậu không đáp, Ngô Hiểu ngừng rồi lúng túng: “Không có gì, cứ thôi đi!”

Đàm Lâm Kha cúp điện thoại.

Trong lòng có chút tức giận khó giải thích, lại cuống cuống hoảng hốt. Vừa định để điện thoại xuống, cậu nghe thấy có tiếng lục cục gì đó, quay đầu.

Triệu Tiềm cười như không cười với cậu.

Đàm Lâm Kha sợ hết hồn, thả tay ra, điện thoại của Triệu Tiềm trực tiếp tiếp xúc thân mật với sàn nhà. Ông chủ Triệu đau lòng hít ngậm khí lạnh, cậu khụ khụ vài tiếng, có chút chột dạ.

Triệu Tiềm nhìn điện thoại nằm trên đất, hỏi: “Ai gọi vậy?”

Cậu cũng nhìn điện thoại giống hắn, hỏi ngược: “Anh... không say?”

Triệu Tiềm không trả lời. Cái giường phòng cậu rất lớn, nói trắng ra là giường đôi, hắn đã tỉnh từ lúc Chu Hạo ném lên giường. Bây giờ hắn ngồi cạnh cậu, thân thủ lướt qua cậu nhặt di động. Cậu dựa vào gối, thấp giọng: “Ngô Hiểu.”

Phản ứng của hắn ngược lại rất bình tĩnh: “Ồ!”

Cậu thầm nghĩ đây là cái loại phải ứng gì vậy? Lại nghĩ tiếp... Phắc! Minh kích động làm cái méo gì!

Hắn hỏi: “Ngô Hiểu gọi điện thoại làm gì?”

Cậu cau mày: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Triệu Tiềm phì cười, cầm điện thoại trên tay. Nhìn biểu tình của cậu, cố tìm xem có chỗ nào không rõ ràng hay không, cũng lo cậu không vui, liền giải thích: “Nếu tôi không giả vờ, thì Chu Hạo với Lục Thăng sẽ nháo đến long trời, lở đất!”

Cậu không đáp, hắn tùy tiện phui phui di động, tiếp tục tặc lưỡi: “Ngô Hiểu lại muốn làm trò gì không biết!”

Hắn nhìn sắc mặt cậu, nghiêm túc nói: “Tôi và Ngô Hiểu nửa năm nay chưa liên lạc!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Bầu không khí này hình như có chút không đúng...

Triệu Tiềm im lặng, cuối cùng mở miệng: “Bật đèn lên rồi đàm luận...”

Tốt nhờ... đèn tắt rồi lại bật. Hai người lẩn mò hồi lâu, cậu tách một cái cho đèn chiếu sáng rồi không cảm xúc nhìn hắn: “Nói cái gì?”

Triệu Tiềm sững sốt, rồi cười: “Không có gì! Tôi muốn đi tắm~~”

Đàm Lâm Kha cau mày.

Hắn bổ sung: “Có chút chua!”

...

Chờ hắn tắm xong đi ra, liếc lên giường đã thấy người ngủ rồi. Cậu không có ý định cùng hắn nháo một đêm, chắc hẳn sáng mai phải đi quay sớm. Đèn cũng chẳng thềm tắt, Triệu Tiềm đột nhiên nhớ ra nếu bật đèn lúc ngủ rất dễ gây ra hăm hực, kỳ quái gì đó, theo bản năng tắt đi. Hắn đắp chăn cẩn thận cho cậu rồi chỉnh sáng điện thoại, nhìn màn hình trầm mặc hồi lâu rồi ném nó lên tủ đầu giường. Ngủ!

Sáng hôm sau, đại khái là vì ngủ muộn cùng mấy hôm chạy kịch bản mệt mỏi, Đàm Lâm Kha dậy muộn. Đêm qua Triệu Tiềm không ngủ say đến bất tỉnh nhân sự nhưng uống hơi nhiều, ngủ không vẫy tay. Lý Nhất Minh cùng nhân viên gọi điện đánh thức cậu, nhưng gọi đến nóng máy vẫn không thấy người tiếp liền trực tiếp chạy tới phòng cậu gõ cửa. Đập đến nửa ngày mới được đáp lại, cậu mặc áo ngủ, đi dép lê mở màn cửa, Lý Nhất Minh vừa lấy hơi chuẩn bị mắng người, liếc vào trong phòng lập tức choáng váng!

Nhân viên đi cùng đại diện Lý cũng ngây người, cũng muốn xem xem cái gì khiến y lộ ra vẻ mặt kia. Nhưng phản ứng của y thực cấp tốc, chạy vào phòng sập cửa thật mạnh. Âm thanh đóng cửa động trời, trực tiếp dọa nhân viên kia sợ hết hồn.

Đàm Lâm Kha cũng trực tiếp bị làm tỉnh lại.

Ngẩng lại vẻ mặt của Lý Nhất Minh, quay đầu nhìn Triệu Tiềm ‘hát’ trên giường.

Đàm Lâm Kha có chút phiền muộn.

Vội vàng vàng đổi quần áo, cậu xuất môn, biết tổng hôm nay triết để đến muộn rồi! Không quản Triệu Tiềm đang ở nơi nào, hắn say quắc cần câu không quan tâm mình đang ở đâu, năng lực tự chăm sóc mình chắc chắn là phải có! Cho nên Đàm Lâm Kha vừa mới chạy tới thang máy, Lý Nhất Minh đã đứng đó chờ cậu, đem tàn thuốc trên tay vứt vào sọt rác, ánh mắt y nhìn cậu có chút phức tạp.

Y phê bình: “Tôi tưởng hôm qua cậu ra ngoài dự sinh nhật Triệu tổng?”

Cậu sốt ruột giải thích, khụ khụ: “Đúng là sinh nhật, Triệu Tiềm uống hơi nhiều...”

Y tiếp tục: “Tự cậu đang kiểm rắc rối cho mình, có biết không?”

Ngữ điệu của Lý Nhất Minh quá nghiêm khắc khiến Đàm Lâm Kha sợ hốt cả hồn. Cùng y lẩn lộn lâu, cậu thừa hiểu tính khí y, mắng người như điên nhưng thực ra tâm đầu phục, nếu không sẽ không cùng cậu sống chết có nhau. Được đối xử tốt như này là lần đầu tiên, Đàm Lâm Kha có chút cuống, thốt lên: “Minh ca! Tất cả chỉ là hiểu lầm!”

Lý Nhất Minh nhú mày: “Đừng tìm tôi nói hiểu lầm! Hai người các cậu ra sao thì trong lòng tự biết!”

Đàm Lâm Kha trầm mặt.

Cửa thang máy rất trùng hợp mở ra, Lý Nhất Minh không nhiều lời nữa, vỗ vai cậu, động viên: “Được rồi, mau nhanh lên, muộn quá rồi!”

...

Đến đoàn phim, dĩ nhiên cậu bị lão Tôn mắng cho té tát. Cũng may lúc hóa trang, chị gái trang điểm rất tốt bụng kể chuyện cười cho cậu mới làm tâm tình đang tối đen như mực của cậu chuyển biến tốt hơn.

Hóa trang xong, Đàm Lâm Kha nhận được tin nhắn của Triệu Tiềm. Nội dung đơn giản thôi, hắn nói mình về công ty, mấy ngày này có nhiều việc, phỏng chừng sắp tới phải ra nước ngoài, không rảnh đến nhìn cậu.

Đàm Lâm Kha nhú mày, vốn muốn trả lời, nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn không biết nên viết gì. Đúng lúc lão Tôn hô gọi cậu, cho nên Đàm Lâm Kha tiện tay tắt điện thoại, vút qua một bên.

Còn ông chủ Triệu đợi nửa ngày vẫn không thấy hồi âm, nghĩ rằng cậu đang quay phim nên không rảnh. Hắn tiện tay lật lật ghi chép cuộc gọi, nhìn thấy mấy cuộc gọi của Ngô Hiểu liền trầm xuống.

Kỳ thực hôm qua Ngô Hiểu không chỉ gọi qua năm cuộc. Từ lúc cậu vào tắm đã gọi, đánh thức cả Triệu Tiềm nhưng hắn không muốn nhận. Cậu chỉ nói hai ba câu, liền tắt luôn.

Triệu Tiềm không hiểu cô ta muốn làm gì.

Chẳng lẽ muốn quay lại?

Phiền thật! Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Chương 18: Số một vào trận!

Editor: Z.

Ngô Hiểu là bạn gái thứ hai của Triệu Tiềm.

Bạn gái đầu tiên là khi hắn học đại học, ra trường một năm liền theo Trâu Duệ Văn. Khi đó hắn chưa phải là ông chủ Triệu, nhiều lắm mới là Triệu thiếu gia, chưa có vậy có cánh gì to tát. Không bao lâu sau cô nàng kia chia tay Trâu Duệ Văn, nghe nói không bao lâu được gả vào một nhà rất tốt, tiệc cưới mời Triệu Tiềm nhưng hắn không đi. Ông Triệu thấy như vậy liền bộp bộp vai con trai khen làm tốt lắm! Vì tiền tài mà bán thân thì cửa tốt đến mấy cũng không bằng nhà mình!

Tiếp hai năm, Triệu Tiềm thành lập công ty giải trí dưới trướng Triệu gia. Dưới con mắt nghị luận của đám người dưới trướng, hắn tự mình gây dựng được cả một khoảng trời bao la, đến khi hắn đạt được thành công bước đầu, cũng là lúc gặp được Ngô Hiểu.

Khác với Đàm Lâm Kha, cô ta là nghệ sĩ dưới trướng Kim Diệp. Lẩn lộn tại vòng giải trí hơn một năm rồi cuộc cũng hiểu cách làm người rồi gặp may. Ngô Hiểu lớn hơn hắn hai tuổi, đoạn duyên phận giữa hai người xem ra thật kỳ quái, ông chủ Triệu liếc mắt một cái liền chắc như đinh đóng cột rằng người phụ nữ này cực kỳ tốt! Khi đó hắn còn trẻ, thích ai đó sẽ không suy nghĩ lẩn qua lẩn lại, thích là thích! Trực tiếp hướng người ta điên cuồng tặng hoa cùng trang sức. Ngô Hiểu cũng sớm rõ ràng, không quá một, hai ngày

liền đáp ứng. Truyền thông rầm rộ đưa tin, hai người tình cảm ân ái thực chói mắt, mỗi lần lên báo là một lần được thổi phồng thành cặp tình lữ tiêu chuẩn.

Kết quả?

Yêu nhau ba năm, báo chí vạch trần mối quan hệ nhập nhằng giữa Ngô Hiểu và Trâu Duệ Văn. Không đợi Triệu Tiềm hiểu rõ mình đã bị đội bao nhiêu cái mũ xanh lên đầu, Ngô Hiểu trực tiếp nói lời chia tay.

Xét đến cùng cũng chỉ do một nguyên nhân.

Yêu là bởi vì hần có tiền, có quyền. Chia tay do hần không biết thế nào là lãng mạn, tình ngắn hạn còn có thể, nhưng nếu ở bên nhau cả đời, cô ta sẽ bị sự khô khan của hần bức đến điên!

Lấy ví dụ so sánh, Trâu Duệ Văn tuy không giàu nứt đổ vỡ vách như Triệu Tiềm, nhưng tốt xấu vẫn là đạo diễn, văn thơ lãng mạn ngấm sâu vào trong máu.

Hần cảm thấy lời Ngô Hiểu nói rất đúng. Thời điểm đó ông chủ Triệu bước qua tuổi hai mươi tám, lông bông, trẻ con, nông cuồng đã bị thổi bay rồi. Hần biết Ngô Hiểu nói không sai, nhưng hần không muốn sửa.

Lãng mạn có thể dùng làm cơm ăn được không? Đã tặng hoa rồi thì thôi, sao còn muốn đòi hỏi? Triệu Tiềm biết cô gái nào cũng thích mơ mộng, ngoài miệng nói một đằng, nhưng trong lòng luôn tơ tưởng đến một ngày hóa thân thành công chúa, được vương tử đến cầu hôn, hứa hẹn cái gì hái sao, nhẫn kim cương, hoa hồng. Điều đã trưởng thành, nên sớm nhận thức mới phải! Triệu Tiềm chỉ muốn tìm một người có thể cùng mình đi đến hết đời. Cứ oanh oanh liệt liệt, đúng là vô cùng hấp dẫn, nhưng dù sao cũng chỉ là ngọn lửa cháy rồi tắt, phù dung nở lại tàn vô cùng ngắn ngủi. Mà hoa dại ven đường bình bình, đậm đậm không bắt mắt, lại có thể nở rộ cả một mùa hè.

Sau đó, hần gặp được Đàm Lâm Kha.

Có một số việc, chẳng cần ai chỉ cũng sớm sáng tỏ, không cần nhiều lời đã ngầm hiểu ý.

Mà thời điểm như này, Ngô Hiểu đột nhiên lại gọi.

Triệu Tiềm nhìn màn hình nhấp nháy liên hồi, trong lòng buồn bực. Không biết qua bao lâu, chuông báo tin nhắn đột ngột vang, cuối cùng cậu cũng gửi tin nhắn trả lời.

Đàm Lâm Kha: Thuận buồm xuôi gió!

Triệu Tiềm nở nụ cười.

Tức thì, hần kéo số điện của Ngô Hiểu vào danh sách đen.

...

Đàm Lâm Kha dù sao cũng có lương tâm, cảm thấy việc mình tức giận cùng với chuyện trả lời tin nhắn là hai vấn đề không liên quan. Xoắn xuýt hồi lâu, trong lúc được nghỉ giữa giờ, cậu liền lấy điện thoại nhắn tin cho hần.

Rốt cuộc ông chủ Triệu phản ứng thực nhanh, kỳ thực chẳng có gì, nhưng trên màn hình lại xuất hiện một cái mặt cười nhà quê không chỗ nào chứa! Cậu sửng sốt, trong đầu đột nhiên nhảy ra gương mặt tươi cười của hần, nhú nhú mày, cuối cùng chính bản thân mình cũng phì cười.

Lý Nhất Minh vừa vặn đi ngang qua...

Liếc mắt một cái, y liền hiểu rõ.

Một người đột nhiên cười khúc khích chỉ có một nguyên nhân, mà cái nguyên nhân này y không bao giờ muốn nghe...

Rất đơn giản, Đàm Lâm Kha... yêu rồi!

Đối tượng tám chín phần mười là Triệu Tiềm!

Có chút gay go!

Lý Nhất Minh rất rõ, nếu tin này bị vỡ lở, thì không chỉ là đầu đề làm mưa làm gió nữa đâu! Triệu Tiềm thì không sao, nhiều lắm danh tiếng bị bôi nhọ một chút, bị ông Triệu mắng một chặp là xong. Nhưng Đàm Lâm Kha, xử lý không khéo thì cả đời đừng mong sống nổi.

Y thực đau đầu! Một trong hai tên y quản đều có vấn đề là sao! Lục Thăng thoát nhìn vô tội nhưng thực thất là một đại gia khó phục vụ. Đàm Lâm Kha trông thì ngoan ngoãn nhưng sao cũng thích gây sức ép đến thế!! Ôi đời ơi!! Y chính là số lao lực mà!!

Hết ngày, Đàm Lâm Kha xong việc quay phim liền quay về khách sạn, trên tay cầm kịch bản để nghiền ngẫm lời thoại nhân vật thì điện thoại đột nhiên vang lên. Lúc đầu cậu còn nghĩ có phải Triệu Tiềm gọi hay không, trong lòng đột nhiên thấy hài lòng lắm ý! Nhưng khi nhìn màn hình, số lạ nhưng khá quen mắt, cậu nhận điện: “Xin chào! Tôi là Đàm Lâm Kha!”

Người gọi vô cùng thẳng thắn: “Tôi là Ngô Hiểu!”

Đàm Lâm Kha sững sờ.

Tại sao là cô ta? Không đúng! Ngô Hiểu làm sao biết được số cậu? Ày, đều không phải trọng yếu!

Cậu háng giọng: “Ngô tiểu thư có việc gì?”

Ngô Hiểu im lặng một lúc, sau đó yếu ớt mở miệng: “Triệu Tiềm đưa số của tôi vào danh sách đen rồi!”

Cậu sững sốt, trong nháy mắt đột nhiên hã hê không ít. Nhưng không đề cập tới nó, ngữ điệu dè xuống sự sung sướng của mình, nhanh mấy phần: “VẬY... tôi có thể giúp gì được đây?”

Phắc! Ai muốn giúp cô chứ?

Ngô Hiểu nghe được điểm nhẹ nhàng trong giọng nói của cậu, một bụng khó chịu, hỏi: “Triệu Tiềm đâu?”

Cậu đáp: “Tôi biết sao được?”

Cô im im, lúc sau hỏi tiếp: “Cậu và anh ấy... thật sự ở cùng nhau?”

Đàm Lâm Kha im lặng.

Cậu và Triệu Tiềm ai cũng không rõ, cũng không ai mở mồm thừa nhận. Nhưng cứ lén lút thì lại thành ngầm thừa nhận, danh không chính, ngôn không thuận, cậu cũng không tiện xác định.

Ngô Hiểu phảng phất thở phào, cười nói: “Triệu Tiềm đang muốn chơi trò mờ ám với cậu!”

Quả thật... chuyện là như thế...

Không biết tại sao, những lời từ miệng cô ta nói ra đều không phải chuyện tốt đẹp. Không phải tức thay Triệu Tiềm, mà đột nhiên cảm xúc bao che đột ngột bạo phát, cậu nói với cô ta: “Hồi đó đạo diễn Trâu không phải chơi trò mập mờ với chị sao?”

Ngô Hiểu sững sốt.

Lời này của Đàm Lâm Kha có chút ngoan. Cô ta cùng y đã trở thành người yêu chính thức, có người nói tiệc đính hôn đã được chuẩn bị gần xong. Chỉ có điều cả hai đều nhất trí rằng sự nghiệp đang trên đà thăng hoa, rồi lại hai năm cũng chưa muộn. Mà Trâu Duệ Văn chính là một tên hoa hoa công tử, cả ngày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, scandal nổi scandal. Ngô Hiểu căn bản mặc kệ, đương nhiên nói không thêm để bụng là sai rồi! Cậu nói trúng chỗ đau của cô ta, cả nửa ngày không phản bác nổi.

Ngô Hiểu có chút bức bối: “Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm!”

Cậu cười cười: “Chuyện của tôi cũng không cần chị quan tâm!”

Cô ta: “Cậu...”

Đàm Lâm Kha: “Làm sao?”

Cuối cùng Ngô Hiểu mở miệng: “Duệ Văn chẳng qua là thích chơi thôi! Đàn ông mà! Lúc trẻ ai chẳng thích vui đùa, chơi chán liền về cạnh tôi!”

Cậu hỏi ngược: “Chị thấy đáng sao?”

Ngô Hiểu trầm mặc.

Cậu lại hỏi tiếp: “Ngô tiểu thư, chị gọi cho tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm thôi?”

Cô không lên tiếng.

Nói thật, cú điện thoại này đến chinh cô cũng không rõ nguyên do. Nói thế nào đây, gọi cho Triệu Tiềm bao lần đều không được, cô biết rõ mình đã bị đưa vào sổ đen. Móc nối với chuyện sớm nay, Ngô Hiểu lập tức nổi lên ý nghĩ Đàm Lâm Kha nhất định ở giữa gây khó dễ. Gì cũng không nghĩ cẩn thận, điên cuồng tìm cho bằng được số điện thoại cá nhân của cậu rồi trực tiếp chạy đến cửa hỏi thật. Kết quả bị Đàm Lâm Kha nói cho hai câu làm sặc rồi minh bạch. Cô đột nhiên không phân biệt được lập trường của mình, chính mình tìm đến cửa làm gì? Hỏi tội gì?!

Cuối cùng Ngô Hiểu phần nộ cúp điện thoại. Đàm Lâm Kha thoáng thở phào nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Những lời cô ta nói, cũng đâm chọt cậu không ít.

...

Hai ngày sau, Triệu Tiềm bởi công việc phải sang nước ngoài, xử lý xong thì lại xảy ra sự cố, bận đến sứt đầu mẻ trán chạy loạn khắp nơi, nhiều nhất chỉ có thể gọi Đàm Lâm Kha hàn huyên hai, ba câu. Mà bên lão Tôn tiến độ quay vô cùng thuận lợi, sự thực đã chứng minh, áo sơ mi trắng của Lý Nhất Minh không hề què mùa như Lục Thăng nghĩ, Đàm Lâm Kha bắt đầu có được một đội ngũ fans lớn, một tháng rông rã chuyện vui có mà rắc rối cũng đủ.

Ngay sau đó là lễ ra mắt “Tuyệt Phong” của Trâu Duệ Văn.

Triệu Tiềm nhận được lời mời.

Nhà tài trợ của “Tuyệt Phong” dù sao cũng là của Cảnh gia. Hần cùng nhà họ Cảnh quan hệ rất tốt, đưa thiệp mời đến là chuyện bình thường, chút mặt mũi hẳn nghĩ mình cần phải cho. Nhưng việc phiền phức chính là... nhất định sẽ chạm mặt Trâu Duệ Văn. Huống hồ Triệu Tiềm còn phong phanh nghe được Ngô Hiểu cũng theo.

Sự kiện âm ỉ như này, Triệu Tiềm thực sự không muốn đi!

Đáng tiếc phiêu bạt giang hồ, có một số chuyện không phải muốn là được! Tiểu trợ lý đã đặt vé máy bay cho hẳn rồi xử lý tốt công việc của công ty, bất cứ lúc nào cũng có thể xách valy theo hẳn. Triệu Tiềm theo thường lệ nhìn danh sách khách mời VIP, ngoại trừ có nhiều ngôi sao điện ảnh, mặt mũi của Phong gia thực lớn, không ít mình tinh đều tới, có cả Ngô Hiểu cùng Lục Thăng. Còn về mặt thương mại, ngoại trừ mấy nhà tài trợ nhỏ thì ông chủ chính đích thân đến. Cảnh Nguyệt theo anh trait ham gia trò vui, theo đó còn mời cả Hầu gia. Vừa nghĩ phải gặp Hầu Đình Đình, đầu hẳn đau lại càng đau!

Trước khi lên máy bay, hẳn nhận được điện thoại của Cảnh tiểu thư.

Cô vô cùng đáng khinh cười hắc hắc, cuối cùng nói...

“Tiểu Triệu Tử! Thật ra em mời cả Tiểu Đàm đấy

”

Triệu Tiềm: “...”

Cảnh Nguyệt mời cả... Đàm Lâm Kha?!

Được rồi! Trâu Duệ Văn, Ngô Hiểu, Hầu Đình Đình, Đàm Lâm Kha...

Đây là cái sự tình chó má gì thế?!! Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Chương 19: Năm tay nhau cùng bước thăm dò!

Editor: Z.

Vừa nghe được loại tin tức từ Cảnh Nguyệt chỉ sợ thiên hạ không loạn, Triệu Tiềm dĩ thường buồn bực gọi điện cho Đàm Lâm Kha xác nhận hiện trạng.

Cậu vô cùng trấn định trả lời: “Đúng, tôi đang ở sân bay!”

Hắn hỏi: “Chỉ mình cậu?”

Đàm Lâm Kha đáp: “Có cả Minh ca!”

Được rồi, hóa ra cô nàng chính là muốn xem hắn diễn! Lại còn là vở kịch lớn, cái gì mà tranh quyền đoạt người yêu, quả thực quá ấu trĩ mà!

Hắn có chút đau lòng!

Tự bản thân hắn cảm thấy đây là thử thách lớn nhất cuộc đời a!

Xác nhận tin tức xong xuôi, hai người đồng thời chúc nhau thuận buồm xuôi gió rồi chuẩn bị cúp điện thoại. Dù sao cái chuyện đau khổ này cũng thành sự thực rồi, hắn có rối rắm đến thế nào cũng thành vô dụng, không bằng nghiêm túc suy nghĩ một chút tối nay mình nên xử trí thế nào thì tốt hơn đây!

Kết quả, Triệu Tiềm còn chưa kịp ngắt cuộc gọi thì Đàm Lâm Kha lên tiếng: “Triệu Tiềm...”

Âm thanh còn có chút run.

Hắn sửng sốt, trong lòng lập tức lo lắng, có phải cậu không thoải mái ở đâu không? Cuối cùng cậu nhỏ giọng thổ thê: “Tôi... hơi khẩn trương...”

“Căng thẳng sao?” Hắn nở nụ cười: “Khẩn trương gì chứ? Yên tâm đi! Đều không có chuyện gì to tát với cậu đâu!”

“... Minh ca nói, ngày mai tôi phải đi thăm đồ...” Cậu lí nhí: “Tôi thực sự khẩn trương...”

“Đừng lo! Rất bình thường mà! Thật đấy!” Triệu Tiềm an ủi: “Không có gì đáng để căng thẳng đâu!”

Đàm Lâm Kha còn định nói hai ba câu, nhưng Lý Nhất Minh ở một bên đột ngột ra lệnh: “Lên máy bay!”

Cậu không thể làm gì khác ngoài tắt điện.

Bên này chờ Triệu Tiềm xuống máy bay, đến hội trường thì mọi thứ đã được chuẩn bị hết rồi. Cảnh Nguyệt đích thân chạy tới, bản thân trang điểm còn chưa xong mà đã kéo tay hắn dặn dò lát nữa nhớ để ý Đàm Lâm Kha.

Xét thấy gần đây có mấy cái scandal lung ta lung tung âm ỉ thực đáng ghét, Triệu Tiềm tất nhiên không đáp ứng.

Cảnh Nguyệt nhú mày: “Tiểu Đàm nói cậu ấy căng thẳng!”

Triệu Tiềm cũng nhú mày: “Có gì mà khẩn trương chứ?”

Cô đáp: “Hình như đây là lần đầu tiên cậu ấy chính thức bước lên thăm đồ!”

“Không sao, có Lý Nhất Minh mà!” Triệu Tiềm nói, sau đó hỏi một câu: “Tại sao giờ này còn chưa thấy người đâu?”

Cảnh Nguyệt xem thường, hừ nhẹ: “Tiểu Đàm đang trên đường... Lý Nhất Minh sao có thể cùng đi được!”

Cô nói làm hắn có chút do dự, rối rắm một lúc rồi thở dài: “Được rồi...”

Cảnh Nguyệt một bộ cao hứng vì thực hiện được gian kế, hoan hỉ chạy về tiếp tục trang điểm, thuận tiện gọi cho Đàm Lâm Kha thông báo tin vui. Lý Nhất Minh ở bên cạnh hóng hớt thực sự chỉ muốn lôi cô ra mắng một hồi. Nhưng việc đi sánh bước cùng ai thì y quyết không được, lần này chủ nhân sự kiện là Kim Diệp, toàn quyền do ông chủ Cảnh Dương định đoạt. Người nào lại không biết ông chủ Cảnh quá yêu chiều em gái mình chứ? Lần này Cảnh đại tiểu thư bày chuyện, hóa ra là muốn tăng lương cho mấy tên nhà báo suốt ngày bâu lấy Triệu Tiềm với Đàm Lâm Kha sao?

Nhưng quay đầu nhìn tiểu minh tinh nhà mình, Lý Nhất Minh lại mềm lòng...

Được rồi! Đứa nhỏ này xác thực có chút căng thẳng... Có người ở bên cạnh cũng có cái tốt.

Nửa giờ sau, Triệu Tiềm cuối cùng cũng được nhìn thấy Đàm Lâm Kha! Cậu chỉ kém viết hai chữ “lo lắng” thật to ở trên mặt. Chẳng hiểu sao, nhìn cậu ở trạng thái hiện tại, Triệu Tiềm thật sự muốn cười phá lên. Hắn vỗ vai cậu an ủi mấy câu, Đàm Lâm Kha thấy Triệu Tiềm thì như vớ được ngọn cỏ cứu mạng, cực kỳ tội nghiệp: “Tôi chưa từng đi qua...”

Hắn xì xì cười: “Đừng lo! Bình thường đi thế nào thì tí nữa cứ thế!” Dừng một chút, hắn mềm giọng bổ sung: “Tôi cùng cậu!”

Chờ mọi thứ được chuẩn bị thỏa đáng, Triệu Tiềm dẫn Đàm Lâm Kha lên xe. Quay đầu thấy cậu vẫn là khăn trương, đột nhiên chẳng biết nói gì cho hợp cảnh.

Không thể không nói, Cảnh Dương vì buổi ra mắt này, đầu tư vô cùng bạo tay. Triệu Tiềm từ trong xe thò cổ nhìn ra ngoài, thăm dò hoa lệ uốn lượn được nhập khẩu, hàng rào sắt chắn fans hâm mộ cùng nhà báo ở hai bên. Rất nhiều minh tinh lớn cùng người lần đầu được mời đều dùng trang phục xinh đẹp, hoa mỹ lác lác khoa dáng làm ánh flash nháy liên tục. Triệu Tiềm lại liếc mắt nhìn Đàm Lâm Kha, cậu hiển nhiên sốt sắng càng thêm sốt sắng. Cho nên hắn liền vỗ vỗ cậu để cậu bình tâm trở lại, sau đó giơ tay ra hiệu cho tiểu trợ lý mở cửa xe.

... Đám người ở bên ngoài tựa như thủy triều đồng loạt rút gào, la hét làm Đàm Lâm Kha nháy mắt ngưng thở.

Hiện tại người ở trên thảm đỏ là Lục Thăng!

Mà nữ minh tinh đi cạnh anh mặc váy dạ hội màu trắng đính đầy ngọc trai không ai khác ngoài Ngô Hiểu. Các fans của Lục Thăng vừa điên cuồng gào thét tên anh, vừa dùng đủ loại ánh mắt giết người như muốn khoét một lỗ trên người Ngô Hiểu. Lục Thăng vô cùng phong độ vừa vười vừa vẩy tay với những người xung quanh, quả nhiên đổi lại một trận thét càng đáng sợ hơn.

Triệu Tiềm tắc lưỡi, bước ra khỏi xe.

Độ hot của ông chủ Triệu so với Lục thiên vương không thể hơn. So sánh chủ quan thì hắn không phải nghệ sĩ nên ít khi lộ mặt, đa số quần chúng không biết hắn là ai, nhưng phóng viên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra vị quyền cao chức trọng nào đó, ống kính nháy mắt chớp liên tục về phía này.

Hắn bước vài bước nhỏ, đứng một bên cửa xe, rất tự nhiên nghiêng người, cười với người bên trong khiến toàn dân suy đoán vị tiểu thư bên trong là con nhà quyền quý nào, nữ minh tinh hot nọ thì thấy Đàm Lâm Kha máy mớ bước ra.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người tựa hồ đờ tại chỗ.

Nguyên tưởng Lục Thăng là then chốt, tiếp theo là ông chủ nổi tiếng xuất sắc. Dù thế nào cũng nên mang theo một nữ minh tinh không kém mấy so với Lục Thăng mới đúng, sao lại lòi người mới thế này? Đúng là phá danh tiếng mà!

Bất quá xét thấy thời gian qua hai người có nhiều scandal liên quan lẫn nhau. Nói thế nào nhỉ... thôi thì miễn cưỡng theo dõi vậy...

Phản ứng của fans lại có chút ngoài ý muốn.

Đầu tiên là họ nhận ra Đàm Lâm Kha rồi cùng nhau gào tên Triệu Tiềm. Cuối cùng thành tạp âm, tên hai người được ***g vào nhau không thể tách ra nổi.

Số lần hắn bước lên thảm đỏ vô cùng nhiều. Không nói những cái khác, chỉ cần lấy thân phận ông chủ, trung bình một năm số lần sánh bước với người đẹp trên thảm đỏ có thể đi hết mười vòng trái đất. Chỉ có điều lần này không giống, hắn còn vác theo một Đàm Lâm Kha. Tuy không thể ôm eo cậu, nhưng lời bộc bạch căng thẳng của cậu vẫn khiến hắn qua tâm, trái phải trên dưới nhìn Đàm Lâm Kha, liền nghiêng đầu...

Hắn có chút dở khóc dở cười.

Cậu thực sự là quá sốt sắng. Tay chân đều làm thành tư thế đi đứng quái dị, sắc mặt trắng bệch. Triệu Tiềm nghĩ mình nên nhắc cậu, nhưng hấn đi hơi nhanh so với cậu, nếu quay xuống nói thì có hơi lộ liễu. Cũng may phóng viên muốn hấn dừng lại để chụp ảnh, cho nên hấn dừng lại, hơi nhích lại gần người phóng viên kia.

Đàm Lâm Kha thấy hấn ngừng, có chút hoảng loạn nên dừng theo. Triệu Tiềm nhân cơ hội này ghé vào tai cậu dặn dò, nhưng đám đông trở nên huyền não càng khiến cậu cuống hơn.

Chụp hình xong, Triệu Tiềm lại tiếp tục đi về phía trước, đi được hai bước liền cảm thấy không đúng, phát hiện ra mấy tay nhà báo đang lăm le cơ hội phỏng vấn cậu, nhanh chóng ngăn chặn lộ trình của cậu.

Vốn trong trường hợp như này có thể trực tiếp bỏ qua cánh paparazzi, mà bọn họ cũng không vào thời điểm này tự chuốc lấy nhục nhã.. Nhưng tất cả đều nhận thấy cậu rất dễ bắt nạt, không dám ngăn Triệu Tiềm thì bắt đầu khấn trương xỏ vào, một người tiếp một người hỏi loạn xì ngầu làm cậu triệt để rồi rầm.

Trong đó có một tên vô cùng kích động, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi khu vực ngăn cách, hùng hổ dọa người: “Đàm tiên sinh! Tiên sinh và Minh Kỷ thành công phá vỡ hợp đồng có phải nhờ đến sự hỗ trợ của Triệu tổng hay không? Xin hỏi mối quan hệ của hai người đến tột cùng là thế nào?”

Đàm Lâm Kha ghen lời, lúng túng không biết nói gì cho phải.

Triệu Tiềm ngừng lại, sau đó dưới con mắt của mọi người, vô cùng dứt khoát quay đầu lại, kéo tay Đàm Lâm Kha, sau đó trừng mắt với tay phóng viên lăm chuyẹn...

“Mắc mớ gì đến cậu!”

Tên điên kia rõ ràng mất hứng. Thái độ của Triệu Tiềm đúng là muốn đi đánh người, nếu phóng viên phát ý thì quả thật hậu quả rất nghiêm trọng. Ai cũng biết trêu đùa nào cũng được nhưng không nên trêu vào paparazzi nha! Phắc! Ông chủ là cái méo gì chứ!

Sau đó, Triệu Tiềm vô cùng tự nhiên hướng bảo vệ vẫy tay.

Các bảo vệ nhìn thấy hấn vẫy tay, lập tức đi ra dẹp đám người ngăn Đàm Lâm Kha lại, một số vị quá mức kích động còn được “mời” rời khỏi.

Ông chủ đây làm gì thế?

Ông chủ lớn có đặc quyền đó~ Cho mấy người tức chết!

Triệu Tiềm nắm tay Đàm Lâm Kha dắt đi, sống chết không chịu buông đưa cậu đi hết con đường. May mắn cậu bởi vì quá mức căng thẳng nên không chú ý tay chân, dáng vẻ hơi căng thẳng chút xíu nhưng coi như thuận lợi lắm rồi!

Vào được đến cửa hội trường, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hấn không nhịn cười nổi, dặn dò: “Lần sau đừng quá khách khí với đám phóng viên báo lá cải!”

Cậu hoảng hoảng, hốt hốt gật đầu.

Muốn vào hội trường cần phải ký tên trên tường lưu niệm, sau đó phối hợp với nhà báo chụp vài bức ảnh rồi trả lời phỏng vấn. Có Triệu Tiềm bên cạnh, Đàm Lâm Kha không xảy ra bất kỳ sự cố nào. Xong hết, hấn liền đem theo cậu tới bàn VIP ngồi xuống, phía chủ sự là Cảnh gia, cho nên không biết có phải là Cảnh Nguyệt cố tình sắp xếp cho hai người ngồi cạnh nhau, tiếp đó là Lục Thắng.

Đại khái trái phải đều là người quen, Đàm Lâm Kha thả lỏng không ít, nhưng lập tức lại nhớ đến thái độ vừa rồi của mình... có chút mất mặt...

Thừa dịp xung quanh không ai chú ý, Lục Thắng không để ý hình tượng, cười hô hô: “Triệu nhị! Ông biết không? Vừa nãy bộ dáng của ông thật giống gà mái mẹ che chở đứa con thơ dại!”

Triệu Tiềm trừng anh.

Lục Thắng lập tức đổi giọng: “Triệu tổng, ý tôi nói là: Ông quan tâm nghệ sĩ nhà mình như vậy! Thật đúng là ông chủ tuyệt vời nhất hệ mặt trời!” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

Chương 20: Người thắng nhân sinh là ông chủ Triệu!

Editor: Z.

Triệu Tiềm cùng Đàm Lâm Kha chưa ngồi được bao lâu, Hầu Đình Đình kéo tay Cảnh Dương vào. Nói thật, nhìn hai người này đi cạnh nhau có chút không được tự nhiên, đặc biệt hơn là biểu cảm như muốn dùng gót giày cao hơn mười phân dẫm vào chân ông chủ Cảnh của Hầu tiểu thư. Còn Cảnh Dương... lần đầu tiên Đàm Lâm Kha được nhìn thấy chân nhân, vô cùng bình tĩnh chụp ảnh với Đình Đình dưới sự yêu cầu của cánh nhà báo, sau đó dĩ thường nhân sĩ đưa nàng đến chỗ ngồi.

Vừa vặn ngồi cạnh Lục Thăng.

Cảnh Dương vô cùng tự nhiên hỏi thăm Triệu Tiềm. Thật ra anh ngồi cùng bàn với đoàn làm phim “Tuyệt Phong”, hình như còn vừa vặn ngồi cạnh Trâu Duệ Văn.

Hầu Đình Đình nhú mồm, gật đầu với Lục Thăng, sau đó ánh mắt lướt qua Đàm Lâm Kha, nói với cậu: “Tôi đoán ngày mai thế nào bọn chó điên cũng cắn cậu không tha cho xem!”

Cậu nháy mắt: “Hử?!”

Hầu Đình Đình thở dài.

Phản ứng thật chán quá đi!

Một đồng người thay phiên lên đài phát biểu, cũng may thời gian mỗi bài đều không dài, sau đó là xem phim.

Đàm Lâm Kha dù sao cũng từng tham gia “Tuyệt Phong”, cho nên bây giờ nhìn trên màn hình là một “Tuyệt Phong” khác, cảm nhận có chút kỳ quái.

Nhưng dù sao cũng không thể không nói... Trâu Duệ Văn xác thực không bắt tài.

Không lâu sau kết thúc phim, đèn trong hội trường mãi không sáng lên, người dẫn chương trình không biết đã đi đâu mất tiêu. Một vài người không nhịn được nhìn ngó xem chung quanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cậu cũng ngờ ngợ có phải hay không xảy sự cố liên liếc mắt qua Triệu Tiềm nhưng hần ngược lại rất bình tĩnh.

Hầu Đình Đình hình như thấy rất nhàm chán, vẫy vẫy tay, trợ lý nhà cô rất quen thuộc đưa cho cô một ly rượu đỏ bỏ đá rồi ung dung rời đi.

Đàm Lâm Kha lúc này nhớ tới... Cậu vẫn luôn không biết Hầu tiểu thư làm cái gì.

Tại thời điểm tất cả khách quan sắp không nhịn được nữa, trên đài đột nhiên vang lên khúc nhạc vô cùng phiến tình.

... Hóa ra là có kinh hỉ?

Theo âm nhạc vang, xung quanh đều có những tiếng bàn luận nho nhỏ. Đàm Lâm Kha hướng lên đĩa, chỉ thấy màn ảnh thay đổi, dần hiện lên một bức ảnh của Ngô Hiểu.

Xác thực hơn, là vô số ảnh chụp chung của Trâu Duệ Văn với cô ta.

Ngô Hiểu ngồi hàng đầu có chút giật mình, không biết xảy ra chuyện gì. Thật lâu sau đèn mới được bật lên, người vừa mượn cơ ra ngoài rửa tay là Trâu Duệ Văn tức đạo diễn Trâu ôm một bó hoa hồng thật to, biểu tình hơi căng thẳng xuất hiện.

Được rồi! Lúc này ai ai cũng biết sắp xảy ra chuyện gì!

Phản ứng đầu tiên của tất cả thấy không phải cùng nhau vỗ tay hay hò reo cổ vũ tinh thần, mà theo bản năng đồng loạt ngừng đầu quay qua nhìn sắc mặt của ông chủ Triệu.

Vốn ông chủ Triệu đến lễ ra mắt phim của thằng cha nào đó đã bị làm khó lắm rồi, lúc này còn phải chứng kiến kinh kịch cầu hôn bạn gái cũ nữa.

Cái gì gọi là ai cũng có thể nhịn nhưng mình không thể nhẫn, thứ này áp lên người ông chủ Triệu không phải là kinh hỉ mà kinh sợ nha!

Đàm Lâm Kha cũng theo bản năng quay đầu.

Hắn nhìn cậu, vẫn như trước vô cùng bình tĩnh.

Trâu Duệ Văn ở trên bục, vô cùng kích động bắn ra một chuỗi những lời lẽ sến sẩm chảy nước, làm Ngô Hiểu cảm động đến rối tinh rối mù.

Nếu không ngoài dự liệu, đây sẽ là đầu đề lớn trên tất cả các mặt báo nha! Đại đạo diễn tại lễ ra mắt phim quỳ xuống cầu hôn bạn gái, thực sự quá lãng mạn! Mà Triệu Tiềm phỏng chừng cũng không thể thoát kiếp bị lôi vào, trở thành nạn nhân cùng bị can trong vòng hạnh phúc của đôi cầu nam cầu nữ kia. Đàm Lâm Kha đột nhiên thấy hắn thực đáng thương, theo bản năng vỗ mu bàn tay hắn an ủi một chút. Kết quả người nào đó hơi nhũ lông mày, trực tiếp nắm lấy tay cậu khiến cậu sợ hết hồn. Khí lực hắn dùng hơi lớn, cậu thực sự giãy không được, lại sợ những người xung quanh phát hiện, đành phải duy trì vẻ bất động mất tự nhiên.

Triệu Tiềm thực muốn cười, tuy nhiên cái thời điểm cần phải đau khổ mà bị chụp được cái mặt hớn hở như mùa xuân thì không ổn, cho nên vẫn là nhịn!

Cũng may lực chú ý của tất cả mọi người đều ở trên đài.

Ngô Hiểu kích động tới tột đỉnh, Trâu Duệ Văn một chân quỳ xuống, tay nâng hoa hồng, tay còn lại móc ra nhẫn kim cương. Tất cả mọi người có mặt đều yên tĩnh, chờ y nói ra hai câu cuối cùng, từ góc độ của Triệu Tiềm, ồ, hơi khoa trương!

Về mặt y thành thật: “Ngô Hiểu! Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Ngô Hiểu: “Em... em nguyện...”

Đột nhiên, tay Hầu Đình Đình lệch đi, ly rượu đỏ cứ thế dội thẳng lên người Lục Thăng.

Lục thiên vương theo bản năng nhảy chồm chồm, né đi. Hầu Đình Đình có chút thất thố, che miệng kêu một tiếng, mặt cực kỳ, cực kỳ chân thành tạ lỗi: “Lục tiên sinh!! Thực xin lỗi! Tôi không cố ý!”

Lục Thăng vô cùng rộng lượng cười: “Không...”

Cô ngược lại nóng nảy hô: “Betty! Mau lấy giấy ăn đến!”

Âm thanh của Hầu tiểu thư có chút lớn, cả hội trường đang yên tĩnh, đại đa số lực hấp dẫn hết lên trên kia. Nhưng trợ lý Betty của Đình Đình nghiêng ngả chạy tới đưa giấy ăn, còn Hầu tiểu thư một mặt không ngừng áy náy, cùng trợ lý vội vội, vàng vàng dùng giấy ăn lau vết rượu trên người Lục Thăng.

Sau đó lại không cẩn thận đụng phải Đàm Lâm Kha.

Betty không chút khách khí đụng phải Đàm Lâm Kha, cậu quơ quơ đứng không vững, may mà Triệu Tiềm đỡ lấy cậu, cho nên Betty càng sốt ruột hơn, quay qua xin lỗi cậu rồi rút.

Mọi người xung quanh hiểu Lục Thăng với Triệu Tiềm là khách quý của hôm nay, đều được ngồi bàn VIP nhất.

Hầu Đình Đình liên tục xin lỗi anh, huyên náo đến nỗi anh cũng cảm thấy không tiện, muốn nói không sao nhưng cô liên tục đánh gãy ý định của. Còn Betty không ngừng cúi đầu tạ lỗi với Đàm Lâm Kha, cô hoàn toàn không cố ý đụng vào cậu. Đàm Lâm Kha cũng muốn nói không việc gì, nhưng hai chủ tớ nhà kia lại có thần giao cách cảm, dùng đủ mọi cách không cho cậu với Lục Thăng được ho he.

Tình cảnh thực sự hỗn loạn!

Còn Ngô Hiểu ở trên đài ngắc ngứ mãi câu em nguyện ý thì bên dưới rối tinh rối mù, ánh mắt tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi trò khôi hài ở bàn VIP. Ngô Hiểu đang cảm động đến long lanh nước mắt, lại bị bên kia nháo phá bình, nhất thời hết cả tình thú.

Chờ đến khi Betty lau hết những giọt rượu rơi lỏng tỏng, Lục Thăng mới có thể cướp được cơ hội phun được câu không sao, Hầu Đình Đình lại nói: “Lục tiên sinh yên tâm! Âu phục tôi sẽ bồi thường!”

Anh vẫn vô cùng phong độ: “Hầu tiểu thư đừng lo nghĩ!”

Cô một mặt cảm động, sau đó quay đầu nhìn lên sân khấu, hình như đột nhiên mình phá cái gì, một bên chân thành một bên hối lỗi nói với Ngô Hiểu: “Em... xin lỗi... Ngô Hiểu tỷ tỷ, các chị cứ tiếp tục!”

Trâu Duệ Văn: “...”

Ngô Hiểu: “...”

Tiếp tục... đã xấu hổ thành thế này... tiếp tục kiểu gì...

Cuối cùng Ngô Hiểu bất mãn nói một câu nguyên ý, nhận lấy hoa trên tay Trâu Duệ Văn, rồi được y đeo nhẫn kim cương lên ngón tay, rốt cuộc cũng có người dẫn chương trình ồn ào kêu gọi hai người mau hôn nhưng biểu hiện... không được thoải mái cho lắm...

Thời điểm hai người trên sân khấu hôn nhau, Hầu Đình Đình vô cùng nghiêm túc vỗ tay chúc mừng, khôi phục biểu tình ung dung luôn có, sau đó nhẹ nhàng nhếch nhếch đôi lông mày thanh tú.

...

Hôm sau, Triệu Tiềm xem tin tức giải trí, rất muốn cười to.

Nguyên bản nên là tin Trâu Duệ Văn cầu hôn bạn gái Ngô Hiểu với những lời lẽ sướt mướt, nhưng lại thành lẽ ra mất kiem hời vợ của Trâu đạo diễn, thiên vương Lục Thăng bị hất rượu lên người. Cả một bài dài ngoằng chỉ có duy nhất một bức ảnh y nâng hoa hồng quỳ dưới đất, còn lại toàn là tình cảnh tương đương khi Lục thiên vương bị dính rượu.

Nhìn weibo, một nhóm người bởi vì Lục Thăng bị hất rượu mà biểu thị bất mãn với Hầu Đình Đình, một bộ phận lại vỗ tay khen anh quả thực phong độ đầy mình, chúng tui đều là người qua đường bây giờ thành fans của anh rồi nè! Nhưng một nhóm chuyên chú vào thời điểm Triệu Tiềm nắm tay mỹ nhân mạnh mẽ, căng thẳng Đàm Lâm Kha đi hết thăm dò.

Ngược lại Trâu Duệ Văn chẳng được ai chú ý.

Hắn chắc mẩm giờ phút này y đang tức giận đến nghiến răng, tâm tình đột nhiên sáng khoái, thiện cảm dành cho hầu Đình Đình lại tăng thêm một bậc. Không phải kẻ ngu đều nhận ra hành động của cô đêm qua không phải là vô ý, nhưng đáng tiếc không có chứng cứ nên tất cả đều ngậm ngùi tự coi mình là đứa ngốc, không lên tiếng.

Đại khái người buồn bực nhất chính là Lục thiên vương vô tội bị liên lụy, bỏ mất một bộ trang phục thì chẳng sao, vốn là anh chẳng liên quan, giờ không thể nào lên tiếng đáp trả lại đồng đầu đề kia.

Mà việc này vừa nổ ra, fans Triệu gia thập phần vui vẻ nha! Cái gì gọi là thiện ác tất có báo là thiên đạo luân hồi nha!! Thuận tiện nhìn thêm mấy tấm ảnh được nhà báo chụp! Phắc! Phắc! Phắc!! Ông chủ nhà mình không chỉ nắm tay Đàm mỹ nhân một đường thăm dò, mà còn giúp đỡ nữa! Quả thực...

Người thắng cuộc nhân sinh chính là ông chủ Triệu!!! Đăng bởi: admin

21. Chương 21

300 followers!! Vỗ tay nào!!!!

Chương 21: Ai nói đồ ngốc không thể bị cảm chứ?

Editor: Z.

Nói tóm lại, bỏ qua cái lễ cầu hôn của Trâu Duệ Văn cùng tràng cười ngớ ngẩn thì lẽ ra mất Tuyết Phong xem như vô cùng thành công.

Sau đó Tuyết Phong được trình chiếu trên các rạp chiếu phim lớn, Lương Tuấn cùng Phó Diễm (tức nữ phụ) và hai, ba tiểu minh tinh đều lên như điều gặp gió.

Lão Tôn bên này đang tăng nhanh tốc độ quay phim, ba ngôi sao sáng giá đều bị quay cho đến thổ huyết. Đàm Lâm Kha thời điểm mới quay thể loại phim kiếm hiệp có chút mờ mịt, nhưng càng ngày càng chuyên nghiệp hơn. Tính từ thời điểm khai máy tới hiện tại sắp hơn ba tháng, nội dung phim đã được hơn một nửa nhưng lão Tôn thế nào vẫn không chịu thả cậu nghỉ ngơi. Triệu Tiềm muốn gặp người nhưng không có biện pháp. Hắn cũng rất bận rộn, việc quan trọng nhất là yến tiệc mừng sinh nhật hắn mà cậu không đến được nên Triệu Tiềm liền tùy tiện ứng phó cho qua.

Hắn đang có một cái phim truyền hình nho nhỏ, so với phim của lão Tôn thì bộ chỉ được một tay bút nhỏ chấp bút. Hắn vốn không có nhiều tính toán, nhưng về sau lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Vào cùng ngày trình chiếu Tuyết Phong, Triệu Tiềm nhận được điện thoại từ Lý ca.

Tuy rằng hắn cùng y có chút liên quan kinh doanh, các tình huống xã giao thỉnh thoảng cũng phải gặp nhưng về thân thiết thì hoàn toàn không có. Lý ca đột nhiên liên lạc với hắn quả thực có chút kỳ lạ.

Vì vậy Triệu Tiềm cẩn thận từng li từng tí ứng phó, hàn huyên vài ba câu trong sự bất đắc dĩ.

Chẳng biết Hạ Lâm kia đến cùng có quan hệ thế nào với y, Lý ca lại vì cậu ta chạy tới thủ tử bên tai hắn. Thầm thầm, thì thì cả nửa ngày cuối cùng cũng chỉ có mục đích là lần la hỏi có bộ phim nào đang được lên kịch bản không, nếu có thì cho Hạ Lâm đóng.

Nói thật ấn tượng của Triệu Tiềm đối với họ Hạ kia thực mơ hồ, nói thế nào cũng là sự tình xảy ra cả mấy tháng rồi, đáng đáp thế nào còn chả rõ chứ chả nói hiện tại bất hủ nhớ nhung.

Mà phim truyền hình kia... vốn không được coi trọng mà! Vừa vận diễn viên cũng chưa được chọn nữa, tặng cho Lý ca, sao lại không thể chứ.

Triệu Tiềm đã muốn thì liền phân phó, đương nhiên hắn chưa từng nghĩ tới chỉ nói một câu lại có thể kéo theo cả mớ rắc rối về sau...

Đương nhiên, bây giờ vẫn rất lạc quan!

Tuy rằng Hạ Lâm dựa vào quan hệ để được vai, nhưng kỹ năng diễn xuất của cậu ta coi như không tiện, đóng phim này có thể nói là nở bung nở xoe, cộng thêm tướng mạo dễ nhìn cùng vận may, vừa vặn phù hợp với loại hình mà các cô gái trẻ yêu thích. Vì vậy chỉ cần một thời gian ngắn, Hạ Lâm lập tức lên như điều gặp gió.

Nhưng Triệu Tiềm không ngờ, cậu ta khác một trời một vực so với Đàm Lâm Kha.

Cùng được hắn nâng, Đàm Lâm Kha tuyệt đối không rêu rao bên ngoài, dân tình nói cậu là được hắn đẩy lên nhưng người trong cuộc một lời đều không nói, cuối cùng suy đoán vẫn chỉ là suy đoán. Hạ Lâm thì hoàn toàn bất đồng, cậu ta trời sinh miệng rộng, hận không thể đi ra ngoài gào to với tất cả mọi người rằng Triệu Tiềm chính là người đưa cậu ta lên!

Người ta luôn nói: Khiêm tốn là rất tốt, to mồm là tự hại bản thân. Đáp lại thì rất phiền, mà Triệu Tiềm lười nhiều lời, ngược lại với Hạ Lâm không khách khí.

Rất nhanh sau đó, hắn tự vỡ ra là hắn tự bê đá đập vào chân mình.

Hạ Lâm không chỉ đến khắp nơi khoe khoang Triệu Tiềm đỡ mình, mà còn nỗ lực để cho mọi người biết cậu ta và hắn có quan hệ dính líu. Quan hệ thế nào, cậu ta không cần nói.

Thực trạng hiện tại tại giới giải trí chính là như vậy! Không nói mấy điều râu ria, cùng ông chủ Triệu hay đạo diễn nổi danh công khai dây dưa thực sự khó có thể nổi tiếng. Nhưng mập mờ mới là tốt, Đàm Lâm Kha chính là minh chứng sống nha! Mấy người nói gì cơ? Hạ Lâm với Triệu Tiềm không liên quan sao? Scandal đều tự mình tạo ra, không nắm chắc cơ hội là đồ ngu!

Hạ Lâm tin tưởng điểm này.

Đáng tiếc, chỉ khổ Triệu Tiềm!

Địa điểm quay bộ phim truyền hình của Hạ Lâm ngay cạnh công ty của ông chủ Triệu, cậu ta chỉ cần có chút thời gian trống liền chạy tới bên hắn. Cũng không dám quấy rầy nhiều, đại khái cậu ta biết nếu mình phá bình nhiều để hắn tức giận sẽ không tốt. Nhưng thực đáng ghét! Triệu Tiềm có cảm giác sau lưng mình mỗi ngày đều có một cái đuôi, cũng không hiểu cái cậu Hạ Lâm này rốt cuộc là như thế nào mà như paparazzi, chỉ cần có thời gian rảnh, bất kì chỗ nào hắn đến thì đều có thể nhanh chóng đuổi tới.

Thành ra được vài lần, truyền thông bắt đầu nói lung tung.

Triệu Tiềm thực buồn bực, theo bản năng khẩn trương muốn giải thích cho Đàm Lâm Kha. Nhưng mấy ngày nay cậu đang quay những cảnh cuối, cường độ làm việc càng lúc càng lớn, chỉ có thể cùng Triệu Tiềm nói hai ba câu liền cúp điện thoại.

Mà mấy ngày này hắn đều phải đi tiệc xã giao, mời khách hàng đi ăn cơm. Ước chừng do buồn bực cùng với dạo này gió mùa tràn về, ông chủ Triệu sáng sớm còn sinh long hoạt hổ mắng tổng giám đốc đến toát mồ hôi, tối về nhà lại có chút đau đầu. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì trán tỏa nhiệt, đầu choáng váng cùng ngột mũi, rất không thoải mái.

Đo nhiệt độ, hắn sốt ba mươi bảy độ tám!

Chỉ là sốt nhẹ, ông chủ Triệu không hề để ý. Nghiêm túc mà nói, hai năm đổ đây hắn chưa từng sinh bệnh, nhưng gần đây công việc nhiều, mà tiểu trợ lý không giúp nổi. Triệu Tiềm cảm thấy mình không thể hưởng thụ được, sốt nhẹ uống mấy viên thuốc là được rồi! Bệnh gì cũng bay hết!

Vì vậy đợi đến lúc xong tiệc xã giao, hắn theo lệ gọi cho Đàm Lâm Kha, cậu không biết phải làm sao, hỏi: “Chưa hạ sốt sao?”

Hắn đỡ lấy cái trán đau như sắp nứt ra, trầm giọng đáp một tiếng.

Đàm Lâm Kha lập tức nhận ra hắn không ổn.

Mấy lần trước Triệu Tiềm gọi cho cậu, mỗi lần đều là hoan thoát, thanh âm lúc nào cũng dịu dàng, nào như bệnh tới sắp chết như bây giờ chứ!

Cậu lập tức có chút lo lắng: “Sốt bao nhiêu độ?”

“Buổi trưa là ba mươi chín độ tám...” Bởi vì ngột mũi nên giọng hắn có chút nghèn nghẹn.

Đàm Lâm Kha cau mày: “Thế mà anh còn không đi bệnh viện?”

“Bác sĩ đến rồi, không có việc gì đâu, đừng lo!” Hắn đáp: “Thuốc tôi cũng uống rồi, tại gần đây có chút bận rộn...”

Cậu khuyên hắn: “Nghỉ ngơi đi...”

Hắn: “Ngày mai tôi sẽ nghỉ... sau khi đi dùng cơm với Vương tổng thì mọi việc đều hoàn tất...”

“Còn chờ ngày mai nữa!” Trong lòng cậu rất rõ ràng, Triệu Tiềm đi tiếp khách, khó tránh phải uống rượu. Nhưng đang sốt cao còn chạy đi dùng chất có cồn, đây không phải ngại bệnh mình chưa đủ nặng sao?

Triệu Tiềm cười một tiếng, nói không sao đâu! Hắn ngã bệnh, phỏng chừng chẳng ai dám rót rượu mời hắn, huống hồ có cả trợ lý Sở đi theo, sẽ không xảy ra chuyện lớn đâu!

Đàm Lâm Kha vẫn có chút lo lắng.

Nhưng hai người cách nhau cả nửa nước Trung Quốc, lo đến đâu cũng vô dụng!

Cuối cùng Đàm Lâm Kha ở khoảng cách vạn dặm nhắc nhở hắn nhớ phải uống thuốc, tối mai gọi cho cậu!

...

Sáng hôm sau, Triệu Tiềm bò dậy, không biết thuốc bác sĩ kê cho là loại gì mà nhiệt độ giảm xuống một chút, tuy vẫn sốt nhưng tinh thần khá hơn rồi.

Tiểu trợ lý tới tận cửa đón ông chủ, địa điểm hẹn trước là tại thành phố bên cạnh. Triệu Tiềm vừa ngồi lên xe đã được tiểu trợ lý hỏi thăm.

“Ông chủ đã hạ sốt chưa?”

“Ra ngoài đừng gọi là ông chủ! Gọi Triệu tổng đi! Quê thấy ớn!” Hấn nhú mày: “Cũng đỡ hơn một chút!”

Tiểu trợ lý hắc hắc cười: “Đêm qua Đàm tiên sinh gọi cho tôi đấy!”

Hấn ngạc nhiên: “Cậu ấy gọi cho cậu làm gì?”

Tiểu Sở đáp: “Đàm tiên sinh dặn tôi, nếu có người chút rượu với ngài, thì tôi phải uống thay đó!”

Triệu Tiềm không nhận được, chẹp một tiếng: “Người ta mời tôi, cậu chống thế nào được?”

Nói thì nói thế thôi, miệng hấn vẫn cong lên, chứng tỏ ông chủ Triệu đang hết sức cao hứng.

Tiểu trợ lý cảm khái: “Đàm tiên sinh đối với ông chủ thật tốt~~”

Hấn nhú mày, nửa ngày mới phun ra một câu: “Lẽ nào vợ cậu không đối xử tốt với cậu sao?”

Tiểu trợ lý: “... ! !”

Ông chủ cứ thế mà thừa nhận thẳng thừng sao??!!

Không!! Không!! Không!! Quan hệ giữa hai người từ lúc nào đã phát triển đến mức này rồi????!!

...

Tiệc xã giao tối đó, theo thường lệ thì vừa ăn vừa bàn chuyện, mà đã ăn thì phải uống. Có người muốn chúc rượu Triệu Tiềm, hấn mở miệng nói mình đang ốm không thể uống chất cồn. Kết quả kéo ra một đồng nhân gia nói không uống chính là không nể mặt! Mà có những người thực lắm miệng, tiểu trợ lý dù thế nào cũng được Đàm Lâm Kha nhờ vả, muốn giúp ông chủ chống đỡ... nhưng một đám ông chủ đang bàn chuyện làm ăn, cậu là cái gì...

Cho nên Triệu Tiềm nghĩ nghĩ... thôi được rồi... uống một chút chắc cũng chẳng vấn đề đâu!

Nhưng một khi đã động vào rượu, uống ly đầu tiên, cho dù chỉ nhấp một cái thì khó có thể dứt ra. Mặc dù nói đối phương không phải những người thích uống rượu, nhưng cứ ba đến năm người vào mời thì hấn quả thực chịu không được.

Cho đến lúc tan cuộc, hấn không say, nhưng đầu đã đau sẵn còn đi uống rượu nên càng choáng váng, mỗi lần thở ra lại là một lần nóng như lửa đốt.

Tiểu trợ lý vô cùng áy náy, cậu đã đồng ý với Đàm Lâm Kha giúp ông chặn rượu. Kết quả một ly cũng không được chạm vào, nhưng áy náy cũng chẳng giúp được gì, chỉ có thể nghĩ cách bồi tội trong tương lai. À, trước mắt phải đưa người về đây!

Triệu Tiềm vẫn có thể tự đi, tiểu trợ lý đỡ người ra tới cửa, ngáng đầu.

Hạ Lâm đứng cạnh cửa từ lúc nào, chớp chớp mắt nhìn cả hai, cười. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

Chương 22: Hạ Lâm.

Editor: Z.

Người tên Hạ Lâm này, tiểu trợ lý thực sự không thích!

Chưa nói tới việc cậu ta sống chết quẩn quít lấy Triệu Tiềm, mà tính tình lộ liễu của cậu ta thực sự khiến người ta quá chán ghét! Tiểu trợ lý thấy Đàm Lâm Kha vẫn dễ chịu hơn rất nhiều!

Nhưng nghiêm túc ngẫm lại, hai người tựa hồ không có khả năng so sánh.

Đàm Lâm Kha dù thế nào cũng là bà chủ tương lai. Hạ Lâm... người yêu muốn thế nào mà chẳng được, cậu ta thì có quyền gì chứ?

Vì thế tiểu trợ lý không quan tâm Hạ Lâm, trực tiếp đi xuyên qua cậu ta. Nhưng cậu đã quên mất bản mặt dày siêu cấp của Hạ Lâm, cậu ta dán vào, cười híp mắt hỏi thăm: “Triệu tổng! Thật là khéo!”

Khéo! Khéo! Khéo! Khéo cái rắm! Người nào lại không biết cậu cố ý ở chỗ này?

Đáng tiếc Triệu Tiềm lại quá say, mà kể cả có không say cũng là người văn minh, không thể giống lần trước gây sự được, tỉnh lại còn thấy mất mặt nữa. Như thế nào cũng là người mình không ưa, không thể gặp mặt một lần, lại một lần cho người ta thể diện được!

Cho nên hần miến cưỡng gặt đầu với cậu ta.

Nhưng rõ ràng Hạ Lâm chính là được nước lấn tới.

Triệu Tiềm gặt đầu, cậu ta liền cao hứng. Tiểu trợ lý đang đỡ hần, cậu ta không chen vào, dứt khoát vòng tới bên kia. Giờ này Triệu Tiềm có thể nghĩ gì được, say đến quắc cần câu rồi, cậu ta có thể lợi dụng ôm ấp...

Đương nhiên ông chủ Triệu rõ ràng biểu thị Hạ Lâm tránh ra, nhưng người ta nói kẻ không biết xấu hổ chính là vô địch thiên hạ. Hạ Lâm vẫn mặt dày tranh chấp tới cùng, tiểu trợ lý cũng bắt đầu dĩ thiêu. Kỳ thực vẫn là vấn đề từ hần mà ra, hần là một ông chủ, tổng tài đều là những kẻ một tay che lấy bầu trời, nói một là một, hai là hai, thường phải có gần mười vệ sĩ vây quanh. Nếu vậy thì Hạ Lâm thối tha kia làm sao có cơ hội sơ mũi chứ!

Nhưng bên người hần chỉ có một tiểu trợ lý, vệ sĩ hay vân vân, mây mây những người đặc thù đều không đem theo. Cho nên chỉ có một trợ lý bình thường làm việc đến thổ huyết, trong mấy trường hợp này lại tiếp tục phải bảo vệ hần.

Mà hần nghĩ lại quan hệ với Lý ca, nếu không đối xử với Hạ Lâm thì bên kia có thể sẽ trở mặt. Lúc này đối với cậu ta vẫn phải quan tâm, tiểu trợ lý cũng không phải người nóng tính nên không đuổi người đi được. Triệu Tiềm thì đầu càng đau lợi hại, nghe tiểu trợ lý với Hạ Lâm dây dưa thật khó chịu, bảo tiểu trợ lý mau đưa hần về. Còn Hạ Lâm? Muốn theo thì theo, đừng động vào cậu ta!

Vì vậy tiểu trợ lý thành công đưa ông chủ về nhà, bên cạnh còn có Hạ Lâm.

Cậu ta trước đây không biết Triệu Tiềm ở chỗ này, thời điểm bước chân vào nhà có chút giật mình. Dù sao với thân phận của hần, chỗ đang ở tựa hồ có chút không xứng. Nhưng hần thích ở thì cũng chịu thôi!

Tay hần đỡ lấy cái đầu không ngừng tỏa nhiệt, Hạ Lâm phụ tiểu trợ lý dìu hần vào. Tiểu Sở rót cho hần ly nước, Triệu Tiềm uống thuốc xong thì cơn buồn ngủ kéo tới, rất nhanh liền thiếp đi. Tiểu trợ lý thở phào, vừa định gọi cho Đàm Lâm Kha báo tình hình, quay đầu lại đã không thấy Hạ Lâm đâu.

Tiểu Sở quay xung quanh, nhìn thấy cửa thư phòng của ông chủ mở ra. Hạ Lâm đứng chính giữa, đưa lưng về phía bàn làm việc, tay cầm di động. Nhìn tư thế của cậu ta, không biết là đang tự sướng hay là chụp giá sách bên cạnh.

Triệu Tiềm bình thường hay ném đồ vật linh tinh, kể cả văn kiện công ty. Tuy gần đây không có dự án lớn, nhưng nếu bị Hạ Lâm xem phải văn kiện cơ mật sẽ không tốt.

Tiểu Sở hăng giọng, gõ cửa: “Hạ Lâm! Cậu ở trong này làm gì?”

Cậu ta một điểm không hoảng, cất điện thoại đi, nháy mắt hỏi: “Triệu tổng đâu~”

Cậu nhìn ra phía sau, ông chủ Triệu ngủ trên giường rất say, cũng không có dấu hiệu gì quá đáng lo, theo lẽ thường đáp: “Uống thuốc xong ngủ rồi.”

“Ồ~” Cậu ta cười: “Vậy tôi đi đây~”

Tiểu Sở nhú nhú mày, cái tên này đi theo cả một đường vì chỉ muốn tự sướng? Càng nghĩ càng thấy không đúng, Hạ Lâm thấy tiểu trợ lý không để ý mình, cũng không thèm ngó mắt qua cậu, trực tiếp xoay xoay eo rồi đi.

Tiểu trợ lý căn bản không rõ là Hạ Lâm tới cùng theo đến đây để làm gì, lo lắng sẽ xảy ra chuyện, cậu lật qua lật lại toàn bộ phòng của hần, ông chủ Triệu với phương châm đã ra khỏi công ty là sẽ không bao giờ

mang văn kiện về nhà... Lúc này toàn bộ văn kiện đều ở công ty, máy tính càng không nói! Máy tính tại thư phòng này không thường được dùng, căn bản chưa từng được mở nên lạnh ngắt. Bút điện hấn hay dùng thường ném ở trong phòng, Hạ Lâm không thể nào động tới.

Cho nên Hạ Lâm có mục đích gì? Chạy đến nhà người ta để tự chụp ảnh? Đầu óc có bị bệnh không...

Tiểu trợ lý trần đầy nghi hoặc, nhưng trước tiên phải gọi cho Đàm Lâm Kha báo cáo tình hình. Cậu không dám nói ông chủ nhà mình uống rượu, chỉ nói là cho một liều thuốc ngủ thôi.

Hôm sau, Triệu Tiềm thức dậy, phát hiện cũng hạ sốt đến bảy, tám phần, cảm thì vẫn còn nhưng cả người tỉnh táo hơn không ít.

Tiểu trợ lý đại khái là sợ ông chủ nhà mình ốm tới chết tại nhà, nguyên một đêm không đi, ở trong phòng nghỉ cho khách ngủ. Một mực chờ cho đến khi dì Chu giúp việc xuất hiện mới xám xịt chạy đi làm.

Còn vô cùng thuận lợi xin nghỉ cho Triệu Tiềm.

Hấn là bị điện thoại đánh thức.

Sáng sớm mà bị chuông điện thoại phá đã ghét rồi, lại còn khi người ta dí hết cả mắt vì buồn ngủ nữa chứ! Bị một cuộc điện thoại vợ vắn đánh thức, hấn hận không thể xuyên qua tát cho người gọi mấy cái!

Sau đó hấn liền nhìn thấy tên người gọi...

Là Đàm Lâm Kha... Cậu thì hấn không nở mắng đầu! Thanh tỉnh một chút, hấn ề à trả lời. Cậu hỏi hấn đã hạ sốt chưa, hấn mơ màng đáp. Ngữ khí của Đàm Lâm Kha tựa hồ có chút không đúng, nhưng đại khái nghe thấy Triệu Tiềm còn mơ màng, đoán chắc hấn chưa tỉnh ngủ, liền không nói gì nữa mà cúp điện thoại.

Chờ Triệu Tiềm tự mình thức dậy, uống thuốc là quên luôn chuyện vừa rồi. Hấn gọi điện tho tiểu trợ lý, công chuyện đã xong xuôi, liền bảo cậu xin nghỉ cho mình. Triệu Tiềm đến lúc được làm biếng, mở máy tính ra, lật lật xem tin tức.

Đầu đề hôm nay, mọi cái đề là Hạ Lâm...

...Từ từ, Hạ Lâm?!

Đạo gần đây tiểu tử Hạ Lâm này đâu có hoạt động gì? Sao lại có đầu đề được? Triệu Tiềm vừa nghĩ vừa thấy hoảng, không phải đám chó săn hôm qua chụp được hình gì chứ?!... Vì vậy ông chủ Triệu run rẩy mở trang web tin tức ra xem...

Thoạt nhìn không có chuyện gì...

Chỉ là Hạ Lâm rất phổ thông tung lên một cái ảnh tự sướng mà thôi...

Cho nên hấn càng không hiểu, bình thường Lục Thăng cũng tự kỷ tung hình tự chụp lên mang bán manh còn chưa từng được lên đầu đề đó! Tiếng tăm của Hạ Lâm này so với Lục Thăng là một trời một vực, sao lại có ưu đãi này?

Ngay sau đó, hấn liếc qua bối cảnh trong bức ảnh...

... Khá quen.

Lại liếc qua mấy tấm hình Triệu Tiềm thi thoảng dờ hơi đăng lên weibo... Dĩ nhiên không phải tự mình chụp! Hấn chưa tự luyện đến độ đó! Thi thoảng là chụp ở thư phòng... Xác thực mà nói, là bức tường sau bàn làm việc...

Mà tường này ông chủ Triệu dấn vật mãi mới có thể trang trí nên vô cùng đặc biệt!

Không khéo chính là... bối cảnh trong bức ảnh kia... chính là tường nhà Triệu Tiềm! Đăng bởi: admin

23. Chương 23

Triệu Tiềm cực kỳ hồi hộp! Ý của Hạ Lâm hấn còn chưa rõ? Không quan tâm là cố tình hay vô ý, nhiều người cùng nhau nhìn, khó tránh khỏi việc dính lú đến Triệu Tiềm. Vì sao Hạ Lâm có thể ở trong thư

phòng của Triệu Tiềm mà chụp hình? Tình ngay lý gian, hần thể nào cũng bị hiềm nghi. Triệu Tiềm có nỗi khổ khó nói, nhìn qua mấy lời bình, Hạ Lâm tựa hồ cố ý muốn để mình với Triệu Tiềm hướng tới phương diện kia. Đứng lên cũng không nói rõ, có chút áy náy, vì vậy đối tượng tình nghi có quan hệ trong tối với ông chủ Triệu lại thêm một người. Không ít người xem náo nhiệt thẳng thắn đặt Đàm Lâm Kha với Hạ Lâm xếp cùng một chỗ. Còn nói thêm, nếu Hạ Lâm là chính chủ thì con mắt thưởng thức của ông chủ Triệu quả thực quá thấp! Sau đó, hần lập tức nhớ lại sáng nay hình như Đàm Lâm Kha gọi điện, ngữ khí của cậu có chút kỳ quái... Sẽ không phải xem được cái tin này chứ! Triệu Tiềm nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên gọi điện cho cậu thôi! Đàm Lâm Kha phỏng chừng đang làm việc nên sẽ không tiếp đầu. Triệu Tiềm cực buồn rầu, gọi cho tiểu trợ lý. Tiểu Sở cũng xem tin rồi, tả hữu một hồi, hỏi hần có muốn bảo Hạ Lâm thu liễm một chút. Hần nói cậu ta nói không rõ ràng, chỉ là phần lớn người đọc suy đoán thôi. Hần không tiện vấn tội cậu ta, Hạ Lâm là người của Lý ca, đây chính là hần tự đập đá vào chân mình! Đáng đời thôi! Chờ đến tối Đàm Lâm Kha gọi cho hần, Triệu Tiềm lập tức giải thích gần nửa ngày, cậu trầm mặc rồi hỏi: “Đêm qua anh uống rượu?” Hần gật đầu. Hóa ra cậu không biết? Tiểu trợ lý gạt cậu? Nhưng cái này không phải trọng điểm! Đàm Lâm Kha không yên lòng Triệu Tiềm, lại bị sự việc của Hạ Lâm gây âm ỉ gây chán ghét. Hai người nói đôi ba câu, chủ đề liền đi lệch trọng tâm. Bên kia Lý Nhất Minh nhìn Đàm Lâm Kha gọi điện, trong lòng nhất thời hiểu rõ xảy ra chuyện gì. Nhưng chuyện tình cảm y không tiện xen mồm, chỉ muốn đến lúc cậu nhảy vào trong hằm thì hần sẽ là người kéo lại thôi... Công việc trong tay Lý Nhất Minh quả thực quá nhiều. Đàm Lâm Kha dù sao cũng ở đoàn phim, không có vấn đề quá lớn lao. Còn Lục Thăng phiền hơn, trợ lý mới không giúp được nhiều, y xác định phải đi trên máy bay nguyên một đêm qua bên kia. Một mặt chờ hai người nói xong, y tự gọi cho ông chủ Triệu bảo hần sắp xếp cho cậu một trợ lý, một mình y chăm hai con ở hai đầu quả thực không nổi. Triệu Tiềm đáp ứng, nhưng trong lòng không được chắc chắn. Tìm người?! Tìm ai đây?! Thủ hạ một đồng mà không cần, Lý Nhất Minh chạy tới đần vật hần làm gì? Triệu Tiềm vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, có phải gần đây hần đắc tội với đại diện Lý không? Tiểu tử này đang muốn gây khó dễ?! ... Sau mấy ngày, bức ảnh không giải thích được của Hạ Lâm tiếp tục bị lan truyền, thậm chí truyền thông còn truyền ra mấy chuyện kỳ quái. Triệu Tiềm lại có nỗi khổ không nói được, tuy Đàm Lâm Kha không nghĩ ngợi, nhưng mà âm ỉ đến mấy cũng phải suy nghĩ. Mà vừa vặn Hầu Đình Đình gọi cho Triệu Tiềm. Triệu Tiềm thắc mắc, Hầu đại tiểu thư này tám trăm năm không thêm liên lạc gì với mình, sao đột nhiên tìm làm gì? Bên kia Hầu Đình Đình vừa mở miệng nói đã thấy ngữ khí không ổn: “Tôi với ba mẹ nói rõ ràng rồi...” Hần hoảng hốt, thật ra việc này hần cũng nghe nói: “Ngã bài rồi?” Cô hừ lạnh một tiếng: “Âm ỉ một trận...” Triệu Tiềm: “...” Hần không lên tiếng, cô càng kích động hơn: “Tôi nói với hai người là tôi với anh chia tay, anh biết ông bà già nói gì không? Phắc! Tôi chắc chắn là sẽ gả tôi qua cho những tên lăm tiền kia!” Nghe đến “những tên lăm tiền”, Triệu Tiềm tăng hăng: “Kết quả?” Cô trầm mặc trong chốc lát: “Tất nhiên là xích mích...” Mọi thứ bị lộn tùng phèo hết rồi? Đại tiểu thư cũng thẳng thắn quá đi! Không nói hai lần liền xích mích! Triệu Tiềm thực có điểm bội phục cô, không nói những cái khác, riêng màn này hần không có gan đâu. Hầu Đình Đình nói xích mích là xích mích, nói trắng ra là đại tiểu thư này cáu tới nỗi muốn tuyệt giao với gia đình. Nhưng tuyệt là tuyệt thế nào, nói chỉ là nói mà thôi, làm căng là không liên lạc một thời gian cho tới lúc nào đối phương chịu thua là được. Về phần ai chịu thua, xem tính khí của Hầu đại tiểu thư thì người thua sẽ không phải cô. Hần không nhịn được có chút hiếu kỳ: “Tôi có thể hỏi vấn đề này không?” Hầu Đình Đình: “Nói đi!” “Người yêu cô rốt cuộc làm nghề gì?” Hần đùa: “Công chúa và dân đen sao?” Phải là cấp bậc thần mới chịu được cô nàng đại tiểu thư này. Cô tức giận đáp: “Quân y!”Ồ, nguyên lai là nửa lính sao? Đương nhiên vẫn phải nói lời khách khí, Triệu Tiềm cười cười: “Quân y? Quân y không phải tốt vô cùng sao?” Hầu Đình Đình nhoáng như chớp mắt: “Nếu người anh coi trọng là một tiểu y tá trong bệnh viện, di Triệu có thể chấp nhận sao?” Ví dụ này thực sự không có tính so sánh mà! Triệu Tiềm tăng hăng một cái, nghiêm túc suy nghĩ mẹ mình có thể chấp nhận, lại hỏi tiếp: “Cô gọi cho tôi là vì chuyện này?” “Không phải!” Cô nói: “Còn chuyện khác.” Triệu Tiềm chắc mẩm nhất định cô sẽ tìm tội mà, hào sảng: “Có chuyện gì?” “Tôi cái gì đều không mang, làm rất căng...” Hầu Đình Đình buồn rầu: “Tôi không thể dựa vào cha mẹ nữa, trên người không mang tiền...” Hần đại khái cũng hiểu nôm na: “Nên?” Hầu Đình Đình thở dài: “Công ty anh có việc gì làm không?” Triệu Tiềm nhú mày, đại tiểu thư là muốn lợi dụng quan hệ sao? Nhưng hần làm gì có quan hệ gì với cô, nhưng vừa nãy Lý Nhất Minh quảng cho hần một mớ bụi nhùi, lại suy nghĩ lần trước cô cũng giúp bọn hần nên trong lòng có hảo cảm. Cô nói mình rất quý Đàm Lâm Kha, làm trợ lý cũng không phức tạp lắm, bình thường lo vài việc linh tinh là tốt rồi. Lý Nhất Minh không khó tính, tính khí của Đàm Lâm Kha lại thoải mái, nói tóm lại không cần động não cũng thấy Hầu Đình Đình quá thích hợp! Triệu Tiềm tăng hăng, cô ước chừng thực sự thiếu tiền nên lập tức bảo hần đặt vé máy bay, còn mình sẽ tự nói với cậu. Cúp điện thoại xong, Triệu Tiềm lại

có chút do dự. Với tính cách của Hầu tiểu thư, lỡ bắt nạt cậu thì làm sao bây giờ? Xoắn xuýt một hồi, cuối cùng không ngờ ông già lại gọi điện, nói là Hầu phu nhân chạy đến nhà xin lỗi. Đột huyền não khiến hân thực buồn bực, hai người trẻ tuổi vốn không sao, nhưng hân là bị Hầu Đình Đình bỏ rơi... Phỏng chừng ông Triệu nghĩ như thế, nhưng cảm thấy con nhà mình ba lần bị gái bỏ có chút đáng thương, an ủi hân nửa ngày, cuối cùng bảo kết hôn tạm thời gác lại đi. Trong họa có phúc! Bỏ thì càng tốt! ... Lý Nhất Minh lúc đi cùng Đàm Lâm Kha nói Triệu Tiềm sẽ cho người đến, nhưng trợ lý lại là Hầu Đình Đình khiến cậu có chút giật mình. Hầu Đình Đình không giải thích với cậu rằng mình gây ra một đống rắc rối, cậu cũng nhìn sắc mặt dần thối của cô, thật sự không tiện hỏi chút nào... Hầu Đình Đình tại giới giải trí cũng có chút nổi tiếng, mọi người trong đoàn làm phim thấy cô đều giật mình. Nhưng chuyện kia đã bị vỡ lở, khắp nơi đều truyền tin Triệu Tiềm lần thứ ba bị bỏ đá. Thích Chính cũng mơ hồ đoán Hầu Đình Đình xích mích với gia đình, ngầm nghĩ chuyện này chắc có vẻ phức tạp, nhưng Hầu tiểu thư làm gì thì anh có quyền tham gia sao?

24. Chương 24

Chương 24: Lại bắt lực với cái tiêu đề!

Editor: Z.

Hầu Đình Đình theo Đàm Lâm Kha mấy ngày, tốt xấu đều tường an vô sự. Lý Nhất Minh bên kia nghe nói Triệu Tiềm tìm Hầu tiểu thư, vội vã nói y có thể sai người qua, nếu không sợ sẽ có chuyện.

Hạ Lâm thì cả ngày tạo thế trên mạng, một đám fans của cậu ta cũng làm loạn, mắng Triệu Tiềm khiến trong một thời gian hân đêm không xuể. Hân đau đầu đến mấy cũng chỉ có thể để mấy đứa nào tàn đấy tự gây sự. Hân không phải mình tinh nên không đáng bị mắng, chờ bọn họ chơi chán là tốt rồi.

Lại thêm hai ngày, không hiểu sao Đàm Lâm Kha với Ngô Hiểu vì sao lại bị cuốn vào. Hầu Đình Đình cũng bị đập, nhưng cô không phải nghệ sĩ, mục tiêu là Đàm Lâm Kha với Ngô Hiểu là quá lớn, khả năng suy nghĩ của mấy đứa nào tàn quả thực không thể tưởng tượng nổi. Hạ Lâm ngược lại dựa vào scandal này để hot, thậm chí có thể vượt qua được những ngôi sao mới nổi.

Sau đó, Đàm Lâm Kha nhận được điện thoại của Hạ Lâm...

Đầu bên kia cậu ta vô cùng kiêu ngạo, nói cậu mau ra ngoài nói chuyện. Đàm Lâm Kha tự thấy mình và cậu ta không có gì để nói nên uể uải chuyển cự tuyệt.

Cậu ta cười: “Liên quan tới Triệu tổng.”

Cậu rất bình tĩnh: “Vậy càng không có gì để nói!”

Hạ Lâm căn bản không quan tâm cậu nói gì, trực tiếp báo địa chỉ thời gian, bảo mình sẽ đợi rồi tắt điện.

Đàm Lâm Kha có chút phiền lòng.

Rõ ràng đây là một cái thông lọng!

Hầu Đình Đình ngồi bên cạnh nghe cậu nhận cú điện thoại này, cực kỳ phản cảm Hạ Lâm.

Không nói những cái khác, cô vẫn tương đối bảo vệ Đàm Lâm Kha, hỏi cậu vài câu rồi nhú mày: “Đi! Sao không dám chứ!”

Cậu hoảng hốt: “Nhìn một cái đã biết là bẫy! Nếu cậu ta gọi phóng viên...”

“Nếu thật là gọi phóng viên mà cậu không ở đấy, bọn họ viết linh tinh thì làm sao?” Cô nói: “Tiểu Đàm, cậu vốn muốn bên Triệu Tiềm thì chút chuyện nhỏ này vẫn là phải tự mình ứng phó thôi...”

Câu “ở bên Triệu Tiềm” khiến cậu có chút ngẩn ngơ, lại hơi lúng túng. Việc này... căn bản chính bản thân còn chưa rõ nữa...

Hầu Đình Đình không không chú ý tới tiểu tiết, tiếp tục nói: “Để tôi đi cùng cậu!”

...

Đàm Lâm Kha vốn nghĩ việc này chỉ là việc nhỏ, nên không định nói cho Triệu Tiềm.

Chờ đến khi Hạ Lâm nói thời gian, thời điểm, lại được Hầu Đình Đình liều mạng xui. Hay là cứ đến chỗ cậu ta nói đi, là một nhà hàng Nhật.

Cậu không coi nặng chuyện này, mặc cũng tùy tiện, nhưng Hầu tiểu thư lại kêu là cậu như đập đất chui lên nên kéo cậu vào ăn vận như bước lên thảm đỏ, thành công khiến cho Đàm Lâm Kha nhận ra trước đó mình mặc quá quê mùa!

Phục vụ mặc kimono, quỳ dưới đất kéo cửa ra tiếp hai người. Đàm Lâm Kha ngẩng đầu nhìn. Hạ Lâm đang ở bên trong, còn có thêm một người quen, Lương Tuấn.

Có chút ngoài ý muốn...

Lương Tuấn cười với cậu coi như là chào hỏi. Lần cuối cùng gặp người này là lễ ra mắt Tuyết Phong. Mấy ngày trôi qua, Lương Tuấn đang là minh tinh hot. Nhưng cậu lại thấy Lương Tuấn thoát nhìn có chút tiêu tụy, như ngủ không đủ, thần sắc tối sầm.

Mà Hạ Lâm bên cạnh lại thoải mái, Đàm Lâm Kha với cậu ta chỉ gặp nhau có một lần, không quen thuộc. Hiện tại nghiêm túc đánh giá, Hạ Lâm xác thực rất đẹp mắt, môi hồng, răng trắng có chút nữ tính, tóc mái chải sang một bên, nhuộm nâu. Lương Tuấn còn chào bọn họ, Hạ Lâm thì chỉ nhìn cậu cười, không lên tiếng.

Hầu Đình Đình vô cùng nghiêm túc đánh giá cậu ta, nhẹ nhàng sách một tiếng.

Hạ Lâm bảo với cậu: “Tôi biết anh sẽ đến!”

Đàm Lâm Kha không đáp, Hầu Đình Đình nở nụ cười, kéo cậu ngồi xuống đối diện hai người kia, tiếp tục nghiêm túc quan sát Hạ Lâm nửa ngày.

Đàm Lâm Kha hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Hạ Lâm còn chưa trả lời, Hầu tiểu thư đột nhiên chen vào một câu: “Mắt hai mí cậu cắt ở đâu thế? Đẹp ghê!”

Câu trả lời đầu tiên của cậu ta cứ thế bị chặn.

Hầu đại tiểu thư lại chun mũi ngửi: “Con trai đừng dùng mùi nước hoa này nha! Kính áp tròng cũng đừng dùng màu quá đen, màu nâu tương đối tự nhiên đấy!”

Hầu Đình Đình nói vậy khiến Đàm Lâm Kha nhìn không được nhìn mắt cậu ta lâu hơn. Quả thật là giống đeo kính áp tròng, mắt hai mí cũng không được tự nhiên, nước hoa thì khỏi nói đi! Vừa vào đã ngửi được, mặc dù nhạt nhưng rõ ràng ngọt thấy ớn, chỉ có mấy cô nàng lý lắc mới dùng thôi. Cậu đối với nước hoa không am hiểu lắm, vốn tưởng là phòng có mùi sẵn như thế. Hầu Đình Đình nói vậy khiến Hạ Lâm có chút lúng túng, quay đầu liền thấy Lương Tuấn cũng đang sầm soi đôi mắt của mình.

Không khí nhất thời lạnh xuống.

Hạ Lâm không nói, Hầu Đình Đình nhướn mày với Đàm Lâm Kha, mắt nói: Học đi học đi! Đây chính là đối khách thành chủ đó!

Cậu cau mày, người ta thích phẫu thuật hay làm cái gì thì cậu không xem vào, mà Hầu Đình Đình hùng hổ có chút dọa người, hơi quá phận rồi...

Lương Tuấn cuối cùng vẫn là người phá vỡ cục diện xấu hổ, tăng hắng một tiếng, cùng Đàm Lâm Kha tùy tiện hàn huyên hai câu.

Hạ Lâm bên cạnh lại lấy ra một điều thuốc nhỏ dài... là loại mà mấy cô nữ sinh đại học thích. Cậu liếc mắt một cái liền nhận ra cậu ta hút thuốc lá nữ, có chút không được tự nhiên. Nhưng thuốc lá dành cho phụ nữ thì mùi tương đối nhạt, thích hợp cho người không hút thuốc lá.

Đại khái là Đàm Lâm Kha nhìn chăm chăm Hạ Lâm quá lâu, cậu ta đột nhiên xen mồm: “Đàm Lâm Kha, anh xem tin tức chưa?”

Cậu sững sờ, này là cái vấn đề gì?! Theo bản năng gật đầu: “Ừ, xem rồi!”

Cậu ta mỉm cười: “Vậy anh cũng biết quan hệ của tôi với Triệu tổng đi?”

Cậu nói này hơi nhảm đấy!

Hạ Lâm chế ra mấy chuyện kia, trêu chọc truyền thông với lừa gạt fans thì được, đến trước mặt Đàm Lâm Kha hỏi như đúng rồi, là phận tiểu tam mà dám đến trước mặt chính thức thực không biết điều!

Cậu cau mày, hỏi ngược: “Quan hệ gì?”

“Cần tôi phải nói rõ nữa sao?” Hạ Lâm hơi nhướn mày: “Đừng trách tôi không tử tế, Triệu tổng cũng nên nói rõ với anh mới phải. Nếu quan hệ của hai người chưa minh bạch thì tôi cũng không bị tính là người thứ ba nha!”

Đàm Lâm Kha trong lòng rửa thắm, cậu tự mình ảo tưởng đừng có bị điên bắt người khác cùng cậu tự luyện! Tự nói hươu nói vượn sự tình không có thật, lừa người gạt ta lại gạt luôn cả bản thân, lợi hại ghê!

Hầu Đình Đình đột nhiên hỏi: “Cậu gọi phóng viên đến?”

Đàm Lâm Kha sững sốt, cái này rất có thể, Hạ Lâm đâu phải dở hơi mà tự nhiên chạy tới trước mặt cậu làm trò con bò chửi.

Lương Tuấn cũng vô cùng kinh ngạc: “Cậu tìm phóng viên sao Hạ Lâm?”

Hạ Lâm muốn phủ nhận, nhưng Hầu Đình Đình trực tiếp hừ lạnh một tiếng: “Tôi nói này Hạ Lâm, sao cậu không tự nhìn mình trong gương đi?”

Câu nói của cô thực bất ngờ, hai người Đàm Lâm Kha cùng Lương Tuấn đều có chút mù mịt.

Hạ Lâm cũng thoáng nhướn mi: “Soi gương làm gì?”

“Cậu nói Triệu Tiềm thích cậu? Phẫu thuật, nước hoa, thuốc lá nữ?” Hầu đại tiểu thư nở nụ cười: “Coi như Triệu Tiềm thích đàn ông đi! Nhưng nếu ở cùng một chỗ với cậu, phỏng chừng chính anh ta cũng chẳng biết mình có phải gay hay không!”

Lời quá ác, Đàm Lâm Kha và Lương Tuấn tự động ngậm miệng, quay đầu làm ngơ coi như không nghe thấy, một bên liếc liếc gương mặt âm trầm của Hạ Lâm.

Hầu đại tiểu thư đeo túi, túm cậu đứng dậy, nhìn sắc mặt như giấm phải phân của Hạ Lâm, cười: “Xin lỗi, nếu không còn chuyện gì thì chúng tôi đi trước!”

Đàm Lâm Kha bị cô lôi ra khỏi phòng ăn, ngẩng đầu lên liền thoáng nhìn thấy chiếc xe đối diện lộ ra một cái máy ảnh. Đình Đình liếc qua máy ảnh, cái gì cũng không nói, cũng không để cậu nhiều lời, cứ thế lôi người còn đang sững sờ lên xe rồi chạy về đoàn phim mới hừ hừ.

Tuy Hầu Đình Đình vừa rồi có hơi quá phận, nhưng Đàm Lâm Kha cực kỳ hả giận! Nhưng vì sao giận thì cậu cũng chả rõ, trái lại nghĩ đến mấy cái máy ảnh ban nãy, cậu liền cảm thấy tối nay sẽ loạn lạc đây.

...

Hôm sau, Đàm Lâm Kha nhìn trên trang tin giải trí được mấy cái hình ảnh...

Bắt quả phóng viên chỉ chụp được cảnh Đình Đình kéo cậu ra khỏi nhà hàng, nói cả Hạ Lâm ở bên trong. Liên hệ với Hầu Đình Đình là “bạn gái trước” của Triệu Tiềm cùng scandal gần đây và Hạ Lâm, đảo thành tiết mục chính thất đầu tiểu tam vô cùng đặc sắc.

Đương nhiên, chính thất là Hầu Đình Đình!

Còn Đàm Lâm Kha từ đầu tới cuối, chỉ là người qua đường Giáp aka khán giả A ngồi xem kịch mà thôi.

Tin tức bị đưa ra, tất nhiên là ông chủ Triệu đọc được.

Đàm Lâm Kha chưa từng nói với hần về Hạ Lâm nên Triệu Tiềm có chút giật mình. Nhìn tin tức thì chỉ thấy Hầu Đình Đình bị liên lụy, hần suy nghĩ một chút rồi gọi cho cô, ý tứ hỏi rõ ràng trước sau.

Hầu Đình Đình tức giận nhận điện, không đợi hần mở miệng, chính mình rống lên: “Hạ Lâm tìm Tiểu Đàm gây phiền phức! Chính tôi là người bảo vệ cậu ấy đấy!”

Triệu Tiềm nhú mày: “Chuyện gì xảy ra?”

Cô không trả lời, hỏi ngược: “Triệu Tiềm, anh muốn kéo dài đến bao giờ đây?”

Hắn không hiểu lắm: “Kéo cái gì?”

Hầu Đình Đình: “Tiểu Đàm tốt tính lại dễ nói chuyện. Anh không nói cậu ấy cũng cùng anh kéo. May cho anh là Tiểu Đàm hiền lành mới chịu đồng dài với anh. Anh xem bây giờ Hạ Lâm tìm tới cửa bắt nạt cậu ấy, mà một chút sức mạnh để Tiểu Đàm đối chất cũng không có!”

Triệu Tiềm không lên tiếng.

Cô hừ một tiếng, mắng: “Chơi trò mập mờ! Đúng là tra nam!”

Rồi sau đó cúp điện thoại cái cạch.

Triệu Tiềm do dự một lúc, liền gọi điện thoại cho Đàm Lâm Kha.

Cậu biết hắn nhất định xem được tin tức kia rồi, vội vàng trấn an bảo hắn mình không có chuyện gì. Hạ Lâm nháo cũng chỉ là nháo, không ảnh hưởng tới cậu.

Triệu Tiềm không lên tiếng.

Được rồi, cậu nói như thế khiến hắn cảm thấy mình có chút cạn bã thật! Đăng bởi: admin

25. Chương 25

Chương 25: Ông chủ Triệu dồn dập tấn công!

Editor: Z.

Nói chuyện với Hầu Đình Đình xong, ông chủ Triệu bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lâu thật lâu...

Kỳ thực cô nói không sai, đến hiện tại hắn nghĩ mình cần phải... hành động một chút...

Nhưng trực tiếp tỏ tình với cậu, ngẫm lại nói: “Anh thích em!” hay “Anh yêu em!”, sến thêm chút nữa quãng cả câu: “I love you!” to chừng thì có chút ngu si...

Ít nhất... hắn cần làm chút nền chứ!

Căn cứ vào kinh nghiệm چرا gái nhiều năm. Triệu Tiềm nghiêm túc suy nghĩ, mình chỉ đơn giản tặng hoa bonus thêm bữa tối lãng mạn bên ánh nến là được. Nhưng dù sao... đối tượng hiện tại hoàn toàn khác, ông chủ Triệu da mặt dày như núi đá vạn năm đột nhiên cảm thấy mình lực bất tòng tâm...

Hắn cân nhắc cẩn thận một lúc lâu thật lâu, thậm chí lên mạng sọt cả nửa ngày mới nhớ tới thời đại học Lục Thăng tặng hoa cho bạn gái đều thuận buồm xuôi gió. Mà đối tượng nào chắc cũng như nhau, đại đa số đều thích hoa cỏ đi! Huống chi Đàm Lâm Kha rất thông minh, liếc mắt một cái nhất định sẽ hiểu được ý tứ của hắn!

Vì vậy Triệu Tiềm tiếp tục tìm tòi ý nghĩa của đủ loại hoa, đặt cửa hàng hoa một đóa tường vi đỏ sẫm, viết trên thiệp một câu làm việc vất vả rồi cho người đem tới đoàn làm phim.

Ngay sau đó hắn bắt đầu nóng lòng chờ đợi kết quả. Cửa hàng hoa báo lại đã đưa tới cho Đàm Lâm Kha, nhưng đợi mãi chẳng thấy người gọi cho mình. Hắn vốn chỉ muốn chờ cậu gọi đến rồi đá đưa dò hỏi rồi vừa vặn nói rõ ràng. Nhưng đợi cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh, gọi không được mà đợi chẳng xong, khó chịu quá đi!!

Chờ thêm một tiếng, điện thoại im lìm rồi cuộc có động tĩnh!

Hầu Đình Đình: Tỏ tình với đàn ông mà tặng hoa! Đồ ngốc!

Triệu Tiềm: ...

...

Lý Nhất Minh từ bên kia báo lại, Hầu Đình Đình sửa sang lại một chút là ngày mai có thể đi, đến chỗ Cảnh tiểu thư ăn cơm bá vương.

Đàm Lâm Kha biết cô đi, vốn muốn mời cô ăn một bữa cơm, tốt xấu gì cũng cần cảm ơn. Nhưng tiến độ quay phim đang trong giai đoạn gấp rút, tất cả mọi người đều phải tăng cường độ làm việc. Cậu cũng không tiện xin nghỉ, chỉ có thể áy náy mời Hầu đại tiểu thư ăn cơm hộp. Buổi trưa vừa ngồi xuống mở hộp cơm ra, ăn được hai đĩa thì có nhân viên công tác đột nhiên đi vào tìm cậu, nói là có người gửi quà.

Đàm Lâm Kha nháy mắt mấy cái, trong lòng nghĩ chắc là fans đến thăm mình, đang trong giờ nghỉ ngơi nên tiện chân đi ra xem.

Kết quả, một anh trai từ cửa hàng hoa giao cho cậu một bó hoa tường vi đỏ sẫm, còn móc ra quyển sổ nhỏ mong muốn cậu ký cho một chữ về tặng cho bạn gái.

Đàm Lâm Kha bình thường ít khi được tặng hoa nên có chút giật mình, lật qua lật lại cái thiệp tặng kèm cũng chỉ có một câu làm việc vất vả mà không ký tên. Cậu cau mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi người đưa hoa tên người tặng.

Anh chàng kia mặt thành khẩn: “Tôi không biết, người mua không để lại tên tuổi!”

Cậu nheo mắt, nếu là fans tặng thì sẽ tự đưa đến. Thực sự quá không hợp lẽ thường! Nhưng ngoại trừ đối tượng trên thì làm gì có ai rảnh rỗi tự nhiên tặng hoa làm gì?

Người giao hoa suy nghĩ, nói: “Đúng rồi! Có số điện thoại!”

Đàm Lâm Kha liếc mắt nhìn.

Số điện thoại hết sức quen thuộc.

Triệu Tiềm.

Cái tên này vừa đập vào mắt, Đàm Lâm Kha liền nhăn mày, tâm tình có chút vi diệu.

Nhưng thật ra, đáy lòng cậu vẫn... cao hứng!

Triệu Tiềm thật cẩn thận, lo paparazzi bắt được. Lại nói cậu không phải cô gái mới lớn, tặng hoa làm cái gì? Thời đại này theo đuổi bạn gái mới tặng hoa! Cậu suy nghĩ thêm, tự nhiên thấy thẹn thùng...

... Theo đuổi...

Đàm Lâm Kha hoảng hốt, mặt nóng bừng.

Hầu Đình Đình liếc mắt qua bên này, nhìn mặt cậu một chút, hiểu ngay!

Quả thực lúc quay lại liền có người trêu chọc cậu.

Đàm Lâm Kha cười cười, chỉ nói là fans đưa.

Thích Chính không tin! Nhìn cái mặt nhỏ đỏ bừng của cậu xem! Bạn gái đưa!!!

Kỳ Nghệ Lan cười: “Làm gì có cô gái nào tặng hoa bạn trai chứ?”

Hai người trêu cậu cả nửa ngày mới thả người đi. Đàm Lâm Kha nhìn bó hoa, cảm thấy hơi nhức đầu, nên gọi điện cho Triệu Tiềm đi? Nhưng nói cái gì bây giờ...

Đàm Lâm Kha nghĩ một hồi thì thời gian nghỉ ngơi kết thúc. Ngược lại Hầu Đình Đình hận mình mãi sát không nên kim, một mặt muốn thúc đẩy hai con người này, một mặt gửi tin cho Triệu Tiềm.

Kết quả Triệu Tiềm vừa nhìn, liền nhận ra mình ngu si!

Lần trước hẳn muốn tán gẫu với Đàm Lâm Kha liền dùng đề tài Trâu Duệ Văn tặng hoa cho cậu. Khi đó thái độ của Đàm Lâm Kha rất phản cảm, đoán chừng không thích đàn ông tặng hoa. Nghĩ lại Trâu Duệ Văn tặng hoa bị người ta đánh cho một trận, sao mình lại quên mất chứ!

Nhưng hoa đã đưa, nước đã đổ... Hiện tại có thể thu lại được ư?

Triệu Tiềm phi thường xoắn xuýt, nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn nên cầu cứu thôi. Những người có kinh nghiệm phong phú hẳn không biết nhiều, nhưng nói tới tán gái lợi hại thì...

Triệu Tiềm gọi điện cho Chu Hạo.

Chu Hạo còn chưa hô lên lão Triệu, hắn đã cướp diễn đàn: “Bình thường ông tán gái hay tặng cái gì?”

Chu Hạo sững sờ, theo bản năng nói: “Hoa!”

“Vô tác dụng!” Hắn nói: “Có ý tưởng nào khác không?”

Anh nở nụ cười: “Ồ~ Lão Triệu à~ Lại mùa xuân nữa sao

”

Triệu Tiềm nhú mày: “Mau hiến kế!”

Kế sách của anh thực đơn giản, con gái đều thích những thứ nhỏ nhỏ, đáng yêu, lại thích ăn ngọt! Lúc này mang tới vài món quà vật xinh xinh là tuyệt đối có thêm điểm. Chu Hạo vừa lải nhải xong, chưa kịp hỏi thêm nữa câu thì Triệu Tiềm cách một cái ngắt kết nối.

Chu Hạo nháy mắt mấy cái, anh còn chuyện chưa hỏi nha!! Sao lại tắt điện thoại rồi!! Thôi... cúp thì cứ cúp... anh cũng chẳng quan tâm...

Nghe ý kiến xong, Triệu Tiềm suy nghĩ sửa ngày... Tặng đồ ngọt... Đàm Lâm Kha thích ăn mấy thứ ngọt ngọt sao? Thôi... đưa trước tính sau!

Ngày hôm sau, tiến độ làm việc được khôi phục, trên đường đi tới Lâm thị bàn bạc, Triệu Tiềm hỏi tiểu trợ lý nhà mình đồ ngọt gì ngon. Kết quả tiểu trợ lý trùng mắt tưởng tượng tới cảnh ông chủ nhà mình ăn kẹo bông ngọt ngào, có chút kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, nửa ngày sau mới lò dò hỏi: “Ông chủ... ngài muốn sa vào chiến trường ẩm thực sao?”

Hắn có chút phiền muộn, hắn lẩn sân thực phẩm làm gì? Kẹo nhà họ Triệu? Phắc! Nghe qua đã thấy chuối rồi!

Vì vậy hắn liền đem những lời mà Chu Hạo nói lược cho trợ lý nghe một lần. Tiểu Sở sững sốt nửa ngày, cuối cùng giật giật mắt: “Đàm tiên sinh tuy họ Đàm nhưng chắc chắn không thích ăn kẹo đâu!”

(tán): Đàm – (táng): Kẹo

Triệu Tiềm bị một núi kẹo làm cho chút loạn, nhìn ánh mắt của tiểu trợ lý, hắn cảm thấy mình nên cẩn trọng hơn. Hình như mấy năm nay hắn không ăn kẹo rồi, Chu Hạo nói cho đẹp... thì kẹo hoa quả đi! Màu sắc sắc sỡ dễ kích thích vị giác!

Triệu Tiềm như trước không ngại ngừng đến chỗ kia ký tên xong tự mình đi chọn một đồng kẹo rực rỡ như cầu vồng. Tự cảm thấy mình đầy thành tâm, tự tay gói kỹ, không để lại bất kỳ giấy tờ gì, trực tiếp gửi đi luôn.

Chờ hàng đến là ba ngày sau, Hầu Đình Đình đã đến chỗ Cảnh Nguyệt. Đàm Lâm Kha có một trợ lý mới, tuổi chừng hai mươi, Lý Nhất Minh gọi cô nàng là Tiểu Thu. Vốn quà trực tiếp phải chuyển tới tận tay cậu, nhưng Tiểu Thu thấy trên kiện hàng không ghi tên người gửi nên có chút kỳ quái, báo cáo với cậu. Đàm Lâm Kha đành bảo trước tiên mở ra nhìn qua.

Tiểu Thu mở kiện hàng chuyển phát nhanh, cái túi bên trong trải qua một đường xóc nảy đã sớm bục, vừa mở ra thì một đồng kẹo sắc sỡ tuôn ra như mưa.

Tiểu Thu sững sờ, Đàm Lâm Kha cũng ngây ra. Hai người mắt ta trùng mắt nhỏ một hồi, cuối cùng cậu ngồi xổm xuống nhặt cái túi kia lên nhìn đơn chuyển phát nhanh.

Không có tên nhưng để lại số điện thoại.

Đàm Lâm Kha yên lặng thả cái túi xuống đất... không biết nên làm gì, chỉ có thể bắt đất dĩ nhìn đồng kẹo.

Tiểu Thu ở bên cạnh cũng không biết làm sao mà nhìn cậu. Đàm Lâm Kha thở dài, nghĩ thầm cái tên Triệu Tiềm này ngốc quá đi! Không có tên thì nghĩ cậu không nhớ được số điện thoại hần sao? Muốn lấp liếm thì lấy số người khác... Tỷ như... Đàm Lâm Kha không nhớ số tiểu trợ lý chẳng hạn!

Cậu nhặt hết kẹo dưới đất lên, cậu không thích ăn ngọt! Giờ có một đồng kẹo này biết không biết để đâu! Công ty chuyển phát nhanh lỡ làm hỏng hộp đựng, tùy tùy tiện tiện tìm một cái túi khác thay vào. Đàm Lâm Kha không thể làm gì khác ngoài bảo Tiểu Thu kiểm thứ gì đó để đựng về đây. Kết quả, cô nàng trở lại với bình thủy tinh trên tay.

“Để vào cho đẹp!” Tiểu Thu híp mắt cười, vẻ mặt có chút trêu chọc. Nhìn mặt cậu thế kia, đoán chừng không phải fans tặng nha!!

Mà đồ hết kẹo vào vẫn còn dư ra một cái. Cậu ăn viên kẹo kia, ngọt đến ngây người

~Nhưng cậu lại không nghĩ là do người tặng...

Ở cạnh Đàm Lâm Kha hai ngày, Tiểu Thu biết tính cậu rất dễ ngượng, liền nghiêm mặt giỡn cậu. Bảo cậu không thích ăn ngọt thì cho cô một ít đi.

Đàm Lâm Kha luôn hào phóng thì bây giờ đột nhiên hẹp hòi, do dự một lúc mới đưa cho cô vài viên...

Tiểu Thu phì cười. Hành động của Đàm Lâm Kha đáng yêu quá đi~ Cầm lấy kẹo cậu cho, đi ra ngoài làm chuyện của mình.

Đàm Lâm Kha có chút lúng túng, lâu sau mới nhớ ra...

Hiện tại, cậu nên... gọi điện cho Triệu Tiềm thôi!

—

Hoa tường vi: Ý muốn được yêu Đăng bởi: admin

26. Chương 26

Chương 26: Trời xanh không phụ lòng người!

Editor: Z.

Đàm Lâm Kha gọi cho Triệu Tiềm.

Hần phi thường kinh hi! Cuối cùng cậu cũng chịu gọi cho hần rồi! Nhưng hỏng một cái là hần chưa chuẩn bị xong lời phát biểu.

Mấy chuyện tỏ tình vẫn là phải trực tiếp nói, cách một cái điện thoại, không nhìn thấy người, thậm chí giọng nói qua điện thoại cũng không giống nhau, hần thấy kỳ lắm!

Đàm Lâm Kha không nhận ra hần đang hoảng hốt, đại khái cảm thấy hành động tặng quà của người kia có chút kỳ quái, nhin không được liền cười cười: “Triệu Tiềm, gần đây có ngày đặc biệt nào mà tôi không nhớ sao?”

Hần chau mày: “Ngày gì chứ?”

“Không phải thì anh đưa đồ tới làm gì?” Đàm Lâm Kha dừng một chút, tựa hồ đang suy nghĩ xem mình có bỏ quên ngày lễ gì không. Nhưng cẩn thận hồi lâu vẫn không nhớ, sinh nhật cả hai qua từ lâu lắm rồi, thật là không nghĩ ra nha!

Triệu Tiềm tăng hăng, chuyển đề tài: “Bao giờ các cậu xong việc?”

“Chắc là cuối năm!” Cậu đếm đếm: “Nếu không chậm tiến độ thì còn khoảng hai tháng!”

“Hai tháng?” Hần nhúu mày, gì mà lâu dữ!

Cậu hỏi: “Sao thế?”

Triệu Tiềm suy nghĩ, hai tháng thực sự quá lâu! Mấy ngày hắn còn chịu được! Nhưng một mặt vẫn tùy tiện hàn huyền vài câu hỏi tình trạng gần đây của cậu.

Đàm Lâm Kha cảm thấy nhất định là Triệu Tiềm có chuyện giấu cậu. Nhưng thế nào cũng không tới phương diện kia, suy nghĩ về tính cách của người nào đó, thì thoảng phạm lỗi thì rất bình thường...

...

Triệu Tiềm thấy nhiệm vụ của mình đang từ chọn quà làm sao cho tốt biến thành địa điểm tỏ tình ẩn tượng.

Lần theo đuổi bạn gái đầu tiên, thậm chí là với Ngô Hiểu đều không quá khó khăn, chỉ là một bó hoa cùng bữa tối lãng mạn bên ánh nến là trót lọt. Triệu Tiềm không hiểu mình đang rối rắm cái gì nữa, cứ như thanh niên học cấp ba, trong đầu một đồng ý tưởng linh tinh, tưởng tượng ra một chút là lập tức kích động.

Suy nghĩ cả một buổi tối, hắn chợt nhận ra mình đang đem mọi chuyện phức tạp hóa. Kích động tới nỗi mất cả ngủ, không quản bây giờ là lúc nào, trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Hạo.

Chu Hạo từ trong mộng đẹp bị đánh thức, tức giận gào lên: “Nửa đêm nháo cái gì?!”

Hắn: “Ông ơi! Tôi kích động quá!!”

Chu Hạo: “...”

Anh nhìn đồng hồ, mới hơn một giờ sáng! Giờ này gọi cho anh kêu kích động cái gì?! Triệu Tiềm uống lộn thuốc à?

Hắn lại hỏi: “Lúc ông tỏ tình... đưa đến chỗ nào tốt? Chỉ ăn một bữa cơm bình thường, hay là bữa tối với ánh nến?”

Chu Hạo: “...”

Triệu Tiềm còn ở một bên nói liên miên cần nhẫn.

Anh không nhịn được ngắt lời hắn: “Lão Triệu!! Năm nay ông hai mươi chín, không phải mười chín!”

Hắn cũng dừng lại: “Có liên quan không?”

Chu Hạo: “Làm sao mà như ông già mấy trăm năm chưa từng thấy gái vậy?”

Triệu Tiềm: “...”

Quả thực hắn đang quá khích đây!

“Trước đây của gái ra sao thì bây giờ cứ thế đi!” Chu Hạo hằm hè: “Đừng có phá tôi nữa!”

Hắn trầm mặc: “Không giống nhau...”

“Có gì mà không giống?” Chu Hạo ngừng lại, đột nhiên ngộ ra cái gì đó, nhịn không được nói tục: “Cmn!! Không phải ông đang theo đuổi Đàm Lâm Kha đấy chứ?!”

Triệu Tiềm vô cùng dứt khoát thừa nhận: “Đúng thế!”

Chu Hạo lập tức im miệng, nửa ngày sau liền nghe thấy anh mắng một chuỗi thô tục thật dài, hình như không tiếp thu được sự thật: “Ông với Đàm Lâm Kha là thật?! Phắc! Tôi còn tưởng đầu hai người ai cũng chập như nhau!!”

Triệu Tiềm nhú mày: “Ông biết rồi?”

Anh có chút khiếp sợ: “Phát hiện lâu rồi! Hồi đầu còn tưởng hai người đùa thôi! Giống như Lục Thắng với Lý Thu Hải của Kim Diệp ấy! Nhưng thời đại này có thể lẫn lộn như thế sao?!”

Triệu Tiềm nghiêm cẩn suy nghĩ, hình như đúng là thế đấy, dừng lại một chút, nói: “Ai bảo Lục Thắng với Lý Thu Hải chỉ là đùa?”

Chu Hạo há mồm kêu Phắc một tiếng, Triệu Tiềm khà khà cười: “Tôi đùa thôi!”

“...” Anh xì một tiếng, chuyện này sao có thể đùa được, lại hỏi: “Ông thật sự là muốn ở cạnh cậu ấy?”

Triệu Tiềm: “Ừ, nghĩ kỹ lắm rồi!”

Chu Hạo thở dài: “Ông nghĩ kỹ thì tôi không có gì để nói! Hóa ra hồi trước ông hỏi là muốn tặng quà cho cậu ấy à? Lão Triệu, theo đuổi con trai ông lại đi tặng hoa, đưa kẹo...”

Hắn thoán nhướn mi: “Không phải ông nói với tôi sao?”

Chu Hạo xua tay tỏ vẻ không chấp người ngu si. Đầu óc như bị cả chục cái cửa đập xuống, nhưng mà chỉ là thích một người thôi! Không có gì quá đáng mà! Cái chính bây giờ là phải nghĩ ra được mắt xích trong chuyện này.

Triệu Tiềm lại thắc mắc: “Vậy ông xem nên tặng gì?”

Chu Hạo xem thường: “Người ta là con trai! Tặng hoa với kẹo thật ngu! Ông có thấy cô gái nào tặng bạn trai mình hoa không? Mà nên tặng caravat gì đó!”

Chu Hạo nói cũng thấy kỳ...

Đem tặng mấy cái này cũng kỳ quái...

“Nếu không...” Hắn đột nhiên mở miệng: “Đi ăn đồ nướng rồi bày tỏ?”

Chu Hạo buồn rầu .

Đúng như dự đoán, Triệu Tiềm lại tiếp tục bài ca không dứt. Làm sao có thể trong lúc ăn mà bày tỏ thực tự nhiên, lại hi vọng ông bạn chí cốt có thể hiến kế. Chu Hạo bị làm phiền đến buồn bực, nhin không được hô lên: “Lão Triệu!!”

Triệu Tiềm đột nhiên bị ngắt lời, kinh ngạc: “Cái gì?”

Anh hít sâu một hơi: “Tôi hỏi ông một chuyện! Ông có phải đàn ông không?”

Triệu Tiềm sững sờ, phản ứng được thì phì cười, chưa kịp nói thì anh liền giành: “Đàn ông làm gì mà cứ lần lữa thế! Trực tiếp khiêng lên giường!”

Triệu Tiềm ghen, thỏ thẻ: “Là sao...”

“Ý trên mặt chữ!” Anh vô cùng nghiêm túc: “Cách này là nhanh nhất!”

Đầu óc hắn xoay vòng vòng! Trong đầu đều là câu nói của Chu Hạo... trực tiếp khiêng lên giường... trực tiếp khiêng lên giường... trực tiếp khiêng lên giường... Làm liền làm! Sợ cái gì!!

...

Vì vậy hai ngày sau, ông chủ Triệu ngồi ở khách sạn đối diện phim trường, cực kỳ hăng hái quyết tâm đợi Đàm Lâm Kha làm việc xong.

Có kế hoạch chưa? Hắn mới là người không cần!

Nhưng sự thật chứng minh những người có kế hoạch cụ thể mới là đồ tốt!

Đàm Lâm Kha vừa mới xuất hiện, Triệu Tiềm liền thấy sợ hãi.

Đàm Lâm Kha ngược lại không khác bình thường, cùng Thích Chính với Kỳ Nghệ Lan đi với nhau, trợ lý cũng theo, không chú ý tới Triệu Tiềm ở bên trên. Xác thực mà nói, Triệu Tiềm tự mình hại mình thôi! Trước khi tới còn không báo với người ta tiếng nào, Đàm Lâm Kha nghĩ hắn còn đang ở xa lác xa lơ, ai mà suy luận ra được thực trạng người thật đang cùng địa điểm với mình chứ!

Mắt thấy người sắp đi qua, Triệu Tiềm cảm thấy mình có chút vội vã, nhưng không dám mở miệng gọi. Cũng may mắt của Thích Chính rất tinh, liếc một cái liền phát hiện, kinh ngạc mở to mắt, thuận tiện đẩy đẩy Đàm Lâm Kha. Cậu cũng xoay đầu lại, thấy người nào đó đang nháy mắt, giật cả mình.

Triệu Tiềm phát phát tay với mọi người.

Hắn cảm giác mình đang cười thực ngớ ngẩn...

Đàm Lâm Kha nhanh chân đi qua chỗ hắn, Thích Chính với Kỳ Nghệ Lan cũng theo sau chào hỏi hắn. Cậu cực kỳ, cực kỳ bất ngờ hỏi: “Triệu Tiềm! Sao anh lại ở chỗ này?”

Triệu Tiềm tăng hăng: “Tôi có chút việc, thuận tiện ngang qua thì vào xem một chút...”

Thích Chính cười: “Triệu tổng à, anh là tới xem một chút, không bằng nói thuận tiện làm chút việc đi?”

Hắn nhú mày, liếc mắt nhìn anh.

Kỳ Nghệ Lan che miệng cười, nói mình có chút việc, mọi người cứ từ từ nói chuyện, tiện tay lôi cả Thích Chính đi.

Đàm Lâm Kha nhìn hắn, nháy nháy mắt, tựa hồ chờ hắn mở miệng.

Triệu Tiềm tăng hăng, có chút lún tún: “Đại sảnh nhiều người quá...”

Đàm Lâm Kha nở nụ cười: “Tôi quên mất! Mình lên trước rồi nói!”

Cậu mang hắn vào một phòng riêng, Tiểu Thu vô cùng thức thời tự động biến mất. Triệu Tiềm nhìn bốn phía một trước, vẫn là phòng kia, chẳng thay đổi gì hết. Nhưng chỉ liếc mắt một cái là nhận ra bình thủy tinh đầy kẹo sặc sỡ. Hắn ngạc nhiên, sao lại không ăn?

Đàm Lâm Kha thấy hắn nhìn chằm chằm nhìn lọ kẹo, theo bản năng giải thích: “Tôi không thích ăn ngọt nên Tiểu Thu liền cho vào bình.”

Hắn cau mày: “Tiểu Thu?”

“Ừ, trợ thủ của Minh ca!” Cậu nghĩ ngợi một chút, hỏi: “Công việc xong rồi?”

Triệu Tiềm quên mất cái cơ mình vừa lấy, bật thốt lên: “Việc gì... A! Không đúng! Xong rồi!”

Đàm Lâm Kha nhất thời minh bạch bảy, tám phần. Hơi bất đắc dĩ một chút nhưng vẫn hài lòng.

Triệu Tiềm thổi lửa cả nửa ngày, chuẩn bị mở miệng thì bị cắt ngang...

Tiếng điện thoại reo!

Móc ra nhìn nhìn, Chu Hạo có vẻ cần thời gian rất chuẩn gửi tin nhắn: “Lão Triệu cố lên!”

Hắn ghen.

Đàm Lâm Kha hỏi: “Sao thế?”

Triệu Tiềm liền nói láo: “Tiểu tử Chu Hạo đi quán bar quên mang ví bị bắt rửa bát trừ tiền, bảo tôi mang tiền đến!”

Đàm Lâm Kha biết thừa hắn nói linh tinh, cũng đùa lại: “Anh muốn leo lên máy bay để về đưa tiền sao?”

“Trừ phi cậu trả tiền vé máy bay cho tôi!” Triệu Tiềm nhấn lại một cái tin cảnh cáo bảo anh đừng có quấy rầy nữa, sau đó quyết đoán tháo pin vứt qua một bên. Ngắc đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của người nào đó, nhất thời kích động: “Lâm Kha, tôi có chuyện muốn nói...”

Cậu nháy mắt: “Sao thế?”

“Tôi...” Triệu Tiềm có chút ấp úng. Không hiểu sao muốn nói mà không thể nào phun ra được! Phắc! Nói hay trực tiếp làm, cái nào tốt hơn đây?! Hắn không phải là trẻ con, sao cứ thấp tha thấp thỏm như thanh niên mới biết yêu thế!!

Nhìn lại biểu tình của Đàm Lâm Kha, hắn cười khan: “Cậu có thích hoa không? Ha ha ha!!”

Đàm Lâm Kha: “...”

Hắn cầu mệnh mình một cái.

Mẹ nói mình đang nói cái gì đây!

Đàm Lâm Kha lúng túng cười: “Cũng được...”

Hắn hận không thể tát vào mặt mình. Nhìn đi! Cậu đang ngại ngùng đó!! Đây là thời điểm quyết định đó! Xấu hổ cái gì nữa!! Trực tiếp nói đi!!

Triệu Tiềm: “Tôi cũng thấy rất tốt!”

Bầu không khí triệt để lúng túng.

Đàm Lâm Kha không biết nên nói gì cho phải, Triệu Tiềm phun câu kia ra thì liền thành cái mặt hận không thể lấy cái chết tạ tội với trời đất, nhin không được phải hỏi: “Anh có chuyện gì cần nói sao?”

“Có chứ!” Triệu Tiềm hít sâu một hơi để bình tĩnh. Việc này nói trắng ra là hắn không còn trẻ nữa, nhưng không hiểu sau tim cứ nhảy nhót không ngừng khiến hắn không biết làm gì. Mà dù sao cũng vừa loạn ngôn, nói thẳng có chút không phải, Triệu Tiềm hơi ngập ngừng: “Lâm Kha, cậu... có ghét tôi không?”

Không ghét không phải xếp ngang với thích à?

Đại não của ông chủ Triệu nghĩ thế đấy!

Không ngờ hắn lại hỏi như thế, Đàm Lâm Kha ngược lại trầm mặc, cau mày nhìn Triệu Tiềm, thần sắc có chút kỳ quái, nhìn ra hắn thực sự thấp thỏm, bất an. Cậu có chút gian nan mở miệng: “Triệu Tiềm, có phải anh muốn hỏi... tôi có thích anh không?”

Triệu Tiềm: “...”

Liệu sự như thần không phải đùa đâu! Hắn còn chưa kịp nói...

Đàm Lâm Kha nhìn vẻ mặt của người nào đó, hiểu luôn. Lập tức không biết nói thế nào, khẽ cắn răng, cúi đầu.

Vấn đề này thực sự hơi rối rắm...

Triệu Tiềm hít sâu một cái, khẳng định: “Ừ!”

Nói xong, hắn lại nhìn mặt cậu, thấy cậu có chút rối rắm nhưng mà không xuất hiện thần sắc chán ghét, ngược lại luống cuống mới là tốt. Quân hệ lúc trước của hai người tuy ái muội như tình nhân nhưng đại đa số mọi người chỉ nghĩ là đùa gỡ thôi. Nguyên tức nghĩ lại, xác thực những việc cần nói thực sự quá nhiều, giống như đáng nhẽ phải đi một con đường rộng thênh thang, lại có người kéo vào cái đường vừa nhỏ vừa khó. Nhưng nói qua thì nói lại đều là do cậu tự chọn. Thôi kệ đi! Cứ đi theo tiếng gọi của con tim!

Triệu Tiềm cũng không nói, hắn đang đợi câu trả lời của cậu. Nhìn cậu đến phiền cả lòng, hắn thực sự rất kích động, muốn làm điều thuốc để giải tỏa tâm tình nhưng lại sợ làm phiền cậu. Mấy phút mà như đợi mấy năm, chờ đến khi Triệu Tiềm cảm giác tóc mình bạc hết thì cậu mới mở miệng gọi: “Triệu Tiềm...”

Triệu Tiềm lập tức ngẩng đầu lên.

Đàm Lâm Kha nhìn hắn, không hiểu sao lại thấy giống như một con cún lớn sợ hãi chủ nhân bỏ rơi, những điều muốn nói đều không nói được, ngược lại phì cười một tiếng.

Hắn nhú mày, hỏi: “Có gì đáng cười sao?”

Cậu cười tới mức không ngừng lại được.

Sự căng thẳng trong lòng hắn đột nhiên tiêu tan, nở nụ cười. Tuy rằng không biết cậu cười vì cái gì nhưng hắn an tâm không ít, tuy vậy vẫn hơi phiền lòng.

Chờ cậu vất vả dừng lại, ngẩng đầu lên lên mới phát hiện ra Triệu Tiềm vẫn nhìn chăm chăm mình, ánh mắt sáng như sao, cậu ngẩn người: “Sao thế?”

Hắn mỉm cười: “Tôi đang nghĩ... Ban đầu tôi luôn cảm thấy lúc cậu cười rõ lên là đẹp nhất! Nhìn nhiều, nhìn mãi, sau đó trong lòng liền tự mỉm, đây chính là người vợ nhỏ bé mà mình luôn muốn tìm...”

Đàm Lâm Kha sững sờ, trên mặt hơi ửng hồng.

Một giây trước còn phạm sai... làm sao mà một giây sau... đột nhiên cậu ngay không sợ chết đứng bực bạch tâm tình vậy...

Triệu Tiềm vẫn cười, đứng lên. Đàm Lâm Kha đang ngồi trên ghế cạnh bàn, hấn nhích càng gần thì mặt cậu lại càng đỏ hơn, không chịu ngẩng đầu. Triệu Tiềm không hiểu sao đột nhiên nghĩ tới một Đàm Lâm Kha khi còn làm diễn viên quần chúng, khi hấn đọc được tin tức cậu đánh tên đạo diễn chết bầm kia, phản ứng của hấn chỉ là: Ồ! Hóa ra là diễn viên quần chúng! Sau đó không thể giải thích tại sao hai đường thẳng song song lại tìm đến nhau, hấn liền lĩnh đỡ lấy tiểu minh tinh bị đuổi giết. Triệu Tiềm bây giờ mới cảm thấy bụng dạ của mình thật khó lường, ít nhất thì trước mắt người khác đi... Còn hấn... nghiêm túc ngẫm lại thì chính là do nhìn thấy nụ cười của Đàm Lâm Kha nên mới nhận ra mình không thể buông người này được đi...

“Lâm Kha...” Triệu Tiềm đứng trước mặt cậu, chậm rãi cúi người: “Nói với em một chuyện...”

Đàm Lâm Kha hết sức ngoan ngoãn: “Ừ...”

Hấn nhìn biểu tình vừa thẹn thùng lại vừa cổ trấn định, không nhận được mỉm cười, sau đó hít sâu, từng chữ, từng câu nói: “Anh thích em, rất yêu em!”

Đàm Lâm Kha thấy mình gấp đến sắp ngất đến nơi rồi.

Hấn vừa cười vừa hỏi: “Cho nên muốn hỏi... em có thích anh không?”

Đàm Lâm Kha há miệng, cứ há miệng mãi. Cậu không biết tại sao mà mình ngượng đến lợi hại, mặt đỏ bừng bừng, tim đập như trống.

Triệu Tiềm không nói nhiều, chỉ bình tĩnh chờ đáp án của Đàm Lâm Kha.

Cậu nói có chút nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe ra: “Thích... thích anh...”

Ôi dồi ôi!! Trời xanh không phụ lòng người : Đăng bởi: admin

27. Chương 27

Chương 27: Ân ân ái ái

~~Editor: Z

Hôm sau, Triệu Tiềm đăng một bức ảnh lên weibo.

Kỳ thực chỉ là bữa sáng tự làm cùng gương mặt tươi cười, nhưng những người hâm mộ đều không thấy nam thần không thể tẻ nhạt đến thế! Bữa sáng chỉ là đồ ăn bình thường, không phải thực phẩm quá xa xỉ. Nhưng chỉ là nhìn bữa sáng tuy đơn giản nhưng mà lại có hai phần, cộng thêm background là khách sạn quá rõ ràng! Kết hợp với kỷ niệm hồi hấn còn ân ân ái ái với Ngô Hiểu, tất cả mọi người đều ngộ ra... Nam thần... lại có mùa xuân nữa rồi!!!

Vì vậy một đồng fans suy đoán xem cô nàng nào tốt số thế, một mặt lại cần khẩn hi vọng lần này đường tình tốt đẹp hơn một chút. Lần này mà bị gái đá nữa thì ông chủ Triệu chỉ có nước xuất gia thôi! Rất nhanh sau đó ông chủ Triệu liền làm một cái blog dùng ngôn từ khách sáo lên án hành động vô duyên của Hạ Lâm. Đồng thời khẳng định mình và cậu ta nửa điểm quan hệ đều không có, ngôn ngữ rất nghiêm túc, thậm chí không ít người hâm mộ đều cảm thấy ông chủ nhà mình là bị lợi dụng.

Mà nguyên một đêm gửi một biển tin nhắn cùng gọi một đồng cuộc điện thoại đều bị tắt, Chu Hạo nhìn trên weibo nhất thời rõ ràng. Được rồi! Tên ngổ Triệu Tiềm này thế mà thành công!

Triệu Tiềm tắt điện cả một đêm thì người khổ không chỉ là Chu Hạo mà còn có tiểu trợ lý. Không chỉ không nói hấn đột nhiên biến mất, điện thoại cũng không thêm tiếp hại cậu lo lắng loạn lên, chỉ sợ ông chủ nhà mình gặp chuyện bất trắc. Di động tắt tới nửa đêm hại tiểu trợ lý tự bỏ nã hấn bị cướp xe, bắt cóc, người ngoài hành tinh túm về hành tinh của họ để phân tích cấu tạo não. Khổ một nỗi là hôm sau Triệu Tiềm có một buổi họp phải tự mình điều hành, bọn cướp hay người ngoài hành tinh không thể đợi hết hội nghị mới tha hấn đi được sao? Nghĩ tới mấy ông giám đốc tới thời mẫn kinh nên tính cách hung hăng, tiểu trợ lý lại càng đau đầu hơn.

Thật vất vả đợi cho tới sáng, thấy ông chủ đăng ảnh lên weibo, cậu vô cùng kích động, lập tức gọi điện thoại cho người...

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

... Lòng như tro nguội.

Mà thời khắc mấu chốt, người gọi được cho nhân vật nổi tiếng, không ai khác là Chu Hạo!

Mục đích anh gọi cho hắn rất đơn giản, bên kia vừa nhận, anh đã hắc hắc cười cực hèn mọn: “Thành rồi sao lão Triệu?”

Triệu Tiềm vô cùng đắc ý hừ một tiếng.

Chu Hạo tặc lưỡi, nghĩ thầm Đàm Lâm Kha có mù mới nhìn trúng tên dở hơi Triệu Tiềm này. Một người tốt đến như thế mà lại chui vào cái hầm vừa sâu vừa tối, không nhận được chệp miệng cảm thán: “Thật là! Món ăn đang ngon lại bị thiu!”

Không ngờ Triệu Tiềm một chút cũng không tức giận, ngược lại cười cười, tâm tình vô cùng sung sướng.

Chu Hạo thấy đùa cợt không thú vị, vốn đã chuẩn bị mấy câu súc tích bạo hấn nhưng đành nuốt vào.

Triệu Tiềm hỏi ngược lại: “Gọi có chuyện gì không?”

Anh thấy đầu bên kia đầy tạp âm, khẳng định giờ này Đàm Lâm Kha đã đến phim trường. Lão Tôn còn lâu mới nể Triệu Tiềm thả người, theo đúng lý thì giờ này hắn phải ở khách sạn một mình, nhưng nghe những âm thanh này...

Chu Hạo hỏi: “Ông đang ở đâu đấy?”

Triệu Tiềm: “Sân bay.”

Anh giật mình: “Đến sân bay làm gì?”

Hắn cười cười: “Chiều nay có hội nghị... Ông đoán xem Tiểu Sở điên đến mức độ mấy rồi?”

“Không phải là phát rồ sao?” Chu Hạo hằm hè: “Ông không lo lắng sao?”

Hắn vô cùng bình tĩnh: “Chẳng có gì cần vội hết!”

“Không vội?” Chu Hạo chấn kinh: “Lão Triệu! Tôi không ngờ ông lại trọng bạn thế đấy!”

Triệu Tiềm trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng: “Chu Hạo, có chuyện này tôi không đành lòng nói cho ông nghe...”

Anh: “Làm sao?”

Hắn ha ha cười: “Thời điểm thi tốt nghiệp trung học, tôi cao hơn ông chừng một trăm điểm!”

Chu Hạo: “...”

Yên lặng cúp điện thoại.

Vừa mới ngắt điện với Chu Hạo thì lát sau chuông lại vang. Lần này là Lục Thăng, vừa mới dí vào cái tai nghe đã thấy đối phương sốt sắng hỏi có phải Đàm Lâm Kha không? Triệu Tiềm bị sự nhiệt tình của anh dọa cho sợ, hơn nữa tại sao vừa mới nhắc mấy đã hỏi cái gì Đàm Lâm Kha? Hắn chưa kịp mở miệng thì bên kia bắt đầu loạn tung bùng, hình như có ai đoạt điện thoại của Lục Thăng, sau đó là Lý Nhất Minh rống to.

“Triệu Tiềm!! Cái đồ trâu già gặm cỏ non!!!”

Triệu Tiềm ghen, nghĩ thầm Lục Thăng kích động thì hắn còn tìm chút lý do. Nhưng Lý Nhất Minh phát rồ cái gì? Bọn họ không dây dưa cũng chẳng lan quyen, chẳng lẽ theo Đàm Lâm Kha lâu ngày nên nảy sinh tình cảm?! Không được!! Nói thế nào chính chủ cũng ở chỗ này! Lý Nhất Minh có cho mười cái gan hùm cũng không có khả năng đào tường nhà hắn!!

Y lại mắng: “Lâm Kha đang yên đang lành!!! Bị cậu làm cho hết cả tâm tình làm việc!! Trời ạ!! Nếu bị truyền thông bắt gặp thì phải làm thế nào??!!”

Đang xa xa còn nghe thấy Lục Thăng loáng thoáng xen mờ: “Minh ca! Anh nghĩ nhiều rồi~”

Lý Nhất Minh trừng mắt rồi đập bốp một cái vào mặt anh! Ôi trời ơi giờ này thì ai mà còn nghĩ tới gương mặt kia có bao nhiêu đáng giá nữa chứ! Mà anh cũng chẳng dùng nhiều sức: “Triệu Tiềm! Cậu nghiêm túc?”

Hắn cười một tiếng: “Tất nhiên là nghĩ rõ ràng chứ!”

“Cậu...” Lý Nhất Minh hít sâu một hơi: “Cậu đã nghĩ tới việc bị khai ra chưa?”

Triệu Tiềm muốn nói tiếp, nhưng Lý Nhất Minh đoạt lại: “Cậu không làm sao, nhưng đã từng nghĩ tới Lâm Kha chưa... À, thôi...” Y hít sâu một hơi, không cam lòng nói: “Chúc mừng hai người...”

Nguyên bản chạy tới hỏi tội lại thành một câu như kia, Triệu Tiềm bị làm cho chẳng hiểu cái gì thì Lục Thăng đoạt lại điện thoại, thấy Lý Nhất Minh ra ngoài chuẩn bị nốt cho sự kiện anh cần đi tối nay, nhin không được cong khóe môi: “Triệu Tiềm, ông đừng quá để ý, Minh ca là vậy đấy! Nói nhiều nhưng thích quản nhân sự!”

“Kỳ thực Lý Nhất Minh nói không sai...” Triệu Tiềm cau mày nghiêm túc suy nghĩ. Kỳ thực hắn không nghĩ tới những gì mà y nói, tương lai còn rất nhiều chuyện để phát sinh, hắn tốn lên chứ chưa cân nhắc về sau này.

Mà nhân viên tại sân bay đã bắt đầu nhắc nhở hành khách mau chuẩn bị đăng ký.

“Tôi phải lên máy bay rồi...” Triệu Tiềm nhún lời cuối, có chút mất tập trung.

“Nói chung...” Lục Thăng nghe ngữ khí của hắn, đoán chừng ông bạn mình đang vướng mắc những gì Lý Nhất Minh nói, chốt hạ: “Chúc mừng~”

Triệu Tiềm lên máy bay liền tắt điện thoại, chờ về đến nhà là hơn một giờ. Tiểu trợ lý rút cuộc đã gọi được cho ông chủ, vô cùng đáng thương hỏi hắn đang ở nơi nào, trong lòng dĩ nhiên khẳng định ông chủ nhà mình không hề có lương tâm, chắc chắn đang ở nơi nào đó ôm mỹ nhân hưởng thụ cuộc sống. Đã thế trong não không ngừng chạy qua hình ảnh cái đầu hói bóng loáng của vị giám đốc trung niên đầu bốc khói, trán nổi gân xanh cực đáng sợ.

Không ngờ Triệu Tiềm vô cùng bình tĩnh nói: “Sân bay, bảo người tới đón tôi.”

Tiểu trợ lý trợn mắt ngoác mồm.

Chuyện này, chuyện này... nên xem con hư còn quý hơn vàng! Phắc! Không đúng! Đây là cái ví dụ gì vậy?! Tiểu trợ lý vội vàng đáp ứng chạy đi tìm tài xế, còn không kém phần long trọng mặc âu phục, giày da nhảy loi loi choi choi. Kết quả vừa quay đầu lại liền nhìn thấy giám đốc đứng phía sau, vẻ mặt âm trầm hỏi cậu: “Sở Phong! Triệu tổng đâu?”

“Triệu tổng... Triệu tổng...” Tiểu trợ lý vừa nhìn thấy giám đốc thì đại não lập tức đóng băng, bấp bấp không biết nên nói gì. Nhưng không phải Triệu Tiềm về rồi sao? Cậu sợ cái gì?! Nhất thời lên dây cót tinh thần, ưỡn ngực lăm lăm trả lời: “Triệu tổng hiện tại đang ở sân bay, tôi đang trên đường tới đón ngài ấy!”

Giám đốc đầu hói nheo mắt, nhìn chằm chằm tiểu trợ lý như đang dòm tội phạm nguy hiểm cấp độ cao, soi mói tới nỗi cả người cậu vô cùng vắng thẳng, nửa ngày sau mới gật đầu: “Được rồi! Cậu mau đi đi!”

Tiểu trợ lý nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nói tạm biệt với cấp trên rồi tiếp tục ảo não chạy đi tìm lái xe rước ông chủ.

Thời gian hắn chọn cực không tốt, khắp nơi đều kẹt xe. Hắn chờ ở phi trường tới nỗi tưởng ông dời chuẩn bị đi ngủ thì mới thấy người của hắn tất tả chạy tới, lúc về lại một đường ách tắc. Nhưng cũng may trước khi giám đốc hói đầu dùng mắt lườm chết tiểu trợ lý thì hắn đã trở về chủ trì cuộc họp.

Hai tháng sau lão Tôn hoàn thành quay phim, tính toán thời gian thì chưa tới năm mới có thể chiếu phim, vẫn còn kíp liên hoan phim long trọng. Giai đoạn quảng cáo bắt đầu được chuẩn bị, Triệu Tiềm đối với bộ

phim này là vô cùng coi trọng, lý do cá nhân khỏi cần nói, mà đây là bộ phim công ty của hần đầu tư vô cùng nhiều. Nói thế nào cũng là tâm huyết trong thời gian gần đây, người ngoài đều đặt ở trong mắt, không thành công thì thực mất mặt!

Người có tiền đều sĩ diện, Triệu Tiềm tuy nhì tới gần xa đều biết, nhưng mặt mũi thế nào vẫn rất hoành tráng!

Những hoạt động PR lót sân bọn họ đều đã làm hết rồi, bước đầu xác định kỳ vọng vô cùng lớn. Những người hâm mộ khỏi cần nói kỳ vọng rất nhiều, Triệu Tiềm với Đàm Lâm Kha vẫn duy trì những thói quen có từ trước. Chỉ có ông chủ Triệu từ một tên thiếu tâm nhân biến thành thích ân ái trong tối. Một đồng chó săn, nhà báo có đào tung lý lịch của tất cả các ngôi sao nữ dính dáng tới hần tới sâu cỡ nào thì vẫn bất lực! Đăng bởi: admin

28. Chương 28

Chương 28: Chuyện nhỏ.

Editor: Z.

Khoảng thời gian này những cảnh phim nhẹ đi không ít, chỉ là mấy cảnh nhằm lẫn phải quay bù, chủ yếu là do lão Tôn không hài lòng đối với mấy diễn viên vô thuật lắm. Cũng may ông không phải vì Đàm Lâm Kha là người mới nên chỉ trích, mắng loạn. Thậm chí ông còn thấy Đàm Lâm Kha rất có tiềm chất, như Lục Thăng vậy... cứ như là chiếm hết chuyện tốt trong thiên hạ. Hay là nói ông chủ Triệt ngốc ngốc nhưng lại có phúc của kẻ ngốc, vận may cứ vậy tốt lên.

Vài ngày lại có người gọi đến, không phải là Cảnh Nguyệt thì cũng là Đình Đình, vấn đề làm phiền chẳng gì khác ngoài hỏi có phải Triệu Tiềm với cậu là thật không? Buổi tối Triệu Tiềm theo lệ gọi cho cậu, cậu còn kinh ngạc hỏi tại sao mọi người lại cứ hỏi chuyện này thế. Thấy Triệu Tiềm dạo này cười mập mờ, cậu ngừng một chút, hỏi hần: “Hôm sinh nhật... Lúc anh không say, có nhớ mình đáp ứng Cảnh tiểu thư cái gì không?”

Hần nghiêm túc suy nghĩ, tuy lúc đó hần không có say, nhưng mà đã lâu như vậy làm sao có thể nhớ được cái gì, đành lắc đầu: “Anh đồng ý cái gì?”

Cậu thở dài: “Quả nhiên anh không nhớ!”

Triệu Tiềm bắt đầu im lặng suy nghĩ xem lần trước mình giả ngu có phải đã nói cái gì kinh khủng không. Nhưng càng muốn nhớ thì lại càng mau quên, Triệu Tiềm không thể làm gì khác ngoài muốn cậu nhắc lại, cậu nói: “Cảnh tiểu thư muốn anh diễn phim của cô ấy!”

Triệu Tiềm vẫn không nhớ ra được, tự động cười to: “Nhóc con muốn anh đóng phim?! Ha ha ha ha!!!”

Đàm Lâm Kha rất bất đắc dĩ: “Còn bảo anh làm nhân vật chính... và anh đồng ý...”

Triệu Tiềm hoảng hốt, trong đầu lơ mơ xác định đúng là có chuyện đấy. Nhưng hần căn bản không nghiêm túc, cô nàng Cảnh Nguyệt này sẽ không tưởng thật đi...

Quả thực một giây sau Đàm Lâm Kha nói tiếp: “Cảnh tiểu thư hình như rất nghiêm túc... cô ấy vừa gọi cho em...”

Triệu Tiềm dở khóc dở cười, nên là giải thích cho cô nàng này một chút đi. Làm diễn viên quần chúng còn miễn cưỡng, ngôi sao điện ảnh thì có chút quá. Đang yên đang lành là ông chủ, không phải diễn viên cũng chẳng thiếu tiền, đi ra ngoài kia đùa là cái gì.

Hần hỏi cậu phim hoàn thành vào lúc nào, Đàm Lâm Kha bảo là tháng sau, nhưng chắc sẽ phải kéo dài vì phần hậu kỳ và biên tập đặc biệt mất thời gian. Mà giai đoạn này không hề liên quan tới diễn viên, thời kỳ tuyên truyền chưa tới, cũng chẳng có bộ phim nào mới, nói chung là cậu đã có thể nghỉ xả hơi.

Triệu Tiềm gật đầu, bấm đốt ngón tay tính toán, cảm thấy mình rốt cục khổ tận cam lai, cảm thấy Ngưu Lang, Chức Nữ đợi Thất tịch cũng chỉ như mình. Nghiêm túc ngẫm lại thì hai người chỉ có mười mấy ngày không gặp mà như ba năm, cổ nhân đúng là có đạo lý!

Hai người tùy tiện hàn huyên hai, ba câu, hôm sau Đàm Lâm Kha phải đi diễn sớm, Triệu Tiềm cũng phải dậy sớm đi làm. Cậu vốn định chúc ngủ ngon rồi cúp điện thoại, nhưng không ngờ hắn do dự gọi lại: “Lâm Kha... có chuyện này...”

Cậu hiểu kỳ: “Sao thế?”

Hắn: “Lâm Kha, diễn xong em có về nhà kia không?”

Triệu Tiềm nói đến cái thời điểm cậu gặp khó khăn, lòng vòng lòng vòng tìm đủ lý do cho cậu ở nhờ nhà mình. Hồi đó thù địch khắp nơi lại còn là nhân dân khổ cực, Đàm Lâm Kha lên voi xuống chó không dám tiêu tiền bậy bạ, không mua phòng mới mà ở nơi đó.

Đàm Lâm Kha không hiểu hắn hỏi vậy có ý gì.

“Nhà kia bị lệch, không tiện cũng không an toàn.” Hắn vô cùng nghiêm chỉnh nói, lời kể tiếp lại quanh co, không biết mở miệng ra sao, sau đó ho khan: “... Hay đến ở với anh...”

Đàm Lâm Kha rõ ràng là bất ngờ, nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần, không phản bác lại, chỉ nói: “Không tốt đâu! Nhiều chó săn biết nhà anh...”

Chó săn! Lại là chó săn! Triệu Tiềm có chút buồn bực, nhưng Đàm Lâm Kha nói không sai. Hắn không từ bỏ suy nghĩ, chăm chăm nói: “Chuyển tới chỗ khác là được!”

Cậu đối với tên dị thường chấp nhất này không biết nói sao cho phải, mà hắn rất phần khởi tiếp tục mời chào: “Việc này để anh làm, cái gì em cũng không phải lo! Vừa vặn cậu anh ở phụ cận còn hộ... ách.. blah blah... Em... có đồng ý không?”

Cậu vô cùng bất đắc dĩ, mấy chỗ Triệu Tiềm nói đều rất tốt, cậu không muốn đáp ứng cũng không không phải chuyện nhà cửa, hắn mười phần cả mười đều mong mỗi cậu gật đầu. Nhưng nghiêm khắc mà nói, hai người yêu nhau chưa được bao lâu, cứ như vậy quang minh chính đại đến sống với nhau cũng thật...

“Lâm Kha?” Hắn một còi lòng đầy hy vọng gọi.

Cậu trừng mắt nhìn: “... Được rồi...”

...

Triệu Tiềm bỏ ra chút thời gian chạy tới ngôi nhà kia, ông Triệu có một toàn biệt thự nhỏ, không quá bắt mắt nhưng rất thanh tịnh, hẳn bình thường không có chuyện gì làm đều ở chỗ này, nhưng cuối cùng vì công ty quá xa nên phiền phức, hẳn một mạch chạy vào nội thành mua căn hộ chung cư, nhà này cứ vậy bỏ đấy mấy năm trời.

Hắn trước đó đã cho người đi dọn dẹp qua, còn lo mấy người kia lảm miệng nói với ba mình, liền khai luôn rằng mình ở trong thành phố ẩm ỉ quá, chuyển tới đây thanh tịnh hơn, còn thuê dì giúp việc dọn dẹp theo giờ, tránh cho mai một ông bà già tới lại bắt gặp thứ đồ gì khôn nên thấy rồi làm ẩm ỉ. Triệu Tiềm cảm thấy hành động củ mình như xây kim ốc tàng kiều, che che, giấu giấu. Nhưng sự tình lớn thế này hắn không dám để phụ huynh nhà mình biết. Lý Nhất Minh nói không sai, hắn cần suy nghĩ nhiều hơn, chờ mọi thứ an ổn rồi thưa chuyện với gia đình vẫn chưa muộn.

Lúc này đã là tháng mười một, Đàm Lâm Kha ở phim trường đã hoàn thành hết các cảnh cần quay ở đây, chỉ còn một địa điểm cuối cùng là đến phương bắc. Tuy nói ở bên kia có hệ thống lò sưởi, nhưng bọn họ quay phim ở ngoài trời, phục diễn lại không dày. Đàm Lâm Kha bị lạnh đến hồng, nhưng không có cách, chỉ có thể cắn răng chống đỡ, qua một thời gian nữa là ổn rồi!

Còn Triệu Tiềm lại thoải mái cực kỳ, mà cậu không oán giận với hắn về thời tiết phương bắc. Nhưng một hôm nào đó hắn thoáng xem tin tức, thấy chỗ cậu làm việc nổi tuyết, nhiệt độ ngoài trời đã xuống đến âm mười mấy độ. Nhớ ra trang phục diễn xuất cực kỳ mỏng, trời lạnh như vậy, còn cậu diễn ngoài trời...

Hắn lập tức gọi qua bên kia, Đàm Lâm Kha đã ở khách sạn nghỉ ngơi. Người bị đông cứng cả một ngày, lò sưởi ẩm áp thoải mái, sắp ngủ tới nơi rồi...

Cuộc điện thoại của người nào đó làm cậu giật mình tỉnh dậy.

Hắn vừa mở miệng đã hỏi: “Chỗ em đang làm việc có tuyết rơi?”

Cậu gật đầu, ngập: “Đúng thế, anh không nhìn thấy được! Đẹp lắm!”

Hắn nháy mắt cảm thấy dị thường đau lòng: “Lạnh không?”

“Rất lạnh... nhưng mà vẫn tốt!” Đàm Lâm Kha cảm thấy chuyện này không đáng để cảm râm với hắn. Bất bình với công việc không nên kể lể với người khác, huống chi cậu cảm thấy đây là chuyện nhỏ.

Nhưng không ngờ cái việc nhỏ như móng tay này lại biến thành đại sự trong mắt hắn. Lạnh đến nỗi ồm thì làm sao bây giờ? Đại hàn mà còn phải ở bên ngoài, rét đến chết thì phải làm sao? Đoàn làm phim không biết thương người à? Lạnh tới chết cóng còn làm ầm ầm làm ỉ cái gì!

Hắn nhin không được, hỏi: “Tốt sao?”

Cậu mỉm cười: “Đúng vậy, em thấy rất tốt! Tiến độ được đẩy nhanh hơn! Lão Tôn nói dừng ở đây nửa tháng, sau đó sẽ tới nơi khác! Một tháng sau em sẽ có được kỳ nghỉ lâu không được hưởng rồi!”

Triệu Tiềm nghe giọng nói của cậu thấy hình như rất hài lòng, lúc đầu có rất nhiều lời muốn nói nhưng rồi thôi. Rõ ràng nhiều lời cũng vô dụng, còn không bằng cứ thẳng thắn đi, hắn thấp giọng mỉm cười: “Anh tìm tìm được nhà rồi!”

“... A?” Cậu có chút mờ mịt, lúc sau mới hồi phục tinh thần, mặt hơi nóng lên, tăng hắng một cái, hỏi: “Anh mua nhà mới? Ở chỗ nào? Quá tốn tiền... chỗ trước kia cũng rất tốt...”

“Ồ~ Lâm Kha à~ Chưa xuất giá đã muốn tiết kiệm cho anh?”

Hắn trêu ghẹo một câu, mặt cậu nóng lên, liền bật ra một câu cút đi!

Triệu Tiềm thở dài: “Chưa xuất giá đã vẽ đường rồi... Ôi!! Đừng giận mà! Đừng giận mà!! Nhà sớm đã có rồi, anh ngại công ty ở xa không tiện nên không ở bên kia. Mấy ngày này có người đến quét tước rồi... chờ em về, đến thăm rồi mua bổ sung những thứ còn thiếu!”

Đàm Lâm Kha bị mấy câu này của Triệu Tiềm nói tới đỏ tận mang tai, quay đầu bụm mặt nghĩ hắn căn bản không nhìn thấy... May là hắn không nhìn thấy, cậu hắng giọng hắng giọng ổn định tinh thần, chuyển vấn đề: “Nhà kia ở chỗ nào? À... lão Tôn nói tuyên truyền phải chờ một tháng nữa, em có một tháng để nghỉ!”

Hắn nở nụ cười, nói: “Ừ, anh chờ em!” Đăng bởi: admin

29. Chương 29

Chương 29: Cuộc sống tốt đẹp bắt đầu

~~Editor: Z.

Sáng sớm hôm sau Triệu Tiềm leo lên máy bay đến chỗ Đàm Lâm Kha...

Đương nhiên là hắn quang minh chính đại đi vì công việc, căn bản đây chỉ là một vấn đề cực nhỏ nhất không cần đích thân ông chủ Triệt ra tay. Chẳng qua là cái cố, dạo gần đây Triệu Tiềm đều chuẩn rất sớm, tiểu trợ lý cần rảnh đuổi theo. Đợi ông chủ nhà mình xuống máy bay liền gọi cho lão Tôn. Lão Tôn vừa nghe thấy tên hắn đã liền đau đầu, hai người nói vài câu, ông liền ném điện thoại đi sau đó nhìn thanh niên Đàm Lâm Kha bọc mình trong cái áo khoác dày cộp mà vẫn lạnh đến run rẩy, ẩn mình trong ghế đọc kịch bản mà khẽ thở dài...

...

Triệu Tiềm tới nơi, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, bọn Đàm Lâm Kha chắc vẫn chưa xong việc, hắn không muốn quấy cậu, cho nên chạy đi làm việc rồi lại nhìn đồng hồ, xong gọn gàng cho tiểu trợ lý nghỉ ngơi. Tiểu Sở kinh hãi, cậu không phải không muốn được nghỉ, nhưng vẫn kiên trì hỏi ông chủ nhà mình muốn đi đâu. Hắn thành thật khai mình tới tìm Đàm Lâm Kha, cậu đành một lần quyết tâm không đi làm cái đèn sáng hàng ngàn kilowatt. Triệu Tiềm lúc này mới toại nguyện đổi xe tới phim trường, vừa tới nơi thì thấy bên

cậu chưa xong. Thích Chính đang cùng Kỳ Nghệ Lan đóng cảnh đối nghịch, Đàm Lâm Kha thì ở cạnh nhân viên, trên người bọc một cái áo khoác đặc biệt dày, tay chân đều rúc vào ghế, gương mặt lạnh cóng hơi đỏ lên, nhưng thấy hai người đang phải làm việc đọc sai lời thoại là cười đến hải lòng.

Triệu Tiềm hơi bình tĩnh lại, lấy điện thoại gọi cho cậu. Đàm Lâm Kha nghe thấy chuông, luống cuống nửa ngày trời lẫn mò tìm di động. Kết quả vừa thấy tên người gọi thì nụ cười trên gương mặt lại càng tươi thêm, cậu vội nhận điện, nhưng sợ nhân viên xung quanh phát hiện nên hạ giọng xuống mức thấp nhất, còn cẩn thận thu lại nụ cười, hỏi: “Alo? Có chuyện gì thế?”

Hắn ở bên cạnh nhìn gương mặt như điệp viên đang ẩn trong hang ổ địch của người nào đó, muốn cười nhưng cố nhẫn nhịn. Hắn cũng nhỏ giọng lại, thần bí nói: “Cục cưng! Cho em một bất ngờ!”

Cậu hơi sững sốt. Phải biết là từ trước đến giờ hắn chỉ gọi Lâm Kha, cậu cũng quen gọi đại danh Triệu Tiềm. Tuy không được thân mật, nhưng thói quen này đã được hình thành từ rất sớm. Đột nhiên thay đổi có hơi kỳ quái, Triệu Tiềm lần đầu tiên thân mật gọi cậu như thế, khiến cậu không nhịn được ngáy ngẩn, rồi mặt khẽ đỏ lên, trong lòng cậu hơi hơi hải lòng. Cũng may là là cậu lạnh quá nên má đỏ ửng, không ai nhìn ra được, liền dè thanh âm xuống thấp hơn nữa: “... Tức là sao?”

Hắn mỉm cười: “Em quay đầu lại đi!”

Đàm Lâm Kha mở mắt quay đầu, Triệu Tiềm đứng phía sau liền bước sang bên trái. Đàm Lâm Kha cứ quay đầu trái phải tìm hồi lâu mới phát hiện ra tên rồi hơi nào đó. Ánh mắt của cậu hơi sáng lên, nhưng sau đó vì ngại nhân viên xung quanh mà khiêm tốn hơn một chút, nhưng nụ cười bên mép thế nào cũng không chịu đi xuống.

Triệu Tiềm thoáng nhướn mày, vốn muốn đi qua luôn, nhưng nào ngờ mắt lão Tôn quá sắc, liếc một cái đã nhìn thấy hắn, miễn cưỡng lôi kéo ông chủ nào đó hàn huyên. Triệu Tiềm tuy không vui nhưng cũng hết cách, đành phải đi theo ông. Lão Tôn chỉ đơn giản nói hai ba câu liên quan đến vấn đề tuyên truyền và lễ ra mắt phim, Triệu Tiềm đáp ứng có chút hàm hồ, hiển nhiên là mất tập trung. Lão Tôn không thể làm gì khác ngoài thở dài, người trẻ tuổi mà, nói chuyện tình yêu thì làm sao có thể cản lại được. Đừng nói Triệu Tiềm với Đàm Lâm Kha không công khai, nhưng làm sao mà ông không phát hiện ra được! Tốt xấu cũng sống mấy chục năm, có một số việc dù chỉ là nhỏ nhặt ông cũng có thể nhìn ra không ít. Mà đặc biệt là đứa nhỏ Tiểu Đàm, cứ nói là xuất thân diễn viên, nhưng có rất nhiều thứ không che dấu được, vui, sướng, đau, buồn đều viết hết lên mặt. Không phải cậu trực bạch, nhưng cũng chẳng kém là bao, với cái tính nết này thì sớm muộn gì cũng chịu thiệt.

Lão Tôn thả Triệu Tiềm đi, hắn ngược lại hơi lo nơi này nhiều nhiều người sẽ hoài nghi liền nói với công nhân viên là mình tiện đường đi làm công chuyện thì đến thăm mọi người. Mọi người cũng không mù, đi làm việc mà sao không mang theo trợ lý? Mọi người đều nghĩ rằng Đàm Lâm Kha là bạn tốt với ông chủ, liền coi mối quan hệ của họ giống Lục Thăng và Triệu Tiềm. Nhưng thời điểm anh đóng phim hắn chẳng quan tâm lắm, nhưng việc tư của người có tiềm tốt nhất là đừng quản!

Triệu Tiềm cùng một đám người xã giao xong, rốt cuộc cũng có thể mãn nguyện cạo đến người Đàm Lâm Kha. Hắn bóp tay áo một cái, tựa hồ muốn kiểm tra độ dày của áo rồi hỏi cậu có lạnh không, xong ngồi một chỗ cười cười.

Bên này Đàm Lâm Kha như uống nhầm thuốc, lắc đầu nói không lạnh, nhưng một trận gió thổi tới khiến cậu rét rụt cổ lại. Tâm hắn đau nhưng chẳng có cách nào giúp cậu. Thích Chính và Kỳ Nghệ Lan hoàn thành cảnh phim, cóng đến tường đóng băng, xuất xoa chạy vào. Thích Chính nhìn thấy hắn, ho khan một tiếng rồi ôm áo khoác cùng đàn em hiểu ý chạy qua chỗ khác.

Trời thực sự rất lạnh nên lão Tôn cho kết thúc công việc sớm hơn, Triệu Tiềm theo Đàm Lâm Kha về khách sạn, cậu mở miệng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hắn nhin cười không nói: “Em không vui à?”

Cậu nhủ mày không lên tiếng, hắn tiếp tục trêu ghẹo: Vừa nãy không phải rất cao hứng sao?”

Đàm Lâm Kha quyết định lảng sang chuyện khác, vì vậy đành bảo mấy cảnh quay ngoài trời với trời tuyết rét căm căm cuối cùng đã xong trong gian khổ. Triệu Tiềm nhìn gương mặt nhỏ đầy hải lòng của người yêu,

sửng nịch cười: “Ừ, xong thì chúng ta về thôi!”

Cậu ngẩn ngơ: “Anh không phải có việc mới đến sao?”

“Ừ! Đúng là có việc!” Hấn dừng một chút: “Sợ em cảm mạo!”

Đàm Lâm Kha nghen, nhìn hấn nháy nháy mắt, cuối cùng không nhịn được mà cười.

...

Mấy ngày sau, đoàn làm phim vui mừng rời khỏi nơi này. Triệu Tiềm lại về công ty, cực kỳ hưng phấn chuẩn bị cho kỳ nghỉ của Đàm Lâm Kha. Cái gì Vân Nam, Hải Nam, Maldives đều nhìn qua hướng dẫn du lịch một lần. Nhưng kết quả hấn nghĩ được nghỉ thì ở nhà vẫn là thoải mái nhất, huống chi hấn không có thời gian nào để đi chơi khắp nơi liết thiết thực gạch đi kết hoạch này. Hấn thu dọn nhà cửa sạch sẽ, chờ cậu về sắp xếp, bố trí lại.

Ngày ra mắt phim ngày càng gần, weibo tràn đầy quảng cáo tuyên truyền, độ hot của cậu tăng lên không ít. Lão Tôn cho ra poster trước, coi như là quảng cáo bước đầu. Đương nhiên ông chủ Triệu là một trong những người đầu tiên được xem trailer. Trailer rất đúng quy củ, nhưng chỉ những mỹ cảnh làm người ta sáng mắt. Càng làm người ta giật mình hơn là trong trailer giới thiệu chọt lóe lên mấy võ sư, nước chảy mây trôi, tạo hình của Kỳ Nghệ Lan ngọt ngào, Thích Chính lương bạc, đôi người của Đàm Lâm Kha vừa nhắc là tràn đầy thanh tuyến. Đoạn giới thiệu không quá hai phút vừa được tung lên, không ít người hô hào nhất định phải ra rạp xem phim!

Hấn hết sức, hết sức hài lòng với kết quả này!

Đoàn làm phim đóng máy, ông chủ Triệu lập tức rồ rại tự mình chạy tới đón người tổng lên máy bay, sau đó đưa đến biệt thự, hấn không thể là một cái đuôi dính theo người ta, rất không có tiền đồ!

Đàm Lâm Kha ngoài ý muốn nhìn ngôi biệt thự nhỏ, cậu không ngờ hấn lại tìm cái chỗ này... Lại nghĩ tới phí sinh hoạt một tháng... A! Cùng nhau sống... đầu cậu có chút mù mờ, sau khi xuống xe nhìn nhìn xung quanh. Thôi thì dù sao cũng vừa đóng máy, liền lên máy bay đi nửa cái Trung Quốc, xuống máy bay liền đổi xe, ít nhiều có chút mệt, thôi thì cứ nghỉ ngơi trước rồi tính sau đi...

Sáng thứ hai đúng là bị rất nhiều người ghé! Triệu Tiềm dậy sớm đi làm, cùng cậu nói hấn đi đây! Kết quả Đàm Lâm Kha mơ mơ màng màng ư một tiếng sau đó đem chăn trùm lên đầu. Ước chừng đã lâu lắm rồi không được ngủ đủ giấc nên không nghe rõ. Hấn hết cách, đành để lại để lại một tờ giấy trong bếp rồi vội vàng rời đi.

Chờ đến khi tỉnh lại, cậu mới mơ hồ nhớ tới hấn nói gì với mình. Ngồi trên giường phát ngốc một hồi rồi vào bếp rót cốc nước mới nhìn thấy giấy note. Cậu ngủ giấc này là đến trưa, sớm đôi gần chết! Triệu Tiềm chỉ là tên úp mì tôm phở vặt, tất nhiên là không thể làm được bữa sáng tình yêu. Hấn không phải không muốn làm, mà là hấn trời sinh không có skill nấu ăn! Cũng may cậu mở tủ lạnh ra nhìn, nguyên liệu, thực phẩm rất đầy đủ, dư sức làm điểm tâm. Căn bếp nhà hấn vô cùng sạch sẽ, thoạt nhìn chính là mới tinh chưa được sử dụng. Cậu xoay xoay một vòng, mở hết các ngăn, kệ, sững sờ nhận ra là không hề có nồi với dao, thậm chí cũng chẳng thấy tăm hơi của bát đĩa.

Cậu từ bỏ lẩn lộn, gọi Triệu Tiềm hỏi hấn nhét mấy thứ đồ gia dụng đi đâu rồi. Kết quả chờ nửa ngày không thấy người nhận rồi bị từ chối, lúc sau hấn nhắn tin cho cậu, bảo mình đang họp rồi hỏi cậu có chuyện gì.

Đàm Lâm Kha lúc này mới nhớ tới sớm nay hấn bảo mình đi chủ trì cái hội nghị gì đó. Sẽ không phải điện thoại của mình phá bình hấn đi? Ngẫm lại nếu là thật thì quá lúng túng! Vì vậy cậu liền gửi tin nhắn hỏi nồi niêu xoong chảo bát đĩa ở đâu. Cũng không có việc gì to tát, bảo hấn cứ tập trung vào làm việc, đừng để ý đến cậu.

Triệu Tiềm bên kia trầm mặc cả nửa ngày, liền trả lời: “Anh thấy mình như giấu kim ốc tàng kiều vậy...”

Cậu nhất thời nổi giận, ném điện thoại qua một góc nhất quyết không thèm để ý tới. lát sau điện thoại lại đổ chuông tin nhắn, cậu tò mò quá liền cầm lấy điện thoại đọc. Triệu Tiềm nói rằng hội nghị đến lượt giám đốc đầu hổi đang phát biểu. Hấn miêu tả dáng dấp của vị giám đốc kia, cuối cùng chốt lại vấn đề quan trọng nhất... Hấn cũng không thể cho cậu biết mình có thể tìm được mấy thứ đồ kia ở đâu...

Để điện thoại xuống, cậu có chút buồn rầu... Vậy là... Triệu Tiềm như tên nhà giàu mới nổi... đối với căn bếp này chỉ coi như đồ trang trí thôi sao? Cũng may cậu còn hỏi được xuống đường rẽ phải là có một cái siêu thị, chắc ở đó sẽ có những thứ này!

Vân Nam là tỉnh cực tây nam của Trung Quốc, với đường Bắc chí tuyến chạy ngang qua phần phía nam của tỉnh. Tỉnh này có diện tích khoảng 394.000 km², chiếm 4,1% tổng diện tích Trung Quốc. Tỉnh này có ranh giới với Khu tự trị người Choang Quảng Tây và tỉnh Quý Châu ở phía đông, tỉnh Tứ Xuyên ở phía bắc, Khu tự trị Tây Tạng ở phía tây bắc. Tỉnh này cũng có biên giới dài 4.060 km với Myanma ở phía tây, Lào ở phía nam, Việt Nam ở phía đông nam.

Các tỉnh, khu tự trị có ranh giới là Khu tự trị Tây Tạng, Tứ Xuyên, Quý Châu và Quảng Tây. Các quốc gia có biên giới với tỉnh này là Việt Nam (các tỉnh Việt Nam tiếp giáp gồm Điện Biên, Lai Châu, Lào Cai, Hà Giang; các đơn vị hành chính của Vân Nam tiếp giáp với Việt Nam gồm châu Hồng Hà, Văn Sơn, địa cấp thị Phổ Nhĩ; cửa khẩu chính qua biên giới theo đường bộ và đường sắt là tại Hà Khẩu – Lào Cai), Lào (tại Boten) và Myanma (với cửa khẩu biên giới chính tại Thụy Lệ, đây cũng là cửa khẩu biên giới bộ duy nhất được phép đi lại đối với những người không có quốc tịch Trung Quốc hay Myanma). (Theo Wikivoyage)

1 số điểm đến đáng chú ý:

Côn Minh:

dc_150811_con-minh-2

Đại Lý:

du-lich-trung-quoc-52

Hải Nam thời cổ gọi là Quỳnh Châu (32.198 km². Theo cách tính của Chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thì đảo Hải Nam có diện tích mặt biển là 2 triệu km², là đảo lớn thứ hai Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, sau đảo Đài Loan(xem vị thế chính trị Đài Loan. Đảo Hải Nam từng thuộc lãnh thổ Giao Châu (một phần Việt Nam ngày nay).

Đảo Hải Nam cách Trung Hoa đại lục qua eo biển Quỳnh Châu, đối diện bán đảo Lôi Châu.

kinh-nghiem-du-lich-hai-nam21

Đặc sản:

kinh-nghiem-du-lich-hai-nam7

Maldives là quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương, Maldives nằm ở phía nam quần đảo Lakshadweep thuộc Ấn Độ, và cách khoảng 700 kilômét (435 mi) phía tây nam Sri Lanka. (Cái đảo được mệnh danh là thiên đường đó!! ‘A’ người có tiền thật sướng quá đi

)

du20le1bb8bch20maldives1 Đăng bởi: admin

30. Chương 30

Chương 30: Gặp phụ huynh! (1).

Editor: Z

Đàm Lâm Kha cố ý vô trang đầy đủ, sợ paparazi phát hiện cậu ở cùng khu nhà họ Triệu. Tuy nói nếu chẳng may bị phát hiện thì có thể dùng lý do bạn tốt che dấu, nhưng dù sao cũng là chuyện phiền phức, cẩn thận vẫn tốt hơn!

Suy nghĩ những thứ mình cần mua có chút nhiều, cầm không tiện, cho nên cậu liền nhắn tin hỏi chìa khóa xe của Triệu Tiềm ở đâu. Sáng nay ông chủ Triệu đi làm được tiểu trợ lý lái xe đón, đây là sự chăm sóc đặc

biệt của ông giám đốc đầu hói. Đương nhiên trong mắt ông, không phải là chuyên chức đưa đón ông chủ, mà là sợ tên gia hỏa nào đó lại hứng lên trốn mất.

Đàm Lâm Kha lái xe xuất môn, không lâu sau nhìn thấy chỗ mà Triệu Tiềm nói, xuống xe cẩn thận từng tí một chạy vào siêu thị. Thời điểm này hầu hết là người giúp việc hoặc các bác, các dì đến mua thực phẩm nấu ăn. Cậu tốt xấu cũng là một thanh niên cao mét tám, mét bảy, chen chúc với các vị kia thực sự quá mức kỳ quái. Mà Đàm Lâm Kha có thể xào được một, hai món ăn, nhưng cũng là do hồi xưa bị phụ huynh nuôi thả nên mới xuất ra được mấy kỹ năng thần kỳ, chứ món nào chỉ thoáng phức tạp là cậu đã thấy đau đầu rồi.

Chọn bát đĩa còn dễ, dù sao ăn là chính còn mặt tiền là phụ, lấy theo tiêu chuẩn thẩm mỹ cá nhân là được. Đến gian nôi, niêu, xoong, chảo là cậu liền văng đầu, đem đến cơ hội khua môi múa mép cho cô nàng tiếp thị. Đương nhiên cô nàng cảm thấy chàng trai đeo kính râm này thực đẹp trai, còn giống một minh tinh nào đó, cho nên dùng hết sức mình giới thiệu sản phẩm, cuối cùng còn tốt bụng tặng cho cậu... sách dạy nấu ăn.

Đàm Lâm Kha đẩy xe định đi tính tiền, kết quả đến quầy thanh toán lại đụng trúng người quen.

Cậu cảm thấy tình huống gặp người quen tại siêu thị hoặc cửa hàng tiện lợi đều là kỳ xảo đặc thù, nếu không thì làm sao có thể gặp được họ? Nếu như không nhờ hồi đó tình cờ gặp được Triệu Tiềm ở một cửa hàng rồi cải biến quỹ tích cuộc đời, thì cậu chắc chắn bây giờ mình sẽ không tốt đẹp gì.

Người ở quầy thanh toán kia, không phải bà chủ nhà họ Trâu – Ngô Hiểu hay sao?

Nhìn những thứ Ngô Hiểu mua, đều là rau dưa, trái cây, xem ra Ngô ảnh hậu khi nhàn hạ rất thích hình tượng bà chủ gia đình. Chỉ là cậu thực sự không ngờ Ngô Hiểu lại tự mình đi mua đồ, nhưng quan sát kỹ hơn thì bên cạnh cô nhiều hơn mấy người, một là trợ lý riêng, người còn lại là trợ lý của Trâu Duệ Văn.

Đàm Lâm Kha chỉ lo ở gần quá nhất định sẽ rơi vào tình trạng lúng túng, định tránh đi. Nhưng nào ngờ Ngô Hiểu vừa vặn quay đầu, liếc mắt liền nhìn thấy cậu.

Ngô Hiểu đeo kính râm nên không nhìn rõ biểu tình nhưng chắc chắn hết sức kinh ngạc. Bị phát hiện nên Đàm Lâm Kha không tiện né tránh, chẳng thể làm gì khác ngoài gật đầu chào, gọi một tiếng Ngô tiểu thư.

Ngô Hiểu cũng gật gật xem như chào hỏi, nhân viên thu ngân tựa hồ nhận ra cô, có chút kích động, động tác chậm lại không ít.

Ngô Hiểu lại liếc nhìn cậu, thấy mấy thứ cậu mua, hơi kinh ngạc, mở miệng hỏi: “Cậu cũng sống ở khu này?”

Cậu lắc đầu nói không phải, dù sao cũng là nhà của Triệu Tiềm chứ không phải của cậu. Ngô Hiểu còn muốn nói hai, ba câu, nhưng điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên, là Triệu Tiềm gọi. Nhận điện, hẩn lập tức hỏi: “Lâm Kha, anh hợp xong rồi, em vẫn ở ngoài sao? Có cần anh tới đón không?”

Đàm Lâm Kha tăng hắng một cái, giảm thanh âm xuống nói không cần.

Hẩn lại hỏi: “Em bị cảm hả? Sao lại ho khan?”

Cậu nhin không được cười cười: “Không có chuyện gì, về nhà rồi nói!”

Hẩn cũng cười: “Ừ, một lúc nữa anh sẽ về!”

Đàm Lâm Kha cúp điện thoại xong liền phát hiện ra Ngô Hiểu đang ngó mình, nhân viên thu ngân đã xếp hết sản phẩm vào túi giao cho hai người trợ lý. Ngô Hiểu vẫn chưa đi mà nhìn cậu, đôi mày thanh tú nhíu lại, nói: “Triệu Tiềm hình như có nhà ở đây.”

Đàm Lâm Kha thoáng cả kinh, không lên tiếng.

Cô lại nói: “Cuộc điện thoại vừa rồi có phải của Triệu Tiềm không?”

Cậu thực sự không thích bị người khác không chút kiêng kỵ thám thính chuyện riêng tư của mình. Huống chi người nọ còn là đối tượng cậu tương đối ghét, vì vậy phần cảm cộng thêm mấy phần chán ghét, cậu nghiêng đầu qua một bên nhàn nhạt ừ một tiếng, chỉ hy vọng nhân viên nọ động tác nhanh một chút.

Ngô Hiểu nghe thấy lời khẳng định của cậu, đột nhiên cảm thấy khó chịu khó có thể giải thích, trong lòng lại mất mát, thất vọng. Loại như cô cả ngày có một đồng đàn ông vây quanh, không thể chịu được việc người khác có mị lực vượt qua mình. Cho dù người đàn ông kia đã sớm bị vứt bỏ, nhưng ngay khi nghe tin hắn có người yêu, trong lòng cô ta vẫn có chút không thoải mái.

Ít nhất cô vẫn cảm thấy, cho dù đã chia tay thì Triệu Tiềm vẫn sẽ nhớ mãi không quên. Nhưng Ngô Hiểu đã đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của mình, từ phản ứng của hắn khi chứng kiến Trâu Duệ Văn cầu hôn cô ta thì liền nhận ra. Đừng nói nhớ mãi không quên, chỉ sợ là đã quên mất cô ta rồi! Tất cả nguyên do là vì đâu? Là từ Đàm Lâm Kha! Đúng vậy! Tất cả đều bắt đầu từ cậu!

Ngô Hiểu không nhận ra cậu có gì đặc biệt hơn người, chỉ đơn giản là một tiểu minh tinh chấp chững vào nghề. Triệu Tiềm vì cậu ta thay đổi thái độ, thậm chí còn đổi cả tính hướng. Cho nên cô ta khó hiểu không vui, thậm chí còn bắt đầu đánh giá xấu về cậu.

Vì vậy cô ta nhướn đôi mi được trang điểm kỹ càng của mình, nói: “Tôi hiểu rất rõ Triệu Tiềm, anh ấy chỉ tìm sự mới mẻ...”

Cậu ngắt lời: “Chị cái gì cũng không biết!”

Ngô Hiểu ngừng lại: “... Tôi không hiểu?”

Cậu hẳn là đã nín thở một bụng tức giận, cười: “Không phân biệt được hạt vừng mình ném đi lại chính là quả dưa hấu!”

Có câu nói: “Lượm hạt vừng, mất quả dưa hấu” [1]. Cậu ta đang nói Ngô Hiểu bỏ Triệu Tiềm đổi lấy Trâu Duệ Văn, có nghĩa là nói cô ta vớ phải hạt vừng sao?

Ngô Hiểu vốn đã sẵn có một cổ lòng khó chịu, lại bị cậu móc mỉa như thế, không nhịn được, thoáng nhướn mi, cả giận gắt: “Cậu!”

Đàm Lâm Kha cười cười, liếc thấy hàng hóa của mình đã được xếp gọn, không thèm để ý tới bộ mặt như hung thần ác sát muốn ăn tươi nuốt sống mình của Ngô Hiểu. Cậu thông dong nhận đồ, về nhà!

Triệu Tiềm dĩ nhiên là về sớm hơn cậu, hơn nữa cũng không chỉ có mình hắn, còn thêm một tiểu trợ lý bóng đèn. Thấy Đàm Lâm Kha về, Tiểu Sở vô cùng quy củ chào: “Đàm tiên...”, sau đó cậu ta nhớ ra điều gì đó, ngừng lại nửa câu, miễn cưỡng đổi thành: “Bà chủ!”

Ba từ này [2] vừa được phun ra, bốn phía nhất thời hoàn toàn yên tĩnh. Đàm Lâm Kha cả người cứng đờ như đó, Triệu Tiềm cũng ngậy ra một hồi, sau đó nhin không được bật cười. Tiểu trợ lý đột nhiên ý thức mình vừa làm trò kỳ quái không nên làm, vì vậy vội vã ôm cặp tấp lui vào một góc xử lý công việc, để lại ông bà chủ mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày. Cuối cùng, người đánh vỡ trầm mặc là Đàm Lâm Kha: “Triệu Tiềm, mau giúp em sắp xếp đồ đạc!”

Hắn lập tức gấu gấu chạy theo cậu.

...

Tiểu trợ lý chỉ là có chút việc vặt cần hỏi ý kiến hắn, mà ông chủ nọ nóng ruột về nhà nên thuận tay bếch theo cậu. Làm xong là cậu đi ngay, kiên quyết từ chối lời mời cơm của Đàm Lâm Kha, cậu không muốn bị ánh mắt khủng bố của ông chủ mà ăn không ngon!

Bỏ qua cặp đôi mặn nồng làm mù mắt người khác, lão Tôn đã bắt đầu lên lịch cho ra mắt phim, truyền thông không ngừng tuyên truyền. Mà hiện tại đã là cuối năm, Đàm Lâm Kha hình như một năm rồi chưa về nhà, cậu tốt xấu gì xuân đến vẫn nên về nhà đón tết. Nhìn Triệu Tiềm, hắn lại khẩn trương mong muốn đến thăm ba mẹ vợ nha! Tuy rằng không dám thẳng thắn giới thiệu, nhưng ông chủ tới thăm người nhà nhân viên nói thế nào cũng thấy không vấn đề!

[1]: Ngụ ý của câu này là: “Bỏ qua món lợi lớn mà vớ lấy thứ nhỏ nhỏ!”

[2]: Nguyên bản là: tức “Lão bảo nương”, dịch thuần Việt là “Bà chủ”. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

Chương 31: Đại ca nhà họ Đàm!

Editor: Z.

Đàm Lâm Kha ở biệt thự của Triệu Tiềm chưa được nửa tháng liền tất bật mua vé máy bay chuẩn bị về quê. Triệu Tiềm thấy cảnh ấy, nhin không được ỉ ôi thời gian hai người ở cạnh nhau thực sự quá ít! Nhưng hết cách, hai người đều mang mệnh lao碌, lúc nào cũng bận rộn chạy khắp nơi. Cậu dù sao cũng phải về thăm bố mẹ, là chuyện tốt cả mà. Huống hồ sau tết, ông chủ Triệu cũng phải về vấn an hai cụ.

Thời điểm cuối năm, nội bộ công ty đều lục đục rã đám, tuy ở thành phố không phải quá nong hậu như người nông thôn, nhưng ngày tết đối với mọi người dân Trung Hoa rất quan trọng. Triệu Tiềm tự mình đưa bà chủ đến sân bay, vé là hắn mua cho cậu, khoang hạng nhất, đãi ngộ tốt không ít. Đàm Lâm Kha ngồi trên ghế, nhắm mắt nghe tiếp viên hàng không thông báo sắp cất cánh, chẳng hiểu sao trong lòng hơi xức động.

Năm nay thực sự không bình thường như mọi năm!

Giờ này năm ngoái cậu vẫn chỉ diễn viên quần chúng không tên không tuổi. Đảo mắt qua một năm lên voi xuống chó, tuy vẫn là người mới nhưng cậu đã có được rất nhiều thứ mà những người không tên, không tuổi ảo tưởng.

Đàm Lâm Kha vẫn chưa nói cho phụ huynh hôm nay về, sợ hai cụ lại háo hức như đón thủ tướng về làng, cả đêm như trẻ con hôm sau được đi tham quan mà không ngủ, sáng sớm đeo hai cái vành mắt đen như gấu trúc cùng thân thể vô cùng mệt mỏi đến sân bay chờ đợi, chờ đến lúc con trai lâu không về xuất hiện liền nở nụ cười đón chào. Bố mẹ Đàm không biết hôm nay con trai về nên không có ai gọi điện cho cậu. Cũng may ông chủ Triệu đã sắp xếp thỏa đáng, cho người đợi sẵn rồi đưa cậu về an toàn. Triệu Tiềm trước đó không có nói đưa người tới đón cậu khiến cậu có chút kinh ngạc nho nhỏ, sau đó lại bị sự tri kỷ này làm cho cảm động. Cậu gọi điện cho hắn, báo mình tới nơi an toàn, Triệu Tiềm ở đầu bên kia mỉm cười: “Qua mấy ngày nữa anh sẽ tới tìm em!”

Đàm Lâm Kha cũng không nhin được, cong khóe môi: “Được!”

...

Ông bà Đàm vẫn ở tại một khu tập thể kiểu cũ nằm ở cuối ngõ hẻm, xung quanh đều là hàng xóm vô cùng thân thiết. Cậu xuống xe, kéo hành lý của mình đến dưới lầu thì đã có người chạy sang gõ cửa báo con trai ông bà về rồi!

Ông Đàm run tay đến đổ ly trà, nhưng vẫn giả bộ trấn định bằng cách cầm tờ báo, quay đầu nhìn vợ mình vịn phần kích động loẹt xoẹt dép từ trong bếp chạy xuống nhà, trong tay vẫn cầm xẻng chiên trứng vẩy vẩy. Nhìn thấy con trai, bà vui vẻ ra mặt, lôi kéo người lên nhà, sau đó vội vàng kiểm tra vết thương trên người bảo bối. Lần trước ông bà gặp con thì cậu nằm trên giường, giờ khắc này nhìn thương thế đã khỏi từ lâu thì bà mới yên lòng. Nhưng nhìn thấy vết sẹo khó coi trên cánh tay Đàm Lâm Kha, người mẹ vẫn không tránh khỏi có chút đau lòng.

Đột nhiên từ bếp truyền ra mùi khét khét, bà Đàm lúc này mới nhay dựng lên, hốt hải phi vào bếp.

Đàm Lâm Kha dở khóc dở cười, quay đầu nhìn bố mình... Dưới đất là cốc trà vỡ nát, trong tay là tờ báo giải trí thường ngày ông ghét nhất, cậu cười cười, gọi ông: “Con về rồi, thưa bố!”

Ông Đàm nhàn nhạt gật đầu tỏ thái độ đã biết, nhưng bình tĩnh đến đâu cũng không giấu nổi đôi mắt thoáng cong lên sau đôi mắt. Bà Đàm sau khi đã dọn dẹp xong một nồi thịt “kho” cháy khét liền đi ra giúp con trai sắp xếp hành lý, còn vì dị thường hài lòng mà đặc biệt nói khá nhiều chuyện. Lúc dọn dẹp phòng ốc bố cậu cũng chạy tới giúp hai mẹ con, Đàm Lâm Kha một năm không về nhà, ông không tránh khỏi có chút kích động.

Thời điểm ăn cơm, ông Đàm hỏi cậu tình trạng gần đây, còn nói thêm anh trai cậu mấy ngày nữa cũng về. Lăn lữa mãi, Đàm Lâm Kha tạm thời chưa định nói với ông bà chuyện “ông chủ tới thăm nhà nhân viên”,

ăn xong liền giúp mẹ thu dọn bát đĩa rồi chơi cờ với bố. Hai người già nghỉ sớm, chờ bố mẹ lên giường đi ngủ, Đàm Lâm Kha lén lút chạy ra ban công, ngó nghiêng liền gọi cho Triệu Tiềm.

Triệu Tiềm hình như đang ở tiệm, hơi ồn ào, mãi lúc sau mới nhận điện thoại: “Sao em còn chưa nghỉ ngơi?”

Đàm Lâm Kha đứng trên ban công nhìn đèn thu côn trùng ngoài đường, cười: “Còn sớm mà... anh đang ở đâu thế?” Nói xong còn dừng lại, trêu ghẹo: “Em chắc chắn, ông chủ Triệu đang ra ngoài... trêu hoa ghẹo bướm?”

“Đừng oan uổng anh mà!” Hấn nói: “Anh và bọn Chu Hạo đang ngồi với nhau. Cuối năm nên cả bọn tập hợp, đáng tiếc...”

Ngữ điệu của người kia thực tiếc hận, Đàm Lâm Kha sững sốt, không nhận được hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc em không ở đây!” Triệu Tiềm cười cười: “Phải cho chúng nó gọi một tiếng chị dâu!”

Triệu Tiềm bên này vừa dứt lời, Đàm Lâm Kha quỳnh lên cúp điện thoại cái rụp. Nghĩ thầm tên Triệu Tiềm này quả thực đúng là lưu manh choai choai mới nổi, cứ thích nói hươu nói vượn!

Điện thoại vừa cúp lại vang chuông, hấn nhẩn cười hỏi: “Sao lại tắt?”

Đàm Lâm Kha nghiêm mặt giả bộ sinh khí, bên phía Triệu Tiềm truyền đến một trận cười vang, còn mơ hồ nghe thấy tiếng người trêu chọc, hấn mắng mỗ: “Lục Thăng! Còn ồn ào tôi trừ hết tiền thưởng!”

Nhưng câu này không có nửa điểm uy hiếp, Lục thiên vương căn bản không bị ông chủ của mình làm cho sợ. Đàm Lâm Kha có chút ngạc nhiên, hỏi: “Hôm nay có những ai?”

“Hả? Chu Hạo, Lục Thăng, Sở Phong, Lý Nhất Minh, Cảnh Nguyệt... Hắc! Lâm Kha à, em biết chưa?” Triệu Tiềm hạ thấp giọng vờ thần bí: “Cảnh Nguyệt với Chu Hạo...”

Cảnh Nguyệt cả giận nói: “Nói hươu nói vượn nữa thì bốn tiểu thư xé miệng của ông!”

Hấn tăng hắng một tiếng, cảm miệng không dám nói thêm, nhưng Đàm Lâm Kha trong lòng biết tổng, không nhận được cười cười. Cái đôi này đã sớm có dấu hiệu, cũng thực xứng đôi, chỉ có điều hai đương sự cứng đầu không chịu thừa nhận, chẳng biết bao giờ mới cho người ta ăn kẹo cưới.

Có nhiều người vây quanh thì kể cả da mặt dày đến đâu thì Triệu Tiềm vẫn không tiện nhiều lời. Chỉ có thể vội vã hỏi thăm hai, ba câu liền cúp điện thoại, Ở tỉnh lẻ thì phương tiện giải trí rất ít, nhưng cậu vẫn không dám chạy ra khỏi cửa để tránh bị paparazi không may bắt được rồi quấy nhiễu bố mẹ cậu.

Vì vậy cậu đi ngủ rất sớm, mấy ngày sau đó luôn cùng mẹ tổng vệ sinh. Hàng xóm xung quanh đều biết con trai diễn viên nhà họ Đàm đã về nhà, nhưng mà từ nhỏ đã nhìn đứa nhỏ này lớn lên nên không có cảm giác gì khác. Đàm Lâm Kha cũng không phải minh tinh gì quá lớn, ở tỉnh lẻ vốn ít người quan tâm chuyện giải trí bát nháo nên không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt của hai cụ.

Ngày cuối cùng của năm cũ, Đàm Lâm Kha thay mẹ đến cửa hàng quen thuộc mua câu đối, tranh tết. Câu đối là do lão chủ cửa hàng tự tay viết, chuyện trò với ông đến trưa thì cậu mới được về. Vừa mở cửa nhà ra...

Bà Đàm ở trong bếp hát dị thường vui vẻ, một người ngồi trên salon phòng khách đọc báo của ông Đàm. Đàm Lâm Kha phục hồi sức khỏe, sau đó ném hết đồ đang cầm trên tay qua một bên, cởi giày chạy tới: “Anh!”

Đại ca nhà họ Đàm tên là Đàm Sơ Chi, lớn hơn cậu sáu tuổi, vừa vặn bằng tuổi Triệu Tiềm, sang năm sẽ chạy qua tuổi ba mươi. Bố mẹ anh bắt đầu lo lắng chuyện kết con của con cả, nhưng Đàm Sơ Chi đã thông báo rằng mình đã có bạn gái từ lâu, chỉ là chưa dám đưa nàng về gặp gia trưởng.

Ước chừng vì Đàm Lâm Kha cách anh nhiều tuổi, từ trước đến giờ Đàm Sơ Chi rất thương em trai. Đàm Sơ Chi phụng ý nguyện của bố gia nhập quân y, rất hiếm khi về nhà. Cũng bởi anh tuân theo nguyện vọng của bố nên quần áo của ông đối với con trai út hơi hơi hơi lỏng, thành công để Tiểu Lâm Kha chạy đi học diễn xuất.

Cơm tối, mẹ Đàm nóng sốt hỏi con trai trưởng bao giờ con dâu tương lai mới đến nhà dùng cơm. Anh chỉ chậm rãi nói cô tạm thời chưa có thời gian rảnh, ngữ điệu dỗi một chút, đột nhiên giương mắt nhìn em trai, trong mắt mang ý tứ hàm xúc không rõ ràng, nói: “Mẹ, sao không hỏi Lâm Kha bao giờ mới có bạn gái?”

Lời này tuy bình thường, nhưng ánh mắt của Đàm Sơ Chi lại khiến Đàm Lâm Kha hơi kinh hãi, luôn cảm thấy đại ca nhà mình đã nghĩ ra được cái gì. Nhưng nghĩ kỹ thì không thể, Đàm Sơ Chi hoàn toàn không quen biết với Triệu Tiềm, cũng không có nửa điểm liên quan, sẽ không thể phát giác được chuyện hai người.

Vì vậy cậu liền cười cười: “Anh, em vẫn chưa vội!”

Đàm Sơ Chi cười mà như không cười: “Thế là vẫn chưa có?”

Cậu: “... Vâng...”

Anh cau mày lắc đầu, dáng dấp kia... Đàm Lâm Kha vẫn luôn cảm thấy anh cả nhà mình nhất định là biết chuyện gì, phi thường chột dạ, cúi đầu chuyên tâm ăn cơm.

Đàm Sơ Chi ngược lại không tiếp tục bàn luận đề tài này, ăn cơm xong liền cùng em trai giúp mẹ thu dọn, bà Đàm bố trí lễ vật cúng Ông Táo, Đàm Sơ Chi liền qua đánh cờ với bố. Kỹ thuật cờ của anh so với em trai tốt hơn nhiều, chơi đến ông Đàm thập phần vui vẻ. Đàm Lâm Kha liền xem xét tình hình rồi chuồn ra ngoài gọi điện cho Triệu Tiềm. Điện thoại rất nhanh được nhận, hai người tùy tiện hỏi thăm hai, ba câu, cậu liền vào vấn đề: “Triệu Tiềm, anh biết anh trai của em?”

Hắn vô cùng mờ mịt: “Em còn có anh trai?”

Đàm Lâm Kha: “...”

Triệu Tiềm tăng hăng: “Anh trai em tên là gì? Nói không chừng anh thật sự biết!”

Đàm Lâm Kha nói ra đại danh anh cả, kết quả hắn càng thêm mờ mịt. Cậu nghĩ thầm chắc do mình suy diễn rồi, quả nhiên trong lòng có bí mật thì hay nghi thần nghi quỷ!

Bên này Triệu Tiềm ngừng lại một lúc, đột nhiên mở miệng: “Lâm Kha, anh đến nhà em ăn tết được không?”

Đàm Lâm Kha sợ hết hồn: “Anh không phải ở nhà...”

“Ba anh mang theo mẹ đi du lịch rồi, nói cái gì mà muốn trải qua thế giới của hai người, ngại con trai bóng đèn quá lớn rất chướng mắt!” Hắn tức giận, bất bình: “Không ở nhà ăn tết mà còn chạy ra ngoài, đã cả một bó tuổi rồi mà còn thế giới hai người... Em nói xem... anh rốt cuộc chướng mắt chỗ nào?”

Đàm Lâm Kha ngây ngẩn một lúc, cuối cùng không nhịn được xì xì cười, nguyên lai mối quan tâm của ông chủ Triệu là ở câu cuối cùng?

Triệu Tiềm vô cùng đáng thương: “Anh đến nhà em ăn tết được không?”

Cậu nhún cười, đáp ứng hắn ngày mai đi hỏi bố mẹ. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

Chương 32: Gặp phụ huynh! (2)

Ông chủ chạy đến nhà công nhân ăn tết là một việc xưa nay chưa từng có, Đàm Lâm Kha không biết nên giải thích thế, không thể làm gì khác ngoài chuyện đẩy quan hệ Triệu Tiềm thành bài ơn tri ngộ, hắn cùng cậu từ khi ra mắt đã trở thành bạn tốt. Cũng là do Triệu Tiềm giúp cậu rất nhiều, nói thế nào cũng là đại ân nhân của Đàm Lâm Kha.

Nhưng mà nói bấy một trận như thế, vẫn là không có ông chủ nào tết nhất chạy đến nhà nhân viên, nói dối mẹ Diệp còn được, còn bố Đàm chỉ cảm thấy Triệu Tiềm là ân nhân của con trai, cũng không nhiều lời. Đàm Lâm Kha chỉ lo lắng mỗi anh cả sẽ cảm thấy gượng ép, không ngờ Đàm Sơ Chi chỉ nở nụ cười, vẫn chưa nhiều lời.

Đàm Lâm Kha hàm hồ qua cửa, gọi cho Triệu Tiềm thông báo tin tốt. Triệu Tiềm bảo đã đặt vé cho ba ngày sau, đem chuyện của công ty cào cào qua loa liền chạy đến bên cậu.

Không nói những cái khác, Triệu Tiềm thực hài lòng, đây chính là đi gặp ba mẹ vợ nha!! Tuy không dám làm rõ, nhưng nhất định phải nghĩ biện pháp mua vui cho hai cụ, vì vậy hẳn nhanh chóng giải quyết hết sự vụ rồi nhanh chóng chạy đi mua sắm quà ra mắt.

Chờ ngày thứ ba hẳn lên máy bay, Đàm Lâm Kha đã sớm nhận được điện thoại, Đàm Sơ Chi dứt khoát muốn cùng cậu đi đón hẳn, tiện thể lái xe, giúp xách vali và vân vân. Tuy cậu không phải không hiểu, cậu với Triệu Tiềm đường đường là hai người đàn ông làm sao không xách được cái vali, huống chi cũng có xe đẩy, hành động này của anh cả làm cậu cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Nhưng anh cả đã muốn đi theo, cậu đương nhiên sẽ không ngăn cản. Hai người đến sân bay chờ điện thoại, nhìn thấy chuyến bay của hẳn biểu thị đã đáp xuống đường bay. Đàm Lâm Kha liếc thấy Triệu Tiềm, phát phát tay với hẳn. Triệu Tiềm cũng thấy người yêu, trang phục thường ngày vô cùng giản dị. Hẳn không biết Đàm Sơ Chi nhưng trước đó Đàm Lâm Kha đã thông báo anh trai sẽ đến cùng, rất cao hứng chuẩn bị xô đến ôm lấy người yêu như ôm con gấu bông cỡ lớn. Nhưng vào thời khắc sống còn, Đàm Sơ Chi đứng phía trước em trai, đẩy cậu về phía sau, sau đó một quyền nhả nhận hướng tay về phía Triệu Tiềm, hơi mỉm cười: “Tôi là Đàm Sơ Chi, anh cả của Lâm Kha!”

Cả người hẳn cứng đờ, một lúc sau mới tăng hắng một tiếng, bắt anh với anh: “Tôi là Triệu Tiềm!”

Đàm Lâm Kha ở phía sau hết sức khó xử, không biết giải thích thế nào, cũng may đầu óc Triệu Tiềm đầu óc rất nhanh nhạy, nở nụ cười, nói: “Ngày xưa tôi du học ở Hoa Kỳ, vẫn còn thói quen gặp người là ôm chào theo lệ! Haha! Là theo lệ!”

Phắc! Hồi đó ông già cho hẳn sang nước ngoài du học để trau dồi nhưng là đi Anh quốc, Triệu Tiềm kiên trì học hai năm đại học rồi ra ngoài làm việc cọ xát. Giải thích như vậy thật là có chút giấu đầu hở đuôi, Đàm Sơ Chi chỉ hơi nhú mày, nhưng không vạch trần hẳn.

Triệu Tiềm trong lòng nhất thời nhận được cảnh báo cấp độ cao. Đàm Lâm Kha là cừu nhỏ, nhưng anh trai của cậu thì đúng là không phải kẻ tầm thường.

Theo lẽ thường, anh em một nhà thì anh cả phải trung hậu thành thật, còn đứa thứ mới là đứa khiến cả nhà lo lắng không ngừng, nhưng tại sao nhà cậu lại ngược lại vậy! Đại ca nhà họ Đàm vượt qua tường tượng của Triệu Tiềm, quả thực không hề dễ ứng phó! Sau khi lên xe, Đàm Sơ Chi lái xe, cậu vốn muốn ngồi ghế phó lái, nhưng Triệu Tiềm kéo một cái khiến cậu ngồi sau với hẳn, kêu ghế phụ nguy hiểm, liền nhìn anh trai cậu, tự mình ngồi xuống ghế bên ghế lái.

Đàm Sơ Chi lắc đầu một cái, khởi động ô tô, hỏi: “Anh đang hoài nghi kỹ thuật lái xe của tôi?”

Triệu Tiềm nở nụ cười: “Tôi nào dám... Đàm... Đàm đại ca...”

Anh: “Triệu tổng không cần khách khí, gọi thẳng tên tôi là được!”

Hẳn tăng hắng: “Tôi và Lâm Kha là bạn tốt, nếu không cần khách khí thì anh cứ gọi thẳng tên tôi là được!”

Không khí thoát nhìn rất hài hòa, sự căng thẳng trong lòng Đàm Lâm Kha cuối cùng cũng thả ra, nghĩ thầm trước đây đều là phỏng đoán linh tinh của mình. Thái độ của anh cả đối với Triệu Tiềm cực tốt! Tuyệt đối không biết chuyện của hai người!

Từ nội thành đến huyện nhỏ mất hơn một giờ, Triệu Tiềm ngoại trừ nói vài câu đơn giản từ lúc đầu ra còn đâu chẳng nói thêm gì. Dù sao Triệu Tiềm không phải dạng người gặp ai liền thân thiết, tính cách anh cả cũng không dễ dàng... chỉ lo không cẩn thận phun ra bí mật nào không nên nói.

Ông bà Đàm ở nhà chờ, hai người đã từng gặp hẳn một lần. Khi đó Triệu Tiềm ở bệnh viện chăm sóc cậu nên ấn tượng của ông bà rất tốt. Triệu Tiềm vừa vào cửa trước hết là chào cô chào chú, sau đó bày lễ vật mình chuẩn bị... Tặng ông Đàm một bộ ấm chén cao cấp. Lễ vật này đã sớm được chuẩn bị, phòng làm việc của hẳn cũng trưng một bộ, là nghệ nhân làm riêng nhưng hẳn không uống trà, cho nên toàn bộ ấm chén đều còn mới nguyên. Mà trước đó Triệu Tiềm cũng đã thăm dò Đàm Lâm Kha, tuy bố cậu nghiêm túc thật, nhưng cũng một nửa học hỏi văn vẻ chỉ nhân, không thường hút thuốc mà thích thưởng trà. Nếu không kịp

thời gian chuẩn bị thì cứ lấy cái này đến đi. Còn quà dành cho bà Đàm đơn giản hơn, bảo Cảnh Nguyệt hỗ trợ khoản chọn nước hoa rồi gói ghém tinh xảo. Quà được đưa đến, bà Đàm nhìn liền thấy vui vẻ, ông Đàm mặc dù bất động thanh sắc, nhưng cứ nâng niu bộ ấm chén kia không nỡ rời tay. Triệu Tiềm cảm thấy con mắt chọn quà của mình thực không sai, bước đầu lấy lòng ba mẹ vợ thành công! Chỉ là...

Đàm Lâm Kha gọi, hỏi hần tốt cùng có biết Đàm Sơ Chi không mà không nói anh cả mình ở nhà, nên hần không chuẩn bị quà cho anh.

Đàm Sơ Chi không ngần ngại chút nào, nhưng Triệu Tiềm rất lúng túng. Lấy lòng nhà vợ sao lại thiếu mất anh vợ, nhưng trên người hần không còn thứ gì khác. Trên đường đi hần suy nghĩ hồi lâu, trong người có một bao Hoàng Lạc Lâu, hần vốn không hút thuốc, nhưng thời điểm xã giao thường dùng, vì vậy liền tìm cơ hội mời cho anh một điếu.

Không ngờ anh hơi mỉm cười, từ chối: “Tôi không hút thuốc lá!”

Vì vậy Triệu Tiềm triệt để lúng túng.

Bà Đàm ở bên cạnh cười haha: “Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe!”

Dáng dấp kia tựa hồ muốn khuyên “kể nghiện thuốc” Triệu Tiềm nên bỏ đi cái ham mê tự giết chết mình.

Triệu Tiềm khóc không ra nước mắt giải thích: “Cháu cũng không hút thuốc ạ!”

Nhưng trừ Đàm Lâm Kha ra, trên mặt mọi người đều viết ba chữ: “Tôi không tin!” thực lớn.

Đương nhiên bỏ qua chuyện Triệu Tiềm nhiều lần đắc tội anh cả, lần chào hỏi hai cụ vô cùng thuận lợi. Nhà cậu theo kiểu hình ba phòng ngủ một phòng khách, không có cách nào có phòng cho khách cho hần, salon trong nhà cũng vô cùng cũ kỹ. Vừa vặn phòng của Đàm Lâm Kha coi như rộng rãi, bà Đàm liền dứt khoát cho hai người ở cùng một phòng... cực kỳ trùng ý Triệu Tiềm! Bà Đàm liên tục nói chiêu đãi không chu đáo, nhưng hần lại thực mừng rỡ. Bất quá không thể giải thích được biểu tình khó hiểu của Đàm Sơ Chi, người nào đó bất giác lạnh sống lưng. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

Chương 33: Gặp phụ huynh! (3)

Ăn cơm tối xong, cả nhà quây quần xem TV. Không khí này đối với Triệu Tiềm thực sự rất mới mẻ, ông bà Đàm cùng nhau ngồi ghế dài, Triệu Tiềm là khách nên chen chúc ngồi cùng ông bà, Đàm Sơ Chi ngồi ghế tựa bên cạnh, còn Đàm Lâm Kha ngồi ghế nhỏ ở một bên. Bà Đàm rất thích xem phim truyền hình, ông Đàm chấp nhất chương trình pháp luật, anh cả ít xem TV nên không đáng nói. Cuối cùng ông bà hiệp thương trong chót lát, chuyển kênh đổi thành phim điện ảnh hài hước, vai chính dĩ nhiên là Lục Thăng với Lý Thu Hải, Thích Chính làm diễn viên phụ. Đàm Lâm Kha theo dõi diễn biến phim, Triệu Tiềm đột nhiên bật cười khiến tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hần, đây không phải tình huống gây cười. Hần không thể làm gì khác ngoài khụ khụ một tiếng, giải thích trong quá trình quay bộ phim đầu tay, Lục Thăng đã gây ra không ít chuyện cười.

Bà Đàm không nhận được hồi biểu hiện của con trai mình trong đoàn phim, Triệu Tiềm trêu chọc bảo có chút thú vị nhưng mà hần lại không biết nhiều lắm. Bà Đàm được hần phục vụ đến cực kỳ hài lòng, Triệu Tiềm liền nhân cơ hội lấy lòng hai vị: “Chờ đến lúc phim điện ảnh đầu tiên của Lâm Kha được ra mắt, cô chú nhất định phải tới xem!”

Bà Đàm đã từng xem không ít lễ ra mắt phim trên TV, cảm thấy mình không đặc biệt liên vội vã xua tay từ chối, nhưng nói thế nào vẫn không chịu nổi những lời nịnh nọt của con rể tương lai.

Hần còn bổ sung: “Cô không cần sốt sắng ạ... Lần đầu tiên Lâm Kha đi thăm dò, khẩn trương đến nỗi suýt nữa ngã sấp!”

Cậu không nhận được quay sang tròng hần, bà Đàm được Triệu Tiềm chọc đến cười to, lại tiếp tục hỏi có phải thật hay không. Ông chủ Triệu vì lấy lòng ba mẹ vợ liền liên thanh mấy chuyện thú vị nữa, mãi tới muộn mọi người mới lục tục về phòng nghỉ ngơi. Phòng của Đàm Lâm Kha ở bên trái phòng anh cả, Đàm

Sơ Chi không thường ở nhà, căn phòng kia chỉ là thư phòng cùng một cái giường xếp. Mà Triệu Tiềm trải đệm dưới đất trong phòng người yêu, nằm lên, cảm khái: “Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh được hưởng tư vị nằm đất!”

Cậu cười: “Tư vị gì cơ?”

Hắn thở dài: “Anh cảm thấy sáng mai thể nào xương cốt sẽ đau đến rụng rời... cứng quá...”

Đàm Lâm Kha không nhịn được trêu ghẹo: “Triệu tổng vì cái gì mà vứt bỏ giường êm ái, ấm áp mà chạy đến căn nhà bần hàn này chịu tội vậy?”

Triệu Tiềm nhú mày, ngồi xuống cạnh người yêu, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn rồi chồm đến hôn một cái, nghiêm trang nói hươu nói vượn: “Anh biết làm sao được... tức phụ nhà anh ở chỗ này mà...”

Đàm Lâm Kha đem móng vuốt trên eo mình hất ra, Triệu Tiềm không né tránh. Nhưng khí lực của cậu không lớn, Triệu Tiềm như trước nâng tay lên làm ra vẻ muốn rút nhưng ý đồ tranh thủ xoa mũi, không ngờ cậu không mắc bẫy, mà hơi nhú mày, nói: “Triệu Tiềm! Em với anh cùng nhau lập ước pháp ba điều!”

Hắn sưng sốt, hiếm khi thấy Đàm Lâm Kha nghiêm túc như vậy, liền cảm thấy có đại sự quan trọng. Hắn ngoan ngoãn đợi những lời tiếp theo, không ngờ cậu lời mở miệng: “Đây là nhà em, anh không được làm loạn!”

Triệu Tiềm suýt chút nữa bị nước miếng làm cho sặc chết, hắn cười cả nửa ngày, hóa ra người yêu ngồi nghiêm chỉnh là muốn nói mấy lời này? Cơ mà nhìn biểu tình nghiêm túc của cậu, hắn chỉ có thể nhún cười, cố tình nghiêm trang hứa hẹn: “Yên tâm đi! Anh biết phân rõ đúng sai mà!”

Nói xong liền không nhịn được cười to, Đàm Lâm Kha ban đầu còn cố gắng duy trì hình tượng thanh niên nghiêm túc, nhưng Triệu Tiềm cười đến phi thường vui vẻ, cậu cũng bị hắn làm cho sụp theo. Hai người làm ầm ĩ đến long trời thì đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa.

Hai người sợ hết hồn, hai mắt nhìn nhau cả nửa ngày, Đàm Lâm Kha hít sâu một hơi, đi mở cửa, Đàm Sơ Chi vô cùng bình tĩnh đứng ngoài, hỏi: “Sao lâu thế mới mở cửa?”

Cậu cảm thấy tim đập như trống dồn, nhà cậu cách âm không được tốt lắm, sẽ không phải anh cả ở sát vách nghe được cái gì mà chạy đến gõ cửa đấy chứ?

... Nhưng mà hai người đâu có làm gì...

Đàm Sơ Chi không đợi cậu trả lời, liền tiếp tục: “Mẹ sợ nệm trên giường anh quá mỏng, bên em còn thừa chăn không?”

Vì vậy cậu liền để anh vào phòng, lộn tùng phèo cả nửa ngày mới lôi ra được cái chăn bông. Chờ anh trai ôm chăn đi, cậu quay đầu lại liền nhìn thấy Triệu Tiềm cau mày suy nghĩ sâu sắc.

“Sao thế?” Đàm Lâm Kha nhỏ giọng hỏi.

Mặc kệ có phải vì anh cả nghe thấy động tĩnh mới sang hay không, tốt nhất nên nhỏ giọng nói chuyện.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn cậu, cau mày: “Anh luôn cảm giác anh cả nhất định biết gì đó...”

“Không... không thể...” Cậu cũng không xác định được, nhưng vẫn để thêm một câu: “Anh cả không quen anh, làm sao có khả năng được!”

Hai người đắp chiếu cả nửa ngày vẫn không có kết quả liền thẳng thắn tắt đèn đi ngủ. Nửa đêm vẫn chưa ngủ được, không biết là do trời quá lạnh nên lò sưởi không đủ nhiệt hay không mà lạnh đến khó ngủ. Đàm Lâm Kha từ bỏ chăn ấm, nệm êm mà chui xuống nệm dưới đất, ý đồ dùng ông chủ Triệu làm lò sưởi chạy năng lượng người. Sáng hôm sau, bà Đàm gọi hai người dậy ăn sáng, Đàm Lâm Kha cả người cuộn tròn trong ngực Triệu Tiềm, còn hắn vươn tay ôm eo cậu kéo sát vào trong ngực, tư thế quả thực rất hài hòa! Không biết có phải do hôm qua quá lạnh hay không, nhưng dùng cách này sưởi ấm, so với mỗi người một giường, trùm mấy cái chăn thì thoải mái hơn không ít!

Thay xong quần áo, vừa ra khỏi cửa liền nghe thấy bà Đàm oán giận lò sưởi bắt ngừng hồng, thợ sửa không rảnh, chỉ sợ vài ngày nữa mọi người sẽ bị lạnh cứng. Sau khi ăn xong, ông Đàm liền bảo ở nhà sợ lạnh thì ra ngoài đi dạo còn đỡ hơn.

Đàm Lâm Kha lúc đầu còn lo lắng mình vào mấy khu phố sầm uất sẽ bị người ta nhận ra, còn đeo thêm một tên Triệu Tiềm. Trước đó đã nháo ra scandal, tuy không ai có thể tưởng tượng sự thật, nhưng tình ngay lý gian có thể tránh liền tránh, tốt nhất là không nên ra khỏi cửa.

Nhưng hắn đột nhiên rất muốn đi chơi, không biết hứng thú từ đâu mà có, nói là mình lâu lắm rồi không được thư thả, còn nói thêm có mấy phong cảnh hắn thích từ lâu, không bằng đi xem một chút?

Đàm Sơ Chi vô cùng dứt khoát dă kích: “Hôm nay là hai mươi tám, mọi người đều nghỉ rồi!”

Triệu Tiềm nhất thời nghẹn, cuối cùng ra khỏi cửa là cùng bà Đàm đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn cho đêm giao thừa. Ông bà liền giao hết cho ba tráng hán toàn bộ túi xách khiến những người đi đường đều phải liếc qua, làm ầm ĩ đến nỗi Đàm Lâm Kha phải sụp mũ lưỡi trai xuống thấp hơn.

Lò sưởi mãi cho đến sáng sớm giao thừa mới được sửa, Triệu Tiềm cảm thấy mình như được hồi sinh liền tung tăng theo ông bà Đàm chuẩn bị tiệc đêm giao thừa nguyên buổi chiều. Hắn khá là kinh ngạc ông Đàm nắm giữ quyền hành luôn nghiêm túc đang cầm chảo, thổi lửa. Đàm Lâm Kha ngồi trên salon bóc cam, thuận tiện đưa một quả cho hắn, một mặt giải thích: “Bố em xào thức ăn rất ngon, vào những dịp quan trọng thì ông là bếp trưởng!”

Hắn thoải mái ăn cam, suy tư: “Anh nghĩ mình nên đi thỉnh giáo chú... làm thế nào để xào rau?”

Đàm Lâm Kha vô cùng dứt khoát trả lời: “Bố em nhất định lừa dạy anh!”

Đàm Sơ Chi nhìn hai người buồn đưa lê mà quên hết người bên ngoài, hơi nhú mày lại. Triệu Tiềm chú ý biểu tình của anh, không nhịn được hỏi: “Đàm... à... anh cả... Chúng ta trước đây biết nhau sao?”

Đàm Sơ Chi có chút kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ ra tại sao hắn hỏi như thế: “Không quen!”

Không quen? Không quen mới bình thường, nhưng tại sao không quen biết mà mỗi ngày nhìn hắn với cậu cười nói mà mặt mang ý tứ sâu xa, cao thâm khó lường thế? Liệu có bệnh không?

Đàm Sơ Chi liếc mắt nhìn nhà bếp, nói: “Bố mẹ tôi đều rất thích anh.”

Triệu Tiềm sững sốt, nghĩ thầm hắn cố hết sức lấy lòng hai cụ như thế, không quý mến mới là bất thường ấy! Nhưng tại sao Đàm Sơ Chi lại nói lời này... Hắc! Chỉ đến ăn tết làm sao có tính toán khác chứ! Huống hồ lời này của anh còn có thâm ý khác, Triệu Tiềm nhú mày nhìn anh, Đàm Sơ Chi lại đứng dậy vào bếp phụ giúp bố mẹ. Hắn quay đầu nhìn người yêu, cau mày suy nghĩ sâu sắc.

Đàm Sơ Chi nhất định là biết cái gì đó! Hiện tại không phải thời điểm có thể đưa mối quan hệ của cậu và hắn trưng ra trước mặt bố mẹ. Triệu Tiềm cuối cùng lấy cớ muốn đi vệ sinh, vào phòng tắm gọi cho tiểu trợ lý, bảo cậu ta tra lý lịch của Đàm Sơ Chi một chút.

Xác thực Triệu gia nói trắng ra là chỉ làm ăn. Nhưng cõi đời này, trắng đen bất phân, không ai có thể khẳng định mình quá sạch sẽ.

Tiểu trợ lý kháng nghị: “Ông chủ! Tôi đang nghỉ tết!”

Triệu Tiềm gật đầu: “Đúng vậy, cậu đang nghỉ, mà tôi cảm thấy mấy năm nay cậu làm việc rất tốt nên muốn tạo thêm công việc... Còn có... bây giờ tìm việc khó lắm, thị trường kinh tế đình trệ, có mấy người vì một chức vụ mà tranh bết cả đầu!”

Tiểu trợ lý trong lòng cảm thấy không tốt lắm, quả thực Triệu Tiềm đột nhiên nở nụ cười, hỏi: “Sang năm còn muốn đi làm không?”

Cậu trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng rưng rưng chạy đi làm công việc được giao... Đăng bởi: admin

34. Chương 34

Đầu đề hơi sến nhưng thôi kệ nó đi =)))

Chương 34: Năm mới vui vẻ, anh yêu!

Mọi người chen chúc ở phòng khách xem chương trình đón xuân, Triệu Tiềm uống nhiều nên cảm thấy lò sưởi trong nhà quá nóng, hắn cảm thấy có chút choáng váng cùng nóng đầu liền báo với ông bà Đàm một tiếng rồi ra ban công hóng gió.

Tuy chưa tới 0 giờ, nhưng không ít nhà bắt đầu lục đục phóng pháo hoa. Triệu Tiềm dựa vào lan can, nhắm mắt đón gió, tỉnh ra không ít, quay đầu lại, qua cửa sổ sát đất nhìn một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận. Vừa vặn Đàm Lâm Kha không biết vô tình hay cố ý nhìn về bên này, ánh mắt hai người dừng trên nhau vài giây, cậu không nhìn được mỉm cười, sau đó xin phép bố mẹ rồi ra theo hắn.

Từ trong phòng có lò sưởi ấm áp đi ra, Đàm Lâm Kha không tránh khỏi phải run lập cập, cậu nhìn hắn, nhú mày nhắc nhở: “Uống rượu xong thì phải khoác áo gió chứ, cẩn thận đau đầu!”

Triệu Tiềm cười cười mà không nói cậu nào, Đàm Lâm Kha lại than thở một chút, tiếp tục hỏi: “Anh đến cùng là bị làm sao vậy?”

Chuyển mắt thấy Triệu Tiềm một mặt mờ mịt, cậu không thể làm gì khác ngoài bồi thêm một câu: “Ánh mắt anh nhìn anh cả... là có ý gì?”

Đàm Lâm Kha nói xong lời này, hắn lập tức đổi thành bộ mặt đau khổ rồi hỏi ngược cậu, còn có chút giấu đầu hở đuôi: “Em... em gặp chị dâu mình chưa?”

“Chưa có gặp!” Đàm Lâm Kha không hiểu vì sao Triệu Tiềm lại hỏi cái này, càng thêm hiếu kỳ: “Sao thế?”

Triệu Tiềm hít sâu một cái, vỗ vỗ vai Đàm Lâm Kha, một mặt đồng tình: “Chị dâu tương lai của em họ Hầu...”

Cậu vẫn chưa hiểu mô tê, một mực mờ mịt: “Thì sao...”

“Thì...” Triệu Tiềm cười khổ: “Thì... chuyện của chúng ta... phỏng chừng anh trai em đều biết...”

Đàm Lâm Kha sững sờ, tựa hồ phát hiện ra sự thật gì đó rất đáng sợ, khó khăn mở miệng: “Anh nói là... bạn gái của anh trai em là... Hầu tiểu thư?”

Triệu Tiềm gật đầu, Đàm Lâm Kha cả mặt cứng ngắc, nửa ngày sau mới run run hỏi: “Bố mẹ em...”

Hắn không ngờ phản ứng của cậu sốt sắng như vậy, vội vã an ủi: “Yên tâm, hai bác đều chưa biết!”

Đàm Lâm Kha ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt có chút dại ra, ước chừng là không tiếp thu được loại kích thích này. Triệu Tiềm nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể sờ sờ đầu cậu, an ủi: “Hai bác sẽ không thể không cho anh vào cửa...”

Cậu trầm mặc rất lâu, hắn cũng nghiêm túc ngậm miệng, hai người cuối cùng cũng để ý tới tình yêu và hiện thực là hai cực trái ngược, so với vết nứt Đông Phi (1) có độ lớn rộng hơn rất nhiều. Huống chi loại tình cảm này tuyệt đối không được phát sinh vì tương lai có bao nhiêu gian nan. Hai người đều không nghĩ qua, cho dù có thoáng nhớ ra thì cũng không quan tâm. Chỉ cần ở bên nhau thì chút mệt mỏi, gian khó có tính là gì? Mà bây giờ họ mới cay đắng phát giác, tình yêu của họ ngoại trừ không được luật pháp bảo vệ, mà còn khó có được lời chúc phúc từ gia đình hai bên.

Cuối cùng vẫn là Triệu Tiềm phá vỡ trầm mặc, nhưng không biết làm sao khuyên nhủ được người yêu, hắn không thể làm gì khác hơn ngoài nhỏ giọng áy náy: “Anh sẽ nghĩ cách, tìm thời điểm thích hợp để nói chuyện rõ ràng với bố mẹ...”

Nhưng phương pháp ôn hòa nhất có kết quả sao? Ai cũng rõ đây chỉ là phương thức an ủi, suy nghĩ một chút thế nào cũng nhìn thấy một tương lai mưa to gió lớn, nhẹ nhàng trong gió lốc căn bản không có chỗ dung thân.

Đàm Lâm Kha nhắm mắt lại, cuối cùng như quyết định xong điều gì đó liền ngẩng đầu lên nhìn hấn...

Vậy sẽ ra sao?

Cậu biết, áp lực đặt lên Triệu Tiềm không nhỏ, thậm chí so với cậu còn nặng nề hơn. Cùng nhau đối mặt với khó khăn trước mắt thì càng thêm quý trọng nhau. Không ai trong hai người muốn là con chim nhỏ trốn trong góc đại thụ của đối phương, mà nhất định phải cùng nhau sống vai đứng thẳng, cùng nhau bảo vệ tình yêu.

“Ừ...”

Đàm Lâm Kha thấp giọng nói.

Triệu Tiềm nở nụ cười.

Từ cửa sổ truyền ra tiếng cười nói trong phòng khách, cùng với TV phát ra mấy tiếng chuông năm mới. Pháo hoa rực rỡ sắc màu chiếu sáng đêm tối, Triệu Tiềm ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi lại cúi xuống nhìn người yêu. Đáy mắt Đàm Lâm Kha phản chiếu đầy pháo hoa khiến hấn không nhận được cười ra tiếng: “Lâm Kha! Năm mới vui vẻ!”

Đàm Lâm Kha nghe thấy trong thanh âm hấn tràn đầy ý cười, vì vậy khóe miệng cong lên, tâm tình khó hiểu cực vui vẻ: “Năm mới hạnh phúc!”. Ngừng lại một chút, có chút ngượng ngùng, nhưng cậu vẫn bổ sung: “Năm mới vui vẻ, anh yêu!”

...

Hết hạn nghỉ tết, Triệu Tiềm về công ty xử lý sự vụ, tuy có không khí năm mới thật, nhưng công việc vẫn như cũ chồng chất thành núi. Mặc dù mọi chuyện đều do tiểu trợ lý đáng thương xử lý rồi ông chủ chỉ việc ký, nhưng có nhiều thứ cần hấn phải thân chinh ra mặt. Còn Đàm Lâm Kha ở nhà thêm hai ngày, Đàm Sơ Chi không hề hỏi đến sự tình giữa cậu và ông chủ Triệu, về đơn vị còn sớm hơn cả cậu. Mãi đến tận khi ra sân bay, trước khi vào phòng cách ly mới nói: “Anh sẽ không nói cho bố mẹ.”

Đàm Lâm Kha sững sốt hồi lâu mới hồi thần, nhìn anh có chút kinh hoàng. Mặc dù cậu sớm biết anh cả phát hiện chuyện hai người, nhưng thời điểm anh chọc thủng tờ giấy vẫn khiến cậu thấp thỏm bất an. Nhưng Đàm Sơ Chi vẫn như mọi ngày vỗ vỗ vai cậu, nở nụ cười rồi quay người vào phòng cách ly.

Lão Tôn cuối cùng cũng đồng ý cho phim mở chiến dịch quảng bá, vào lễ công chiếu phim, Triệu Tiềm còn cố ý mời ông bà Đàm nhưng nhận lại lời từ chối, bởi vì ông bà không chịu được mấy nụ cười giả dối cùng ánh đèn chớp nhoáng không ngừng như trên TV. Huống hồ còn có Triệu Tiềm ở bên cạnh con trai, chắc sẽ không xảy ra tình huống gì.

Hết thấy mọi thứ đều thuận lợi.

Nhưng trước buổi lễ một ngày, Triệu Tiềm nhận được điện thoại của ông già, mẹ hấn sinh bệnh nằm ở bệnh viện. Triệu Tiềm là đứa con rất thương ba mẹ, lập tức đặt vé bay về nhà, bệnh của bà Triệu không nhẹ, không nặng nhưng không được xuất viện sớm. Hấn nghĩ mình cần phải ở bên chăm sóc bà, vì vậy không thể làm gì khác ngoài xin lỗi Đàm Lâm Kha... Lễ ra mắt hấn không thể đi được, nhắc cậu phải tự chăm sóc mình.

Đàm Lâm Kha thế nào cũng là người hiểu chuyện, dù sao cũng có người trong đoàn làm phim tiếp đãi cậu. Tuy trong lòng vẫn thấp thỏm, nhưng so với lần đầu tiên thì khá hơn rồi.

Triệu Tiềm không đi được, Lý Nhất Minh dù có bận bịu đến đâu cũng sắp xếp để cùng cậu bước lên thảm đỏ. Lễ ra mắt vì một vài yếu tố cực kỳ quan trọng nên Triệu Tiềm chỉ trả vô cùng bạo tay, chuẩn bị, trang hoàng còn hoành tráng hơn cả lễ ra mắt phim của Trâu Duệ Văn. Tiểu trợ lý và giám đốc đài hỏi thay mặt hấn tham gia, có thêm sự xuất hiện của anh em họ Cảnh, cái này là đi xã giao, Lục thiên vương – Lục Thăng đương nhiên phải tới ủng hộ. Đàm Lâm Kha chỉ tính là nhân vật nhỏ, không quá được chú ý, cậu chỉ cần theo đoàn làm phim đi thảm đỏ là xong việc. Lục Thăng và Cảnh Nguyệt vỗ tay, chỉ cậu ngồi vào ghế bên cạnh, mọi người hàn huyên mấy câu thì cậu bắt đầu mất tập trung.

Cậu... căng thẳng!

Dù sao lần này cũng là lẽ ra mất phim điện ảnh đầu tay của cậu. Tuy nhân viên đoàn bảo biểu hiện không tệ lắm nhưng cậu vẫn rất lo lắng, lo vì danh vọng của mình còn chưa đủ để khiến bộ phim nổi tiếng.

Nhưng tiếng vang của phim quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Thời điểm quay phim, Đàm Lâm Kha bị sự cố trên không khiến truyền thông hạ thấp khả năng diễn xuất của cậu, mà cho đến tận khi chiếu phim vẫn chưa hết. Thân là người mới, kỹ năng diễn xuất của cậu thực sự rất xuất chúng, cảnh đánh nhau với “bô lão” Thích Chính không sai sót một chút nào, mà đoàn phim trong lúc chờ được kiểm duyệt đã đăng lên vài bức ảnh Đàm Lâm Kha bởi vì những cảnh này mà luyện tập đến bị thương không ít, nhất thời đã đẩy độ hot của cậu lên rất cao.

Hiệu quả chiếu phim ngoài rạp cao khiến Triệu Tiềm tự nhiên vui vẻ mười phần. Chưa đến một năm mà Đàm Lâm Kha từ một tên vô danh tiểu tốt đột nhiên bứt phá thành sao khiến Triệu Tiềm vô cùng tự hào. Thành công như vậy, không tránh một buổi tiệc chúc mừng thành công, Triệu Tiềm nói với đoàn phim hẳn đích thân mời khách, chờ cho bệnh tình của bà Triệu khá hơn, hẳn lập tức đặt một gian riêng ở nhà hàng rồi vùng tiền chúc mừng.

Ban đầu, đã mời sẵn công nhân viên đoàn kịch, Thích Chính, Kỳ Nghệ Lan và mấy minh tinh tụ lại, về sau thêm mắm dặm muối, Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha đều uống rượu, không có cách nào lái xe về nhà. Vì vậy Triệu Tiềm gọi điện cho tài xế, uống rượu nên có chút bạo dạn, không lo đến cõi đời này còn có paparazi, lôi kéo Đàm Lâm Kha ra đứng hóng gió ngoài cửa nhà hàng. Từ lượng cậu so với Triệu Tiềm kém hơn nhiều, lúc này đầu óc mơ mơ màng màng không thêm quản hấn.

Vì vậy đến sáng hôm sau, mở mắt ra đọc tin tức, quả thực trên trang đầu của các báo giải trí đều có mặt hai người. Chỉ có điều mọi đầu đề đều không bị giật tít quá đà, bình luận chỉ quan tâm đến biểu hiện của Đàm Lâm Kha trong bộ phim của lão Tôn, mọi người đều nghĩ cậu là bạn tốt của Triệu Tiềm giống Lục Thăng.

Hắn đối với chuyện này cười cho qua, Đàm Lâm Kha cũng không để ý.

Mà khoảng thời gian này Đàm Lâm Kha nhận nhiều phỏng vấn, quảng cáo đến đáng sợ. Đây là con đường chắc chắn sẽ phải đi qua, Triệu Tiềm đã sớm chuẩn bị tâm lý. Mặt khác, tiểu trợ lý lại chuyển cho hắn lịch trình tham gia một chương trình tạp kỹ nổi tiếng với đoàn làm phim. Ông chủ Triệu không sai biệt lắm chính là tiểu nhân vật đứng sau hội trường, phải dấu tên. Tuy không đánh giá thấp, nhưng ít nhiều hẳn cũng hay được đi mời lẽ ra mất phim, còn lời mời từ chương trình tạp kỹ thì khiến hắn cực kỳ ngạc nhiên. Huống hồ đợt này còn có cả Thích Chính, Đàm Lâm Kha và Kỳ Nghệ Lan, hẳn thì liên quan cái gì?

Lại vừa nói, chương trình này chuyên về vấn đề giải trí, mà người dẫn nổi danh là độc mồm độc miệng, Triệu Tiềm sợ Đàm Lâm Kha còn non nớt không đấu lại được người kia, chắc chắn sẽ bị người ta nói đến mặt đỏ bừng. Mà không biết mấy người tổ chức chương trình đầu có bị úng thủy không, ngoại trừ mời đoàn làm phim “Đường Dao”, còn mời thêm cả đoàn “Tuyệt Phong” của Trâu Duệ Văn!

Ai cũng biết quan hệ tay ba giữa Triệu Tiềm, Đàm Lâm Kha, Trâu Duệ Văn, nhưng bộ phim của hai đoàn này đều lấy thể loại tương đương nên đồng thời mời bọn họ, mà nói trắng ra chính là muốn hóng hớt trò hay.

Mà khẩn cấp hơn chính là, hắn nghe được thông tin từ tiểu trợ lý rằng bên Trâu Duệ Văn đã đáp ứng!

Cái này khiến Triệu Tiềm khó xuống khỏi lưng hổ.

Hắn không muốn gặp cái bản mặt đáng ghét của tên Trâu Duệ Văn kia!

Nhưng nếu không đáp ứng mà tên họ Trâu kia đồng ý rồi thì có chút mất mặt, thua trận...

Triệu Tiềm còn đang do dự thì tiểu trợ lý cẩn thận từng li từng tí chuồn vào một góc gọi cho giám đốc đầu hói. Vị giám đốc nghe được chuyện này, kết luận rất đơn giản, nhanh chóng: Đi! Còn ông chủ Triệu đầu sao vẫn là ông chủ, cần phải giữ mặt mũi, ở nhà!

Hắn thực sự thấy rất nhức đầu! Đoàn phim đi tức là Đàm Lâm Kha đi, mà cậu tham dự hẳn lại không yên tâm chút nào! Đặc biệt có thêm sự xuất hiện của Trâu Duệ Văn!

Vì vậy hắn cắn răng đưa ra quyết định cuối cùng: Đi thì đi! Hắn theo cậu!

[1]: Thung lũng tách giãn lớn tiếng Anh là Great Rift Valley là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng máng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km² từ phía bắc Syria, tây nam châu Á đến trung tâm Mozambique, đông Phi. Ngày nay, thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của rift đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ núi ba Afar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Các nhà địa chất học gọi các mảng này là vi mảng vi mảng Nubia và Somalia.

Đây là một hệ thống vực sâu khoảng 100m, rộng từ 35 km đến 1000 km, dài khoảng 7 nghìn cây số chạy dọc theo hướng Bắc-Nam ở Đông Phi. Có ba vực tất cả, gọi là vực phía đông, vực phía tây và vực phía nam. Dưới vực có vô số suối nước nóng và rất nhiều hồ nhỏ có cá và các loại tảo. Hàng triệu loài chim hợp đàn bay về đây tìm thức ăn. (Theo Wikipedia)

20160118-220757.jpg Đăng bởi: admin

35. Chương 35

Chương 35: Khách quý thứ ba.

Hai đoàn phim “Đường Đào” cùng “Tuyệt Phong” cùng tham dự một chương trình giải trí, tự nhiên hấp dẫn không ít quan tâm của mọi người. Mà chương trình giải trí kia còn đăng lên weibo mấy rằng câu hai ngôi sao của phim là Thích Chính với Phó Diễm vì bận lịch trình riêng nên không tham dự được chương trình, cho nên tổ công tác đã cố ý mời ba khách mời thần bí. Còn khách mời là người phương nào thì xin khán giả hãy chờ đến ngày lên sóng.

Triệu Tiềm không quan tâm đến cái chương trình kia cố úp úp mở mở, hắn chỉ biết khách quý đầu tiên là mình, còn hai người kia thì chịu. Tổ lên chương trình chưa nói cho hắn biết nên hắn không rõ, mà... hắn không hứng thú để hỏi.

Chờ đến ngày quay chương trình, Triệu Tiềm cố ý đáp chuyến bay sớm tới thành phố D. Trong lòng thầm nhủ mình phải đến sớm hơn Đàm Lâm Kha, cậu cần bản là mới tới đây, phải có thêm người nhà để không lạ đất lạ cái. Trong lòng hắn cảm khái vạn phần, ngồi trên máy bay không ngừng nghĩ lung tung, nghĩ sang cả chuyện với Đàm Sơ Chi hồi tết. Vấn đề này là chuyện trùng hợp có giải thích được, nhưng chính xác đã cho hắn một lời cảnh báo. Những chuyện bất ngờ có thể xảy ra bất cứ lúc nào, hắn không thể vĩnh viễn đảm bảo được một khắc sau chuyện của hai người có bị truyền thông khai ra hay không. Những điều Lý Nhất Minh nói với hắn là rất đúng, chỉ cần bị phanh phui, sự nghiệp của Đàm Lâm Kha sẽ bị phá hủy triệt để. Coi như không bàn đến công việc, hắn không hi vọng vì vấn đề này mà quan hệ của cậu với ba mẹ chuyển biến xấu... Đàm Sơ Chi có thể chấp nhận, không có nghĩa là ông bà Đàm có thể tiếp thu. Ông bà tương đối truyền thống, nếu chuyện này phát sinh trên người khác thì họ coi như không quan tâm, nhưng nếu xảy ra ở chính người nhà, thì sẽ là đả kích nặng nề với hai cụ. Hắn biết Đàm Lâm Kha là đứa trẻ bướng bỉnh, lúc nào cũng chấp nhất với quyết định của mình. Nếu quả thực đi tới con đường kia, phải lựa chọn giữa hai bên thì cậu chắc chắn sẽ là người khổ sở nhất. Tất cả những thứ này tựa như một quả bom nổ chậm chôn dưới đất, chẳng biết lúc nào sẽ nổ tung. Hắn nghĩ trước khi mọi thảm họa xảy ra, chính bản thân mình sẽ là người nghĩ ra kế sách để ứng phó cho tốt. Nhưng đối phó kiểu gì đây? Triệu Tiềm nhớ tới thời điểm tới nhà cậu ăn tết đã từng nói với cậu rằng mình sẽ sử dụng biện pháp hòa bình. Nhưng chuyện như vậy, hắn không nghĩ biện pháp hòa bình hữu ích, con đường phía trước vẫn vừa dài vừa gian truân. Hắn cảm thấy vô lực...

Triệu Tiềm đến trường quay ở thành phố D, vào phòng trang điểm chỉnh trang trước. Hắn không biết Đàm Lâm Kha đã đến hay chưa. Trong phòng trang điểm chỉ có Lương Tuấn, Lý Thu Hải cùng vài nhân viên công tác, bọn họ hình như vừa mới tới. Lương Tuấn nhìn thấy Triệu Tiềm, hỏi thăm hắn một chút, thần thái rất cung kính, chào một câu: “Triệu tổng!”. Triệu Tiềm đối với anh ta không có hảo cảm gì nhiều, chỉ quét mắt qua loa hai lần, sắc mặt anh ta không dễ nhìn cho lắm, có chút tái nhợt, tiêu tụy, hai bọng mắt đen sì, dường như rất lâu rồi chưa được ngủ một giấc ngon lành. Lý Thu Hải ở bên cạnh thì dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy Lương Tuấn chào Triệu tổng cũng vội mở mắt ra chào hỏi Triệu Tiềm. Lý Thu Hải và Lục Thăng là bạn tốt, còn là minh tinh hot bên chỗ Cảnh Dương, Triệu Tiềm tuy không thân

thiết nhưng cũng không tính xa lạ. Hắn đối với cậu tương đối hòa thuận, ngồi xuống cạnh, liếc mắt một cái cũng thấy thần sắc của cậu có chút mệt mỏi... Nghệ sĩ rất bận rộn, nhiều ngày không được ngủ đủ giấc nên thường xuyên ngủ gật. Nhưng thần sắc của Lý Thu Hải với Lương Tuấn rất khác biệt, cậu là uể oải, còn anh ta thì héo tàn. Triệu Tiềm không nhìn được nhìn anh ta nhiều hơn vài lần, thấy có chút không thích hợp. Lý Thu Hải thấy hắn không đả động đến mình liền chui vào một góc ngủ gật tiếp. Nhân viên trang điểm giúp mọi người chỉnh trang sắc đẹp, giúp cậu làm tóc nhưng cô cứ nhắm mắt suốt, mãi đến khi được gọi thì mới phản ứng.

Lương Tuấn bị Triệu Tiềm sầm soi đến nổi da gà nhưng không dám ho he, chỉ lúng túng cười cười với hắn, sau đó cũng đi trang điểm, tranh thủ chớp mắt. Triệu Tiềm thấy chán chán, thời gian đến lúc quay chương trình còn rất lâu, tiểu trợ lý đang nghỉ ngơi tại phòng sát vách, hắn liền chạy qua ngồi đợi với cậu, một mặt lấy di động ra liên lạc với cậu. Vốn là định trực tiếp gọi điện, nhưng lại sợ cậu đang ở trên máy bay nên đành gửi tin nhắn. Đàm Lâm Kha chỉ trong chốc lát trả lời, là một đoạn rất dài~ Triệu Tiềm nghiêm túc đọc, không nhìn được phì cười. Cậu kể lúc mình vừa xuống máy bay đã bị cảnh tượng ở đây dọa cho sợ. Đại sảnh đầy người vây quanh, cậu với Kỳ Nghệ Lan cùng đi một chuyến bay. Lúc đầu tưởng là fans của cô bé, nhưng không ngờ cậu vừa xuất hiện thì một đám con gái lập tức kích động hét tên cậu rồi xô đẩy hồng chen lên, căn bản không chú ý tới Kỳ Nghệ Lan. Cậu cực kỳ giật mình, may mà Lý Nhất Minh đã sớm có chuẩn bị, để hai người ở trong vòng bảo vệ của bảo an mà gian nan chạy ra xe ô tô. Triệu Tiềm nhìn cười, gửi tin lại cho cậu trên ghê: “Đàm đại minh tinh! Khi nào về nhà hãy ký tên cho anh! Anh muốn đem dán lên tường!”. Cậu trả lời: “Ký trên tay anh đi! Cả đời này không được rửa!”. Hắn: “Vậy em không được ghét bỏ anh vì bẩn đầu đấy!” cực kỳ oan ức. Đàm Lâm Kha mãi không hồi tin, Triệu Tiềm lại thấy chán, quần lấy tiểu trợ lý đang bận bù đầu chọc phá, mãi cho đến khi cậu bị làm phiền đến nỗi muốn giết người thì hắn mới ngừng lại, thu về một góc, phát hiện Đàm Lâm Kha gửi tin lại cho hắn từ lúc nào: “Không chê!”. Triệu Tiềm nhìn tin nhắn kia, không hiểu sao cực kỳ kích động đến nỗi muốn nhảy cẫng trên sofa. Lại nhìn bên tiểu trợ lý bận rộn bên người, lại đọc tin nhắn của cậu, hắn cao hứng đến tột đỉnh! Kỳ thực hắn cũng không hiểu tại sao chỉ có hai từ mà lại khiến hắn hài lòng như vậy. Đàm Lâm Kha có chút phiệt khích nho nhỏ, không chê có nghĩa là bao dung. Mà bao dung đại biểu cho cái gì? Là yêu đó! Đàm Lâm Kha yêu hắn đến toàn tâm toàn ý! Triệu Tiềm vui đến khoa tay múa chân, tiểu trợ lý chỉ im lặng liếc hắn, thậm chí khinh bỉ có phải bệnh thần kinh của hắn lại tái phát hay không.

Mấy tiếng sau thì đoàn làm phim của Đàm Lâm Kha mới đến, bởi vì họ đến hơi muộn nên tổ đạo diễn liền gấp rút chuẩn bị quay chương trình. Đàm Lâm Kha đi trang điểm, Triệu Tiềm cũng trang điểm có nhìn cậu mấy lần, tuy không nói gì nhưng hắn cực kỳ hài lòng.

Thừa dịp còn chưa bắt đầu, mắt hắn xoay chuyển hai vòng, nhìn thấy Lý Thu Hải vừa còn đang ngủ gật nhận điện thoại, ậm ừ hai, ba tiếng liền đứng dậy khỏi ghế, vẫn còn rất buồn ngủ, tóc có chút rối, vừa ngáp vừa đi ra ngoài.

Dáng dấp lúc này của cậu ta so với sự chững chạc, trưởng thành trên TV kém hơn đến mười tám vạn dặm. Triệu Tiềm tắc lưỡi, đại minh tinh tỏa sáng trên đài cao thực ra cũng chỉ là người bình thường. Lục Thăng trước mắt công chúng rất suất khí, thành thực thì chỉ là một tên ăn hàng, thích bán manh ngu si. Lý Thu Hải kiêu ngạo trên màn ảnh thì trong hậu trường luôn ngái ngủ, ngáp ngáp. Chỉ có Đàm Lâm Kha nhà hắn là tốt nhất! Tính tình cậu kể là trên sân khấu hay dưới cánh gà đều chỉ có một!

Hắn nhĩ như vậy liền xoay đầu lại, nhìn thấy hành lang có một đám người đi tới... Cảnh Dương mặt một thân âu phục xám, bên cạnh mang theo bốn phụ tá cùng bảo tiêu, trên mặt treo nụ cười công nghiệp hướng bên này đi tới, từ chân tóc đến ngón chân đều được chải chuốt tỉ mỉ, cứ như sợ rằng người đi đường không nhận ra anh là ông chủ của công ty giải trí Kim Diệp, mười phần khí tràng cùng phong độ... Đối lập với một ông chủ Triệu không chút khí tràng lúc nào cũng ngơ ngác... Anh nhìn trái, nhìn phải, mục tiêu của Cảnh Dương không phải là hắn mà là Lý Thu Hải. Cậu đối với ông chủ nhà mình rõ ràng là không ưa, đối với anh vẫn là bản mặt ngái ngủ, qua loa hỏi thăm anh.

Cảnh Dương khẽ gật đầu với cậu, sau đó đưa mắt chuyển qua Triệu Tiềm.

Hắn nhìn không được phun một câu: “Lưu manh giả danh tri thức! Mặt người dạ thú!”

Cảnh Dương cùng Triệu Tiềm từ nhỏ đã nháo đến quen, những câu này chỉ có tác dụng chọc cười. Anh không tức giận, trái lại còn giả vờ giả vịt cảm thán: “Đây chính là một thế giới đầy sự giả dối!”, ngừng lại

một chút, bổ sung: “Tôi thích cái từ ‘mặt người dạ thú’ của ông!”

Lý Thu Hải bên cạnh ngáp to.

Lý Thu Hải thực sự không cho Cảnh Dương mặt mũi, Triệu Tiềm không khỏi thấy buồn cười. Hắn nhìn hai người, hỏi: “Ông không phải là khách mời bí mật gì đó đi?”

Cảnh Dương vô cùng dứt khoát thừa nhận, chương trình mời nhà tài trợ vàng của “Đường Dao” là Triệu Tiềm thì tất nhiên cũng phải mời bên “Tuyệt Phong” để không tắc trách.

Triệu Tiềm lú lỏi: “Tôi không ngờ ông lại tham gia mấy chương trình này!”

... Đầu óc của Cảnh Dương rất bình thường, không sâu xa như ông chủ Triệu, lúc nào cũng thích đem bản thân ra mua vui cho thiên hạ.

Nhưng không ngờ anh nhướn mày, hỏi ngược: “Có kịch vui để xem thì làm sao mà không đến?”

Hắn nghi hoặc: “Kịch vui?”

Cảnh Dương nhìn hắn, hỏi ngược tiếp: “Ông có biết khách mời cuối cùng là ai không?”

Triệu Tiềm lắc đầu, Cảnh Dương thở dài không đáp, dẫn một nhóm người đông đúc đi chuẩn bị, thuận tiện xách theo Lý Thu Hải một mẻ rồi đi.

Triệu Tiềm vẫn vô cùng mờ mịt...

Hắn suy nghĩ một hồi, tùy tiện tìm một nhân viên đi ngang qua, hỏi xem khách mời là ai rồi vỡ lẽ trò vui mà Cảnh Dương nói là gì...

Quả nhiên là một kịch bản cầu huyết máu chó nha!! Triệu Tiềm muốn phỉ nhổ vào toàn bộ tổ làm chương trình!!

Khách quý thứ ba, cũng là người cuối cùng, không ai khác chính là Ngô Hiểu! Đăng bởi: admin

36. Chương 36

Chương 36: Quay chương trình.

Không biết tổ chương trình đến cùng là có dụng ý gì, Triệu Tiềm chỉ cảm thấy sau đó sẽ phát sinh một vở kịch dây cầu huyết. Hắn nhớ thời điểm Ngô Hiểu gọi điện vào sinh nhật hắn, không hiểu sao có chút buồn bực. Nhưng hắn lại nghĩ, Trâu Duệ Văn và cô ta sắp kết hôn, thậm chí còn có lời đồn... hai người họ tháng sáu năm nay sẽ tổ chức hôn lễ. Người sắp kết hôn sẽ không muốn dây dưa với hắn, vì vậy liền thả lỏng tâm tình, không suy nghĩ chuyện hư hỏng nữa.

Không phải chỉ là quay một chương trình thôi sao? Vậy thì cứ nghiêm túc tham gia là tốt rồi!

Chỉ có điều hiển nhiên sẽ có người không rộng rãi như ông chủ Triệu.

Triệu Tiềm đang hoang trở lại tìm tiểu trợ lý, quyết tâm nghiêm túc suy nghĩ kế sách ứng đối. Tiểu trợ lý nói qua cho hắn về nội dung chương trình, đầu tiên là hai đoàn “Đường Dao” và “Tuyệt Phong” sẽ có thời gian phỏng vấn riêng, sau đó cùng chạm mặt... Bởi vì dù sao cũng là chương trình giải trí, cho nên chắc cũng sẽ có vài trò chơi nho nhỏ, nhưng cụ thể ra sao thì không được tiết lộ.

Triệu Tiềm nhú mày, không nhịn được hỏi: “Ai lên trước?”

“Là ‘Tuyệt Phong’!” Tiểu trợ lý đáp, còn bổ sung: “Cảnh tiên sinh và Ngô tiểu thư đi theo đoàn bên đó!”

Lông mày hắn nhíu lại, hỏi ngược: “Cậu biết Ngô Hiểu đến?”

Biết mà sao không báo cho hắn một tiếng!

Tiểu trợ lý rất vô tội lắc đầu, vô cùng đáng thương nói: “Ông chủ... tôi cũng vừa mới biết thôi... Vừa nãy tôi nhìn thấy Ngô tiểu thư ở hành lang.”

Triệu Tiềm thở dài một hơi, ngồi trở lại ghế. Hắn không thể trách trợ lý nhà mình, ngược lại đầu tiên song phương được phỏng vấn riêng, cuối cùng là thời gian dành cho trò chơi. Chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì to tát đâu! Cả một đồng khán giả ngồi xem, Trâu Duệ Văn với Ngô Hiểu sẽ không thể làm ra trò gì quá kinh khủng!

Rất nhanh đã đến giờ quay chương trình.

Phòng trang phục rất gần với sân khấu, đại khái có thể nghe thấy tiếng MC cùng khán giả đang reo hò. Triệu Tiềm chờ một lúc là được đi theo đoàn phim “Đường Dao”, trước đó hắn đã đụng mặt Đàm Lâm Kha với Kỳ Nghệ Lan. Lý Nhất Minh ở bên cạnh nói chuyện với cậu, vô cùng nghiêm túc giáo dục cậu phải nghiêm chỉnh giữ hình tượng “thần tượng” của mình, hãy quên hết mọi chuyện tên khốn Trâu Duệ Văn đã làm và nhin một chút! Còn bổ sung thêm người dẫn chương trình rất độc mồm, phải suy nghĩ kỹ rồi hăng trả lời, nếu không nghĩ được lời đáp thì ngâm miệng. Nói xong liền nhìn bóng lưng của Triệu Tiềm, dặn dò: “Không trả lời được thì để Triệu Tiềm làm thay!”

Triệu Tiềm đứng sau y, làm mặt quỷ với cậu khiến cậu không nhin được phì cười. Lý Nhất Minh quay lại trừng hắn, cây ngay không sợ chết đứng dậy bảo hắn một trận khiến ngôn ngữ và động tác của hắn phải cẩn thận hơn.

Có mấy lời nói hơi mịt mờ, đại khái là vương Kỳ Nghệ Lan cùng nhân viên không biết chuyện, nhưng Triệu Tiềm vẫn rất rõ ràng ý tứ của y là nhắc nhở hắn trên sân khấu đừng quá thân cận với cậu, tránh bị truyền thông nắm thóp. Trong lòng hắn cũng hiểu, ở trên máy bay đã suy nghĩ nhiều như vậy, tự nhiên biết được bây giờ không phải thời điểm tốt để công khai. Hắn bảo Lý Nhất Minh cứ yên tâm, nhưng nội tâm lại cảm thấy rất mất mát. Hai người trầm mặc trong chốc lát, Lý Nhất Minh lại xoay người tỉ mỉ dặn dò Đàm Lâm Kha vài câu.

Gần xa tiếng hò hét kích động của người dẫn chương trình.

“Đạo diễn Trâu lại muốn cầu hôn lần nữa sao?”

Trâu Duệ Văn cười to: “Hiểu Hiểu! Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Sau đó là Ngô Hiểu hạnh phúc đáp: “Em nguyện ý!”

Còn chưa kết câu đã bị tiếng reo hò chúc mừng của khán giả nhấn chìm, làm cho xung quanh cực huyền ảo ầm ĩ, cũng khiến Triệu Tiềm buồn phiền, sụp đổ. Hắn cũng muốn được nhận lời chúc phúc của mọi người, nhưng mà chỉ có thể che dấu tình cảm nồng cháy, đem nó khóa chặt trong cánh cửa nặng nề. Hắn quay đầu nhìn Đàm Lâm Kha, người kia căn bản không chú ý tới huyền ảo ngoài sân khấu, đồng thời hết sức tôn sùng đem những lời lẽ kia thành kim chỉ nam. Đại khái là nhận ra hắn đang nhìn, cậu liền ngẩng đầu lên hì hì cười, Triệu Tiềm khó giải thích được nơi vừa được lấp đầy trong lòng khẽ run lên, tâm tình không vui như trước bay biến sạch... Lời chúc phúc của người khác là gì chứ? Hắn nghĩ thầm, chỉ cần mỗi ngày Tiểu Đàm cười như vậy với hắn, chúc phúc ư? Phắc! Hắn ứ cần!

...

Lúc đoàn làm phim “Đường Dao” lên sân khấu, Triệu Tiềm vốn muốn cùng nhau lên nhưng nhân viên công tác cản hắn lại, bảo khách quý thì một chút nữa hẵng xuất hiện, xây dựng cảm giác thần bí mà! Triệu Tiềm ở hậu trường đợi, nghe thấy người dẫn chương trình hô tên Kỳ Nghệ Lan và Đàm Lâm Kha. Sau khi “Đường Dao” được chiếu, độ hot của cậu tăng mạnh, dựa theo lời giải thích của Lý đại diện, cậu nghiêm nhiên trở thành sát thủ sát tâm của các thiếu nữ. Triệu Tiềm có ở đằng sau cũng rõ rõ ràng ràng nghe được tiếng khán giả rít gào khi tên cậu được gọi... Hắn có chút tự hào, đây là Đàm Lâm Kha nhà hắn nha! Nhưng vẫn có chút chua chua, nhiều người thích người yêu hắn quá!

MC tương tác với khán giả, để bọn họ đoán xem khách mời thần bí là ai. Sau một hồi suy đoán, MC đã khiến nhiệt tình của những người ngồi dưới sôi sục mới cao hứng công bố đáp án: “Xin mời ba vị khách quý của chúng ta ra đây nào!”

Công nhân viên ra hiệu Triệu Tiềm vào trận.

Hắn tới trước sân khấu, hai cửa màn hình chính mở ra, hắn bước lên bậc, vừa vặn MC gọi tên hắn...

Trong nháy mắt khán giả có chút kinh ngạc, dù sao hôm nay có tiết mục mời khách quý hơi kỳ quái, loáng một cái có hai ông chủ xuất hiện. Nhưng rất nhanh tất cả đều tỉnh lại, phải biết fans của ông chủ Triệu cùng Đàm Lâm Kha đều là một nhóm người, khán giả quần chúng rất nhanh hô to: “Ông chủ Triệu!”. Triệu Tiềm liền hướng bọn họ giơ tay ra hiệu, một lát sau đám người yên tĩnh lại, MC tiến lên, hỏi như kể chuyện cười: “Triệu tổng, tôi nghe mọi người gọi anh là ‘Ông chủ Triệu’, lý do vì sao vậy?”

Hắn thuận miệng cười đáp: “Đại khái là quen mồm đi!”

Một trận cười vang.

Dẫn chương trình trêu ghẹo vào câu liền dẫn vào đề tài chính của “Đường Dao, màn hình lớn chiếu lại mấy cảnh đáng nhớ, rồi phát đoạn phim do Thích Chính quay lại, sau đó tiếp tục đổi đề tài, bàn luận những chuyện linh tinh trong quá trình quay phim, mọi người vui vẻ nói chuyện lí thú sau mấy quay. Không thể không nói về sự cố trên không của Đàm Lâm Kha, chuyện này lúc trước tạo huyên náo lớn, đến cuối cùng lại trở thành vấn đề được bàn luận nhiều nhất cả cậu. Vết sẹo trên tay cậu vẫn còn, lúc vén áo lên vô cùng chói mắt, người dẫn chương trình chẳng hiểu sao lại hỏi Triệu Tiềm một câu: “Lúc đó là Triệu tổng đưa Lâm Kha đi bệnh viện đúng không?”

Hắn cười, đáp: “Hôm đó tôi vừa vận đến thăm phim trường.”

Ông chủ công ty tự mình chạy đến phim trường không phải là chuyện thường xảy ra khiến MC không khỏi hỏi thêm vài câu. Triệu Tiềm đã sớm nghĩ tới đáp án cho mấy câu này, trước đó cũng đã ngầm trao đổi với cậu, vừa vận phát huy tác dụng.

“Tôi và Lâm Kha đã quen nhau được một thời gian.” Hắn nói: “Khi đó Lâm Kha mới trở lại, tất cả các nhà báo đều đang nóng lòng chờ biểu hiện của cậu ấy nên tôi tiện đường tới xem một chút.”

MC: “Nghe nói Triệu tổng và Lâm Kha là bạn tốt?”

“Đúng thế! Tôi thân dân mà!” Triệu Tiềm trêu ghẹo: “Lục Thăng không phải cũng là bạn tốt của tôi sao?”

MC hỏi tiếp: “Triệu tổng quen biết Lâm Kha từ lúc nào vậy?”

Hắn suy nghĩ một chút, bảo: “Tôi và mọi người đều cùng biết cậu ấy mà, lúc lên weibo tìm ‘Diễn viên quần chúng’ đó!”

Người dẫn chương trình nở nụ cười, Đàm Lâm Kha đại khái không nhớ rõ, cũng không nhận được cười theo, nhưng không ngờ người kia lại quay đầu hỏi sang cậu: “Lâm Kha, cậu rời Minh Kỷ cũng là vì có duyên với Triệu tổng sao?”

Vấn đề này hỏi có đến mấy phần lúng túng, nói chuyện Đàm Lâm Kha giải ước với Minh Kỷ tựa hồ không tốt lắm. Triệu Tiềm nâng cậu lên là không sai, nhưng nói ra cũng không hay ho gì. Có rất nhiều chuyện không thể nói trước mặt công chúng, Đàm Lâm Kha không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn nhìn Triệu Tiềm. Hắn ngược lại mỉm cười, nửa nghiêm túc, nửa giỡn bảo: “Cậu ấy là tự sức mình!”

Cậu có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Triệu Tiềm.

Triệu Tiềm thấy mình nói không sai, từ đầu tới đuôi cậu đều tự dựa vào chính bản thân mình. Hắn cùng lắm chỉ đẩy lên một cái, không thể không nói là giống đưa bếp sưởi trong ngày tuyết rơi. Nếu nhất định phải nói, thì Triệu Tiềm cảm thấy mình chỉ như thêm gấm, gắn hoa.

Dẫn chương trình cũng biết mình có chút vô duyên, vội vàng chuyển đề tài, cùng Triệu Tiềm leo xuống khỏi thang.

Kỳ Nghệ Lan là một đại nữ thần, kế tiếp MC liền chuyển hướng vào cô. Cuộc phỏng vấn riêng với đoàn làm phim rốt cuộc kết thúc, một đám gia hỏa tẻ nhạt thích xem trò vui cuối cùng cũng đợi được đến giai đoạn thứ ba. Trước khi xuống nghỉ ngơi, đoàn kịch hai phim lại được mời lên sân khấu lần nữa, Ngô Hiểu ngọt ngào kéo tay Trâu Duệ Văn, Lý Thu Hải khôi phục bộ dáng nho nhã, lễ độ đứng sau Cảnh Dương, kể cả Lương Tuấn cũng được trang điểm đến tinh thần sáng loáng, nhân số đề bẹp được đoàn “Đường Dao”. Người dẫn chương trình đứng giữa hai bên, như là con cờ đứng giữa bàn cờ, tạm thời ngăn trở không khí giương cung bạt kiếm.

Tổ hợp này được an bài dọa cho không ít người thấy sợ, diễn viên cũ đối diễn viên mới, kẻ thù chọi kẻ thù, thấy thế nào cũng không được thích hợp. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

Chương 37: Gà cùng chồn hôi.

Tổ tiết mục chuẩn bị mấy trò chơi, Cảnh Dương vì duy trì thân phận ông chủ cao quý nên không tham gia, Trâu Duệ Văn không cho bọn họ mặt mũi nên chỉ có một đám người không có gì đặc biệt chơi. Thực chất chỉ là chương trình giải trí phục vụ đại chúng, quay xong thì thôi, không có cái gì quá loạn.

Lý Nhất Minh nhận cho Đàm Lâm Kha kịch bản phim mới, hiện tại cậu đang có vận khí nên y muốn tận dụng thời cơ. Đàm Lâm Kha là nam thứ của “Đường Dao” nên mấy ngày tới phải cùng đoàn phim đi các nơi quảng bá, dạo này đang rảnh nên nhìn qua mấy kịch bản mới. Quay xong chương trình, Triệu Tiềm muốn cùng cậu đi ăn bữa cơm, hắn gửi tin cũng vì tránh hiềm nghi, hai người một trước một sau rồi đi. Đàm Lâm Kha cùng Lý Nhất Minh đi trước, dự định về khách sạn rồi mới đi tiếp, Triệu Tiềm ở lại cùng tổ chương trình một lát rồi đến chỗ hai người đã hẹn. Trước tiên đuổi tiểu trợ lý đi, Tiểu Sở biết ông chủ nhà mình muốn cùng “bà chủ” trải qua thế giới hai người nên cậu dĩ nhiên không thể làm kỳ đà cản mũi, vì vậy ngoan ngoãn về khách sạn. Bên này Triệu Tiềm ở lại trò chuyện với nhà sản xuất hơn nửa giờ, rồi cuộc định đi. Hắn vừa ra khỏi phòng nghỉ thì bất ngờ nhìn thấy Trâu Duệ Văn đang đứng ở hành lang, tựa hồ đang chờ người, bên cạnh còn có trợ lý của Ngô Hiểu... nhìn dáng dấp chắc là đang chờ cô ta. Triệu Tiềm thoáng tránh hai người, nhưng không ngờ Trâu Duệ Văn nhìn thấy hắn, không tránh không né mà đi lên hỏi thăm, lần này hắn thấy mình trốn tránh cũng không phải, đành phải chào y một tiếng.

Bầu không khí hòa hợp đến nỗi khiến ông chủ Triệu sinh ra cảm giác kỳ quái, giống như là tử địch nhiều năm đột nhiên tươi cười sẵn đón hắn, không khác gì cái câu: “Chồn hôi chúc tết gà” [1] ... Giờ khắc này Trâu Duệ Văn như con chồn hôi, còn hắn...

Phắc! Hắn không phải con gà!

Nói chuyện xong, Triệu Tiềm liền muốn cất bước, hắn cúi đầu nhìn điện thoại, thái độ định chuẩn quá rõ ràng. Nhưng không ngờ Trâu Duệ Văn tiến lên một bước cản hắn lại. Triệu Tiềm ngẩn ra, ngẩng đầu liếc nhìn y, nở nụ cười lịch sự: “Có chuyện gì vậy Trâu đạo?”

Trâu Duệ Văn cười như không cười, thần sắc cực kỳ không thoải mái. Triệu Tiềm không nhịn được cau mày, nghiêm túc hơn một chút, lặp lại: “Trâu đạo, có chuyện gì thế?”. Hắn thấy y chỉ muốn chặn đường mà không nói gì, vì vậy thiếu kiên nhẫn đáp thêm câu nữa: “Nếu không có gì muốn nói thì phiền anh tránh cho, tôi có việc.”

Trâu Duệ Văn nhú mày, cuối cùng coi như mở miệng nhưng lại nói ra câu mà hắn không muốn nghe.

“Anh và Đàm Lâm Kha...” Trâu Duệ Văn thấp giọng dò hỏi, nửa câu sau dù ngừng lại không gõ, nhưng mấy từ này cũng đủ khiến Triệu Tiềm đổi sắc mặt, Trâu Duệ Văn biết chuyện của hắn với cậu?! Vì sao biết?! Từ đâu biết? Biết rồi sẽ làm thế nào? Hắn chưa bao giờ tin nhân phẩm của y, huống chi cả hai người đều ít nhiều từng có quan hệ với Trâu Duệ Văn...

Ngô Hiểu mặc áo khoác đẩy cửa phòng trang điểm đi ra, giày cao gót đánh tiếng: “Cộp... cộp...” xuống mặt sàn. Cô ta nhìn cảnh tượng trước mặt, Trâu Duệ Văn chắn trước mặt Triệu Tiềm, hắn lại một mặt âm trầm nhìn y, không nhịn được cảm thấy có chút hoảng hốt. Ngô Hiểu thấp giọng gọi: “Duệ Văn!”, nhanh như xe Porsche chạy đến kéo tay y ra, lúc này hai người đàn ông mới bình thường trở lại.

Triệu Tiềm cười hỏi: “Trâu đạo vừa nói gì thế? Tôi vẫn chưa nghe rõ, phiền anh nói lại lần nữa được không?”

Trâu Duệ Văn lui một bước mở đường cho Triệu Tiềm, cũng cười, nói: “Tôi không nói gì cả, Triệu tổng nghe lầm rồi...”

Ngô Hiểu cảm thấy có gì đó khó giải thích được, cô nàng nhìn trở lý đi theo y đang ngó đông ngó tây, người kia lại cúi đầu nhìn mũi giày, tỏ vẻ cái gì cũng không nghe thấy, nên không thể làm gì khác ngoài nở nụ cười

với hai người, hỏi: “Triệu tổng! Duệ Văn! Hai người đang nói gì mà em nghe không hiểu!”

Triệu Tiềm chỉ nhàn nhạt đáp: “Không có gì!”, còn Trâu Duệ Văn kéo tay Ngô Hiểu, ôn nhu nói: “Không có chuyện gì, Hiểu Hiểu, mình về thôi!”

Ngô Hiểu lúng túng cười, hai người chuẩn bị đi. Nhưng còn chưa bước được hai bước, Trâu Duệ Văn như nhớ ra cái gì đó, lấy từ trong túi đồ của trợ lý một thiệp mời được thiết kế đẹp đẽ, cung kính đưa tới tay hắn: “Tháng sáu này tôi cùng Hiểu Hiểu kết hôn, Triệu tổng là bạn cũ của Hiểu Hiểu, chúng tôi rất mong được đón tiếp anh!”

Triệu Tiềm khẽ cau mày. Hắn là bạn cũ của Ngô Hiểu sao? Trâu Duệ Văn rõ ràng đang muốn gây hấn với hắn, làm gì có đạo lý tiệc cưới mời bạn trai cũ của cô dâu? Hắn liền ngó qua nhìn biểu tình của Ngô Hiểu, cô ta cũng quay đầu kinh ngạc nhìn y, sau đó là lúng túng, hiển nhiên hiểu Ngô Hiểu cũng không biết chuyện, chỉ là chủ ý từ Trâu Duệ Văn. Triệu Tiềm có kế sách riêng, cười cười nhận lấy tấm thiệp kia, hỏi y: “Rốt cục cũng định kết hôn rồi?”

Trâu Duệ Văn nghĩ thầm cuối cùng mình cũng ăn chặn lại được hắn nên rất đắc ý, thoải mái đáp: “Phải, đến lúc lấy vợ rồi!”

Không ngờ Triệu Tiềm rất chân thành táng một câu: “Cảm ơn anh nha!”

Trâu Duệ Văn rõ ràng là sững sờ, đến tột cùng không hiểu Triệu Tiềm muốn cảm tạ y cái gì? Tạ ơn y cưới Ngô Hiểu sao? Cái này... thật sự không phải đang phỉ nhổ vào bọn họ đấy chứ?

Nhưng Triệu Tiềm đúng thật là muốn cảm ơn Trâu Duệ Văn, bỏ qua chuyện với Ngô Hiểu, hắn chỉ nói riêng về Đàm Lâm Kha! Hắn cần phải cảm tạ thật tâm mưu mô của tên quý họ Trâu này! Nếu như không phải lúc trước y lòng dạ nhỏ nhen khiến Minh Kỷ bức Đàm Lâm Kha đi thì hắn với cậu cũng không có hôm nay nha! Đại cừu nhân lại trở thành bà mai, hắn chỉ có thể nói là mọi chuyện khó biết trước. Huống hồ y và Ngô Hiểu sẽ kết hôn, cho nên cô ta sẽ không đến tìm hắn nữa! Đây là chuyện tốt mà! Với cả hắn đã sớm ngộ ra, hai người này kết hôn cũng chẳng ảnh hưởng đến miếng cơm nhà hắn!

Triệu Tiềm nói xong liền quay đầu đi luôn, hắn sợ mình sẽ đến chỗ hẹn muộn. Cũng may khi đến nhà hàng thì Đàm Lâm Kha còn chưa tới, nhà hàng này không tiếp mấy nhân vật lâu rêu, phải có thẻ hội viên nên Triệu Tiềm không lo bị đám chó săn bắt được. Vào gian riêng liền gửi tin báo cho cậu số phòng, ném thiệp mời của Trâu Duệ Văn lên bàn, tùy tiện chọn mấy món cậu thích ăn rồi dựa vào ghế vừa chơi game vừa nghỉ ngơi, chờ đợi.

Triệu Tiềm đợi được một lúc, Đàm Lâm Kha gửi tin báo sắp đến rồi. Ước chừng mười phút sau liền thấy cậu đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen lên lút chạy từ ngoài vào, đóng cửa xong mới thở phào nhẹ nhõm tháo võ trang xuống, mỉm cười với Triệu Tiềm: “Anh chờ lâu chưa?”

“Không lâu, anh mới đến thôi!”

Triệu Tiềm rất tự nhiên giúp cậu đẩy ghế ra, đem hết mấy thứ linh tinh trên bàn bỏ qua một bên. Quay đầu lại thấy cậu đang hiếu kỳ cầm giấy mời lên xem, nhìn lướt qua bìa, hỏi: “Triệu Tiềm, đây là cái gì?”

“Là thiệp mời của Trâu Duệ Văn và Ngô Hiểu!” Triệu Tiềm thuận miệng đáp, hắn vốn nghĩ chuyện này không quá to tát nên mới tiện tay ném lên bàn. Đàm Lâm Kha vừa nghe hắn nói vậy liền tò mò, cậu tháo đoạn ruy băng buộc bên ngoài thiệp, mở ra nhìn, không nhận được tặc lưỡi.

“Hai người đó lại mời anh...” Cậu cảm khái: “Quả thực... không biết xấu hổ là gì...”

Triệu Tiềm nghĩ lại, bạn gái trước nữa cũng không đưa thiệp mời cho hắn, mà có thì hắn cũng không nên đi. Bọn họ chỉ giống trẻ con tranh lung tung, không có ý gì linh tinh. Đàm Lâm Kha lật qua lật lại chán cũng ném thiệp qua một bên, lại nói với Triệu Tiềm: “Mình ca đã nhận vai mới cho em rồi, tuần sau bắt đầu!”

“Có định cho em nghỉ ngơi không vậy?” Triệu Tiềm thở dài, ngữ điệu kia như thể người đi đóng phim là hắn chứ không phải cậu. Nói thật mấy ngày nay công việc hầu như là tiểu trợ lý xử lý, hắn cũng không rõ ràng lắm, ngừng lại một chút, hỏi tiếp: “Phim của ai vậy?”

Đàm Lâm Kha báo cho hắn tên đạo diễn có tiếng, sau đó bổ sung: “Em đóng chung với Lục Thăng!”

Triệu Tiềm tắc lưỡi, cảm thấy Lý Nhất Minh đúng là rất dụng tâm chăm sóc. Diễn chung với Lục Thăng, bộ phim kia ít nhiều có thể hot, Đàm Lâm Kha là nam thứ, đây là kiểu kéo theo bầy đàn. Huống hồ hắn cũng muốn Lục Thăng chỉ dạy cho cậu nên không để ý nhiều, chỉ hỏi về đề tài bộ phim, nghĩ thầm không nên có nhiều cảnh chiến đấu như phim võ hiệp lần trước, hắn rất sợ lại xảy ra sự cố trên không. Cũng may cậu bảo là đề tài trinh thám, có cảnh chiến đấu nhưng rất ít. Cậu là pháp y, không có đất dụng võ. Chỉ có Lục Thăng chịu khổ, đạo diễn sắp xếp cho anh năm, sáu cảnh lộn lộn. Triệu Tiềm chép miệng nghĩ thầm tên tiểu tử kia bị làm sao hắn đều không quản, Lâm Kha nhà hắn mệt mỏi mới đáng lo!

Hai người tùy ý hàn huyên vào câu, ăn được một nửa thì cậu thuận miệng nói: “Anh cả đem chuyện về Hầu tiểu thư nói cho bố mẹ rồi!”

Miếng cơm trong miệng hắn sứt thì phun ra, cậu nói hơi hột ghê! Hắn nhìn người yêu nửa ngày, mới hỏi: “Nói rồi?”

“Đại loại chỉ thừa là đang quen bạn gái, vẫn chưa khai ra chuyện Hầu tiểu thư nháo loạn bên nhà mình...” Cậu có chút lúng túng: “Hiện tại chị ấy đang ở nhà bố mẹ em...”

Triệu Tiềm mặt như gặp đại địch, cực kỳ sốt sắng hỏi: “Không phải là chuẩn bị kết hôn rồi chứ?”

Đàm Lâm Kha lắc đầu: “Em cũng không biết...”

Triệu Tiềm trầm mặc hồi lâu, vô cùng đáng thương nói: “Chẳng lẽ anh phải gọi con oắt Hầu Đình Đình là chị dâu sao?!”

Cậu bật cười: “Chị ấy rất tốt, bố mẹ em cực kỳ thích!”

Triệu Tiềm vẫn không đổi bộ mặt đáng thương, cậu nhin cười, cố ý trêu ghẹo: “Hầu tiểu thư khẳng định cũng không muốn bị anh gọi như vậy đâu!”

Một câu nói này, đổi lấy đôi mắt u oán của người nào đó... Đăng bởi: admin

38. Chương 38

Tuần phúc lợi sinh nhật Z nên tất cả các bộ sẽ được tặng 01 chương nữa! ^_^

Chương 38: Chuyện của người khác.

Triệu Tiềm cảm thấy mình và Đàm Lâm Kha ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Sau bữa cơm hôm đó hắn và cậu chỉ ở bên nhau được mấy ngày ngắn ngủi, sau đó Đàm Lâm Kha lại tiếp tục chạy đi đóng phim, bận bịu một thời gian dài.

Triệu Tiềm suy nghĩ chuyện Hầu Đình Đình, Đàm Lâm Kha chỉ thuận miệng nhắc hắn nên không nhin được nghĩ ngợi một chút. Thấy Hầu Đình Đình rất muốn gả cho Đàm Sơ Chi, mà hai người thật sự thật sự nên đến với nhau, nhưng không nên vì chuyện kết hôn mà Hầu Đình Đình phải dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với Hầu gia. Hắn biết ông bà Hầu chỉ có một cô con gái, cũng chỉ là nhất thời tức giận. Hầu Đình Đình rời nhà một thời gian dài như vậy, hắn nghĩ hai cụ chần chừ đã mềm nhũn rồi, chẳng qua ngoài miệng còn cứng rắn, muốn giữ lại chút mặt mũi của trưởng bối. Huống chi Đàm Sơ Chi không phải dạng người hư hỏng, công việc rất đứng đắn, đối nhân xử thế không tồi, chỉ cần hảo hảo khuyên nhủ hai cụ thì nhất định sẽ được đáp ứng.

Triệu Tiềm cũng có tư tâm, một mặt muốn lấy lòng anh vợ, mặt khác cũng muốn cảm tạ những chuyện mà Đình Đình đã giúp. Hắn và Hầu gia không thân thiết lắm nên vòng về nhà, nói chuyện với mẹ. Bà Triệu vốn đang lo chuyện con trai bảo bối bị Hầu Đình Đình “vứt bỏ” mà sinh suy nghĩ. Nhưng Triệu Tiềm lại cố tình viết ra một câu chuyện như mối tình cầu huyết trong phim truyền hình trên TV lúc tám giờ, tiểu thư nhà giàu yêu quân y nghèo khó, còn cái gì mà sinh ly từ biệt yêu hận dây dưa, chỉ cần là chuyện tình cảm thì đều nói để vào. Còn mấy cố sự còn chưa có nói thì mẹ hắn đã nước mắt lưng tròng cầm khăn tay sụt sùi: “Đứa nhỏ Đình Đình này chịu khổ rồi...”

Triệu Tiềm bội phục năng lực chém gió của mình, vẫn cố tình muốn đập thêm đau thương vào: “Mẹ, vì chuyện này con mới đồng ý chia tay cô ấy...”

Bà Triệu lau lau nước mắt, rất tán thành hành động này của con trai: “Rất tốt, nhà ta không thể làm chuyện phá bình yên ương thất đức được!”

Triệu Tiềm còn muốn thêm mắm dặm muối nói dăm ba câu, nhưng mẹ hắn đã quyết định đến gặp nhà họ Hầu, đem “sự thực” nói rõ ràng với Hầu phu nhân. Bà còn cam đoan nói bà Hầu sẽ đồng ý chuyện hai đứa kia kết hôn. Triệu Tiềm tuyệt đối không nghĩ ngờ năng lực của mẹ mình. Quả thực mấy ngày sau, bà Triệu gọi điện lại cho hắn, nhà họ Hầu đồng ý đón Đình Đình về nhà, đồng thời gặp vị bạn trai của cô.

Hầu gia đã nguyện ý nói vậy thì chuyện đã thành một nửa, Triệu Tiềm liền gọi điện cho Đàm Lâm Kha, kể cho cậu biết những việc mình đã làm. Đàm Lâm Kha rất giật mình, cậu không nghĩ hắn lại tỉ mỉ đến mức này, nhưng cậu hết sức cao hứng, cùng Triệu Tiềm thương lượng mấy câu, liền gọi điện cho Hầu Đình Đình và Đàm Sơ Chi.

Anh hai, ba câu liền đồng ý, chờ xin được một, hai ngày nghỉ liền đến nhà họ Hầu chào hỏi. Tính tình Hầu Đình Đình rất kiêu ngạo, không bao giờ chủ động cúi đầu, lần này Hầu gia chủ động để anh trai mình về chào ba mẹ. Đàm Lâm Kha nói cho cô tin này, trong lòng cô rất vui vẻ, nhưng mà biết tin vui là do Triệu Tiềm tạo ra nên không nhin được muốn trêu cậu: “Triệu Tiềm đã chuẩn bị tinh thần gọi tôi là chị dâu sao?”

Da mặt Đàm Lâm Kha tương đối mỏng, đùa vui với Triệu Tiềm còn được chứ người khác hỏi thế làm mặt cậu hơi nóng lên, quanh co nhỏ giọng nói: “Còn chưa công khai, không nên gọi lung tung ở bên ngoài...”

Hầu Đình Đình không nhin cười nổi, cố ý nói: “Ở ngoài không gọi, thì phải ngầm kêu đó nha!”

Đàm Lâm Kha ho khan hai tiếng, nhỏ giọng nói lần sau sẽ nói với Triệu Tiềm, trêu Hầu Đình Đình đến cười to. Cô biết cậu không mặt dày như Triệu Tiềm, nên không tiếp tục bám vào vấn đề này nữa.

Đàm Sơ Chi xin nghỉ rồi cùng người yêu về ra mắt bố mẹ vợ, Triệu Tiềm ủy thác mẹ mình phải quan tâm chăm sóc anh, bà ấy vậy nghe theo, ở bên ngoài giúp bà Hầu tham mưu, thực tế là để cho Đình Đình một sự trợ giúp. Đàm Sơ Chi là một nhân tài, ăn nói rất được, chẳng qua là xuất thân gia đình bình thường, kém hẳn so với nhà Đình Đình cả một đoạn dài. Nhưng Hầu tiểu thư cam nguyện theo anh chịu khổ, còn thêm đoạn ái tình cầu huyết ông chủ Triệu chém ở trước, ông bà Hầu đã chấp nhận người con rể này. Một đôi cuối cùng đã hoan hỉ, chọn ngày gần nhất để kết hôn.

Lại nói Chu Hạo với Cảnh Nguyệt, Cảnh Nguyệt là con nhóc dễ nóng tính, Chu Hạo lại nghĩ nhiều, đôi bên đều sống chết không chịu làm rõ tình cảm, lẫn lộn dài thật dài. Cuối cùng ông anh Cảnh Dương chịu không nổi, hảo hảo giảng đạo cho Cảnh Nguyệt nguyên một tối, rốt cục cũng thêm một đôi.

Triệu Tiềm vì thế mà cảm khái vạn phần, sớm hay muộn đều có happy ending, mà hắn với Đàm Lâm Kha vẫn chưa đầu vào đầu, lại không nghĩ ra nửa điểm biện pháp, nghĩ đến mấy tháng mà không biết nên khai với gia đình hai bên thế nào.

Tính chiếm giữ của Đàm Lâm Kha không nguội không lạnh, chắc hẳn là yên tâm về hắn, lại càng không vội vã. Triệu Tiềm chẳng hiểu vì sao nóng ruột vô cùng, hắn chỉ muốn nhanh một chút đem chuyện này công khai. Đến tháng sáu, Trâu Duệ Văn và Ngô Hiểu cử hành hôn lễ, Triệu Tiềm không tham gia. Nghe mấy người bạn bảo... eo của cô dâu đã phình ra rồi. Chắc hẳn là có gì đó, phần nhiều chính là “bác sĩ bảo cưới”. Nhưng nghĩ thế nào cũng có phần đúng, Trâu Duệ Văn là loại hoa tâm, đã đính hôn với Ngô Hiểu là có mấy phần khả năng rồi, nhưng kết hôn sớm có phần không thích hợp.

Lễ cưới của đạo diễn Trâu ít nhiều là chuyện lớn của giới giải trí. Cư dân mạng tổ lòng chúc mừng tân lang, tân nương, còn truyền thông thì đem các đời bạn trai trước của cô dâu ra so sánh với chú rể, Triệu Tiềm rất vô tội chịu một đòn. Còn phim của Lục Thăng với Đàm Lâm Kha hợp tác đã quay được khoảng mười tập, Đàm Lâm Kha lục đục tham gia không ít chương trình, tiếng tăm đã hot không thua gì một tiểu minh tinh.

Chỉ có điều tên cậu thường bị quần chúng tò mò dõi theo. Bộ phim kia Lục Thăng đóng vai cảnh sát, còn Đàm Lâm Kha là pháp y, chính vì vậy sau Lục Thăng x Lý Thu Hải, sinh ra thêm một CP mới. Triệu Tiềm không khỏi khó chịu, thỉnh thoảng lên mạng viết mấy lời ân ái nhưng không dám ghi rõ tên cậu, thực sự

rất oan ức. Giới truyền thông và dân mạng thì đều đem các nữ minh tinh ra mổ xẻ nhưng vẫn không tìm được bà chủ là ai.

Triệu Tiềm bên này thì nghĩ ra vô số cách lấy lòng ông bà Đàm. Ông bà hiện tại vẫn coi hắn là bạn tốt của con trai nên không suy nghĩ nhiều, hắn cũng không mong ông bà lo lắng. Mất công nghĩ ra mấy cách nhưng toàn bộ đều hỏng, hắn thương lượng với Chu Hạo và Lục Thăng cũng không có kết quả, không khỏi buồn bực, mất tập trung.

Đàm Lâm Kha có mấy ngày nhàn rỗi, Triệu Tiềm ở nhà lên mạng tìm địa điểm vui chơi. Hắn và cậu đã quen và yêu nhau lâu thế mà vẫn chưa cùng đi chơi, nói thế nào thì vẫn cần chút lãng mạn. Triệu Tiềm xem hướng dẫn du lịch mà hoa mắt váng đầu, không ngờ quay đầu liền nhận được điện thoại của Hầu Đình Đình... cô và Đàm Sơ Chi sắp kết hôn rồi!

Đây là tin tức cực kỳ tốt! Chỉ là hắn không ngờ hai người này sốt ruột đến thế, mới đính hôn được vài tháng mà đã tổ chức hôn lễ ngay rồi. Triệu Tiềm không kiềm nổi hỏi nhiều thêm mấy câu, Hầu Đình Đình thấy da mặt người này quá dày, đùa không thú vị nên cũng thẳng thắn nói tóm tắt. Cô cũng không bắt hắn gọi mình là “chị dâu”, dù sao tên này lớn hơn cô cả một bó tuổi, gọi một tiếng chị dâu... thật sự rất thiệt cho cô nha!

Hắn hỏi: “Tổ chức vào ngày nào?”

Hầu Đình Đình cho hắn biết thời gian, là nửa tháng sau. Triệu Tiềm thấy quá gấp, lại vừa nghĩ anh cả kết hôn thì Đàm Lâm Kha còn biết sớm hơn cả mình, đứa nhỏ này lại không nói cho hắn biết. Hắn lại bấm thời gian... Đàm Lâm Kha được nghỉ vào khoảng thời gian đó, chắc hắn kế hoạch du lịch bị hủy trăm phần trăm rồi... Triệu Tiềm không tránh khỏi có chút buồn, thuận miệng hỏi cô: “Hai người dự định tổ chức ở đâu?”

“Ban đầu định làm trong nước, không phô trương đâu, nhưng ba mẹ tôi bảo phải qua Pháp!” Cô không nhịn được oán trách: “Còn không phải vì mặt mũi, Đàm Lâm Kha khẳng định sẽ tới, cậu ấy là em trai của Sơ Chi, Triệu Tiềm, anh cũng phải đến!” Cô ngừng lại, nói thêm “Ba mẹ tôi đều nói anh là bạn của Sơ Chi, nhưng chắc hẳn anh cũng rõ, tôi tính anh thành người nhà của em rồi đó!”

Triệu Tiềm bị một chuỗi giải thích quan hệ bối phận của Hầu Đình Đình làm cho hôn mê, nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần nói một tiếng “Cảm ơn!”. Trong lòng hắn vẫn suy nghĩ, nhà họ Hầu muốn đi Pháp, vậy thật tốt... có thể mang Đàm Lâm Kha xuất ngoại chơi một chuyến nha! Đăng bởi: admin

39. Chương 39

Chương 39: Sinh nhật Lục Thăng.

Triệu Tiềm quyết định một ý, nhưng trước mắt vẫn phải gọi cho Đàm Lâm Kha. Cậu đại khái là bận làm việc nên chưa tiếp, một lát sau gửi tin nhắn bảo sẽ gọi lại cho hắn lúc xong việc. Triệu Tiềm không vội, hắn ở nguyên trong công ty, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, hắn lười đi ăn cơm nên bảo tiểu trợ lý gọi cơm bên ngoài. Triệu Tiềm đắm đắm mở máy tính lên mạng, tìm bộ phim Lục Thăng và Đàm Lâm Kha hợp tác, tay nâng hộp cơm, vừa ăn ngon lành vừa say sưa xem.

Bộ phim truyền hình này hắn mới chỉ xem được một, hai tập, sau đó bận bịu nên không xem tiếp. Nhưng hắn cảm thấy xuất phát từ địa vị của người yêu, đã là phim của Đàm Lâm Kha thì hắn nhất định phải xem, ai lại không mong trở thành fan trung thành của người yêu cơ chứ? Vì vậy hắn chỉ cần có thời gian là chạy đi xem ngay... Đàm Lâm Kha gần đây được thổi lửa, bộ phim cậu đóng vai chính cùng với “Đường Dao” của lão Tôn cũng chiếu vào một khoảng thời gian, lúc trước cậu có diễn không ít vai phụ, vô cùng thú vị. Triệu Tiềm có thể cảm nhận được cậu từ một diễn viên ngày ngò đã trở nên thành thực, tự nhiên hơn nhiều.

Lâm Kha nhà hắn đúng là đang lớn thật rồi!

Triệu Tiềm không hiểu sao thấy rất tự hào, hắn xem được một lúc thì Đàm Lâm Kha gọi cho hắn. Vừa vặn phim đang đến đoạn cao trào, hắn không ấn tạm dừng mà mở loa ngoài của điện thoại, máy tính cũng đang phát từ loa ngoài, trong phim Đàm Lâm Kha đóng vai pháp y đang cùng nữ chính ăn cơm...

Cậu: “Triệu Tiềm, em vừa làm việc xong, sao thế...”

Trong phim, Đàm Lâm Kha đang đeo găng tay, chuẩn bị xé gà cho nữ chính ăn. Động tác đeo vô cùng chậm, nữ chính liếc mắt nhìn cậu, bĩu môi cảm thán: “Đeo găng tay thôi mà sao anh làm nghiêm túc thế...”

Cậu liếc mắt nhìn cô, nghiêm trang nói: “Mỗi lần đeo găng tay...”

“Tôi liền tự nhiên sinh ra cảm giác thần thánh...” Điện thoại truyền đến giọng cậu, trùng với lời thoại trong phim. Đàm Lâm Kha ngừng lại một chút, bất đắc dĩ hỏi: “Triệu Tiềm, anh đang xem phim em đúng?”

Hắn “Khà khà!” cười, xem như là ngầm thừa nhận. Lúc này hắn mới bấm nút tạm dừng, cầm điện thoại lên nói với cậu: “Em đóng vai này tốt vô cùng!”

Đàm Lâm Kha quyết ý không để ý tới hắn. Nói thật, cậu luôn cảm giác kỹ năng diễn xuất của mình là chưa đủ, hướng chỉ người nhà cho xem? Cậu thực sự có chút ngượng ngùng, không thể làm gì khác ngoài chuyển đề tài, hỏi hắn: “Vừa nãy anh muốn nói gì với em?”

Triệu Tiềm đem sự tình nói với Hầu Đình Đình kể lại với cậu. Quả thực cậu đã sớm biết, cũng biết địa điểm tổ chức hôn lễ của anh cả với chị dâu tương lai ở chỗ nào... Còn nữa... cậu chính là phù rể! Triệu Tiềm không trách Đàm Lâm Kha không nói cho hắn đầu tiên, ngược lại hỏi cậu có muốn đến Pháp chơi không. Đàm Lâm Kha vốn không có hứng thú, nhưng Triệu Tiềm lôi kéo sinh động như thật khiến cậu không khỏi có chút động tâm, hai người liền nhanh chóng ước định thời gian ra nước ngoài nghỉ xả hơi với nhau.

Chỉ có điều trước đó còn một quãng thời gian, Đàm Lâm Kha nói mình có mấy ngày nghỉ, cần phải về nhà một chuyến, hai ngày sau trở lại tham gia sinh nhật Lục Thăng. Anh không thích buổi tiệc quá lớn, ầm ĩ, chỉ mời mấy người bạn tốt. Triệu Tiềm với Chu Hạo tất nhiên là phải vắng mặt tới, năm nay Chu Hạo mang theo Cảnh Nguyệt, Triệu Tiềm mang theo Đàm Lâm Kha, còn tiện tay đưa tiểu trợ lý theo, Lý Nhất Minh, Lý Thu Hải là vừa vặn làm thành một bàn.

Lục Thăng lười bày vẽ ở nhà, đặt một gian riêng ở nhà hàng. Dù sao cũng là sinh nhật của thần tượng nổi tiếng, Đàm Lâm Kha sợ có chó săn ngồi canh ở cổng nhà hàng nên cố ý đi chậm hơn Triệu Tiềm hơn nửa tiếng, bởi vậy mà hai người thành công bị kẹt xe, một đoạn chỉ đi hơn bốn mươi phút biến thành hai giờ. Triệu Tiềm gọi điện cho cậu nói rằng mọi người đã đến đông đủ, cho nên cậu liền nhanh chóng chạy tới nhà hàng, để xe dưới hầm, sau đó ngồi nguyên trong đó gửi tin báo mình đã đến.

Triệu Tiềm lúc đầu muốn đón cậu, nhưng Đàm Lâm Kha vẫn lo lắng mấy tên paparazzi xuất quỷ nhập thần nên mang kính râm đeo khẩu trong xuống xe. Từ hầm để xe đến gian riêng Lục Thăng đặt chỉ mất mấy phút, nhưng không ngờ cậu vừa mới đi tới cửa hầm để xe, liền gặp người quen ở chỗ rẽ.

Người kia cũng đeo kính đen và đội mũ giống cậu, mà nói thật, Đàm Lâm Kha thấy mình tinh nào cũng che dấu dấu đến mấy thì cũng không có tác dụng, vẫn bị nhận ra thôi! Thậm chí loại trang phục này cũng được biến thành tiêu chí nhận biết các minh tinh, cho dù có mặc như đại hàn thì vẫn không tránh khỏi chọc người ta nhìn thêm mấy lần. Đàm Lâm Kha nhìn lướt qua người kia, chưa kịp nhận ra người ta là ai, đối phương đã chào hỏi trước.

Là Lương Tuấn.

Đàm Lâm Kha lúng túng cười với anh ta, cậu không biết tại sao Lương Tuấn lại xuất hiện ở chỗ này, quan hệ giữa hai người tốt thì cũng không hẳn là tốt, xấu thì cũng không xấu lắm, ấn tượng đầu tiên rất miễn cưỡng, nhưng Lương Tuấn lúc trước giúp Trâu Duệ Văn bỏ đá xuống giếng cậu vẫn nhớ. Dù sao cũng là từng có chút hiềm khích, mặt đối mặt khó tránh khỏi lúng túng, Lương Tuấn cũng biết điểm này, chào xong liền vội vã phải đi. Hai người một trước một sau đi cách nhau mấy bước, ai cũng không nói với nhau câu nào, mà trang phục mũ lưỡi trai, kính râm của họ thu hút không ít ánh mắt. Đàm Lâm Kha đề thấp mũ càng thêm thấp, cho đến khi hai người một đường vào thang máy, ấn số tầng xong cậu mới phát hiện ra bọn họ hình như lên cùng một tầng.

Lục Thăng tuyệt đối không thể mời Lương Tuấn, cái loại ôm đùi đạo diễn rồi ném đá xuống giếng không bao giờ được anh để vào mắt, chỉ có thể nói Lương Tuấn vừa vặn có việc ở tầng này. Sau một thời gian ngắn ngủi, hai người cùng ra khỏi thang máy, Lương Tuấn đột nhiên nói “Tạm biệt!”, Đàm Lâm Kha chỉ khách khí cùng cậu ta nói hẹn gặp lại... Bọn họ chỉ trùng hợp cùng một tầng chứ đi ngược hướng hành lang, cậu khôn ngoan khẽ thở ra một hơi.

Triệu Tiềm gửi cho cậu số phòng, cách một cánh cửa cậu cũng nghe thấy tiếng huyền não bên trong. Cậu nhẹ nhàng gõ cửa, đứng đợi một lúc, chắc là bên trong quá âm ỉ nên không nghe thấy tiếng gõ nhỏ. Cậu không cách nào ngoài gõ mạnh thêm lần nữa, cửa sau một chốc được mở ra, Cảnh Nguyệt dáo dác ngó ra ngoài, phát hiện người ngoài cửa là cậu, liền nở nụ cười: “Tôi còn tưởng là phục vụ hay ai đó...” sau đó quay đầu lại gọi người trong phòng: “Triệu nhị! Tiểu Đàm nhà anh tới!”

Lại nhìn trong phòng, Lục Thăng đội một cái mũ giấy đỉnh nhọn, mũ xiêu xiêu vẹo vẹo viết mấy chữ sinh nhật vui vẻ. Rõ ràng là rất hài hước, nhưng Lục thiên vương lại bài ra biểu tình nghiêm túc như vị vương lúc lên ngôi. Khoảng thời gian này cậu theo anh đi đóng phim, hai người thân nhau hơn không ít. Cậu hiểu Lục Thăng không kém Triệu Tiềm, đều là mấy người tâm địa tốt thích đùa vui, tùy tiện cùng anh đùa giỡn thì anh sẽ không tức giận, kể cả cậu có muộn hơn một tiếng thì anh cũng sẽ không phạt ý. Nhưng Đàm Lâm Kha vẫn hướng anh nói lời xin lỗi, vừa mới nói xong, Chu Hạo đã cầm ly rượu đỏ nhảy chồm đến như con khỉ gào to: “Phạt rượu! Phạt rượu! Phạt rượu!!”

Triệu Tiềm hướng anh quăng ra một ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhưng không được sùng ái. Hắn vốn muốn thay cậu uống chén rượu phạt này, nhưng Đàm Lâm Kha không phải không biết uống rượu, bạn bè muốn đùa vui, hắn không nên quá đáng. Hướng hồ Đàm Lâm Kha đã cầm lấy cốc rượu từ tay Chu Hạo, không thấy cậu không vui mà vẫn cười như cũ. Triệu Tiềm lén lút đập ông bạn của mình một cái, làm Chu Hạo đau đến hít một ngụm khí lạnh, từ đó Cảnh Nguyệt cũng nguýt hắn, nhưng nói chung vẫn không nói gì.

Đàm Lâm Kha uống qua mấy ly, mọi người vẫn là chờ cậu đến rồi mới cắt bánh... Đường cắt thứ nhất sẽ do Lục Thăng khai đao, sau đó cái bánh bị Cảnh Nguyệt cướp đi, cô chê anh cắt quá chậm, sau đó chính mình vù vù phân bánh cho mọi người. Phần thứ nhất đưa cho Lục Thăng, sau đó là cho những người bên cạnh, tiểu trợ lý ngồi cạnh anh, thụ sủng nhược kinh nâng đĩa bánh. Lý Nhất Minh đối với đối với đồ ngọt không hứng thú, Lý Thu Hải nhìn miếng bánh này mà vẫn ngái ngủ như cũ.

Người cuối cùng được phát bánh là Triệu Tiềm, mà hắn thực sự không khách khí. Bánh vừa đến tay liền không chút lưu tình trét một tiếng kem bơ lên mặt Lục Thăng đang hạnh phúc vụn phần măm măm. Lục thiên vương đại ra vài giây, đĩa bánh trong tay hơi nghiêng, miếng bánh đang ăn dở rơi cái bẹp xuống đất.

Vì vậy Lục Thăng phần nộ đoạt đĩa bánh trên tay tiểu trợ lý rồi ụp lên mặt ông chủ Triệu. Chỉ đáng thương cái nĩa của Tiểu Sở đang dừng trên không trung, còn chưa được ném trái vị ngọt của bánh mềm liền bị cướp mất. Cậu chỉ có thể ủy ủy khuất khuất rứt vào ghế, chỉ sợ bị cuộc hỗn chiến của “trâu bò” Lục Thăng, Triệu Tiềm vạ lây “con ruồi” là cậu.

Đàm Lâm Kha nhìn mà không nói, nhưng hiển nhiên hai tên kia chơi đến hài lòng. Cảnh Nguyệt và Chu Hạo lập tức gia nhập đoàn người muốn trét bánh vào mặt Lục Thăng, thậm chí Lý Nhất Minh lúc nào cũng nghiêm túc và Lý Thu Hải luôn ngủ gật cũng tham chiến. Cả căn phòng chỉ có mình cậu ăn bánh và tiểu trợ lý ngậm nĩa nghiêm túc dòm.

Cậu không nhịn được đỏ trán.

Mấy người này... sao bản chất vẫn... ấu trĩ vậy...

Tiểu trợ lý rốt cuộc cũng rời xa chiến tranh, thận trọng xách ghế đường hoàng ngồi bên cạnh Đàm Lâm Kha. Cậu nhìn tiểu trợ lý, có chút kỳ quái... Sinh nhật Lục Thăng, người tới đều là bạn anh, nhưng Tiểu Sở không thân thiết với anh, sao cũng được theo?

Cậu nghĩ một lúc vẫn chưa có kết quả, nhìn lại bánh gato còn lại một ít, đành lấy một ít đưa qua cho Tiểu Sở. Đứa nhỏ này đúng là đáng thương a... mặt hiền hiền dễ bị bắt nạt, thực sự là đến chỗ nào cũng bị người ta bắt nạt hết trơn... Đăng bởi: admin

40. Chương 40

Chương 40: Người ở nhà để xe.

Sau trận chiến bánh gato, mấy người cuối cùng cũng ngừng lại, bình tĩnh hơn không ít. Thảm thương nhất vẫn là Lục Thăng bị bôi đến cả người dính đầy kem, chỉ tùy tiện rửa mặt. Đàm Lâm Kha còn hơi đói, cậu ăn chút đồ linh tinh, mọi người uống thêm vài li rượu. Triệu Tiềm chân chó ở bên người yêu bưng nước đưa

rau, Cảnh Nguyệt cũng không bớt bận nghĩ xem tí nữa nên chơi trò gì, những người còn lại thì tám chuyện, khó tránh khỏi bàn luận mấy chuyện bát quái.

Vừa nhắc tới chuyện bát quái, mấy người buồn ngủ lập tức ầm ĩ trở lại. Ông một lời tôi một câu đưa chuyện, chỉ có thể nói ai cũng có cõ lòng thích tám chuyện. Bọn Lục Thăng bảo gần đây dân mạng lại mắng người mới đến vắng máu, Đàm Lâm Kha bị như vậy còn ít. À, đột nhiên còn nói tới ngôi sao vừa mới nổi mà hận không thể chiếm hết tất cả mặt báo bằng scandal của mình, Hạ Lâm.

Lục Thăng cười cực kỳ bà tám xem vào: “Khoảng thời gian trước tôi nghe nói... Hạ Lâm và Lương Tuấn của Minh Kỷ vẫn luôn không minh bạch.”

“Lương Tuấn?” Cậu giật mình, cậu vừa mới gặp anh ta dưới hầm để xe, còn chưa kịp nói với bọn Triệu Tiềm, ai ngờ mấy người này lại thích buôn chuyện về Lương Tuấn. Huống hồ dáng dấp của anh ta, hẳn sẽ không phải loại người thích hoành hành như Hạ Lâm. Nhưng mà... Đàm Lâm Kha nhớ lại hồi Hạ Lâm hẹn gặp mặt cậu, Lương Tuấn vừa vặn đi cùng, lúc đầu cậu chỉ cho hai người là bạn tốt, không ngờ.. Đàm Lâm Kha cảm khái, tính nết của Hạ Lâm... quả thực thiệt thòi Lương Tuấn hẳn nài.

Mọi người hiển nhiên không biết nhiều về Lương Tuấn. Nếu có biết thì cũng chỉ là nghe tiếng chưa gặp người. Đặc biệt là ông chủ Triệu, hẳn rõ ràng đã từng qua lại với Lương Tuấn, nhưng mà bây giờ hình như triệt để quên mất người này, hỏi một câu: “Lương Tuấn là ai?” thì vẻ mặt hẳn cực thành khẩn, không nhìn ra có phải giả vờ hay không.

Chu Hạo đối với hành động giả ngu của hắn là một mực khinh thường, anh dứt khoát, gọn gàng nói: “Lão Triệu! Lúc đó ông chẳng bảo tôi đi cướp nhà cùng cậu ta sao?”

“Nhà gì cơ?” Lục Thăng hiếu kỳ hỏi.

Chu Hạo là kẻ không giữ mồm giữ miệng: “Đột Lâm Kha bị đuổi giết, ngày ngày khổ sở nên muốn đem nhà bán đi, Trâu Duệ Văn cố ý làm khó cậu ấy, liền bảo Lương Tuấn chạy đến ép giá.”

Triệu Tiềm không nói lời nào, dĩ nhiên Lục Thăng cảm khái vạn phần: “Được đó Triệu nhì! Mới bắt đầu mà đã vung tiền như rác vì mỹ nhân!”

Đàm Lâm Kha bị nói đến lúng túng, muốn giải thích rằng mọi chuyện không phải như vậy. Nhưng nghĩ kỹ thì, mọi chuyện xác thực chính là như vậy, huống hồ Triệu Tiềm còn giúp cậu giải ước với Minh Kỷ, bởi thường tiền vi phạm hợp đồng mà cậu không gánh nổi. Về sau dính lứu lẫn nhau thì không xuất ra một đồng nào. Coi như chuyện hai người đã vậy, có chuyện muốn nói thì cứ rõ ràng với nhau, ra ngoài ăn một bữa cơm thì ai trả tiền cũng không quan trọng. Đó chỉ là món tiền nhỏ, nhưng tiền bồi thường vi phạm hợp đồng thì không hề nhỏ chút nào.

Cậu nghĩ thế, trong lòng đột nhiên thấy vướng mắc, chỉ muốn nhanh chóng tìm thời điểm nói chuyện rạch ròi với Triệu Tiềm. Tiểu trợ lý nhớ linh tinh gì đó, lúc này chợt bừng tỉnh, hỏi Triệu Tiềm: “Ông chủ! Đột đó anh bảo tôi thăm dò chỗ ở của Đàm tiên sinh là vì chuyện này sao?”

Mọi người ồn ào.

Hóa ra hai người này vừa gặp đã vừa mất lẫn nhau? Thối đời thực sự biến đổi quá nhanh ư ư quá nhanh!!

Đàm Lâm Kha ưu tư nghĩ ngợi, về nhà làm sao có thể hỏi được phí bồi thường, ngược lại không có chú ý tới than vãn của mọi người. Tình trạng của cậu như là ngấm ngấm thừa nhận, còn ông chủ Triệu da mặt dày hơn tường thành cũng không để ý tới thái độ bà tám bọn họ, đã thế về mặt còn thêm vài phần tự hào vì hành động của mình. Mọi người thấy cảnh này đều có cảm giác mắt mình sắp mù rồi nha! Được thêm phần tử Lý Thu Hải là thanh niên đời đầu vẫn còn FA yên lặng ngồi xồm góc tường, tổn thương đến lệ rơi đầy mặt.

Đám người nháo đến khuya mới chịu yên tĩnh lại, các đại gia ít nhiều cũng uống chút rượu. Người nào tửu lượng không được tốt thì bày ra vẻ say, ví dụ như Đàm Lâm Kha và tiểu trợ lý, Cảnh Nguyệt là điển hình của ba chén liền say, cô nàng cười trên giày cao gót mười mấy cm, lảo đảo đi khiến người nào người nấy run sợ. Chu Hạo sợ đến mất mặt, đau lòng đi lên ôm lấy cô, sống chết không buông tay. Đàm Lâm Kha nhớ rằng đôi này quen nhau cũng bởi vì sự kiện Cảnh Nguyệt say rượu, không nhịn được cảm khái về duyên phận, phải tu mấy kiếp mới có thể gặp được nhau.

Những tên to xác đều uống rượu nên không thể lái xe, bọn họ không thể làm gì khác ngoài gọi người tới đón. Ông chủ Triệu gọi cho tài xế, sau đó cùng mọi người đợi trong phòng. Đàm Lâm Kha muốn cùng hắn nói rõ ràng về khoản tiền bồi thường, nhưng có nhiều người có mặt nên cậu không tiện mở miệng. Cũng là rượu tráng gan người, cậu cảm thấy nên sớm nói, liền bảo Triệu Tiềm xuống hầm xe đợi tài xế, thời gian tài xế đến đây đủ để cậu nói rõ.

Triệu Tiềm đối với cậu từ trước đến nay là vô điều kiện đáp ứng, cũng không quản yêu cầu có chút kỳ quái. Hắn cùng cậu ra cửa đầu tiên, Đàm Lâm Kha chỉ đeo kính râm, lúc này cậu đều quên mất cảnh giác. Cái mặt của Triệu Tiềm không nhiều người biết, càng lấm lấm liệ liệ phơi bản mặt già nua của mình ra cửa.

Đàm Lâm Kha một đường chỉ nghĩ tới mở miệng thế nào, kỳ thực cậu biết mình làm thế này là tự chui vào ngõ cụt, phải biết Triệu Tiềm đã sớm coi cậu là người một nhà, đâu còn nhớ tới số tiền ít ỏi kia. Nhưng cậu vẫn cảm thấy không đúng, dù sao cậu không tự tin, cậu không biết rốt cuộc mình trong lòng hắn có bao nhiêu phân lượng. Cậu cũng chỉ quan tâm rằng bất kể thế nào, cứ nói rõ việc này là tốt rồi.

Cậu do dự một đường tìm từ, cuối cùng xuống đến gara liền mở miệng.

“Triệu Tiềm...” Cậu do dự suy tính ngữ khí của bản thân: “Phí bồi thường vi phạm hợp đồng...”

Triệu Tiềm vẫn chưa hồi phục tinh thần, hắn đã sớm ném cái này vào góc nào đó, cho nên nháy mắt hắn vẫn chưa nghĩ ra vi phạm hợp đồng là ai, là cái gì. Hắn đi trước Đàm Lâm Kha, cậu thốt ra lời này, hắn vừa quay đầu, vẻ mặt còn hai, ba phần mờ mịt: “Em nói gì?”

“Phí bồi thường vi phạm hợp đồng với Minh Kỳ...” Cậu quanh co: “Chúng ta nên nói cẩn thận một chút, lúc đó em không ứng nổi nên mới thuận theo để anh giúp, bây giờ em muốn trả ơn từ từ...”

Lời cậu mới nói phân nửa, Triệu Tiềm liền thấy buồn cười, dừng bước nhìn người yêu, bảo: “Hóa ra em nói cái này...”

Hóa ra là cậu băn khoăn vì chuyện tấu hài này, nhưng đây đúng là phong cách hành xử của cậu. Triệu Tiềm hơi lắc đầu, hắn cảm thấy ý tưởng này của cậu hơi bị đáng yêu. Hắn căn bản không ngại chuyện này, đột nhiên đùa giỡn: “Em muốn trả ơn?”. Hắn suy nghĩ thêm, lại trêu ghẹo: “Không đủ đâu nha!”

Đàm Lâm Kha biết Triệu Tiềm kiếm lời bao nhiêu, dù sao công ty hắn cũng là nơi sản sinh minh tinh, ngôi sao. Đơn cử như Lục Thăng, tiền lời không chỉ gửi được cho ba mẹ, còn có thể gửi một khoản tiền tiết kiệm không đến nỗi tệ. Triệu Tiềm còn cười cười, nhưng Đàm Lâm Kha lại khá là nghiêm túc: “Còn bao nhiêu?”

Vì thế hắn liền nghĩ, Đàm Lâm Kha cũng thật là chân chất quá đi! Hắn nhìn không được đưa tay sờ đầu cậu: “Hồ đồ gì vậy?”

Hai người cứ thế đứng trong nhà để xe, lúc này đã là khuya rồi, ở đây không còn người nào, Đàm Lâm Kha nhớ ở đây có camera quan sát nhưng không trốn. Từ đáy lòng cậu cảm thấy đây chỉ là thói quen thân mật giữa hai người, lại nói đến camera kia ở rất xa, căn bản không thấy rõ là ai.

Cậu suy nghĩ một chút, quả quyết: “Em không hề hồ đồ!”

“Không hề hồ đồ thì tự dưng đắn đo làm gì.” Triệu Tiềm bắt đắc dĩ nói. Những chuyện hắn muốn nói không phải chuyện này, Đàm Lâm Kha mỗi lần để tâm những vấn đề vụn vặt đều không nói thẳng với hắn, không thể làm gì khác ngoài quanh co nói: “Cứ đợi đủ tiền rồi hẵng nói.”

Trong lòng âm thầm nghĩ, đợi đủ tiền còn lâu lắm! Đến lúc đó Tiểu Đàm thế nào cũng coi hắn thành người trong nhà, mà người nhà cũng tự nhiên không tính toán đến những thứ này.

Cậu cũng nghĩ nên là như vậy. Mặc dù cậu thấy Triệu Tiềm đang trì hoãn, nhưng trong lòng tốt xấu cũng rõ ràng, tiền này cậu sẽ trả lại, cậu không muốn nợ nần đối phương cái gì. Cho nên bước chân càng nhanh và nhẹ hơn, cậu còn uống rượu, đã thế tửu lượng không được tốt, tiến lên phía trước vài bước thì chân đột nhiên run, quơ quơ qua bên cạnh. Vốn không vướng cái gì, Triệu Tiềm theo bản năng đỡ lấy cậu, thân thiết hỏi: “Em đau đầu à?”

Đàm Lâm Kha vung tay: “Không sao! Em uống ít mà!”

Triệu Tiềm thở dài: “Đi có một đoạn, để anh dìu em, buổi tối đèn không tốt, nhìn không rõ.”

Đèn gara sáng loáng như ban ngày rõ ràng là bị sỉ nhục!

Đàm Lâm Kha không để ý, “Ừ.” một tiếng đáp ứng. Cậu tuy rằng không choáng lăm nhưng rất tự nhiên dựa vào người hắn. Hai người đều đi xe riêng, Triệu Tiềm không biết cậu để xe chỗ nào liền quen cửa quen ngõ đưa cậu về xe của mình, trong lòng thầm nghĩ lát nữa tài xế đưa bọn họ về trước rồi quay lại lấy sau cũng được.

Tới cạnh xe, Triệu Tiềm mở cửa sau, Đàm Lâm Kha không thấy rõ, máy móc đi vào xe, đầu hoa mắt choáng không nhìn rõ, “Bình!” một phát đụng vào trần xe, đau đến nhe răng trợn mắt. Triệu Tiềm ở phía sau nhìn, buồn cười phì một tiếng, hỏi: “Đau không?”. Hắn cố nén cười, đưa tay xoa trán cho cậu. Trán người nào đó u một cục lớn, không biết một lúc nữa có thành một cái đụ nhỏ không nhỉ? Hắn cứ như bị quỷ mê hoặc, không nghĩ tới mình vẫn đứng ngoài, càng không quản nơi này là đâu, cúi xuống dịu dàng hôn vào má Đàm Lâm Kha.

Cậu nhún mày tức giận, ước chừng là tức vì Triệu Tiềm thấy cậu bị đau mà vẫn còn cười. Nhưng không ngờ Triệu Tiềm thấy biểu tình này của cậu, nhẫn cũng không nhẫn nổi nữa, ha ha cười to mấy tiếng, nói với cậu: “Dịch ra một chút, anh cũng muốn ngồi sau.”

Còn chưa nói xong, Triệu Tiềm thấy Đàm Lâm Kha nhìn rằng đằng sau, sắc mặt hơi cứng lại, sau một khắc lộ ra hai phần kinh hoàng. Triệu Tiềm có chút mờ mịt, theo bản năng quay đầu lại.

Cách một đoạn rẽ, góc nhìn đối diện, có hai người đang đứng.

Hắn quay đầu rất nhanh, chỉ nhìn thấy một người lui về sau một bước, lùi người còn lại chạy ra khỏi gara. Nhà để xe yên tĩnh, bước chân một trước một sau vang lên rất rõ ràng, càng giống nhịp tim đập vội vã của hắn và cậu hơn.

Triệu Tiềm quay đầu lại, sắc mặt cậu trắng bệnh, nửa ngày sau mới thốt ra.

“Triệu Tiềm...” Cậu run rẩy: “Bọn họ nhìn thấy rồi...” Đăng bởi: admin

41. Chương 41

Bây giờ mới thoát khỏi bánh chưng, canh măng và nem rán. Các cậu năm nay “thu hoạch” được không? :v

Chương 41: Công khai.

Khuôn mặt nhỏ của Đàm Lâm Kha dần cứng nhắc, hiển nhiên là đã bị dọa, Triệu Tiềm theo bản năng an ủi: “Đừng lo, chắc chỉ là hai người đi qua thôi...”

Lời này nói thực miễn cưỡng, ngang qua? Ngang qua mà bị bọn họ quay lại nhìn liền chạy sao? Động tác của hai người thực sự không quá mức khác người, người đi ngang qua căn bản sẽ không nghiêm túc dòm. Đáng dấp kia, thật sự không phải là vô tình, ngược lại giống như paparazi chụp trộm bị phát hiện nên phải bỏ chạy!

Triệu Tiềm vừa an ủi cậu, vừa tự an ủi mình, hắn thực sự không tin là có sự trùng hợp như vậy. Nhưng nhìn cậu thất hồn lạc phách, hắn cũng có chút hoảng sợ, thấp giọng khuyên nhủ cậu hai, ba câu làm cậu bình tĩnh lại, đóng cửa xe, đi về phía cửa gara.

Mặc dù hai người kia đã sớm chạy mất, hành động này chỉ thuần túy là tự trấn an mình nhưng Triệu Tiềm vẫn không nhịn được đứng tại chỗ bọn họ vừa đứng, tự xoay người nhìn về phía xe đỗ ban nãy. Lòng hắn chìm xuống, vị trí này vừa vặn nhìn được hết hành động thân mật hắn dành cho cậu, trong lòng hắn cũng thấp thỏm, nhìn ra ngoài gara một chút, Lý Thu Hải và trợ lý của cậu ta đang đi về bên này.

Lý Thu Hải nhìn Triệu Tiềm, hiếu kỳ hỏi: “Triệu tổng, anh đứng đây làm gì thế?”

Cậu đi ra từ hướng hai người kia chạy, Triệu Tiềm vốn muốn hỏi xem có nhìn thấy gì không nhưng chẳng hiểu sao hắn lại cảm thấy chưa có kết luận chính xác, trong đầu vẫn còn ôm hi vọng liền lắc đầu: “Không có gì!” rồi quay đầu về xe, trong đó còn một tiểu gia hỏa hay suy nghĩ lung tung chờ hắn an ủi.

Lý Thu Hải rất mờ mịt nhìn bóng lưng hắn, cậu ta nhớ ra gì đó, quay đầu rồi nhú mày, nhưng không nói gì, bảo trợ lý nhà mình lái xe rời đi.

Triệu Tiềm mở cửa xe, quả thật sắc mặt Đàm Lâm Kha vẫn tái nhợt ngồi nguyên trên ghế. Quả thật cậu đang suy nghĩ quá nhiều, đầu loạn như cào cào. Triệu Tiềm không thấy được bộ dáng của hai người kia, quay đầu lại chỉ là hai bóng lưng cuống quýt chạy. Hắn chắc hẳn cậu thấy rõ vì vậy liền hỏi: “Em có thấy bọn họ quen không?”

Đàm Lâm Kha cách một lúc mới phản ứng được, chậm chậm lắc đầu: “Đèn quá chói mắt, em không nhìn rõ...”

Đáy lòng Triệu Tiềm thở dài, nghĩ thầm vì sự việc này khiến cậu sợ đến choáng váng. Hắn nhất định phải bắt được hai tên kia, nhưng mà bây giờ hắn không có đầu mối, suy nghĩ nhiều cũng chẳng tác dụng gì, có trời mới biết chúng là người qua đường hay chó săn. Hắn trở tay đóng cửa lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy mình tự đào hố chôn, nếu hắn nghiêng đầu một chút thì sẽ khiến người ta không thể nghĩ linh tinh được... Đàm Lâm Kha vẫn còn mấy phần không yên, Triệu Tiềm lại càng không biết an ủi thế nào, trầm ngâm hồi lâu, hắn chỉ biết dùng tay mình nắm lấy bàn tay đang nắm chặt đặt trên đầu gối của cậu, nói nhỏ: “Em đừng lo lắng...”

Đàm Lâm Kha thoáng trấn định, không nói gì, trở tay nắm lại, tựa hồ có chút hơi run rẩy, qua nửa ngày mới trả lời: “Ừm...”

...

Hai người về đến nhà, Đàm Lâm Kha vẫn lo lắng, Triệu Tiềm an ủi cậu, nói đơn giản là “ bình lai tương áng, thủy lai thổ yểm” [1] thì cậu mới chịu đi ngủ. Triệu Tiềm thấy chuyện này ít nhiều cũng phải nói với Lý Nhất Minh và tiểu trợ lý của mình một tiếng, tốt xấu thế nào cũng để họ có sự chuẩn bị kỹ càng.

Tiểu trợ lý không gọi được, hắn nghĩ cậu uống rượu nên không nghe thấy chuông, đành chuyển sang Lý Nhất Minh.

“Gara là sân khấu công cộng!” Y nghe xong chính sự, hiển nhiên hận không thể xuyên qua điện thoại bóp chết tên gia hỏa to xác chuyên gây chuyện: “Cậu không thể tiết chế được à!!”

Triệu Tiềm vốn muốn giải thích hai câu, nhưng hắn cảm thấy xác thực nên mắng hắn, vì vậy đành ngậm miệng, không dám ho he. Lý Nhất Minh thở dài, cảm giác mình như là mẹ của một đám nhóc nghịch ngợm: Lục Thăng, Triệu Tiềm, Đàm Lâm Kha, đứa nào cũng không được bình thường.

Y đề ra hướng giải quyết, trước tiên sẽ gọi cho các tòa soạn báo hỏi thăm một chút. Triệu Tiềm lần nữa gọi lại cho Tiểu Sở nhưng vẫn không thấy người đâu, không thể làm gì khác ngoài gửi tin nhắn. Hắn thức nguyên một đêm đợi, hai người căn bản không thể nghỉ ngơi, Lý Nhất Minh vẫn chưa có động tĩnh, đi một vòng các trang đưa tin giải trí đều bình thường.

Triệu Tiềm nghĩ chuyện đêm qua chỉ là trùng hợp, Đàm Lâm Kha hôm nay lại ra sân bay về đoàn làm phim. Hai người trong lúc thu dọn thì Triệu Tiềm nhận được điện thoại. Hắn cầm lên xem, là Lý Nhất Minh. Không hiểu sao mí mắt phải hắn nháy mấy lần, vừa mới “Alo?” một tiếng, y đã nã pháo.

“Có tin rồi!”

Hắn lập tức trầm xuống, Lý Nhất Minh coi như bình tĩnh. Không bình tĩnh sao được, y và tiểu trợ lý đã nhìn nhận vấn đề, họ sẽ xử lý. Y chắc chắn hôm nay Đàm Lâm Kha đến sân bay, đại sảnh đã có một đám chó săn đợi sẵn rồi.

Đàm Lâm Kha nhìn biểu tình của hắn, trong lòng mơ hồ đã đoán được kết quả nhưng vẫn hỏi: “Sao thế?”. Triệu Tiềm liếc mắt nhìn cậu, không nói gì. Đàm Lâm Kha vẫn hiểu, đợi đến khi sự tình vỡ lở, cậu ngược lại rất bình tĩnh, lấy điện thoại vào những trang tin tức, quả nhiên sự việc đã bị đẩy lên các đầu đề.

Tin tức vừa ra nửa giờ trước, có tấm hình chụp trong nhà để xe, ảnh mô tả có chút mờ, hắn là không phải chụp bằng máy ảnh. Chỉ có điều Triệu Tiềm không che mặt, cậu đeo kính râm nên rất dễ dàng nhận ra. Trong hình, Triệu Tiềm cúi xuống, tiến đến bên người Đàm Lâm Kha, khoảng cách giữa hai người gần vô

cùng, giống như đang chuẩn bị hôn nhau, rất thân mật. Đàm Lâm Kha xem bài báo hoàn chỉnh xong liền đưa điện thoại qua cho Triệu Tiềm, trầm mặc không nói.

Hắn cũng lật qua lật lại, hình như vỡ lẽ ra gì đó. Bài báo này nói có một tiên sinh A cùng ngành giải trí tiết lộ cho bọn họ, nói vậy hai người đêm qua không phải chó săn mà là người cùng ngành? Hắn nghĩ có chút loạn, thế nhưng vẫn không nghĩ ra kẻ nào làm. Nhưng bụng thì cũng bụng rồi, xoắn xuýt nghĩ cái này cũng vô dụng, còn không bằng nghĩ cách ứng đối.

Có một chuyện là tối trọng yếu, đó là phản ứng của quần chúng. Scandal giữa Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha vừa vỡ lở, mọi người đầu tiên là ồ lên, sau đó lập tức phân thành mấy đại trận doanh.

Một đám người cho rằng Đàm Lâm Kha ở bên ông chủ Triệu là vì ôm đùi hắn, giống như những kẻ khác áp dụng quy tắc ngầm, còn cảm khái cậu lúc trước chẳng phải cự tuyệt Trâu Duệ Văn, sao bây giờ lại đi theo con đường này. Phe bên kia thì đồng loạt gào thét đây là sự xỉ nhục, là thứ đồi bại, bôi nhọ thuần phong mỹ tục không thể tha thứ, ngoài miệng đòi đuổi hai người đi để trả lại đạo đức, nhưng thực chất bọn họ hở ra một chút là nói tục. Cũng may còn một số người đứng ở nhóm đứng đắn, bất quá chỉ là in a relationship như những người bình thường, sao phải đàm tiếu vậy?

Lý Nhất Minh và tiểu trợ lý đã nhanh hơn một bước thay mặt hai người lên tiếng, nhưng chưa nói thẳng vào vấn đề, họ chỉ biểu đạt bất mãn với hành vi chụp trộm, đồng thời còn thẳng thừng tuyên bố không ai có thể can thiệp vào đời sống, tình cảm riêng tư của hai người họ, mong truyền thông không nên công kích thêm.

Cùng ngày Đàm Lâm Kha đi sân bay, Triệu Tiềm không tự mình đưa cậu đi. Hắn cảm thấy mình cần chú ý hơn một chút, không thể để chó săn có cơ hội nắm bím tóc nên chỉ tiễn ra cửa nhà. Lý Nhất Minh ở ngoài chờ, nhanh nhẹn giúp cậu mang hành lý. Đàm Lâm Kha ngoài lại còn muốn nói gì đó với Triệu Tiềm, nhưng cuối cùng lại không bật ra được. Triệu Tiềm chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay sờ đầu cậu, thấp giọng nói: “Em đóng phim cho tốt, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu.”

...

Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha ở nhà này thực chất là của ông Triệu, bọn lều báo nhất thời sẽ không thể đánh hơi ra được nơi. Còn mình hắn ở nhà ngầm chồm hổm ngóng chờ, Đàm Lâm Kha theo Lý Nhất Minh và những người đi cùng y lên xe đến sân bay. Ở đó đã có không ít paparazzi đợi sẵn, tất cả đều giơ máy quay phim cùng micro, vừa nhìn thấy Đàm Lâm Kha xuất hiện là hô nhau chạy xô tới. Cũng may Lý Nhất Minh phái mấy người đến ngăn lại, cùng các nhân viên an ninh tại sân bay đều đã chuẩn bị sẵn, y cũng đã dặn cậu trước, bất luận bọn chúng có hỏi gì cũng không được trả lời, cậu liền cúi đầu vội vã chạy vào phòng cách ly.

Lại nói bên Triệu Tiềm, cậu vừa đi không lâu thì ông Triệu gọi tới. Trong lòng hắn thấp thỏm, biết là lúc này không dễ dàng ứng phó, kiên trì nhận điện. Ông Triệu chưa mắng hắn, chỉ im lặng. Triệu Tiềm cẩn thận từng li từng tí gọi một tiếng “Ba.”, ông mới thở dài, ngữ điệu vẫn còn chút nóng giận, nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ: “Lập tức lăn về đây cho ông!”

Triệu Tiềm thật sự thấy to chuyện rồi, hắn không dám lảm nhảm, đành gửi tin nhắn cho cậu, báo rằng mình về nhà mấy ngày để cậu khỏi lo lắng. Đàm Lâm Kha cũng đoán ông Triệu rất tức giận, lại bắt đầu tâm hoảng ý loạn, cậu cũng bắt đầu lo lắng trong nhà, đại ca biết chuyện, tạm thời không cần nghĩ, nhưng bố mẹ... Đàm Lâm Kha chắc chắn ông bà sẽ không tiếp thu được. Dọc một đường cậu cứ thấp thỏm, mãi đến khi về đoàn phim thì Lục Thăng đã có mặt, đang tạo hình, thấy cậu về, rất an ủi vỗ vai cậu, nhỏ giọng: “Đừng lo lắng, bọn họ bất quá không được mấy ngày đâu...”

Đàm Lâm Kha biết anh đang thật lòng an ủi, cậu lại không biết đáp trả thế nào, đành cười với anh, rõ ràng là khóe miệng kéo lên nhưng gương mặt đờ đẫn.

[1]: quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn -> bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều linh hoạt có biện pháp tương ứng để đối phó Đảng bởi: admin

42. Chương 42

Chương 42: Nổ.

Điện thoại của ông bà Đàm cuối cùng cũng tới trong đêm đó, Đàm Lâm Kha đã dự kiến trước một cơn bão lớn, cần rằng nhận điện. Nhưng không ngờ phản ứng của ông bà đối lập với tưởng tượng của cậu, rất bình tĩnh, chỉ hỏi những gì báo đài nói có phải sự thật hay không. Đàm Lâm Kha thừa nhận, ông Đàm im lặng, sau đó điện thoại được Đàm Sơ Chi cầm.

“Lâm Kha.” Là giọng của anh cả. Anh hình như không muốn để bố mẹ nghe nên cố ý đi ra ngoài. Đàm Lâm Kha rõ ràng nghe thấy tiếng đóng cửa ở bên kia, Đàm Sơ Chi tiếp tục nói: “Mấy ngày này anh đều ở nhà, cứ yên tâm.”

Cậu không biết vì sao anh trai lại có thể trấn an được bố mẹ, cậu nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: “Anh, bố mẹ có tức lắm không?”

“Tức giận?” Đàm Sơ Chi nở nụ cười, nghe tiếng cười có pha phần bất đắc dĩ: “Sao có khả năng không giận được, hai cụ biết Triệu Tiềm, biết cậu ta tính tình tốt nhưng vẫn không có tác dụng. Bây giờ bố đối cậu ta là quán triệt đến triệt để, hận không thể mang em về nhà ngay lúc này.” Anh ngừng lại, khẽ thở dài: “Em tốt nhất hy vọng Triệu Tiềm giải quyết gọn gàng đi, anh có thể tìm được bố mẹ, nhưng không được lâu.”

Đàm Lâm Kha thấp giọng nói: “Cảm ơn anh.”, ngoài câu đó ra cậu không biết nói gì khác. Cậu nên làm gì? Cậu phải làm sao bây giờ? Kết quả so với tưởng tượng có thể nói là khá hơn rất nhiều lần, thật ra trong lòng cậu còn nghĩ, nếu cứ cố kéo dài thì thế nào bố mẹ cùng những người khác sẽ dần dần tiếp thu được...

“Người một nhà, em nói cảm ơn làm gì.” Đàm Sơ Chi bất đắc dĩ vừa nói vừa cười: “Huống hồ anh cần phải cảm ơn Triệu Tiềm về vấn đề với Đình Đình.”

Cậu lại nghĩ, hỏi nhỏ: “Mẹ khóc phải không anh?”

Anh hơi trầm mặc rồi đáp lại: “Ừ.”

Đàm Lâm Kha thực sự luống cuống tay chân, cậu không biết nói gì đây. Đầu bên kia, có lẽ là bố mẹ đã gọi Đàm Sơ Chi nên anh nhanh chóng nói với cậu: “Đừng nghĩ nhiều!” rồi vội cúp điện thoại. Đàm Lâm Kha nghĩ thầm, cậu làm sao không có khả năng không nghĩ nhiều được, cậu ngầy ngẩn nhìn điện thoại cả ngày, muốn gọi cho Triệu Tiềm. Cậu chưa từng có khát vọng được nghe giọng đối phương như lúc này, nhưng do dự hồi lâu vẫn không thể ấn xuống dãy số kia... Triệu Tiềm bị gọi về nhà, cậu nhớ rõ, ông Triệu quản giáo hần rất nghiêm. Triệu Tiềm về bên đó chỉ sợ cũng chẳng có quả ngon để ăn, hần đã đủ nhiều chuyện rồi như mớ bông bong rời, cậu không được gây thêm chuyện cho hần.

Nỗi lòng Đàm Lâm Kha rất hỗn loạn, nguyên một tối trần trọc trở mình, gặp rất nhiều giấc mộng lung tung. Đến sáng hôm sau, chuông báo thức vang lên, cậu mới thoảng hốt nhận ra hiện thực còn tàn khốc hơn những mộng ảo hoang đường kia. Cậu ngơ ngác ngác rời giường, đánh răng rửa mặt, rời giường, lúc này mới nhớ tới mình cần dùng điện thoại để xem có tiến triển gì không. Đàm Lâm Kha ấn nút khóa, màn hình sáng lên, có tin nhắn Triệu Tiềm gửi đến.

Một cái được gửi lúc khuya tối qua, một cái là vào sớm nay, nội dung vô cùng đơn giản, giống như mọi ngày cùng cậu chào buổi sáng và chúc ngủ ngon, thật giống như những việc đầu đầu chưa từng xảy ra. Đêm qua cậu không để ý chuông, bây giờ nhìn thấy, Đàm Lâm Kha không hiểu vì sao thấy rất ảm áp, cũng gửi lại cho hần một cái tin nhắn ngắn: “Chào buổi sáng!”, trong những ngày tháng loạn lạc, tốt xấu cũng nên an ủi lẫn nhau.

...

Đàm Lâm Kha từ khách sạn đến phim trường. Không ngoài dự đoán, bên ngoài phim trường đã có một đám nhà báo đứng đợi sẵn, cũng không ít nhân viên nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái. Đàm Lâm Kha hiểu bản thân cậu đã gây ảnh hưởng đến công việc của họ, huống hồ tin tức huyền ảo lớn như vậy, nhất định đã có không ít thành kiến. Nhưng Lục Thăng vẫn lăm lăm liếc liếc thăm hỏi cậu.

Mấy cảnh nhỏ đã quay xong, hôm nay đoàn làm phim dự định quay cảnh vụ nổ. Tổ kỹ thuật đã nhấn mạnh đây là mục cần chú ý nhất nên mang cậu và Lục Thăng đi xem. Cảnh nổ này quy mô chỉ tính vừa vừa

nhưng mỗi lần dàn dựng đều được bầu là cảnh nguy hiểm và chi nhiều nhất, nên khó trách khiến nhiều người lo lắng. Lục Thăng đã diễn qua không ít những cảnh kiểu này, lúc có thể thân nhưng đôi khi cũng cần bản thân tự xuất trận. Anh trêu chọc Đàm Lâm Kha bằng mấy chuyện lý thú, cũng là muốn để cậu vui lên.

Theo kịch bản, vai pháp y Đàm Lâm Kha đóng bị kẻ tình nghi bắt cóc lôi đến một nhà kho bỏ hoang để trả thù, Lục Thăng vai chính trải qua một loạt suy lý liền tìm được cậu. Tên tội phạm còn bố trí mấy kíp bom, vai chính sau khi giải thoát được con tin thì cùng nhau chạy ra khỏi kho, chạy được một đoạn thì bom nổ. Tổ kỹ thuật bố trí trong kho hàng mấy điểm nổ, đoàn phim ở bên ngoài chuẩn bị rất nhiều đệm dày để hai diễn viên lúc chạy ra ngoài nếu bị ngã thì tránh bị thương. Thời gian được ke từ lúc Lục Thăng kéo được Đàm Lâm Kha đến đoạn an toàn của điểm nổ thứ nhất, ra đến cửa thì ngã lên đệm bông. Tổ kỹ thuật tiến hành thí nổ, đoàn phim cũng có một tổ cấp cứu phòng trường hợp bất trắc, thậm chí ở những bộ phận không có quần áo che chắn của hai người còn được thoa lên một lớp thuốc mỡ.

Đây là lần thứ nhất Đàm Lâm Kha diễn những cảnh này, hiện tại cậu vừa thấy hào hứng lại vừa có mấy phần sợ. Lục Thăng nhìn ra được nỗi lo của cậu, nửa đùa trêu: “Chúng ta đều đổi mạng lấy tiền!”

Đàm Lâm Kha nhin không được cười rộ, cậu thấy lời anh nói xác thực có mấy phần đạo lý. Te lịch cậu chưa sâu, Lục Thăng chỉ ít đã lăn lộn đến mấy năm, danh tiếng bung xòe. Nhìn bề ngoài anh chảnh chu đẹp đẽ, nhưng trải qua bao cay đắng nguy hiểm thì chỉ mình anh mới biết.

Tổ trưởng tổ kỹ thuật mang hai người đi xem trước, xuất phát từ tâm lý an toàn, mỗi điểm nổ đều cài đặt thời gian vừa đủ. Cảnh này vốn là nên quay xong trong ngày hôm nay, nhưng tổ kỹ thuật thấy đây là lần đầu tiên Đàm Lâm Kha diễn nên mới để cho cậu thời gian đi làm quen, xem xét kỹ lưỡng đến tận chàng vạng rồi bàn bạc với đạo diễn quay vào sáng sớm hôm sau.

Công việc kết thúc, Đàm Lâm Kha trở lại khách sạn, Lý Nhất Minh tự mình chạy tới, an ủi cậu rằng qua mấy ngày thì mọi thứ sẽ bình thường trở lại. Huống hồ ông chủ Triệu làm sao có thể để cậu chịu trận. Chỉ có điều sẽ mất đi một lượng fans lớn, thậm chí với tình hình trong nước hiện nay thì một số người sẽ xem họ là dị loại, thậm chí còn nghĩ là yêu quái, nhưng suy cho cùng thì cũng là tình hình tốt nhất y suy đoán rồi.

Áp lực công việc vẫn còn ở phía trước, phản ứng của Đàm Lâm Kha lại bình tĩnh không ít. Lý Nhất Minh đi thì cậu liền xem qua kịch bản, trước khi đi ngủ còn do dự xem có nên gọi cho Triệu Tiềm hay không, trong lúc cậu chần chờ thì chuông điện thoại đột nhiên reo.

Đàm Lâm Kha thoáng sợ hết hồn, nhưng nhìn kỹ là do Triệu Tiềm gọi, khó tránh khỏi dị thường hai lòng, khóe miệng kiềm chế không được run lên. Cậu lập tức nhận, còn muốn chính mình phải rụt rè, đứng đắn một chút, không mở miệng quá gấp.

Tiếng Triệu Tiềm: “Alo.” rất nhỏ, như đang cẩn thận từng li từng tí đi trốn. Đàm Lâm Kha nhin lại mong muốn đáp lại trong vui mừng, hai người liền có một khoảng im lặng, hơn mười giây không nói câu nào, cuối cùng là cùng nhau phì cười.

Triệu Tiềm vẫn đề giọng, còn có chút khó chịu, nội tình còn mang theo ý cười không nén được, thấp giọng gọi: “Lâm Kha!”

Cậu cũng không nhin được đề giọng: “Ừ?”

Triệu Tiềm: “Anh rất nhớ em!”

Mặt cậu hơi nóng lên nhưng vẫn bình tĩnh vạ phần trả lời: “Em cũng nhớ anh.”

Đồng chí Tiểu Đàm mãi mới có thể bỏ đi “gánh nặng thần tượng” aka da mặt mỏng để nói câu này khiến ông chủ Triệu ngàn lần hài lòng: “Em chuẩn bị đi ngủ à?”

“Còn chưa!” Đàm Lâm Kha lộn mèo trên giường: “Anh ở chỗ nào thế? Sao phải nhỏ giọng nói chuyện?”

Hắn mỉm cười: “Còn có thể ở đâu? Ba mẹ đang ngủ, anh phải trốn ở nhà vệ sinh để gọi cho em!”

Cậu phì cười: “Ồ trong đây lắm bầm lều bầu sao?”

Triệu Tiềm tăng hăng, hần cảm thấy mình lâu bầu ở trong nhà vệ sinh sẽ dễ bị nghe thấy, nhưng lại ngộ ra là nằm trong phòng mình nên sẽ không có ai chú ý đâu! Hai người hàn huyên hỏi thăm nhau tình trạng mấy ngày gần đây. Triệu Tiềm cảm khái, hần vốn nghĩ ông già không đánh thì sẽ mắng chửi hần một trận, nhưng về nhà đến mấy ngày mà chuyện gì cũng không phát sinh, mỗi ngày dậy sớm ngủ sớm, cùng mẹ tản bộ cùng ba đi dạo, không được tùy tiện ra khỏi nhà thì mọi thứ đều êm đẹp.

Hần không hiểu nổi tâm lý của ông già, chắc là thấy con trai lớn rồi đánh cũng vô dụng, ràng buộc được chỗ nào thì hay chỗ đấy.

Nói chuyện xong, Đàm Lâm Kha ôm chần lộn mấy vòng trên giường, tâm tình phức tạp cuối cùng cũng nhẹ hơn một chút, thậm chí cậu còn thấy vui vẻ. Bất luận người khác nói gì, tâm ý của hai người chưa từng đổi thay.

...

Hôm sau, chỉ đạo còn cố ý dẫn hai người một vòng, những người còn lại thì đợi ngoài “kho hoang” được bố trí kỹ càng. Nội dung đoạn phim, Đàm Lâm Kha do bị trời lâu nên tay chân tê dại, bước đi tập tễnh. Điểm thứ nhất sẽ nổ sau khoảng mười bước chạy, trước tiên hai người phải di chuyển đến cạnh cửa thì điểm đầu sẽ phát nổ rồi cùng ngã xuống nệm, hai mươi mấy điểm nổ sắp đặt trong kho sẽ đồng thời nổ tung. Máy quay, đèn tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi, nhân viên y tế cũng đã túc trực, chính thức bắt đầu quay cảnh.

Đàm Lâm Kha vẫn còn mơ hồ nên có chút bận tâm, cậu giả vờ khập khiễng, Lục Thăng kéo tay cậu chạy ra ngoài, bây giờ cậu vẫn cảm nhận mình đang quay phim. Mãi đến tận khi hai người đến một bên cửa kho, phía sau truyền tới một tiếng nổ to, một luồng khí nóng cùng tro bụi đập tới chỗ họ, quần áo sau lưng cũng nóng lên, cậu liền cảm thấy đây không phải dựng cảnh, mà là kho hàng đã thực sự nổ tung. Chân cậu như nhũn ra, cũng may Lục Thăng nhanh trí kéo mạnh tay cậu, hai người lại chạy về phía trước.

Bùm!

Những điểm nổ được bố trí không thể giải thích vì sao lại nổ, hai người chỉ cách xa điểm đó vài bước! Không kịp rồi! Hơi nóng cơ hồ muốn quật cả hai ngã xuống đất, vô số đá vụn đập lên lưng, sau đó từng đợt khói to tỏa ra, Đàm Lâm Kha bị chấn động đến hoa mắt chóng mặt, trong đầu vẫn mơ mơ hồ hồ nhưng bị mây chỗ bóng nặng trên người làm cho tỉnh lại.

Nổ sớm hơn dự kiến!

Lục Thăng phản ứng nhanh hơn, anh vội vã kéo Đàm Lâm Kha chạy về phía trước, nhưng điểm thứ hai lại nổ... đây vốn là thời gian đã đặt cho những quả bom khác nổ. Ý niệm vừa xẹt qua trong đầu, hai người bị lực nổ quật ngã xuống đất, bọn họ cũng không theo kế hoạch mà ngã xuống nệm, tay chân đều bị thương vì mài xuống mặt đất thô ráp nhưng tốt xấu vẫn là thoát được, đáng sợ hơn là chất nổ lại dính trên quần áo chọt bóc lên. Lục Thăng kéo Đàm Lâm Kha đứng lên, anh so với cậu nhanh hơn hai bước, quần áo tuy cũng bị bắt lửa nhưng tốt hơn cậu không ít. Đàm Lâm Kha chỉ cảm thấy sau lưng nóng đến đau, như cả trăm con kiến chui vào tận cốt tủy và những dây thần kinh của cậu, chúng tràn tới tay, thậm chí là hai má, cảm giác đau đớn ấy khó có thể hình dung. Nhân viên xung quanh nháy mắt sợ đến thoáng váng, Lý Nhất Minh là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, gào lên: “Nước!” thì những người còn lại mới hoàn hồn, vội vàng dội nước lên cơ thể hai người...

Các nhân viên y tế có mặt tại hiện trường kiểm tra vết thương của hai người, Lục Thăng chỉ bỏng nhẹ nhưng Đàm Lâm Kha lại có chút nghiêm trọng, cần đưa đến bệnh viện gấp. Thần trí Lục Thăng vẫn rõ ràng còn Đàm Lâm Kha đã triệt để mơ hồ, trong đầu ngoại trừ cảm nhận đau đớn ra thì không còn nghĩ được cái gì khác. Đoàn phim liên lạc bệnh viện, xe cứu thương mấy phút sau đến, Lý Nhất Minh đưa hai người lên xe cứu thương, đám chó săn vây quanh bên ngoài vốn muốn phỏng vấn Đàm Lâm Kha liền kích động xô lên chen lấn, mấy người vệ sĩ chưa thể ngăn được, những nhân viên y tế bị cản lại. Đàm Lâm Kha bị bỏng ở mặt, không thể đứng nổi nên phải nằm cang, Lý Nhất Minh vội vàng chần ống kính giúp cậu. Một thành viên phóng viên không hiểu nặng nhẹ, cầm micro chen lên phía trước, cơ hồ như muốn đẩy luôn cả cang, miệng còn lớn tiếng la hét: “Đàm tiên sinh! Scandal của anh và Triệu tổng có phải là thật không? Có thể tiết lộ hai người đã tiến triển đến mức nào không?”

Lý Nhất Minh có chút tức giận, nhân viên y tế bị cản đến mức không thể nhúc nhích được. Y còn chưa

phát hỏa thì Lục Thăng vẫn luôn âm trầm đột nhiên bắt lấy cánh tay đang cầm micro của thằng kia, hất gã ngã xuống, tức giận nạt: “Cút!”

Đám chó săn bị dọa đến bối rối, Lục Thăng từ khi ra mắt đến nay vẫn có quan hệ tốt với cánh nhà báo, chưa từng nổi giận đến vậy, huống hồ bọn họ cũng thấy hành động của mình xác thực có chút không đúng. Nhân viên đoàn phim thấy mọi chuyện không ổn cũng chạy ra cản lại làn sóng để Lục Thăng và Đàm Lâm Kha lên xe cứu thương.

...

Hầu Đình Đình cùng mẹ đến nhà họ Triệu tìm bà Triệu nói chuyện, Triệu Tiềm bị lệnh cưỡng chế không cho ra khỏi cửa, đành bắt đắ dĩ tiếp khách với bà. Mọi người ngồi ở phòng khách nói chuyện phụ nữ, Triệu Tiềm chán tới cực điểm, hần chán nản cầm ly nước trên tay, đôi khi bà Hầu hỏi hần câu gì thì hần trả lời câu đấy.

Điện thoại lại không thức thời đổ chuông.

Hần nói: “Xin lỗi mọi người!” rồi nhìn sắc mặt mẹ, thấy bà không có ý tứ ngăn cản thì mới cầm điện thoại cách xa vài bước. Lý Nhất Minh gọi, nghĩ thầm có tin tức gì liên quan liền đi ra xa mấy bước, sau đó nhận điện thoại.

Lý Nhất Minh chỉ nói hai câu đơn giản nhưng Triệu Tiềm nháy mắt hoảng loạn.

Bà Hầu vẫn cần nhằn liên miên với bà Triệu về công tác chuẩn bị hôn lễ cho con gái cưng, vừa mới nói đến họ muốn đặt lễ phục tại Paris thì bà Triệu đột nhiên cao giọng hô lên: “Con muốn đi đâu?!”

Bà Hầu cùng Đình Đình quay đầu, thấy Triệu Tiềm vừa cúp điện thoại trong hoảng loạn và muốn chạy ra ngoài. Bà Triệu hô lên nhưng hần căn bản không dừng lại, hai bước chạy ra cửa, kéo tay nắm muốn chạy đi.

Bà Triệu cuống lên, ông nhà không ở nhà, nói thật đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con trai mình như ruồi mất đầu, mwòi phần sót ruột cũng chỉ có thể nói: “Ba con sẽ rất tức giận!”

Triệu Tiềm thế mà ngay cả đầu cũng không quay lại, đáp lại bà chỉ có tiếng cửa sập mạnh. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

Vẫn chưa beta được ‘A’ mong mọi người thông cảm :3Chương 43: Bệnh trạng.

Sau khi nhận được điện thoại của Lý Nhất Minh, Triệu Tiềm tâm hoảng ý loạn trực tiếp chạy ra khỏi nhà. Bà Triệu ngược lại không cho người cản hần, đại khái là do tình huống quá mức bất ngờ nên chưa ai phản ứng lại được. Còn Triệu Tiềm thì chỉ nghe thấy duy nhất những câu nói của Lý Nhất Minh... cảnh nổ xảy ra chuyện, Đàm Lâm Kha đang ở bệnh viện.

Sự cố cảnh nổ, Triệu Tiềm nháy mắt nghĩ đến rất nhiều sự cố xảy ra trong mấy năm nay, không tử vong thì trọng thương. Bỗng là thứ rất đáng sợ, nghiêm trọng thì sau khi khỏi sẽ để lại sẹo vô cùng đáng sợ. Hần không dám tưởng tượng Đàm Lâm Kha đến cùng sẽ ra sao, đầu doanh một tiếng nổ vang, Lý Nhất Minh nói gì hần cũng không nghe thấy, chỉ biết cúp điện thoại rồi chạy ra cửa, muốn chạy tới bên cậu ngay lập tức. Nhưng chạy một lúc lâu hần mới phát hiện... ngoại trừ di động quen nhét vào túi áo thì cái gì cũng không mang.

Hần cũng không quen mang quá nhiều tiền khi ra khỏi nhà, trong ví tiền chỉ có mấy tờ tiền, cũng may còn mang theo chứng minh, vội vàng gọi điện cho tiểu trợ lý. Mấy ngày trước ông Triệu gọi hần về nhà, tiểu trợ lý ở công ty giúp hần xử lý công việc, vẫn chưa biết gì. Triệu Tiềm hoảng loạn đến gần như nói năng lộn xộn, Tiểu Sở chỉ nghe rằng hần muốn cậu đặt vé máy bay tới thành phố đoàn phim đang quay khiến cậu vô cùng mờ mịt. Ông chủ chẳng phải bị ba lời cổ về nhà mắng sao? Thả nhanh vậy à? Cậu tăng hăng, hỏi: “Anh đi tìm Đàm tiên sinh sao? Vào lúc nào?”

Triệu Tiềm sót ruột nói: “Càng nhanh càng tốt.”

Cậu mở website bán vé ra xem: “Nhanh nhất thì... có chuyến tối nay.”, cậu chần chờ một chút, cảm thấy trạng thái của Triệu Tiềm có chút không đúng, lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao, ông chủ?”

Triệu Tiềm chậm rãi hồi phục tinh thần, không biết nên nói từ đâu, giải thích qua loa hai câu, cảnh nổ ở đoàn phim xảy ra sự cố, nhưng không ngờ tiểu trợ lý cũng lập tức hoảng sợ.

“Sự cố cảnh nổ?!” Tiểu Sở run lập cập nhắc lại, ngữ điệu run rẩy: “Đàm tiên sinh và Lục.. Lục Thăng đều bị thương?!”

“Tôi cũng không rõ ràng lắm.” Triệu Tiềm sốt ruột, dần mất kiên nhẫn: “Bây giờ tôi cần đến bên kia trong thời gian ngắn nhất!”

Tiểu Sở tựa hồ tỉnh táo hơn một chút, hít sâu một hơi, trả lời: “Nếu không sai biệt lắm thì khoảng chín giờ tối.”

Triệu Tiềm bảo tiểu trợ lý đặt vé máy bay còn tự mình gọi taxi chạy đến sân bay. Cả đường đi tâm không yên nổi, hắn gọi cho Lý Nhất Minh hỏi tình huống của Đàm Lâm Kha, y chỉ bảo bác sĩ đang xử lý vết thương rồi tắt điện thoại luôn. Triệu Tiềm biết mình không thể trách y, Lục Thăng và Đàm Lâm Kha đồng thời bị thương, y sắp bận tới điên rồi! Chỉ có hắn một mình ngồi ở sân bay suy nghĩ lung tung, cơ hồ sắp đem hết những kết quả xấu nhất nghĩ trong đầu một lần. Nếu như cậu thực sự trọng thương, vậy thì dứt khoát giải nghệ, hắn không phải không kiếm được tiền! Chỉ cần cậu có thể bình an, thì hắn thừa khả năng nuôi cậu cả đời!

Cuối cùng cũng đến lúc đăng ký, trước khi tắt điện thoại, Triệu Tiềm do dự gọi lại một lần cho Lý Nhất Minh. Y nhận, chưa đợi hắn mở miệng đã giành nói trước: “Lâm Kha đang ngủ.”

Thanh âm hắn nháy mắt dề xuống, như sợ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của Đàm Lâm Kha, hỏi: “Có nghiêm trọng không?”, lòng vạn phần thấp thỏm, sợ nghe phải kết quả không tốt.

“Bị thương không tính nặng.” Y đáp, thở dài: “Diện tích bỏng là 23%, những chỗ khác không đáng kể, nhưng chủ yếu là ở lưng và cánh tay.”

Triệu Tiềm đối với phương diện này không được hiểu lắm, Lý Nhất Minh nói không nặng thì hắn liền thở ra, không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi! Lúc này hắn mới nhớ ra gì đó, hỏi tiếp: “Còn Lục Thăng...”

Bên cạnh lập tức truyền tới âm thanh bi phẫn vạn phần của Lục Thăng: “Triệu nhị! Bây giờ ông mới nhớ tới tôi!”

Lý Nhất Minh nói: “Lục Thăng bị bỏng cánh tay, không có việc gì lớn, vẫn hoạt bát gào khóc lắm!” Y suy nghĩ một lát, hình như còn muốn nói thêm, mãi lúc sau mới chần chờ: “Mặt Lâm Kha cũng...”

“Người không sao là tốt rồi!” Triệu Tiềm trực tiếp ngắt lời y: “Tôi lên máy bay ngay bây giờ đây, mọi người ở bệnh viện nào?”

Lý Nhất Minh kinh ngạc: “Cậu chạy ra ngoài? Còn ông Triệu...”

Hắn trầm mặc trong chốc lát: “Tôi chạy đi không mang theo nhiều tiền, lát nữa phiền anh đến sân bay đón tôi.”

...

Chín giờ, Triệu Tiềm cuối cùng được xuống máy bay, trước đó đã nói với Lý Nhất Minh nên bây giờ chỉ có mình y đứng đợi ngoài phi trường.

Chỉ bất ngờ, là tiểu trợ lý cũng có mặt.

Tiểu trợ lý hô một tiếng: “Ông chủ!”. Triệu Tiềm khẽ cau mày nhìn cậu, trong lòng khá nghi hoặc thì Tiểu Sở giành nói trước: “Tôi đã đến bệnh viện nhìn qua, Đàm tiên sinh không có việc gì, đang ngủ rồi ạ.”

Hắn hỏi: “Lúc tôi và Lý Nhất Minh gọi điện, cậu ở đây rồi?”

Tiểu trợ lý gật đầu: “Lúc đó tôi mới tới, Minh ca muốn cùng tôi đến đón anh nên tôi theo.”

Trong đầu Triệu Tiềm bây giờ chỉ có Đàm Lâm Kha nên không thấy chỗ nào kỳ lạ. Ba người lên xe, Lý Nhất Minh lái xe, tiểu trợ lý ngồi ghế phó lái, một lúc sau đưa mấy thứ đồ cho hắn.

Triệu Tiềm cúi đầu nhìn, là kính râm, khẩu trang và mũ lưỡi trai.

Cậu giải thích: “Bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Ông chủ, Minh ca bảo anh nên đeo những thứ này lúc đi vào, miễn để bọn họ chụp được...”

Triệu Tiềm đột nhiên nổi lên một cơn tức vô danh. Nhà báo! Nhà báo! Mấy ngày nay đều là bọn khốn kiếp kia quấy rối! Hắn bây giờ suy nghĩ rất minh bạch, Đàm Lâm Kha và hắn không làm gì sai, dựa vào cái gì phải nghe bọn họ ngôn luận, bị truyền thông chụp mũ, che che giấu giấu như làm chuyện sai trái? Cũng vì kiềm nén một cổ giận, Triệu Tiềm ném những thứ kia qua một bên, cả giận nạt: “Đeo cái gì mà đeo? Tôi đến gặp người yêu cũng có lỗi à?!”

Tiểu trợ lý quay đầu nhìn, cơ hồ bị ngữ khí của ông chủ làm cho sợ nên không nói tiếp, yên lặng quay qua chỗ khác, cũng không kiên trì khuyên hắn đeo kính râm, phỏng chừng cậu thấy lời hắn nói rất đúng.

Rất trùng hợp, chuông điện thoại của hắn vang lên.

Triệu Tiềm liếc mắt nhìn, sắc mặt chìm xuống hai phần, là ông già hắn gọi. Lúc ngồi trên máy bay phải chuyển qua chế độ máy bay nên ông gọi hắn không hề biết. Giờ nhìn cái này, Triệu Tiềm trầm mặc trong chốc lát rồi dứt khoát đổi thành chế độ im lặng, sau đó ném vào trong góc, quả quyết không để ý tới nữa.

Sắp mười giờ, cuối cùng ba người đã tới được bệnh viện.

Ngoài cổng bệnh viện vẫn có không ít chỗ săn đợi, đại khái tin về vụ nổ ít nhiều cũng phải có một hai dòng để viết. Nhưng Lý Nhất Minh đã làm việc với bộ phận bảo vệ, không để cho bất kỳ một kẻ nào vào, chờ Đàm Lâm Kha ổn định liền lên lút chuyển viện. Y cũng không cùng đám chúng nó nói bất kỳ điều gì, lại bị bảo vệ ngăn nên nản không ít. Nhưng đến chàng vạng, trợ lý Sở Phong của Triệu Tiềm đột nhiên xuất hiện, bọn chúng liền có hy vọng... Đàm Lâm Kha bị thương, nói không chừng ông chủ Triệu đã tới rồi!

Bây giờ rốt cuộc nhận lại được kết quả!

Triệu Tiềm không hề mang theo kính râm, mũi lưỡi trai do Lý Nhất Minh chuẩn bị, sắc mặt âm trầm mang theo tiểu trợ lý nhanh chóng vào bệnh viện. Có mấy thằng có sẵn nhìn thấy thấy, cực kỳ hưng phấn vội vàng mang theo micro cùng máy quay nhào tới cản người, những tên còn lại cũng gấp gáp đuổi theo, một đám người ngăn tại đường vào cổng viện viện, rất vô duyên cản Triệu Tiềm và Tiểu Sở.

Bốn phía đều liều mạng chĩa micro cùng chớp đèn flash, sắc mặt Triệu Tiềm nháy mắt chìm xuống cực điểm, nhưng những con chó kia còn không biết điều mà hưng phấn dị thường.

“Triệu tổng! Xin hỏi tình cảm của ngài và Đàm Lâm Kha...”

“Triệu tổng! Bệnh tình của Đàm Lâm Kha...”

“Triệu Tổng! Đối với chuyện của đoàn làm phim, ngài có...”

Có một tên cao bằng hắn giơ micro, gần như che trước mặt hắn, hận như không thể kéo cổ áo hắn rồi đâm micro vào mặt hắn vậy. Triệu Tiềm bị ép dừng bước, cuối cùng triệt để nổi giận.

Tên khốn kia còn không biết nặng nhẹ: “Triệu tổng! Đàm Lâm Kha giải ước với Minh Kỳ là vì ngài sao?”

Triệu Tiềm duỗi tay nắm lấy micro của gã, đập nó xuống đất, nạt: “Mắc mớ gì tới mày!”

Tên kia sững sờ, mấy kẻ trong chu vi cũng hoàn toàn ngẩn ngơ.

Gã kia rất nhanh hồi phục tinh thần, bản thân bị hắn sỉ nhục nên rất tức giận bất bình. Trong vòng giải trí thì chó săn chính là ông lớn, vô số minh tinh ôm đùi phóng viên chỉ để không bị bôi đen, cũng không có ai dám đắc tội chúng, gã nhện không được, nói: “Anh tại sao có thể mắng người!”, ngữ điệu còn đầy đắc ý: “Có tin tôi cho anh ‘tỏa sáng’ không?”

Triệu Tiềm liếc mắt nhìn hắn, có chút trào phúng: “Cho tôi ‘tỏa sáng’? Cậu là phóng viên ở đâu?” Ánh mắt hắn dừng lại trên logo dán trên micro nằm chổng chơ dưới đất, trên đó viết rõ ràng tên đài truyền hình, vì thế sắc mặt hắn hơi trầm xuống: “Tiểu Sở!”

Tiểu trợ lý đi theo sau vội đáp lại.

“Gọi cho tổng biên tập Vương của cậu ta.” Hắn lạnh như băng: “Nói cho Vương tổng biên về thực tế hiện tại, hỏi ông ta xem nên xử lý thế nào.”

Tiểu trợ lý thực sự móc điện thoại gọi cho Vương tổng biên nọ. Tên chó săn kia đầu tiên là sững sờ mất mấy giây, sau đó tái nhợt, đám chó săn còn lại cũng tự động tản ra nhường đường cho Triệu Tiềm, dù sao bây giờ tìm việc rất khó, làm sao có thể ngu ngốc tự ném bát cơm của mình đi được!

Triệu Tiềm lười để ý bọn họ, hần gấp gấp đi gặp Đàm Lâm Kha, trực tiếp vào thang bệnh viện. Còn tiểu trợ lý đảng hoàng nói chuyện điện thoại xong, không quên khắc phục hậu quả, quay đầu hỏi những người còn lại: “Mấy người vừa hỏi Triệu tổng của chúng tôi...”

Bọn họ vội vàng xua tay: “Không có không có! Chúng tôi cái gì cũng không làm!”

Mọi người có ai nghi ngờ Lục Thăng với Tiểu Sở không? =))) Đăng bởi: admin

44. Chương 44

Có chút vấn đề nên Z đẩy bộ này lên sớm ^__^

Chương 44: Hai nhà ngầm đồng ý.

Đàm Lâm Kha bị bỏng chủ yếu trên thân người, bệnh viện cuối cùng lựa chọn phương pháp chữa bệnh kết hợp, đầu tiên đưa vào phòng cách ly vô khuẩn. Lý Nhất Minh và tiểu trợ lý đều không nói với Triệu Tiềm chuyện này, vì vậy hần ngàn dặm xa xôi chạy tới bệnh viện, nhưng thời gian được vào thăm đã qua từ lâu, hần chỉ có thể đứng ngoài cửa phòng bệnh nhìn qua kính cách ly... Đàm Lâm Kha vẫn mê mang trên giường bệnh, thời gian thuốc giảm đau hoạt động vẫn chưa hết, nhìn cậu vẫn rất ổn. Nhưng tâm tình đau lòng và lo lắng của hần không hề thuyên giảm, mà càng nhân lên bội phần.

Hần vốn tưởng có thể nói với cậu đôi ba câu, có thể nghe cậu cười nói không sao. Nhưng chỉ đứng chôn chân ngoài phòng bệnh, nhìn bên trong là một mảnh trắng bạch cùng thiết bị y tế lạnh ngắt, lòng lại càng nhiều hơn những lời muốn nói nhưng không còn sức.

...

Lục Thăng không cần nằm viện, không nguy hiểm như Đàm Lâm Kha, xử lý tốt vết thương liền thu dọn đồ đạc về khách sạn nghỉ ngơi. Lúc này đã là đêm khuya hơn mười một giờ, Lý Nhất Minh khuyên Triệu Tiềm cùng đến khách sạn ngủ nhưng hần không muốn đi, cố ý ở lại. Lý Nhất Minh hết cách, y biết hần rất būng bình, bắt đắ dĩ thử dài, cùng chờ với hần.

Đêm khuya ở bệnh viện, ngoại trừ nhân viên y tế thì là một mảnh quạnh quẽ. Lý Nhất Minh đi rót một cốc nước nóng, lúc trở lại nhìn được cảnh hành lang bệnh viện dài đằng đẵng trống vắng, chỉ có một mình Triệu Tiềm ngồi trên băng ghế dài, thoát nhìn rất mệt mỏi tiêu tụy nhưng vẫn chấp nhất đợi chờ.

Y đột nhiên thực xúc động, cầm điện thoại lên chụp lại, tựa hồ chỉ có cách này mới có thể khiến tất cả mọi người mới cảm nhận được chờ đợi là thế nào. Cảm giác này rất kỳ quái, y từng ra một lúc, chờ đến khi sự lo lắng cho Đàm Lâm Kha trở lại, trong đầu nháy mắt nghĩ... kỳ thực đây là cơ hội tốt.

Y biết đầu óc Triệu Tiềm vào những giờ phút này chắc chắn sẽ không nhớ tới những vấn đề này. Chờ đến khi hần nghĩ ra thì cũng là lúc cậu khôi phục bình thường, có thể nhảy nhót tung bưng thì đầu óc ông chủ Triệu mới vận hành như trơn tru. Lý Nhất Minh thấy chuyện này bản thân cứ xử lý cho tốt, đây cũng là liên quan đến danh dự của Đàm Lâm Kha, vốn là trách nhiệm công việc của y.

...

Không nói tới Triệu Tiềm ngồi trước phòng bệnh khổ sở chờ đợi, tin tức sự cố tại đoàn phim đang chiếm cứ toàn bộ các mặt báo. Đám người xem trò không nhin được cảm khái... vận khí của Đàm Lâm Kha quả thực không tốt, hồi mới trở lại thì gặp sự cố trên cao, hiện tại lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Giới truyền thông không moi được tin, dưới sự uy hiếp của tiểu trợ lý cũng không dám đem những câu Triệu Tiềm nói trưng lên báo, chỉ vội vã nói ông chủ Triệu đã chạy tới phòng bệnh, khó tránh khỏi bị đám người nhảm chán phỏng đoán linh tinh. Vốn tưởng rằng sẽ không có nhiều sự chú ý hơn thì Lý Nhất Minh lấy thân phận đại

diện của Lục Thăng và Đàm Lâm Kha lên tiếng xác nhận sự cố trên weibo. Lục thiên vương không quá đáng lo, Đàm Lâm Kha thì phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, cho nên bộ phim này bị hoãn phát sóng vô thời hạn.

Những điều chính thức đã nói xong, Lý Nhất Minh viết thêm một bài nữa.

Đó chỉ là một bức ảnh đơn giản, Triệu Tiềm ngồi trên băng ghế dài tại hành lang vắng người lẳng lặng chờ đợi... Chính là hình ảnh y chụp tối đó, điện thoại của y chụp không được rõ nét như máy ảnh chuyên nghiệp, còn thêm một câu ngắn gọn.

“Các người có tư cách gì đánh giá họ?”

Lý Nhất Minh cũng không tỉ mỉ nói rõ ràng những gì đã xảy ra, nhưng có những người hiểu y đang nói gì, bọn họ có tư cách đánh giá ư? Suy nghĩ kỹ thì cơ hồ không có, một số người tự cho mình là có tư cách cao nhất cũng không được một trên một vạn, tiếng chất vấn vẫn cứ tồn tại nhưng so với ban đầu thì đã ít hơn. Không ít kẻ lúc đầu nghi ngờ, khiển trách, từ từ chuyển thành thương cảm, đồng cảm, những tôn trọng và yêu thương hai người từng bước được hình thành, mà Triệu Tiềm... cứ ngắc ngoải chờ đợi trong lo lắng...

Triệu Tiềm cuối cùng cũng có cơ hội vào thăm Đàm Lâm Kha, tình huống đã không còn đáng lo ngại, thời gian thăm bệnh chỉ có hạn nên hai người chỉ có thể vội vàng nói mấy câu.

Hắn coi như an tâm về khách sạn nghỉ ngơi, ngủ ngon lành mấy tiếng, tỉnh lại liền vội chạy tới bệnh viện. Hắn cũng không biết mình đang mang tâm tình gì, hắn không phải bác sĩ, kể cả trông giữ mấy ngày mấy đêm cũng không thể khiến thương thế của đối phương đỡ hơn, nhưng hắn cứ muốn chạy tới... ở trên xe tùy tiện dùng điện thoại lên mạng liền thấy bài đăng của Lý Nhất Minh.

Lý Nhất Minh không phải nghệ sĩ, người theo đuổi không tính quá nhiều, nhưng sau khi y đăng ảnh thì được Lý Thu Hải và Lục Thăng lập tức reblogging. Chỉ sau một buổi tối đã tạo thành bão, vô số người cầu chúc Đàm Lâm Kha sớm khỏi, cũng hàng sa số người chúc phúc hai người... Triệu Tiềm đầu tiên là sững sờ một chút, rồi có chút cảm động.

Hắn suy nghĩ xem có nên nói gì không, xem như là tỏ rõ tâm ý của bản thân nhưng nghĩ tới nghĩ lui không biết nói gì cho phải, thời điểm như này không không nên nói mấy câu thể thốt son sắt nhạt nhẽo. Cuối cùng, hắn chỉ để lại một câu trên weibo...

“Trên đường tới bệnh viện, tôi không thêm để ý đến người khác nghĩ gì, cũng không cảm thấy mình làm sai.”

...

Nhưng khó khăn còn bày trước mặt...

Đàm Lâm Kha bị thương, ông bà Đàm lập tức được đoàn làm phim thông báo. Ông bà đến bệnh viện so với Triệu Tiềm chậm hơn, trưa nay mới có mặt, đi theo còn có Đàm Sơ Chi. Triệu Tiềm vừa đến cổng viện, không khéo đụng phải nhà họ Đàm... bây giờ hắn chỉ có thể dùng hai từ lúng túng để hình dung. Ông Đàm vừa nhìn thấy hắn liền làm mặt âm trầm, cứ như một giây sau sẽ chửi ầm lên, ánh mắt bà Đàm đột ngột tránh hắn, Đàm Sơ Chi bất đắc dĩ gạt đầu, xem như chào hỏi rồi đi tìm bác sĩ tìm hiểu tình huống bệnh trạng của em trai. Anh cũng là bác sĩ, về vấn đề này xem như có chút hiểu biết, bác sĩ dự đoán một tuần sau cả người cậu phần lớn sẽ đóng vảy, chỉ có điều đại bộ phận bị bỏng và lan cả lên mặt. Đàm Lâm Kha là nghệ sĩ, là nhân vật của công chúng, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sự nghiệp.

Sau đó ông còn nói: “Nhưng hiện tại công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ rất phát triển, chờ khỏi hắn rồi động chạm dao kéo liền không phải lo.”

Đàm Sơ Chi gạt đầu tỏ ra hiểu rõ, nhưng Triệu Tiềm đứng bên cạnh, nghe bác sĩ nói vậy, mặt lập tức xạm lại: “Phẫu cái gì mà phẫu chứ, rất có hại cho sức khỏe!”. Ông Đàm quay đầu nhìn hắn, thần sắc có chút kỳ quái nhưng hắn không hề hay biết. Hắn còn lâu mới chịu để dao kéo động đến Đàm Lâm Kha, giải phẫu thẩm mỹ cũng rất nguy hiểm, huống hồ từ lâu hắn đã có chủ ý, kể cả cậu có thành dạng gì thì hắn có thể nuôi cậu cả đời.

...

Một tuần sau, Đàm Lâm Kha được chuyển vào phòng bệnh bình thường, đại đa số các vết bỏng đã kết vảy, chỉ có vết thương bỏng hai, ba độ ở trên cánh tay vẫn quấn một lớp băng gạc dày, sinh hoạt thường ngày

có chút bất tiện. Triệu Tiềm không phải người nhà cậu, huống hồ nhà họ Đàm đường hoàng có mặt, Đàm Sơ Chi còn xin nghỉ để chăm sóc cậu, ông bà Đàm càng thêm che chở. Cũng may ông chủ Triệu được cái da mặt dày, dưới cái nhìn kỳ quái của ông bà thường xuyên ra vào bệnh viện, hận không thể ôm đồm hết công việc sinh hoạt của cậu. Mà vương cậu đang trị liệu, sợ tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ quá trình nên ông bà Đàm không nẩy sinh khó khăn với Triệu Tiềm. Hắn cũng đoán hai cụ có ý này, trong ngoài phối hợp, cũng gặp không ít chuyện phiền toái. Về sau muốn tránh phóng viên nên chuyển viện cho Đàm Lâm Kha, Triệu Tiềm thẳng thắn ôm mọi việc vào mình, hẳn cho tiểu trợ lý chuẩn bị mọi thứ chu đáo, tiền thuốc thang cũng tự bỏ.

Ông Đàm nghiêm mặt muốn từ chối nhưng cũng chịu, nói mấy câu chuẩn bị phát sinh tranh chấp với hắn. Nhưng không ngờ mỗi lần song phương nổ ra không khí giương cung bạt kiếm, chuẩn bị bộc phát thì Đàm Sơ Chi vừa vận đẩy xe Đàm Lâm Kha ngồi đi ngang qua, cùng nói chuyện nên ông Đàm đành phải nín nhịn tức giận.

Ông Đàm kể cả có tính táo, chỉ sợ cũng không ngờ rằng con lớn nhà mình đã nương nhờ phe địch, mà sự chăm sóc của hắn đối với gia đình cậu cũng đã được bà Triệu đổ vào mắt. Phụ nữ rất cuộc là động vật sống tình cảm, bà lúc đầu thấy tình cảm hai người là trò khôi hài, là do con trai mình bị giới giải trí ô uế tiêm nhiễm thói quen xấu. Nhưng sau mấy ngày quan sát, hai đứa nó không phải bệnh hoạn như bà từng nghĩ, càng chăm chọc là, bỏ qua những thường luân đạo lý, bà cảm thấy hai đứa yêu nhau không khác người bình thường. Hai đứa hiểu, tôn trọng, bao dung, chẳng khác gì tình yêu phổ thông.

Những lời chúc phúc trên weibo đã thành thủy triều, Triệu Tiềm không muốn giấu tình cảm của mình, từng giọt từng giọt ngôn ngữ giản dị nhưng không che dấu được tình cảm dạt dào. Hắn không thêm để ý quan điểm cùng cái nhìn của người khác, họ có quyền giữ cái nhìn của họ, hắn và cậu cũng tự nhiên có quyền không để ý tới lời mắng chửi của đám người đó. Hai người là nhân vật của công chúng, nhưng vẫn chỉ là người bình thường. Phần lớn mọi người đều lựa chọn cách lý giải của riêng mình, những tiếng mắng dè dặt, biến thái tràn ngập bên tai, có người thương tâm bọn họ, nói áp lực xã hội quá lớn. Triệu Tiềm cuối cùng rõ ràng một đạo lý, đây chính là sự bao dung của của xã hội tân tiến. Áp lực từ xã hội là tự mình rước vào, hắn không thêm để ý thì liền không có áp lực.

Thái độ của nhà họ Đàm dần chuyển thành ngầm đồng ý, mà Triệu Tiềm thấy kỳ quái nhất là vẫn chưa thấy phản ứng gì từ ông già nhà mình. Hắn cảm thấy với tính khí của ông thì đã sớm có hành động rồi. Dù sao cách suy nghĩ của hào môn vọng tộc khác với gia đình bình thường, chỉ có điều tình thế hiện nay cực kỳ tốt đẹp, vẫn chưa nghĩ ra đức vua sẽ làm trò gì. Đăng bởi: admin

45. Chương 45

Chương 45: Lễ cưới của Đàm Sơ Chi.

Sau khi Đàm Lâm Kha chuyển viện, Chu Hạo và Cảnh Nguyệt lục tục tới đến thăm người, Đàm Lâm Kha coi đây là “tai nạn lao động”, đoàn phim đã điều tra được nguyên nhân sự cố, cách bố trí có chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến mấy điểm nổ xảy ra trước dự kiến, một lần này phải bồi thường không ít tiền, hơn nữa vẫn còn tiếp tục quay phim, toàn bộ đoàn dừng công tác, chờ Đàm Lâm Kha về rồi tiếp tục.

Lục Thăng gọn gàng, nhanh chóng cho mình một kỳ nghỉ, lẩm lẩm liệt liệt sang các vùng phụ cận bắt đầu vui chơi. Vết thương trên cánh tay đã khỏi bảy tám phần, nhưng không hiểu sao lại lan ra, phải đến bệnh viện kiểm tra. Lý Nhất Minh sợ tay anh sẽ làm sao, trực tiếp xách người ném vào viện mấy ngày, vừa vận phòng sát vách của Đàm Lâm Kha, anh là người hoạt bát, chỉ chờ Lý Nhất Minh đi liền lon ton chạy ra ngoài.

Hôm đó cậu nhảm chán nằm trên giường nghịch điện thoại, Triệu Tiềm ngăn người nhìn chằm chằm trần nhà, cô y tá điên báo cáo hàng ngày, đột nhiên một tên đàn ông vô trang đầy đủ, kính râm mũ đen, khẩu trang chạy vào. Triệu Tiềm trước đó đã sai mấy người ở ngoài phòng ngừa phóng viên đột nhập, những người vào được có thể là bạn bè của một trong hai người, y tá cũng đã sớm quen cảnh mấy người kỳ kỳ quái quái đến thăm nên không hỏi nhiều, viết xong báo cáo liền ra ngoài. Triệu Tiềm nhìn người nọ một chút, đến nửa ngày mới gian nan nhận ra...

“Lý Thu Hải?!”

Hắn rất là kinh ngạc.

Lý Thu Hải đúng là bạn của Lục Thăng, không có nhiều giao tình với hai người, sao đột nhiên lại chạy tới thăm bệnh thế này.

Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha đều rất mờ mịt, Lý Thu Hải bỏ kính râm cùng mũ ra, cười rồi trực tiếp giải thích: “Vừa vận đóng phim ở đây, tới xem Lục Thăng một chút.”

Chỉ là ngang qua, cơ mà dù sao người ta cũng đến đây thăm nên Triệu Tiềm khá là lịch sự. Lý Thu Hải cũng khá lễ độ, hỏi thăm hai câu liền quyết định rời đi. Anh nhìn Đàm Lâm Kha và Triệu Tiềm, vài ngày trước còn long trời lở đất trên mạng, mà giờ đây một tiếng động nhỏ cũng không còn, ngược lại không ít người ao ước tình yêu son sắt như hai người. Anh cũng rất cảm khái, không nhịn được nói: “Tình cảm của hai người thực tốt.” rồi đi một bước ra ngoài cửa, quay đầu lại: “Đáng tiếc là bị Hạ Lâm tính kế.”

Triệu Tiềm sửng sốt, nửa ngày sau mới ngộ ra người anh nói tốt cùng là ai, hỏi ngược: “Hạ Lâm? Cậu ta có quan hệ gì?”

Lần này đến Lý Thu Hải kinh ngạc, anh nói: “Anh không biết?” rồi trừng mắt nhìn, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi nghĩ hai người đã sớm biết chứ...”

Triệu Tiềm hỏi: “Tôi biết cái gì...” đáy lòng hiện lên chút suy đoán, quả thực câu tiếp theo Lý Thu Hải nói: “Hôm sinh nhật Lục Thăng, không phải anh hỏi tôi nhìn thấy ai ư?”

Hóa ra là cậu ta!

Nhiều ngày qua đi, đến khi biết được chân tướng, Triệu Tiềm ngược lại không cảm thấy tức giận, hắn còn phải cảm ơn bọn họ. Hắn đang không biết come out thế nào thì được đẩy một cái. Tuy lúc đầu quả thực cực kỳ tức giận nhưng bây giờ lại thấy nó là chuyện tốt.

Đàm Lâm Kha ngồi cạnh nghe, cùng ngày đấy cậu đụng phải Lương Tuấn, lại nghĩ đến bát quái giữa anh ta và Hạ Lâm bọn Lục Thăng xì xào, trong lòng tiếp tục nghĩ... hóa ra Lương Tuấn đi gặp Hạ Lâm? Cái bát quái nọ thật kỳ lạ nha! Cậu không khỏi có mấy phần tiếc nuối, vắt hết óc cũng không hiểu Lương Tuấn coi trọng Hạ Lâm ở điểm nào, cũng chỉ có thể nói, đại khái là do duyên phận.

...

Thời gian mấy tuần Triệu Tiềm trông Đàm Lâm Kha ở bệnh viện gần qua, cậu cũng coi như được xuất viện về nhà an dưỡng. Ông Đàm liều mạng xuất ra gương mặt hung thần, không nói hai lời kéo tay con trai ý đồ đưa về nhà khiến Triệu Tiềm dở khóc dở cười, không thể làm gì khác ngoài chờ dịp ông không chú ý, bẹp một cái lên trán cậu, nhỏ giọng: “Nhớ gọi điện cho anh.”

Hành động dị thường lớn mật, dị thường không kiêng dè nhưng nói thế nào thì nói, truyền thông đã giúp họ công khai tình yêu thì cần gì kiêng kỵ nữa.

Ông Đàm lại càng không nghĩ ra, kế hoạch “dùng lưới bắt chim chặn lưới bắt chim” căn bản không phát huy nửa điểm hiệu quả. Bởi qua một thời gian, hôn lễ của Đàm Sơ Chi và Hầu Đình Đình được cử hành, Đàm Lâm Kha bởi những thương tổn quá mức bắt mất nên từ chối làm phù rể, vì thế anh liền đẩy ra một người, nói đó là bạn tốt của mình. Những việc này ông Đàm luôn giao cho vợ xử lý, bà Đàm không dị nghị, bà cảm thấy con cả sẽ không làm ra chuyện thiếu tâm nhân nên cũng vui vẻ đáp ứng. Mãi đến trước mấy ngày sang Pháp, thừa dịp đi nước ngoài chơi luôn, ông Đàm mới biết, “bạn tốt” của con lớn nhà mình, không ai khác là Triệu Tiềm.

Lúc này ông mới phát giác chỉ có mình mình một chiến tuyến, một nhà từ con trai đến con dâu, thậm chí cả người bạn già của mình đều không chút do dự đứng ở trận doanh phe địch, chỉ có mình ông ngu ngốc hát kịch một vai. Điều này khiến ông buồn rầu vạn phần, nằm ở khách sạn hờn dỗi như trẻ con, ai khuyên cũng không nghe. Mà đôi tình nhân nhiều ngày vẫn chưa từng được gặp mặt đang đi dạo trên mộ con đường ở Pháp. Vết sẹo trên mặt Đàm Lâm Kha vẫn còn nên đang định đi giải phẫu, nhưng bác sĩ nói vẫn chưa tới thời điểm, vì vậy phải đeo khẩu trang và đội mũ rất cẩn thận, hai người nắm tay nhau, không có ai chú ý bọn họ... nhìn thế nào cũng giống một đôi phu phu già ngọt ngào, lãng mạn.

Bác sĩ đã cố ý dặn dò cậu rằng vết bỏng đang lên da non, không nên phơi dưới ánh sáng mặt trời, tuy có mũ che nhưng đi dạo không được lâu thì Triệu Tiềm vẫn cố ý đi về sớm. Đàm Lâm Kha cảm thấy không có gì quá đáng lo, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo về, hai người đi dọc đường, Triệu Tiềm đột nhiên mở miệng: “Lễ cưới kết thúc thì chắc anh phải về nước luôn...”

Trong lòng cậu khá rõ ràng, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Có ít công việc, rất gấp.” Hấn cười nói, còn trêu ghẹo: “Cũng không thể ném hết cho Tiểu Sở được.”

Nói được lắm! Không phải anh toàn ném công việc trong mấy tuần cho Tiểu Sở sao!

Đàm Lâm Kha đau lòng thay tiểu trợ lý mệnh lao lực, cảm thấy đứa nhỏ này thực sự đáng thương, không nhin được vì Tiểu Sở đòi công đạo: “Anh nên tăng lương cho Sở Phong.”

Triệu Tiềm bên này phục hồi tinh thần, cảm thấy cậu nói rất có đạo lý, lằm bằm gật đầu: “Nói cũng đúng.”, sau đó liền trầm tư suy nghĩ những nỗ lực của tiểu trợ lý không ít. Đàm Lâm Kha không nói thì chỉ có thể dùng hai từ “thảm thương” để miêu tả đãi ngộ của Tiểu Sở... Đây là mấy đời tạo nghiệt mới phải dưới trướng một ông chủ thiếu thông minh đến thế chứ.

...

Sau khi trở về, Đàm Lâm Kha gặp lại Hầu Đình Đình đã lâu không thấy ở sảnh khách sạn. Đứng bên người cô là trợ lý Betty, cô nàng biết họ nên nhã nhặn nở nụ cười. Đàm Sơ Chi còn ở trong nước xử lý công tác, không đi cùng, ông bà Hầu đã có mặt từ sớm để chuẩn bị. Đàm Lâm Kha đứng trước mặt Hầu Đình Đình lớn tiếng gọi: “Chị dâu!”. Đình Đình vô cùng hài lòng, thoáng nhìn Triệu Tiềm, nhận lại gương mặt khinh bỉ của hấn: “Đừng nhìn tôi, tôi còn lâu mới gọi!”

Hầu Đình Đình cũng đáp lại bằng gương mặt khinh bỉ: “Ai muốn anh gọi.”, ngừng lại một chút, hừ lạnh: “Thật là đáng sợ! Anh lại đi làm phù rể!”

Hai người đặc biệt không vừa mắt đối phương, Đàm Lâm Kha biết họ chỉ đang đùa giỡn thôi, dù sao đã giúp đỡ nhau nhiều vậy thì làm sao trở mặt được. Cậu định đi nghỉ, Triệu Tiềm rất vui vẻ vẫy đuôi theo cậu, Hầu Đình Đình cản hấn, muốn cùng hấn thương lượng vấn đề rất quan trọng liên quan đến lễ cưới.

Triệu Tiềm nghĩ mình chỉ là phù rể thì liên quan gì đến mấy chuyện quan trọng chứ? Quay đầu nhìn Đình Đình, cô nàng một mặt chân thành, cô cố ý nói vậy thì chắc hấn có lời gì muốn nói với mình. Đàm Lâm Kha đúng là đồ không có tâm nhãn, tin lời Đình Đình, nói lời xin phép hai người rồi về phòng nghỉ ngơi.

Cậu vừa đi, Triệu Tiềm nhìn cô, hiếu kỳ hỏi: “Cô muốn nói gì?”

Hầu Đình Đình không phí lời, trực tiếp hỏi hấn: “Hai bác Triệu đang trên đường đến đây, anh biết chưa?”

Triệu Tiềm nhú mày, quan hệ của mẹ hấn và Đình Đình luôn rất tốt, hấn đã sớm đoán được bà Triệu sẽ mời hai cụ nhà hấn, cơ mà đang chưa biết ứng phó thế nào. Từ sau khi chạy ra khỏi nhà hấn vẫn chưa về, thậm chí còn không gọi nổi một cú điện thoại. Đình Đình hỏi, hấn chỉ gật đầu nhưng trong lòng rất lúng túng, không biết nên trả lời sao cho phải.

Hầu Đình Đình nhìn phản ứng của Triệu Tiềm, trong lòng đã ngầm hiểu bảy tám phần, mày liễu cau lại, chuyển đề tài: “Thời gian qua tôi cùng Cảnh Nguyệt hỏi ý bác gái, bác cũng không phải không chấp nhận, chỉ trách anh không chịu nói cho bác biết.” Cô suy nghĩ thêm, do dự mãi mới nói: “Nhưng tính khí bác trai quá cứng nhắc, tôi không có biện pháp giúp.”

Triệu Tiềm sửng sốt, hấn không thể ngờ hai cô nàng Đình Đình và Cảnh Nguyệt lại nói tốt trước mặt mẹ hấn, theo bản năng muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng không ngờ Hầu Đình Đình thẳng thừng: “Đừng cảm ơn, đây là đáp lễ anh đã giúp tôi với Sơ Chi thôi!”

Hấn cười cười: “Dễ như ăn cháo ấy mà!”

Hầu tiểu thư nhếch lông mày, khẽ hừ một tiếng, rất có khí thế ngang ngược của đại tiểu thư được nuông chiều, hùng dũng: “Vậy với tôi cũng dễ như ăn cháo!” Đăng bởi: admin

46. Chương 46

Chương 46: Phía trước là mưa kinh hỉ~~ (Kết thúc)

Ngày hôm sau Đàm Sơ Chi qua Pháp, nói chuyện nghiêm túc với ông Đàm làm ở khách sạn, ông mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật này. Tuy từ đó ông dứt khoát coi Triệu Tiềm như không khí vô hình, nhưng đôi khi Đàm Lâm Kha và hắn vô ý dính vào nhau thì ông cũng vô ý bước ra phá vỡ “thế giới hai người”. Nhưng hiện tại ông Đàm đã không còn nửa điểm uy hiếp, chiều này chỉ thuần túy muốn cứu vãn chút mặt mũi sau thất bại triệt để thôi.

Triệu Tiềm tự nhiên vừa mừng vừa sợ, ông Đàm chính là bắt đầu tiếp nhận quan hệ của hai người. Áp lực từ gia đình Đàm Lâm Kha rốt cục đã tan thành mây khói, không thể không nói đây chính là bước tiến vĩ đại. Mặt khác, Triệu Tiềm cơ hồ trưng dụng weibo cá nhân thành weibo-love, Đàm Lâm Kha từ chối chụp ảnh vì mặt còn sọc, hắn nghĩ trăm phương ngàn kế chụp bóng lưng cậu, cực kỳ thích thú.

Một đám fans của Đàm Lâm Kha cùng fans hâm mộ Triệu gia đều nhịn không được cảm khái...

Thấy chưa! Thấy chưa!! Cái đuôi của ông chủ Triệu đang liều mạng vậy vậy kìa!!!

...

Trừ Triệu Tiềm gần đây hoan hỉ ngược cầu thì các trang giải trí gần như muốn nổ tung vì tin tức. Cánh nhà báo, phóng viên cuối cùng cũng bỏ qua Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha sắp thành “lão phu phụ”, dù sao thì chuyện này đã là từ hai tháng trước rồi... Trước mắt là đám cưới của Hầu tiểu thư, chú rể không ngờ lại là anh trai của Đàm Lâm Kha, quan hệ này khiến bọn họ suy đoán mất mấy ngày giờ, những tin tức liên quan xuất hiện nối tiếp nhau. Trước đám cưới của anh trai hai hôm, Đàm Lâm Kha sáng sớm tỉnh dậy, tóc rối như tổ quạ mất hết hình tượng vừa đánh răng vừa cầm điện thoại di động lướt xem tin tức, miệng còn ngậm bàn chải dính đầy bọt kem, suýt nữa thì nuốt luôn. Cậu sững sốt mất mấy giây rồi mới phục hồi tinh thần, qua loa súc miệng rồi chạy ra ngoài tìm Triệu Tiềm. Trên người vẫn mặc nguyên áo ngủ, vừa kéo cửa thì gặp cậu chàng phục vụ tóc vàng hoe đẩy xe qua, suýt nữa dọa cậu chàng sợ hết hồn. Thấy một người phương Đông “y quan không chỉnh” chạy vội về hành lang bên kia, không cẩn thận đụng phải xe đẩy của cậu chàng, còn vô cùng lễ phép quát câu: “Sorry!” rồi tắt tả chạy tiếp. Gặp cảnh này vào sáng sớm quả thực có chút đáng sợ.

Dưới sự “tận lực an bài” của ông Đàm, phòng của Đàm Lâm Kha với Triệu Tiềm cách nhau cả cái hành lang, ông vô cùng ngại ngùng thấy cách này có thể ngăn cản cặp tình nhân lén lút gặp gỡ, nhưng giờ khắc này Đàm Lâm Kha bất chấp chạy đến gõ cửa phòng Triệu Tiềm. Hắn mới dậy không bao lâu, nhìn cậu cứ vậy chạy tới, sững sốt một chút, mặc dù chưa hiểu cậu muốn nói chuyện gì nhưng vẫn kéo cậu vào rồi đóng cửa. Đây không phải chỗ lúc nào cũng có quần chúng vây xem, Triệu Tiềm thuận lợi vô lấy eo Đàm Lâm Kha định sơ mũi, không ngờ cậu lập tức nói: “Em chưa rửa mặt!” khiến hắn ngừng lại một lát, nhưng sau đó hết sức tự nhiên hôn chụt một cái lên mặt cậu, nói: “Không sao! Anh không ngại em bẩn!”

Cậu cũng không để ý, lấy điện thoại ra, tìm lại mẩu tin vừa mới đọc đưa cho hắn. Triệu Tiềm khá mờ mịt, nhận lấy và nhìn, cuối cùng coi như rõ ràng Đàm Lâm Kha vì sao lại kích động.

Cùng ngày, vòng giải trí rất ư náo nhiệt!

Có kha khá tin tức dính trên đầu dề, đầu tiên phui ra Hạ Lâm và ông chủ Minh Kỷ có chút dính dáng, lại ái muốn với rất nhiều vị danh đạo, bao hàm luôn Lý ca. Theo lý thì quy tắc ngầm ở giới showbiz thì không phải hiếm lạ, truyền đi mấy thì cũng vô ích nhưng lại khiến tên tuổi nghệ sĩ được nhắc đi nhắc lại. Loại tin tức này không mang nhiều tổn hại, chẳng qua là cho mấy quán trà với các anh hùng bán phím có nhiều chuyện để nói hơn thôi. Chỉ có điều, bản tin kế tiếp lại có chút rợn tóc gáy...

Hạ Lâm và Lương Tuấn bị người tố cáo sử dụng và tàng trữ chất gây nghiện, cảnh sát đã tạm giữ bọn họ để tiến hành điều tra. Kết quả còn chưa rõ, nhưng chỉ qua chuyện này thôi là đủ biết toàn bộ đời minh tinh sẽ bị hủy diệt. Cho dù bọn họ thường xuyên có scandal nhưng đều là trò đùa trẻ con, nhưng bị tố cáo thì không còn là chuyện nhỏ, không thể lấy tiểu so đại được.

Đàm Lâm Kha cảm khái, chẳng trách mấy lần chạm mặt Lương Tuấn đều thấy đối phương suy sụp, uể oải, dạo này lại càng gầy đi. Cậu nhớ lúc anh ta quay Tuyết Phong thì còn bình thường, nhưng trôi qua một

nằm ngán ngủi mà như thay da đổi thịt. Trước đây cậu chỉ nghĩ là do áp lực công việc đơn thuần, nhưng không ngờ lại sâu xa đến thế.

Bản tin tiếp theo là của Trâu Duệ Văn và Ngô Hiểu.

Hai kẻ nọ kết hôn còn chưa được mấy tháng, theo lý thì đây chính là giai đoạn trăng mật ngọt ngào. Nhưng Trâu Duệ Văn gần đây lại dính scandal với một nữ nghệ sĩ, sau đó lại lòi ra một đồng nghệ sĩ nữ dây dưa với hắn. Những người này đại thể đều được đóng phim của y, còn là vai nữ chính, vì muốn tranh được một vai mà nịnh bợ đối phương. Trâu Duệ Văn trắng hoa là chuyện ai cũng biết, nhưng hiện nay Ngô Hiểu sắp làm mẹ, gần đến tháng sinh nở mà lại tòi ra vụ này. Các cư dân mạng mắng mấy ngày liền, đều thay Ngô Hiểu kêu oan bất bình, Trâu Duệ Văn phía kia chưa có trả lời chính thức, xem ra là muốn im ỉm. Cơ mà cả đám kia không muốn y yên ổn, có mấy tên còn không nhịn được đau lòng thay Ngô Hiểu, cô ta chọn lựa nhiều năm như vậy, kết quả lại đi chọn trúng một thằng đàn ông vô trách nhiệm.

Đàm Lâm Kha cảm thấy hôm nay thực sự là ngày tốt! Mấy người cậu ghét đều đồng loạt dính vận xui, cậu vốn không phải là người thích tính kế hãm hại mà vẫn có thể tha thứ đối phương, nhưng tự nhiên lại hài lòng vạn phần, thấy hôm nay thấy hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt. Cơ mà nhìn phản ứng của Triệu Tiềm quá ư bình tĩnh, thật giống như đã sớm biết, Đàm Lâm Kha hơi bất ngờ, đột nhiên hoàn hồn hỏi hắn: “Anh... đã sớm biết?”, suy nghĩ thêm, lại cảm thấy không đúng, gần như thốt lên: “Này sẽ không phải do anh làm đi?!”

Triệu Tiềm còn chưa nói phải hay không, chỉ nở nụ cười. Đàm Lâm Kha nhú mày, lại đặt thêm câu hỏi: “Anh không phải nói không tức giận, còn phải cá ơn bọn họ sao?”

Hắn nhú mày: “Nhưng không có nghĩa là mình bị bắt nạt!”

Cậu đột nhiên nhớ ra Triệu Tiềm ngoại trừ bị gọi là “Triệu nhị” còn có tính cách tính toán chi li. Chính bởi vậy, Phó Diễm về sau phải nhún nhường cậu ba phần, cũng là do sợ chọc phải vị gian ác này.

Triệu Tiềm thấy cậu cau mày không nói, không nhịn được tiến lên chọc ghẹo: “Hôm nay em mới chân chính công nhận anh nha~”

Cậu lườm hắn: “Vâng, xin hỏi quý tính tiên sinh!”

Triệu Tiềm nở nụ cười, cậu vốn nghĩ hắn đang chòng ghẹo cho vui, nhưng nào ngờ người kia nghiêm túc nhận: “Anh họ Triệu!” xong còn cười tủm tỉm: “Tiên sinh, em có thể cùng anh ăn một bữa cơm không?”

Đàm Lâm Kha nguyền rủa một cái, quăng ra câu không muốn rồi ôm điện thoại bay nhảy chạy về phòng mình.

...

Rất nhanh đã đến lễ cưới của Đàm Sơ Chi, Hầu gia chi vô cùng bạo tay, còn mời thêm mấy nhà báo đến. Đây là lần đầu tiên gặp mặt truyền thông sau khi xảy ra tay nạn, cậu tuy đeo khẩu trang mà Triệu Tiềm vẫn lo lắng, nhưng thấy người yêu không suy nghĩ gì thì thoáng thả chút tâm. Triệu Tiềm là phù rể, lễ cưới vừa bắt đầu thì liền theo chú rể chạy lung tung khắp nơi. Thật vất vả đợi đến khi nghi thức kết thúc để được nhàn rỗi, hai bước chạy tới bên Đàm Lâm Kha, ngó nghiêng xem có cánh nhà báo, phóng viên hay không, lập tức thân mật ôm lấy eo cậu.

Nhưng một khắc sau hắn đã bị kéo về phía cô dâu chú rể, các tay săn ảnh vẫn nhanh tay nhanh mắt chụp được một màn ôm ấp, đồng thời quyết định đưa lên làm tin cho ngày hôm sau, tất nhiên là tạm thời không đề cập đến chuyện sau này. Kết thúc nghi thức là đến tiệc buffet, Triệu Tiềm đã sớm thấy ông già ở giáo đường, giờ khắc này nội tâm vẫn do dự nhưng hắn cảm thấy nên tới chào ông một tiếng, dù sao cũng là ba mình, mà lần trước hắn lao ra khỏi nhà, không thèm liên lạc lại, bất luận về lý về tình đều là bất hiếu. Hắn không hi vọng Đàm Lâm Kha trực tiếp chàm mặt ông, vì vậy nhảy để chỗ trống cạnh ông chuẩn bị lẫn lộn bán manh, mở miệng gọi: “Ba!”, sau đó hồi hộp chờ đợi ông cất tiếng.

Không ngờ ông Triệu liếc hắn, chỉ hừ nhẹ chứ không nói gì, trong tay cầm đĩa bánh gato, đợi đến khi con trai sắp sửa không chịu được nữa mới chậm rãi nói: “Anh còn nhận tôi là ba sao?”

Ông Triệu dù sao cũng không mở miệng mắng, Triệu Tiềm trong lòng thở phào, chắc hẳn ông già đã nguôi giận, nhưng vẫn chưa rõ ràng cho lắm, hẳn cũng không biết nên trả lời thế nào, ấp úng nói: “Con đương nhiên luôn coi ba là ba mình.”, mặt mũi thì phi thường lúng túng.

Ông Triệu không để ý đến hẳn, ánh mắt lướt qua đám người, đến nửa ngày mới hỏi: “Kia là Đàm Lâm Kha?”

Triệu Tiềm sửng sốt, hẳn theo ánh mắt ba mình nhìn qua bên kia, thấy cậu và bọn Chu Hạo đang cùng cười đùa vui vẻ, càng không nhận được cười theo, đáp: “Vâng ạ.”

Ông Triệu nhìn sắc mặt hẳn, cau mày không nói.

Triệu Tiềm tưởng ông đang tức giận, nhưng không ngờ ông thở dài, nói: “Chỉ có điểm ấy là anh có tiền đồ.”

Hẳn có chút mờ mịt, không hiểu ý tứ. Ông Triệu nhìn con trai, biểu tình trên mặt vẫn nghiêm túc, thần sắc nọ có chút giống ông Đàm thối râu trộn mắt tức giận khi nhìn hai người dính lấy nhau mà không làm gì được. Hẳn muốn biện giải mấy câu, thay người yêu nói tốt nhưng ông Triệu lại nói tiếp: “Khi nào rảnh thì mang người ta về nhà ăn bữa cơm.”

Triệu Tiềm lần này thực sự shock, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, miệng cười sắp nở cả hoa, bắn liên thanh: “Vâng! Vâng! Vâng!” có chút lộn xộn, căn bản bây giờ hẳn không biết làm thế nào mới diễn tả được tâm tình của bản thân.

Ông Triệu đánh giá con trai đến nửa ngày rồi hừ một tiếng, lặp lại: “Chỉ có điểm ấy là có tiền đồ.”

...

Đám khách tham dự nháo đến muộn mới kết thúc được tiệc cưới, Triệu Tiềm lấy điện thoại ra lướt weibo, đúng như dự đoán, đám nhà báo đã đăng bức ảnh hẳn ôm Lâm Kha lên. Lần này không có bao nhiêu người nghi vấn, những người hâm mộ cậu thấy cậu không có gì quá lo lắng liền an tâm, một bên khác đem so sánh với sự kiện của Trâu Duệ Văn thì mọi người đều cảm khái, quả thực ông chủ Triệu với Đàm mỹ nhân thực đáng yêu mà!

Lý Thu Hải và Lục Thăng đều vì lý do bận việc mà không đến được, Lục Thăng biểu thị oán nhiệm cực kỳ lớn với mỹ thực, Lý Thu Hải lại gửi một tin nhỏ cho Triệu Tiềm và Đàm Lâm Kha, đồng thời lên weibo than thở tình yêu chân chính không nên phô trương quá nhiều mà nên trân trọng những phút giây nhỏ nhất bên nhau, tình cảm cho đối phương.

Lời nói quá triết lý, có chút cảm khái hay thêm cả tấm lòng đau đớn cầu độc thân bị ngược đến thâm.

Một đám người hâm mộ Lý Thu Hải cơ hồ hận không thể đồng thanh đứng trước mặt anh gào to: “Đại thần đừng đau lòng! Sẽ có người chờ đợi anh!!”

Triệu Tiềm vui khôn tả, rạng sáng hôm sau hẳn phải về nước làm việc, khẳng định lúc đó Đàm Lâm Kha chưa tỉnh ngủ, không bằng tối nay đến tạm biệt cậu, hưởng hờ hẳn còn rất nhiều vấn đề cần làm rõ ràng. Vì vậy hơn nửa đêm hẳn loẹt quẹt dép lê chạy tuốt sang hành lang bên kia gõ cửa phòng, bây giờ không có phục vụ ngang qua, Đàm Lâm Kha mở cửa thấy hẳn, nháy mắt mấy cái, mở rộng cửa hơn để hẳn vào, cẩn thận từng li từng tí dòm dòm như kẻ trộm sợ bị bắt gian.

Triệu Tiềm không nhận được cười, hỏi: “Em sao thế?”

Cậu đóng cửa lại, nhăn mặt: “Anh không sợ bị bố em nhìn thấy sao?”

Hẳn không nói lời nào, cậu liếc nhìn hẳn, có chút do dự hỏi: “Em thấy bác Triệu ở tiệc rượu hôm nay, bác có... nói gì không?”

Triệu Tiềm tăng hẳn, hóa ra lúc đấy cậu cũng để ý nha, nhưng chỉ nói: “Không có gì.”

Đàm Lâm Kha nửa tin nửa ngờ, cậu rõ ràng nhìn thấy hai bố con nói gì đó, tuy chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng thần sắc Triệu Tiềm biến hóa rõ rệt thì phải là vấn đề vô cùng trọng yếu! Nhưng người nào đó cố tình bày ra bộ mặt vô cùng chân thành làm cậu lại phải nuốt ngược trở lại, hỏi câu khác: “Anh có chuyện gì không?”

Hẳn nói: “Mai anh phải về.”

Triệu Tiềm đã từng nói chuyện này, Đàm Lâm Kha cũng gật đầu: “Vâng... ngày mốt em về...”

Hai người im lặng một khắc, tựa hồ không còn đề tài gì để nói, Triệu Tiềm nói: “Không có gì” càng làm bầu không khí thêm ngưng ngập lúng túng. Đã bảo Đàm Lâm Kha chẳng bao giờ biết vội, cậu không hiểu Triệu Tiềm có chuyện gì phải giấu mình. Hắn ngồi nguyên một lúc, cậu vừa định mở lời thì tiếng gõ cửa vang lên, suýt chút nữa dọa cả hai đến thót tim. Đàm Lâm Kha từ từ mở cửa, cẩn thận từng li từng tí nhìn ra bên ngoài, là Cảnh Nguyệt thì mới thở phào nhẹ nhõm để cô vào.

Cảnh Nguyệt nhìn thấy Triệu Tiềm, tăng hắng nói: “Em không biết anh cũng ở đây.”

Không hiểu dụ ý cho lắm, mà hắn cũng lười hiểu. Cảnh Nguyệt chỉ đến hỏi tìm một món đồ, hai người đem hắn gạt qua một bên, cả ngày sau mới để ý tới hắn. Triệu Tiềm nhìn thời gian đã đến hừng đông, sáng sớm hắn còn phải lên máy bay, nói hai câu liền đứng dậy về ngủ. Đàm Lâm Kha tiễn hai người, lúc đóng cửa phòng, trong đầu đột nhiên chạy xẹt qua hàng chữ: “Chia tay trong không vui”.

Đây đại khái là lần đầu tiên cậu và hắn mau chóng tách ra như thế.

Cậu khó giải thích thấy buồn bực mất tập trung.

Hôm sau, khi Đàm Lâm Kha tỉnh ngủ thì Triệu Tiềm đã bước lên máy bay. Cậu phát hiện hắn gửi tin nhắn, cũng đáp lại thuận buồm xuôi gió. Tâm tình đêm qua hiển nhiên vẫn kéo tới tận hôm nay, Chu Hạo và Cảnh Nguyệt âm ỉ đòi ra ngoài chơi mà cậu cũng không có tâm tình, từ chối cả nhân viên quét dọn, lăm ỉ trong phòng cả ngày. Triệu Tiềm gửi tin báo đã về đến nhà, cậu thực không biết nên trả lời thế nào, không thể làm gì khác ngoài bảo hắn nghỉ cho tốt để tránh di chứng lệch múi giờ, tùy tiện ăn linh tinh, định trùm chăn ngủ một giấc. Cậu tắt máy tắt đèn nằm lý trên giường ôm gối lộn mè, mơ hồ cảm thấy dưới gối có vật gì đó, cậu vươn tay lên sờ lẩn sờ mò, quả thực bên dưới có vật nhỏ lạnh lạnh. Cậu mò mò một lúc, không biết đó là cái gì liền mở đèn lên, lúc đèn ngủ sáng lên, cậu hơi nheo mắt lại, đến nửa ngày sau mới rõ ràng vật mình tìm được là gì.

Là một cái nhẫn.

Cậu mất một lúc lâu cũng không hiểu cái này ở đâu chui ra, lúc đầu cậu nghĩ... chẳng lẽ là khách trước để quên? Nhưng khách sạn có người chuyên phục vụ quét dọn, khả năng này hiển nhiên không thể.

Lại nghĩ tiếp, hôm nay không có người đến dọn, hôm qua thì... Triệu Tiềm vào!

Cậu ngăn người, hắn sẽ không phải suy nghĩ đó đâu!

Đàm Lâm Kha lấy điện thoại nhìn đồng hồ, giờ này không tính quá muộn, cũng không đoái hoài linh tinh, trực tiếp gọi điện cho Triệu Tiềm.

Hắn hiển nhiên vì lệch múi giờ mà ngủ chưa được lâu, lúc nghe điện thoại có chút mơ màng. Đàm Lâm Kha không biết mở miệng thế nào, suy nghĩ hồi lâu để tìm từ nhưng cuối cùng lựa chọn phương thức thẳng thừng.

“Triệu Tiềm.” Cậu hỏi: “Cái nhẫn dưới gối... là anh để?”

Hắn coi như đã thanh tỉnh một chút, cười một tiếng cực cảm khái: “Em cuối cùng cũng phát hiện!”

Đàm Lâm Kha nhất thời trầm mặc không nói, trong lòng không phải cảm động mà là buồn bực: “Anh không sợ em không nằm vào gối sao?”

Triệu Tiềm nghẹn lại, tựa hồ đang suy nghĩ tỉ mỉ, cuối cùng suy yếu nói: “Anh thực sự không nghĩ tới...”

Cậu không biết nói gì: “... Lần sau anh nhớ đựng trong hộp, cho bắt mắt.”

Triệu Tiềm liền thanh đáp ứng, trong lòng không ngừng hối tiếc hành động thiếu sót của mình, sao hắn lại có thể nghĩ ra cái phương thức... nhắm ruồi như thế chứ?

Hai người trầm mặc một hồi, Triệu Tiềm mở miệng trước: “Mai em về à?”

Cậu đáp: “Vâng, sao thế?”

Triệu Tiềm bên kia ngừng lại một chút, tựa hồ hơi nghi ngờ, hình như đang cố ý cân nhắc khẩu vị của ai đó, chốc lát sau mới thấp giọng cười: “Ba mời em đến ăn cơm đây!”

Đàm Lâm Kha sửng sốt không bắt kịp, Triệu Tiềm háng giọng, liền giả bộ như đang ở một buổi diễn thuyết trang trọng, mở miệng hỏi.

“Đàm tiên sinh, em nguyện ý cùng anh ăn một bữa cơm không?”

Trước sau như một chẳng có gì đặc biệt mà vẫn cố tình là một ngày vô cùng đặc biệt, giống như lần đầu tiên gặp, Triệu Tiềm cảm thán: “Khí trời hôm nay thật là quá tốt~”, cực kỳ tếu táo nhưng không hiểu sao lại ảm áp vô cùng.

Cậu cũng háng giọng một cái, như đang đáp lại bằng một lời thề trang trọng.

“Em nguyện ý!”

Cậu nói.

Ày, tại có một số việc nên Z đã đẩy bộ này hoàn sớm 1 tuần. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ hehe! Vì sắp phải thi Đại học nên Z sẽ cố gắng hoàn “Tầng dưới” và đẩy “Đối diện” lên một nửa! Mong là mọi người sẽ không quên Vừa trong thời gian Z và V đi vắng nhé!!! Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-di-dau-roi>